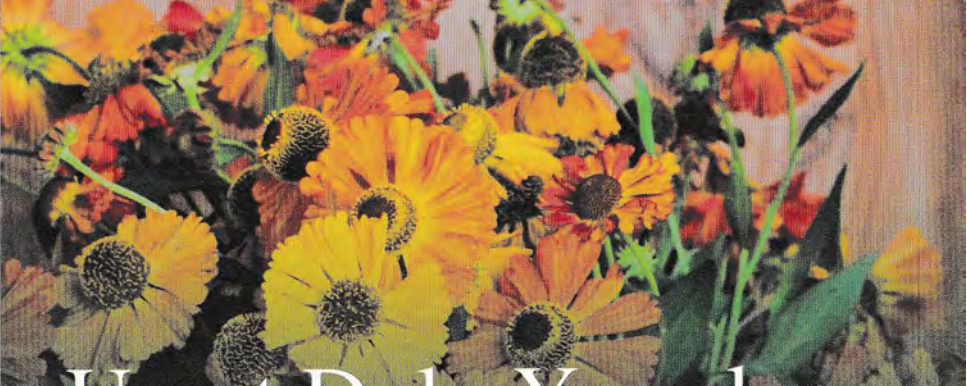
Umut Dolu Yarınlar

Marilyn PAPPANO

yakamoz

Umut Dolu Yarınlar

Birini unutmak için ne kadar zaman geçmesi gerekir?
Bir yıl mı? İki yıl mı? Yoksa bir ömür mü?

Eşini iki yıl önce kaybettiğinden beri hayatı tepetaklak olan Jessy Lawrence, ne yaparsa yapsın kalbinde yer etmiş kederinden kurtulamıyordu. Hayatındaki tek güzel şey, zor zamanlarında yanında olan dostlarıydı ama yine de bir şeyler hep eksik kalıyordu.

Jessy, mutlu bir geleceğe dair umutlarını kaybedeli de çok olmuştu… Ta ki gizemli kovboy Dalton Smith ile tanışana kadar. Dalton Smith de tıpkı Jessy gibi umutlarını çoktan yitirmiş bir adamdı. Kader onları bir araya getirdiğinde, ikisi de birbirlerine aslında ne çok benzediklerini bilmiyorlardı. Bilmedikleri bir diğer şey ise, kırık kalplerini onaracak, yarına umutla bakmalarını sağlayacak doğru kişiyi bulmaya çok yakın olduklarıydı.

"Vedalar gözüyle sevenler içindir
Çünkü gönülden sevenler ayrılmaz."
—Mevlânâ

KAKTUSUN

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-325-7

THG 0254555 RAR

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

KDV'den muaftır.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn
PAPPANO

Umut Dolu Yarınlar

Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 242
ISBN: 978-605-297-325-7
Yayıncı Sertifika No: 16238

Umut Dolu Yarınlar

Yazar: Marilyn Pappano
Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Begüm Konya

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2019, Marilyn Pappano
Copyright © 2014 by Marilyn Pappano
Orijinal Adı: A Love to Call Her Own
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York USA.
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn
PAPPANO

Umut Dolu Yarınlar

sweet witch

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Lanet pazartesi sabahları çok çabuk geliyordu.

Jessy Lawrence sırtüstü yattı ve gözlerini, yatak odasının tavanına vuran güneşi görmesine yetecek kadar araladı. Güneş iyice yükselmişti. Saat on olmalıydı. Ya da on bir. İşini kaybettikten sonraki dört hafta boyunca, hep geç saatlere kadar uyumuştu. Artık 6.45'te öten alarmının sesi olmadığına göre, uyumaması için bir neden var mıydı ki? Artık güzel giyinmesine, makyaj yapmasına ya da tokatlamak istediği sinir bozucu müşterilere gülümsemesine gerek yoktu. Geç kalıp kalmadığına ya da nasıl göründüğüne dikkat edip birileri —mesela cadaloz Bayan Dauterive— kötü bir gün geçirdiğini fark etmesin diye uğraşmasına gerek yoktu.

Kendini cennette gibi hissetmeliydi.

Ancak, eskisinden daha perişandı.

Gözleri, güneş ışığına ya da jaluziden sızan solgun ışığa alıştıktan sonra, başını yavaşça komodine doğru çevirdi ve hafifçe inledi. Saat 12.21'di. Yani, resmen öğleden sonra olmuştu. Tüm sabahı uyuyarak geçirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Banyo yapmalıydı. Dişlerini fırçalayıp, ağzındaki o berbat tattan kurtulmalıydı. Gözlerini bu kadar şiş hissetmemesi için damla damlatmalıydı. Yiyecek bir şeyler almalıydı; protein, sebze, karbonhidrat, meyve gibi. O kadar uzun zamandır abur cubur ve içkilerle yaşıyordu ki, en son ne zaman gerçek bir yemek yediğini hatırlayamıyordu.

Giyinip sokağın ilerisine doğru gitmeli, bir Tallgrass gazetesi almalı ve iş ilanlarını incelemeliydi. Bir iş bulması gerekiyordu. Bir amacı olmalıydı. Sabahları yataktan çıkmak için bir neden… ya da şu anda olduğu gibi öğleden sonraları. Paraya ihtiyacı yoktu. Aaron ve Amerikan Ordusu sayesinde, sonraki yirmi ya da otuz yıl boyunca, hiçbir şey yapmadan koltukta dönüp dursa bile aldığı hayat sigortasıyla geçinebilirdi.

Yapması gereken şey, yaşamak için bir neden bulmaktı. Üzerinden iki yıl sekiz ay geçtiği için, artık Aaron'ın yanına gidip mezarın üzerine kıvrılmak için çok geçti. Zaten, orada olmayı da hak etmiyordu. Afganistan'daki son iki haftasında da hayatta kalmayı başarabilseydi, Aaron kesinlikle her şeyin üstesinden rahatlıkla gelebilirdi.

Ama hayatta kalamamıştı ve Jessy de burada, kendi hayatını mahvediyordu. Bu çok utanç vericiydi!

Kalbi hızla atarak yatakta doğruldu ve yavaşça ayaklarının üzerine kalktı. Banyoya gidene kadar, başındaki bütün acı alıcıları açılmış gibi hissetti. Midesinde de berbat bir his vardı. İçeri girince sıcak suyu açıp aynada kendisine baktı. Hiç güzel görünmüyordu.

Kızıl saçları, kafasının tepesine toplanmıştı. Yanlara doğru da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bukleleri iniyordu. Önceki birkaç gün içinde bir ara makyaj yapmış ve sonrasında da silmeden yatağa girmişti. Farı bulaşmış ve maskarası akmış olduğu için, gözleri iki çukur gibi duruyor ve daha da fena görünmesine neden oluyordu. Altlarındaki halkalar da gözlerinin boşluğunu iyice vurguluyordu. Yastığın girintilerinde yanağının ve alnının izi belli oluyordu. Her zamanki sağlıklı ışıltısı yerini gri ve soluk bir renge bırakmıştı.

Küçük çocukların onu gördüğünde kaçışmıyor olması çok şaşırtıcıydı. Gerçi gittiği yerler, küçük çocukların gidebileceği yerler değildi.

Bir nefes verince, pencerede oluşan buharı görüp arkasını döndü. Uzun bir duş alıp, gözlerini kapatarak hızla akan suyun yüzüne çarpmasına izin verdi. Dışarı çıkmak için hazır olduğunda, hava soğumuştu. Üşüdü ve dişleri birbirine çarptı.

Kendini bir şey zanneden züppe bir ergen yüzünden bankadan kovulmasının üzerinden dört hafta geçmişti ve bunu henüz kimseye söylememişti. Gerçi söyleyecek çok kimse yoktu. Sadece Margarita Kulübü vardı. En yakın arkadaşlarından oluşan grup. Hiçbiri Tallgrass Ulusal Bankası'nı kullanmıyordu. Tıpkı kendisi gibi arkadaşları da ordu dullarıydı ve onların hesapları da Fort Murphy Federal Kredi Birliği'ndeydi.

İşten çıkarıldıktan sonraki ilk Salı Gecesi Margarita Kulübü'nde bunu onlara söylemeliydi. Onların hayatlarında olan iyi değişiklikler; düğünler, bebekler, çılgın aşklar ve arzu, Jessy'nin hayatında yoktu. Onlar, işlerinden kovulmuyor, birbirlerinden sır saklamıyor ya da kendilerini Jessy kadar berbat durumlara sokmuyorlardı. Jessy'nin yaşadıklarını bilseler, ona olan saygılarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yitirirlerdi ve Jessy, hayatındaki en önemli insanları kaybederdi. O yüzden bir süre daha çenesini kapatsa iyi olurdu.

Birileriyle konuşabilmeyi ne çok istiyordu oysa.

Yıllardan sonra ilk kez, hiçbir zaman sahip olmadığı aile bağları için üzülüyordu. Ailesi Atlanta'da yaşıyordu; annesi, babası, eşi ve çocuklarıyla yaşayan iki kız kardeşi. Kız kardeşinin çocukları, belli aralıklarla Jessy teyzelerinden hediye alıyordu ama Jessy, karşılarına geçip *break dans* yapacak olsa dahi, onu tanıyamazlardı. Annesinin kendisine en son ne zaman sarıldığını ya da babasının kendisine en son ne zaman bir tavsiye verdiğini hatırlayamıyordu. Ailesi için öyle büyük bir hayal kırıklığıydı ki, Prescott ve Nathalie Wilkes'e sorulacak olsa, ortanca kızlarının varlığından pek de memnun olmadıklarını söyleyeceklerinden emindi.

Giyinip saçlarını eliyle taradı. Yüksek tavanlı ve pencereli evin içinde birkaç tur attı. Buzdolabı ile buzluğa baktı. İçlerinde birkaç şişe su, sos ve tarihi belli olmayan dondurulmuş yiyecekler vardı. Kilerde de temel ürünler vardı: pirinç, makarna ve yalnız başına duran bir barbunya ile birkaç paket hazır püre. Dolaplar boştu. Sadece bir kutu yulaf ezmesi ile bir hazır puding vardı içlerinde. Bir çocuk şiirinde de söylediği gibi, dolaplar bomboştu.

Musluğun altındaki ve solundaki dolaplar hariç. *Görme, düşünme,* diye devam ediyordu o eski söz ama dolabın içindeki şişeler, aklından hiç çıkmıyordu. Bu, Jessy'nin en büyük problemiydi.

Yemeğe ihtiyacı vardı. Gerçek yemeğe, sağlıklı yemeğe. İyi bir aşçı olmasa da, yemek yapmayı öğrenebilirdi. Bomboş ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çen günlerinin birkaçını, kendisine bakarak geçirebilirdi; düzgün yemekler yer, egzersiz, temizlik ve detoks yapardı. Bu, önemli bir karardı ama Jessy bu emeğe değer miydi? Bir de başka ne yapacaktı?

Çantası ile anahtarlarını alıp kapıya doğru giderken, alışveriş yaparak işe başlamaya karar vermişti. Vazgeçmekten korkuyordu. Yüksek topuklulara, güzel kıyafetlere ve Bobbi Brown makyaj malzemelerine bakmayı seven, şampiyon bir tüketiciydi o. Walmart'a gitmek, McDonald's'a uğrayıp bir hamburger almak çok zor değildi ama günün bu saatinde, Margarita Kardeşleri'nden biriyle karşılaşmayı göze alamazdı. Bu saatte hepsi çalışıyor olmalıydı ve Jessy'nin de çalışıyor olduğunu sanıyorlardı.

Kapıyı kilitledikten sonra zemin kata indi ve ılık bir mayıs öğleden sonrasına doğru adımını attı. O anda koyu renk güneş gözlüğüne ihtiyaç duyup gözlüğü çantasından çıkarmak için durdu. Birkaç adım ileride, Main Street'te arabalar geçiyordu. Alışveriş yapan insanlar yürüyor, öğle aralarında işlerini halledip yakınlardaki restoranlardan yemeklerini yiyorlardı. Jessy, Tallgrass'ın merkezindeki, Oklahoma'nın eyalet olduğu zamanlardan kalma kumtaşından bir binanın ikinci katında oturmaktan çok hoşlanıyordu. Bölgenin gün içindeki kalabalığını, geceleri de sessizliğini severdi. Komşularına çok az rastlardı.

Yan taraftaki dar sokakta, Serena's Sweet'in ve diğer birkaç işletmenin sahibiyle birlikte paylaştığı, bir otoparktaydı arabası. Önce First Street'e doğru, ardından da, güneydeki Walmart'a doğru ilerledi. First ve Main sokaklarının kesiştiği yerdeki bankanın önünden geçerken görmezden geldi. Yerine birini bulmaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç zor olmamıştı çünkü müşteri temsilcisi olabilecek niteliklere sahip birilerini bulmak zor değildi. Zaten Jessy de bu işi yapamıyordu. Jessy'nin son maaşını da internet üzerinden gönderdikten sonra, onunla işleri bitmişti. En samimi olduğu müşteri temsilcisi Julia bile onu arama zahmetine girmemişti.

Walmart her zaman kalabalık olurdu. Askerlerin ve ailelerin askeri kantin ve büfe imkânlarının olduğu askeri bir kasabada bile. Jessy, arabasını otoparkın batı ucuna park etti. Böylece biraz yürümüş ve temiz hava almış olurdu. En son gün ışığını ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Kendini vampir gibi hissetti. Zaten duş almadan önce aynaya baktığında, görünüşünü de bir vampire benzetmişti.

Markete kararlılıkla girdi ve bir şişe su alarak başladı işe. Tallgrass'taki şehir suyu, özellikle sıcak yaz günlerinde, sığırların içinde durduğu küçük su birikintilerinden geliyormuş gibi kokuyordu. Ne yapacağını bilemese de, az yağlı sütü de sepetine ekledi. Sağlıklı beslenmek için süt ve süt ürünlerine ihtiyacı vardı, değil mi? On ikilik yoğurt, hazır omlet, hindi salam ve tam tahıllı ekmek de aldı —bunlar, reyonlardan geçerken dikkatini çeken şeylerdi.

Kavanozdaki makarna soslarının önüne geldiğinde, Aaron'dan öğrendiği sosu hatırladı: dana kıyması, domates, mantar, soğan ve biraz şeker. Tam o sırada birkaç metre ileriden bir kadının gürültüsü dikkatini çekti. Bir kavanoz pizza sosu yere düşmüş, etrafına yayılmıştı. Parlak kırmızı renk, kotuna kan gibi yayılmıştı ve kadın cep telefonunu kulağına iyice bastırıyordu.

Yüzündeki ifade çok tuhaftı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, içinin ısındığını hissetti ve birden ürperdi. Bu ifadeyi tanıyordu. O ifadeyi *kendisi de* kullanmıştı. Hâlâ kâbuslarında ve bazen aynada karşılaşıyordu bununla. Berbat, insanın kalbini durduran, nefesini kesen ve acıdan, öfkeden, kederden, şaşkınlıktan ve hüzünden dolayı dayanılmaz olan bir ifadeydi bu.

En yakındaki görevli, kadına ters ters bakarken bir yandan da alışveriş arabasını ondan uzaklaştırdı. Diğer müşteriler ve depoda çalışan ve henüz tıraş olacak yaşa bile gelmemiş birkaç çocuk da, yere ağır çekimdeymiş gibi çöken kadına dik dik bakıyorlardı. Kadından hafif bir ağıt yükselmeye başladı. Jessy'nin tenini yırtıp kendi acısını ortaya çıkaracak kadar canını yakıyordu bu ses.

Bu, burada olmamalıydı. Ve lanet olsun, Jessy buna şahit olmamalıydı. Therese anaç, sevgi dolu ve kibardı. Carly de. Ilena, Marti, Lucy ve Fia da empati kurup zavallı kadına destek olabilirlerdi. Jessy bunu yapamazdı. Ona yardım edemezdi. Şişelere başvurmadığı zamanlarda kendi duygu karmaşalarıyla bile uğraşamıyordu. Bir yabancının duygu karmaşasıyla kesinlikle uğraşamazdı.

Ama kadına kimse yardımcı olmuyordu. Kimse onu cam parçacıklarıyla dolu zeminden kaldırıp ona yardım etmiyor ya da acısını yaşaması için onu yalnız bırakmaya çalışmıyordu. Jessy, acısını yalnız yaşamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Margarita Kardeşleri'yle tanışmadan önce bunu on sekiz ay boyunca yapmıştı.

Bu kadının da, çok yakında Margarita Kardeşleri'nden biri olacağından nedense çok emindi. Bunu hissedebiliyordu.

Beceriksiz bir adım attı. Midesi düğümlenmiş gibiydi. Göğüs

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafesi daraldı. Kısa bir süre sonra, kırılan camın ve ortalığa yayılan sosun ortasında, sanki kendisi de kırılmış gibi hıçkırmaya başlayan kadının yanına geldi. Kadın kendinden daha yaşlıydı. Muhtemelen ellili yaşlarındaydı. Kahverengi saçlarının diplerinden beyazları görünüyordu. Kıyafetleri spordu ama şık görünüyordu. Yüz dolarlık eskitilmiş kot, sade ama kaliteli bir ipek bluz, tarzı güzel açık deri ayakkabılar. Dior parfümünün kokusu hissedilebiliyordu. Domates ve kekik kokusuyla karışmıştı ve telefonu sıkıca tuttuğu parmaklarındaki takılar da çok hoş görünüyordu.

Jessy, ilk dokunuşu, ilk sözleri geciktirebilmek için tüm bu detaylara dikkat ediyordu. Hayatı berbat bir şekilde sarsılmış ve bir daha asla düzelmeyecek birine ne diyebilirdiniz ki?

Therese, Carly ve Ilena'yı hayal etmeye çalışıp kadına doğru uzandı ve hafifçe dokunup, "Çok üzgünüm," dedi. Bu iki uygunsuz kelime, kendisini reyonlardan kadını bön bön izleyen aptallar kadar seviyesiz hissettirdi kendini.

"Patricia? Patricia orada mısın?" Telefonun diğer ucundan geliyordu bu ses.

Jessy, telefonu elinden hafifçe alıp kulağına götürdü. "Merhaba?"

"Kimsiniz?"

"Patricia'nın bir arkadaşı. Ona ne söylediniz?"

"Ah. Yalnız olduğunu zannetmiştim. En azından, evden ayrıldığında öyleydi." Adamın yaşlı, zarif ve sızlanır gibi çıkan bir sesi vardı. Nathalie'nin anne ve babasına uzun zaman önce yaptığı ziyaretleri hatırlatmıştı bu Jessy'ye. Nefret dolu bir yaşlı kadın ile kin dolu yaşlı bir adam. "Ona ordudan gelen çok iyi giyimli iki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görevlinin, onu aradıklarını ve bunun eşi George ile ilgili olduğunu düşündüğümü söyledim. Biliyorsunuz, eşi savaşta. Şeyde—"

Jessy telefonu kapatıp cebine koydu. Ordu ne kadar iyi niyetli olursa olsun, ölüm haberini getirirken bazı uygunsuzluklar olabiliyordu. Evde kimse olmadığı anlarda, panikle ebeveynlerini arayan çocuklar, kötü haberi ilk önce verme isteğine karşı koyamayan komşular. Jessy, aramayı işyerinde almıştı. Bir çarşamba günü tam da bu saatlerde, öğle yemeğinden dönüp banka müdürünün odasında, yorgun bir papaz ve ciddi bir görevliyle görüşmeye çağırılmıştı. *Bunu bildirmek zorunda olduğumuz için üzgünüz ama…*

Orduda eşi olan kadınlar, kapılarına gelen askerlerin iyi haber getirmeyeceğini bilirdi. Özellikle de savaş zamanında. Garaj yolunda beliren ordu etiketli aracı, o üniformaları ve ciddi ifadeleri görmek bile, kalplerinin yeniden atana kadar durmasına yetebiliyordu. Artık ya hayatta kalmalarına yetecek kadar yavaş ve ağır atacak ya da patlayacağını hissettirecek kadar hızlı atacak olan kalplerinin.

Margarita Kulübü'ndekilerin hepsi, bu haberi farklı şekillerde almışlardı ve hepsi de bununla ilgili iki şeyi hatırlıyordu: hissettikleri inanılmaz acıyı ve o yedi kelimeyi. *Bunu bildirmek zorunda olduğumuz için üzgünüz ama…*

"Hadi Patricia," dedi Jessy sessizce, kolunu kadının omzuna koyarak. "Hadi seni yerden kaldırıp sakin bir yer bulalım."

Genç depo görevlilerinden birinden beklenmeyen bir yardım geldi. "Yöneticinin ofisine," dedi çocuk, Patricia'nın kolunu tutup onu ayağa kaldırarak. "Mağazanın ön tarafında."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, kadının çantasını alışveriş arabasından almak için durdu, kendi çantası postacı tarzıydı ve omzunda asılıydı o yüzden onu engellemiyordu. Üçü birlikte ağır ağır reyonda ilerlediler. Sonuna geldiklerinde, üzerinde gömlek ve kravat olan, tıknaz bir adam onlara doğru geliyordu. Yanında da koyu saçlı bir kadın vardı. Yönetici ile asistanı, diye düşündü Jessy. Belki Patricia'yı onlara emanet edip, alışverişine dönebilirdi. Bu berbat anıları, zihninin en derinlerine iterdi.

Ama Patricia en yakın arkadaşıymış gibi ona sıkıca tutunup, üzgün bir ifadeyle baktı gözlerine. "Lütfen gitme… Ne hissettiğimi biliyorsun… değil mi?"

Jessy, bazen sarhoşları bir kilometre uzaktan tanıyabileceğini iddia ederdi. Yeni dul kalan bir kadın da, aynı durumları yaşamış birini tanıyabilir miydi?

Yüzünü ekşiterek gülümsedi ama Patricia'nın elini hafifçe okşayıp kendini dünyanın en büyük sahtekârı gibi hissetti. "Biliyorum," dedi. "Kalacağım."

***

Dalton Smith, palomino taylarını bir kez daha okşayıp eve doğru yöneldi. Hayvanların hepsinin bakımı tamamlanmıştı. Bacağı yaralı olan at da dahil hepsiyle ilgilendiğine göre, traktörün üzerinde boş boş oturmaya başlamadan önce, kendi karnını doyurma vakti gelmişti. Makinenin parçaları sahibi kadar inatçıydı ve çok kez bozulmuştu. Dalton'ın pes edip yeni bir tane ya da en azından daha yeni bir tane alması gerekiyordu.

Ama bu dönemde çiftlik sahipleri, mücadele etmeden hemen pes ederlerse faturalarını kolay kolay ödeyemezlerdi. Ayrıca, bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski aletleri on yaşından beri kullanıyordu. Çiftçiliğe Giriş diye adlandırıyordu babası bu aleti.

Ağılı temizledikten sonra, ilk fark ettiği şey Oz'du. Kendisine sahip çıkan sokak köpeği, gür otların arasında uzanıyordu. Sırtüstü yatmış, başını eğmiş, dört ayağını birden havaya uzatıp göbeğine güneşin gelmesini sağlarken, bir yandan da dilini sallıyordu. Dalton, bir gün garaj yoluna doğru ağır ağır gelirken, bu çoban köpeğini çok cılız, pire ve kenelerle kaplanmış bir halde bulmuştu. Beş hafta boyunca düzenli yemek yedikten sonra bambaşka bir köpeğe dönüşmüştü. Tüyleri yoğunlaşıp parlaklaşmış, kaburgaları artık teninden görünmez olmuştu. Sürü gütme güdülerini yitirdiğinden, Dalton'ı sadece kendine rahat bir ev vermesi konusunda ikna edip, bunun keyfini çıkarmaya başlamıştı.

Dalton'ın fark ettiği ikinci şey, kamyonetinin arkasına park edilmiş duran tozlu karavandı. Dalton homurdanınca, Oz gözlerini açıp ona baktı. "Sen nasıl çoban köpeğisin?" diye mırıldandı köpeğin yanından geçerken. "En azından havlayabilirdin."

Ailesinin ziyareti büyük bir sorun değildi. Güney Teksas'ta altı yıl önce emekli olduktan sonra, zamanlarının neredeyse yarısını, bu karavanla ülkeyi gezerek geçirmişlerdi ve yolları Tallgrass'a yakın bir yerlerden her geçtiğinde de çiftliğe uğrarlardı. Babası, işlere yardım eder, annesi de buzluğu ev yapımı yiyeceklerle doldururdu. David'in tamir edemeyeceği bir alet ya da Ramona'nın gerçek bir eve dönüştüremeyeceği bir yer yoktu.

Sadece Dalton'ın sosyalleşmesi biraz zor oluyordu.

Oz, Dalton'ın siteminden hiç de etkilenmeden, ayağa kalkıp Dalton ile birlikte arka kapıya gitti. Dalton en üst basamakta bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tunu çıkarırken, köpeğe kaşlarını çatarak baktı. "Beni uyarmış olmayı dileyeceksin. Annem eve hayvanların girmesine izin vermez." Evi, anne ve babasından satın almış olması, bu evin artık Ramona'nın evi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dalton, içeri girer girmez ilk olarak kokuları fark etti. Ev, hiçbir zaman kötü kokmazdı; Dalton eve kötü bakmıyordu. Sadece bazen her yerden kalkan tozdan dolayı biraz ağır bir koku olurdu. O anda ise içeride Dalton'ın ağzını sulandıran biftek, soğan, jalapeno biberi, şeker ve tarçın kokusu vardı. Kaç kez eve gelip de hamburger, patates kızartması ve fırında tarçınlı kurabiyenin kokusunu almıştı? Yüzlerce kez.

Babası mutfak masasında oturmuş, okuma gözlüklerini burnunun üzerine indirmişti. Önünde Tallgrass gazetesi açık duruyordu ve annesi de fırının önünde durmuş, doğranmış patates, soğan ve biberleri acı Crisco sosu koyduğu bir tavaya döküyordu. Başını kaldırıp gülümseyerek Dalton'a baktı. "Tatlım! Sana bakması için babanı göndermem gerektiğini düşünmüştüm. Umarım öğle yemeğini yememişsindir çünkü sadece baban ve benim için bu kadar yiyecek fazla."

Dalton, annesine daha yeni sarılmıştı ki, annesinin bakışları Oz'a indi. "Sana içeri giremeyeceğini bir kez söylediğimi zannediyordum."

Oz arkasına bakarken, babası konuştu. "Ramona, sen dışarıda park edilmiş olan dört tekerlekli evin kraliçesinin, buranın değil. Eğer onun burada olmasına Dalton'ın bir itirazı yoksa senin de karışmana gerek yok." Babası gazeteyi katladı ve ayağa kalkarken, masaya bıraktı. Uzun boylu ve zayıftı. Yıllarca güneşten,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüzgârdan ve soğuktan teninin etkilenmiş olduğu belliydi. Dalton'ın otuz yıl sonra görünmeyi umduğu gibi bir görünüşe sahipti. "Nasılsın oğlum?"

David tokalaşmazdı. Kucaklaşırdı. Dalton'ın ikizi Dillon, on iki, on altı ya da on sekiz yaşındayken herkesin ortasında babası tarafından kucaklanmaktan hiç hoşlanmazdı. Babasının da onlara sarılmasının bir nedeninin de bu olduğunu bilmek, durumu Dalton için biraz daha kolaylaştırıyordu. Küçük Noah bunu hiç umursamazdı. O, karşısındakilere ailenin tamamından daha fazla dokunarak dışa vururdu duygularını.

"İyiyim," dedi Dalton, Oz, suçlu bir ifadeyle Ramona'nın arkasından geçip su kabına doğru ilerlerken. "Sizi beklemiyordum."

"Merak etme, sadece uğradık." Annesi patates kızartmasını yağı süzülsün diye havlu kâğıdın üzerine çıkardı ve yeni bir partiyi kızartmaya başladı. "Arkadaşımız Barb Watson'ı hatırlıyor musun? O ve eşi Trey, birkaç yıl önce bizimle buraya gelmişlerdi. Neyse, Barb dün ölmüş. O yüzden cenazeye gidiyoruz."

"Üzüldüm." Dalton ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

"Çok üzücü. Henüz seksen üç yaşındaydı ve bilirsin ya, en az benim kadar dinçti. Ölmek için çok gençti—"

Birden odada bir sessizlik oldu. Oz bile susmuştu. Annesinin yüzü kıpkırmızı oldu ve sanki söylediği sözleri savuşturabilecekmiş gibi elini salladı. "Ah, tatlım… Şey yapmak istemedim…"

Dalton'a eşinin ölümünü hatırlatmak… Ailede hiç kimse Sandra ile ilgili konuşmazdı. Onu sevmemeleri ya da özlememeleri değildi sebep. Bu, Dalton için hep çok zor olurdu. Ocak ayında dört

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıl olmuştu. Acının, öfkenin ve sakladığı sırrın, Dalton'ı olması gerektiğinden daha sert bir adam haline getirdiği bir dört yıl.

Sandra bir askerdi. Doktordu ve öldüğünde ikinci savaş turundaydı. Ailesinin arkadaşları olan Barb'dan çok daha gençti. Yirmi yedi yaşındaydı ve evinden kilometrelerce uzakta, çölde, kan kaybından ölmüştü. Onu kaybetmek zaten yeterince ağırdı. Bir de savaşta öldüğünü bilmek işi daha da zorlaştırıyordu. Onun ölmeyi seçtiğini öğrenmek, Dalton'ı mahvetmiş ve bunu sevenlerinden saklamak da âdeta onu bitirmişti.

En çok içine batan neydi? Onu çok genç yaşta kaybetmek mi? Sandra'nın kendisine güvenmemesinin ona hissettirdikleri mi? Dalton'a hiç söz hakkı vermeyip onun ne istediğini umursamaması mı? Dalton çoğu zaman, bundan emin olamıyordu ama o anda kendisini en çok üzenin, ailesine her yalan söyleyişinde hissettiği suçluluk duygusu olduğunu düşündü. Sandra'nın anne ve babası, kız kardeşleri, Dalton'ın anne ve babası ve Noah, hepsi Sandra'nın bir kahraman olduğuna, sevdiği işi yaparken, askerleri kurtarırken öldürüldüğüne inanıyordu. Sandra'nın eve, onlara dönebilmek için elinden gelen her şeyi yapacağına inanıyorlardı.

Onun, eve gelecek cesaretinin olmadığını bilmiyorlardı O lanet çölde ölüp kendilerini sonsuza dek terk etmeyi göze aldığını bilmiyorlardı.

Ve içi çok acısa da, Dalton, onlara bunu asla söylemeyecekti. Bunu kendisi de bilmiyor olmayı çok isterdi. En azından ailelerinin öğrenmemesi için elinden geleni yapacaktı.

"Sorun değil anne. Ne demek istediğini biliyorum." Dalton musluğu kapatıp ellerini mutfak havlusuna kuruttu. Havluyu ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine dikkatle asıp kollarını annesinin omzuna götürdü. "Oz ve ben açlıktan ölüyoruz. Şu hamburgerler hâlâ hazır değil mi?"

***

Ofis müdürü köşeyi döndüğünde, Benjamin Noble, muayene odalarının dışında, kendi kliniği olan küçük çalışma odasında notlar alıyordu. Durdu ve kadının yüzündeki ifadeyi anlamak için boş yere uğraştı. Luann, işinin ehli ve yetenekli biriydi. Sıklıkla karşılaştığı krizleri kaşlarını bile çatmadan atlatırdı ve ama bu öğleden sonra, kaşlarını çok hafif çatmıştı.

"Dr. Noble, Jessy Lawrence aradı. Annenizi aramanızı söyledi. Acilmiş."

Ona doğru pembe bir not kâğıdı uzattı. Telefonu, hastalarını görürken hep olduğu gibi titreşimdeydi ama önceki yarım saat içinde üç kez çaldığını duymuştu. Arayanın adı Jessy Lawrence'tı ama bu isimde birini tanımadığı ve kadın da kendisine sesli mesaj bırakmadığı için, aramaları duymazdan gelmişti.

İlişkilerinde, Patricia'dan gelen "acil" mesajlar çok sıradandı o yüzden bu seferkini de önemsememeliydi. Öksürüğünün nedeninin telefondan tespit edilmesini istiyor ya da kendisinin bir ortopedi uzmanı olduğunu kibarca hatırlatmasına rağmen, hormon replasman tedavisi ile ilgili bilgi istiyor olabilirdi. Bu da genellikle Patricia'nın bir arkadaşının çocuğu ya da torunu ile karşılaştığı ve böylece kendi çocuğunu merak ettiği ya da nadir pişmanlık anlarından birini yaşadığı anlamına geliyordu.

Çok geç gelen bir pişmanlık hissi.

"Teşekkürler Luann. Boş kalınca ilgilenirim." Numarayı cebine attı ve aklını toparlayabilmek için derin bir nefes aldı. Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da not almaya kaldığı yerden devam etti. Muayene odaları hastalarla doluydu ve bir hafta önce bekleme salonundaki sandalyeler yetersiz gelmeye başlamıştı. Klinik günleri annesi ile uğraşmak için doğru zamanlar değildi.

Doğruyu söylemek gerekirse, annesiyle uğraşmak için hiçbir gün doğru an olamazdı.

Annesi yirmi yıl önce ailesini terk etmişti. Sadece başka bir adam için babasını terk etmemişti. Hepsini terk etmişti: babasını, Benjamin'i ve kız kardeşlerini. Ben, o zamanlar on beş yaşındaydı. Bundan fazla etkilenmemesine yetecek kadar çok meşguldü okulla ama Brianne ve Sara on bir ve dokuz yaşlarındaydılar ve annelerini fazlasıyla özlüyorlardı.

Bunu düşünmek için uygun bir zaman değildi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip bir numaralı odaya girdi. "Bayan Carter, bakalım son iğne size nasıl gelecek?" Hemşiresinin beklettiği enjektörü alıp, tabureye oturdu ve masadaki hastanın karşısına çekti. Elli beş yaşındaydı yani Patricia ile aynı yaştaydı ve sağ dizinde ciddi bir osteoartriti vardı. Kemikleri birbirine sürtüyordu. İğneler tedavi etmiyordu ama kaçınılmaz ameliyatı ertelemeye yarıyordu. Sol bacağındaki diz yenileme ameliyatından güzel bir şekilde iyileşmesine rağmen, korkunç ameliyat sonrası evresini mümkün olduğunca erteleyebilmek için elinden geleni yapıyordu. Ben, bunun için onu suçlamıyordu. Kötü şeyleri ertelemek, insanların doğasında vardı. Cebinde kırışmış bir şekilde duran kâğıt da bunu kanıtlıyor gibiydi.

Enjektörü yerleştirdi ve hafifçe itti. Tam sıvıyı boşaltırken, telefonu yine titredi. Elini kıpırdatmadı. İğne yaparken de, fena

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halde kırılmış kemikleri onarırken de, hasta dizlerin tedavisi sırasında uyluk ya da kaval kemiklerini gördüğü anlarda da, elleri hep sabit kalırdı.

Hemşire, Bayan Carter'ın dizini sarıp bantladı. Doktorla hastanın arasında her zamanki sohbetler geçti —*Dizinizi yirmi dört saat boyunca zorlamayın, bir probleminiz olursa beni arayın, eğer olmazsa da altı ay sonra görüşürüz*— daha sonra yeniden not almak için ofisine gitti. Orada cep telefonunu çıkardı ve bir süre boş boş ekrana baktı.

Hastalarına her zaman bir sorunları olursa kendisini aramalarını söylerdi ama annesine bu kibarlığı yapmazdı. Zaten hastaları bu ayrıcalığı suistimal etmezlerdi, en azından birçoğu. Mesleği gereği insanlara destek olması gerekiyordu ama Patricia bir şeye ihtiyacı olduğunda, bunu çok abartırdı.

Telefon titremeye başladığı anda, tam da ekrana bakıyordu. Jessy Lawrence yeniden arıyordu. Görmezden gelebilirdi ama belli ki kadının görmezden gelinmeyi kabul edeceği yoktu. Ben de, bir yabancı tarafından, telefonundan sürekli aranıp durmak istemiyordu. O yüzden isteksiz bir şekilde telefonu cevapladı. "Benjamin Noble."

Bir an için bir sessizlik oldu. Uzun süre aramasına cevap alamayıp bir anda telefon cevaplanınca şaşırmıştı belli ki. Daha sonra derinden gelen sesiyle güney aksanlı biri, "Selam, benim adım Jessy Lawrence. Annenizin Tallgrass'tan arkadaşıyım," dedi.

Ben, Tulsa'ya bir saat uzaklıktaki bu kasabanın adını duymuştu ama daha önce oraya gittiğini hatırlamıyordu. "Annemin oraya döndüğünü bilmiyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir sessizlik daha oldu. Belli ki kadın annesinin nerede olduğunu bilmeyişini yadırgamıştı. Patricia, onları terk ettikten sonra, pişmanlık ya da suçluluk duygusu hissetmedikçe, onları pek aramamıştı ve Benjamin de bunu umursamamayı öğrenmişti.

"Döndü," dedi Jessy sonunda. "Eğer kaleminiz varsa, size onun adresini vereyim. Yazıyor musunuz? 321 West Comanche—"

"Konu ne Bayan Lawrence?"

"Üzgünüm Benjamin— Şey, Doktor Noble. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Üvey baban Afganistan'da öldürülmüş. Annen, durumu yeni öğrendi. Sana ihtiyacı var."

Ben bir an için şaşırdı. Bu, birinin ölümünü duyan bir insanın içgüdüsel olarak vereceği bir tepkiydi. George ile sadece üç kez —Kendinin, Brianne ve Sara'nın lise mezuniyetlerinde—karşılaşmış olsa da adamın ölmesine ve Patricia'nın artık bir dul olmasına üzülmüştü.

Ama fazla üzülmemişti. Patricia'nın kaybı, Ben'in ve kız kardeşlerinin babaları öldüğü zaman hissettiklerinin yanında, pek de önemli sayılmazdı. Patricia gittiğinde, Rick Noble kalmıştı. Onları sevip onlarla ilgilenmiş, onlara hem annelik hem babalık yapmıştı. Onu kaybetmek, çocukların kalbini çok acıtmıştı.

Ayrıca, hayatının aşkı, onları başka bir adam için terk ettiğinde Rick'in kalbi de çok acımış, bu üzüntü de kırk altı yaşında ölümüne neden olmuştu. Patricia, Ben'den her şeye rağmen o adamın ölümüne üzülmesini mi bekliyordu? Her şeyi bırakıp onunla olmak için yanına koşmasını mı umuyordu?

Böyle bir şey olmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baş sağlığı dilediğimi söyleyin Bayan Lawrence. Şimdi izin verirseniz, beni bekleyen hastalarım var."

"Ama—"

Ben, telefonu kapatıp cebine koydu ve bir kez daha düşünüp telefonu, üç numaralı odaya gitmeden önce bir dosya yığınının altına doğru rafa koydu. *Görme, düşünme*, diyordu o eski söz. Bugün bu sözün doğru olabilmesini umdu.

***

Jessy, bir önceki saat boyunca kadının Albay George Sanderson'ın eşi Patricia Sanderson olduğunu öğrenmişti. Eşi, yirmi dokuz yıldır ordudaydı ve otuzuncu yılın sonunda ya generalliğe yükselecek ya da emekli olacaktı. Patricia, emekli olmasını istiyordu. Görevden göreve koşmaktan bıkmıştı ve bir kez daha nakliye şirketleri ve kartonlarla uğraşmak istemiyordu.

Ve bir de pislik bir oğlu vardı.

Jessy, bu düşünceden hemen pişman oldu. Kendisi, aile ve çocuk ilişkilerinin her zaman sağlıklı olamayacağının kanıtıydı. Kendi anne ve babasıyla yıllardır konuşmamıştı. Aaron'ın ölümünü, ölümleri haber veren görevli LoLo Baxter'dan öğrenmişti. Anne ve babası ne aramış, ne cenaze için Tallgrass'a gelmiş, ne bir çiçek ne de lanet bir kart göndermişti. Ama tüm bunlar Jessy'yi pislik bir evlat yapmazdı.

Sadece onu üzerdi.

"Kahve hazır mı?" LoLo mutfağa girip kendisine bir fincan seçmeye giderken, Jessy'ye bilerek çarpmıştı. Binbaşı, ordudaki en zor göreve sahipti: insanlara sevdiği kişilerin öldüğünü bildirme görevi. İlk deneyimi; acı haberi iletmek, hayatta kalan eşin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çöküşünü ve acıya gömülüşünü izlemek Jessy'yi mahvetmişti ama LoLo bunu sayısız kez, büyük bir nezaket ve empati ile yapmıştı.

LoLo Baxter, Jessy'nin hayatının en dayanılmaz anlarını biraz olsun kolaylaştırmıştı ve Jessy onu bu yüzden seviyordu.

"Oğluyla konuştum," dedi Jessy, LoLo kahvesini karıştırıp yudumlarken. "Ve 'Başsağlığı dilediğimi söyleyin'," dedi.

LoLo şaşırmamıştı. Aileleri iyi ve kötü anlarında görmüştü. Bir zamanlar, *Ne hikâyelerim var*, demişti. Tabii ki bunları anlatmazdı. Acaba anlattığı birileri var mıydı? Onun yükünü hafifleten ve işini yapmaya devam etmesine yardım eden birileri?

Jessy bunu bilmiyordu. Tüm Margarita Kardeşleri LoLo'yu tanısa da, kimse onun özel hayatı ile ilgili bir şey bilmezdi. Merhametli, kibar, hepsini destekleyen ve gizemli biriydi.

"Başka çocuğu var mı?"

"İki kızı var. İkisi de Tulsa'da. Kızların telefon numarası onda yok. Doktorun da onlara haber vereceğinden pek emin değilim." Jessy kendi bol şekerli ve kremalı kahvesini koydu ve raftan bir portakal alıp soydu. O ana kadar hiçbir şey yememişti ve karnı gurulduyordu. Kapıya doğru baktı. Oturma odasına giden koridorda, Patricia papazla birlikte oturuyordu. Çok az gelen sesleri arada hıçkırıklarla kesiliyordu. Jessy, sesini iyice alçalttı. "Oğlu, kadının Oklahoma'da yaşadığını bilmiyordu."

"Aileden başka biri var mı?"

"George tarafında, Patricia'nın pek tanımadığı birkaç yeğen dışında kimse yokmuş. Patricia'nın kız kardeşi Vermont'ta, erkek kardeşi de Florida'da yaşıyormuş. İkisi de şu anda Kanada'da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tatildeymiş. Cenazeden birkaç gün önce gelmeye çalışacaklar. İkisinin de çocukları var. O yüzden onlarla iletişime geçecekler."

LoLo tezgâha yaslandı ve kahve fincanını tutup, Jessy'yi dikkatle inceledi. Aaron öldüğünde, kimsenin kendisiyle olmaya gelmediğini hatırlıyor muydu? "Onu bankadan mı tanıyorsun?"

"Hayır, bugünden önce hiç tanışmadım."

"Yani bir yabancıyı yerden kaldırıp üstünü temizledin ve evine getirdin. Bu, yapması çok güç bir şey Jessy."

Karşısındaki başka biri olsa, Jessy küstahça davranabilirdi. *Sandığından daha güç* ya da *hiç de güç değil; ben bir süper kadınım*, diyebilirdi. Ama LoLo bunu biliyordu. O, kendisinden çok daha fazla kez, insanları yerden kaldırmıştı. Jessy, bir şey söylemek yerine, portakalı dilimlemeye odaklandı.

"Dün bankadaydım."

Jessy'nin yüzü birden ısındı ve midesine kramp girdi. "Banka işlerini internet üzerinden yaptığını zannediyordum."

"Evet, öyle. Oraya eşlerimden biriyle gittim." Yaşadıkları trajedi sayesinde tanıştığı bayanların hepsine yardım etmeye çalışır, onlar için elinden geleni yapardı. "Senin masanda başka birinin isim levhası ve eşyaları vardı."

"Evet," diye mırıldandı Jessy bir yandan da tatlı ve sulu portakalını çiğnerken.

"Meslek değişikliği mi?"

Jessy, ona bakabilmek için gücünü toparlayıp aceleyle gülümsedi. "Evet. O işten her zaman nefret etmiştim."

"Bir planın var mı?"

Darmadağın olmak dışında mı? "Düşünüyorum." Birçok şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünüyordu. Sadece bir şey yapabilmek için gerekli enerjiye sahip değildi. Bugün market alışverişine gelmek bile büyük bir adımdı ve başına gelenler de ortadaydı. İki saattir Patricia Sanderson ile çakılıp kalmıştı ve nasıl kurtulacağına dair bir fikri de yoktu. Oğlunun, haberi alır almaz yola çıkmasını umuyordu ama belli ki adamın pek de umurunda değildi.

LoLo ve papaz burada olduğu sürece, Jessy gidebilirdi. Sonunda o ikisinin de gitmek zorunda kalacağını bilse de. Patricia'nın sonunda evinde yalnız kalacağını, eşiyle ilgili anılarla baş başa acıya gömüleceğini bilse de. Sonunda herkes yalnız kalmak zorundaydı.

Ama şimdi olmazdı. Jessy bir süre daha dayanabilirdi. Dünyada başka hiç kimsenin kendisine ihtiyacı yoktu.

"Belki bu kez sevdiğin bir iş bulursun." LoLo kahvesinin sonunu içip, omuzlarını dikleştirdi. "Benim içeri girmem gerek."

Jessy, onun gidişini izledi ve birkaç dakika sonra da papazın kahve içmek için mola verdiğini gördü. Kadını rahatlatmak için sırayla çalışıyor gibiydiler. Midesi hâlâ boş olan Jessy, buzdolabını açtı. Birkaç paket hazır yemek, mayonez, hardal, turşu ve peynir vardı. Kısa süre sonra, Patricia'nın arkadaşları, güveçler, kızarmış ya da şişe dizilmiş tavuklar, CaraCakes tatlıları, patlamış mısırlar, tatlı çörekler ve tek kullanımlık tabaklarla gelmeye başlayacaktı ama o zamana kadar birkaç sandviç, Jessy'nin, LoLo'nun ve Teğmen Graham'ın açlığını bastırmak için iyi olurdu. Eğer Patricia, Jessy gibiyse, günlerce yemek yemeyecekti. Therese gibiyse, mantıklı davranıp iştahı olmasa bile yiyecekti. Sevimli Lucy gibiyse, acısını unutmak için, kendini yemeğe verecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, pastırmalı ve hindili sandviçlerden dördüncüsünü hazırlarken, Teğmen Graham içeri girdi. O, LoLo kadar deneyimli değildi. Yüzünden, hissettiği yükün tatsızlığı anlaşılabiliyordu.

Din görevlileri Jessy'yi huzursuz ederdi. Kiliselerde büyümemişti ve büyüdüğünde de kiliseye gitmeye başlamak için bir neden bulamamıştı. Aaron'ın cenaze töreni Fort Murphy'deki şapelde yapılmıştı. Din görevlileri iyi insanlardı. Ağırbaşlıydılar. Jessy'nin kaçmaya çalıştığı hataları, onlar yapmazlardı.

"Öğle yemeği yememiştik. Çok güzel görünüyor," dedi teğmen tabağı alırken. "Ofisten çıkar çıkmaz buraya gelecek olan bir komşusunu aradık. Sanırım üstesinden gelebileceğinden çok daha fazla soru sordu."

"Dahası da olacak." Jessy'nin ilk soruları kolay olmuştu: Aaron nasıl öldü? Neden öldü? *Nasıl* kısmı anlaşılabilirdi: Bir tetikçi tarafından vurulmuştu. *Neden* kısmıyla hâlâ boğuşuyordu.

Tabii ki daha fazla soru vardı. Eve ne zaman gelecekti? Jessy'nin ne yapması gerekiyordu? Cenaze töreni nasıl hazırlanırdı? Onu nereye gömecekti?

Ve dahası: Aaron hemen mi ölmüştü? Onu kurtarmaya çalışmışlar mıydı? Acı çekmiş miydi? Acı çekmediğini nereden biliyorlardı?

Eve geldiğinde, onu görebilecek miydi? Ona dokunup bir kez daha öpebilecek miydi?

Ona, ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilecek miydi?

Papaz, masadan bir sandalye çekti ve birkaç lokma alıp Jessy'ye baktı. "LoLo bunları senin de yaşadığını söyledi."

Jessy, kahve fincanının üzerindeki parmaklarını iyice sıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra hafifçe gevşetip bir tabak aldı ve papazın yanına oturdu. Midesini sakinleştirmek için bir lokma aldı. "İki buçuk yıl önce," dedi sonunda.

"Üzgünüm."

Neden papazın sözleri, Jessy'nin sözlerinden çok daha samimi geliyordu? Çünkü o, muhtemelen kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı. Diğerlerinin beklentilerine göre yaşamıştı hep. O, Tanrı'nın adamıydı.

Jessy ise sıradan bir kadındı.

Bir sürü kusuru ve pişmanlığı olan bir kadın.

2. Bölüm

Bir korna sesi, Lucy Hart'ı daldığı düşüncelerden uyandırdı. Başının üzerindeki yeşil ışığa bakıp arkasındaki sürücünün sabırsız ifadesini fark etti. Arabayı yeniden hareket ettirdi ve hemen hız sınırına ulaştı. Bir yanı eve gitmek için acele ediyordu. Arkadaşının ona ihtiyacı vardı ve Lucy, kendisine ihtiyaç duyan insanlara hemen yardımcı olurdu.

Bir yanı ise, gitmek istemiyordu. Aslında acil durumlarda gayet iyiydi. Kedi sorunları, gecenin bir yanı patlayan su boruları, doktor randevularına gidiş, beklenmeyen anlarda bebek bakıcılığı; tüm bunlarla ve çok daha fazlasıyla baş etmişti. Orada olmak ve yardımcı olmak, onun, ağız sulandıran yemek ve pasta aşçılı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğından sonra en büyük yeteneğiydi. Ailesi ona, *küçük anne* derdi. O da gerçek bir anne olmayı beklerken, bu sıfatı memnuniyetle kabullenirdi.

Ama eşini yeni kaybeden arkadaşını rahatlatmak, diğerlerinden farklıydı. Mike'ın Irak'taki ölümünün üzerinden altı yıl geçmişti ve en yakın arkadaşlarının hepsinin eşleri de savaşta ölmüştü ama bu yeni ölüm, onda eski anıları canlandırıyordu…

Huzursuz bir şekilde bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Patricia'nın ona ihtiyacı vardı. O kadar.

Kasaba boyunca, trafik çok azdı ve kendi sokağına döndüğünde de neredeyse hiç araç yoktu. Garaj yoluna dönüp, hemen eve girdi. Köpeği Norton mutfakta bekliyordu. Kuyruğunu, o kadar sert sallıyordu ki, yerden adeta bir davul sesi geliyordu. Patricia'nın yanına hemen gitmek istiyor olsa da, onu bekletemezdi yoksa Norton mutfağı birbirine katardı.

Köpeği sevdi ve sonra da çitle çevrili olmayan arka bahçeye gönderdi. Dünyanın en akıllı köpeği değildi ama özel şeylerin evde olduğunu anlayabiliyordu: yemek, ödül, köpek yatağı ve çok sevdiği sarı kauçuk ördek. Asla kaçıp da ördeği ardında bırakmazdı.

Lucy, kıyafetlerini değiştirdikten sonra, Norton'ı yeniden içeri aldı ve ona evde yapılmış ödüllerden bir tane verip, bir gece önce pişirdiği muzlu ve yabanmersinli ekmek ile bir tüp krem peynir aldı. "Uslu dur," dedi köpeğe. "Ne kadar süre dışarıda olacağımı bilmiyorum ama seni kontrol etmeye gelirim. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Köpek ona uzaylıymış gibi bir bakış attı ve sonra da başını pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tilerinin üzerine koyarak, olduğu yere çöktü ve Lucy'nin gidişini izledi. Lucy kapıyı kilitledi ve bahçede ilerlemeye başladı. Tam yolu yarılamışken, komşusunun adını seslendiğini duydu.

"Hey Luce! Benim dışımda birilerine yiyecek mi götürüyorsun?"

Joe Cadore oturduğu demirin üzerinden ayaklarını sallıyordu. Kucağında bir fitness dergisi, elinde de bir şişe su vardı. Sarı saçlarının her zamanki gibi kesime ihtiyacı vardı ve yüzü de bu sabah tıraş olmayı unutmuş gibi görünüyordu. Her zamanki iyi kapı komşusu imajını, *Ah, çok çekici değil mi?* görüntüsüne bırakmıştı. Neyse ki, Lucy buna karşı bağışıklık kazanmıştı. Fiziksel olarak aktif ve karşı tarafta istek uyandıran, mutfakta hiç yeteneği olmayan ve Lucy'nin mutfağından gelen yiyeceklere büyük minnet duyan bir erkekti ve arkadaşlıklarının temeli de buydu.

Lucy yönünü değiştirip ona doğru birkaç adım attı. "Patricia'ya götürüyorum. Duydun mu? Eşi—" Sesi titredi ve bir nefes aldı.

Neyse ki, Joe'nun bunu anlamak için daha fazla bir şey duymasına gerek yoktu. Kaşlarını kaygılı bir şekilde çattı ve ayağını yere vurarak oturduğu yerden kalktı. "Ah, çok üzgünüm. George çok iyi bir adamdı." Joe, kısa bir süre sonra daha yumuşak bir sesle sordu, "İyi misin?"

İlgisi hoştu ve Lucy'nin gerginliğini az da olsa hafifletmişti. "Evet. Sadece… çok fazla anı var."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Gerginliği biraz daha azaldı. Ne tür bir erkek, kadınlarla, duygu seliyle, gözyaşlarıyla ve acıyla dolu olacağından emin olduğu bir ortama girmek isterdi ki? Lucy, kendi sorusunu kendi cevap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladı: *iyi bir arkadaş*. Lucy'nin çevresinde onlardan çok fazla vardı. Patricia'nın da çevresinde öyle insanların olmasını umuyordu çünkü önümüzdeki aylarda buna çok ihtiyaç duyacaktı.

"Teklifin için teşekkürler ama... önce nasıl olduğunu göreyim." Lucy yeniden yürümeye başladı ve arkasına doğru baktı. "Bu arada, eğer Norton senden önce ulaşmazsa, tezgâhta senin için iki dilim ekmek var." Lucy, geç gelecek olursa, köpeği gezdirmesi için Joe'da bir yedek anahtar vardı. Lucy'de de şey için... Joe'nun evinin bir yedek anahtarı vardı. Olur da gerekirse diye. Joe'nun evcil hayvanı yoktu. Çiçeği bile yoktu ve Lucy'den daha önce kendisi için bir şey yapmasını hiç istememişti.

"Bir dilimi onunla paylaşırım." Joe'nun koca gülümsemesi baş döndürücüydü. "Beni sevdiğini biliyordum. Teşekkürler Luce."

Patricia'nın arka bahçesinden girip evin ön tarafına geçti. Normal şartlarda, arka kapıya gidip kapıyı çalar ve Patricia'yı etkilemek için getirdiklerini gösterirdi. Arkadaşı için çok uzun bir süre *normal şartlar* olmayacaktı.

Garaj yolunda sadece bir hükümet aracı ile Lucy'nin daha önce görmediği küçük kırmızı bir araç vardı. Başka ÖBM'ler — ölüm bildiren memur— olsa da Lucy, Patricia'nın Loretta Baxter'a denk gelmiş olmasını umuyordu. LoLo işinde çok iyiydi.

Lucy, merdivenlerden, esintide uçuşan kırmızı beyaz çizgili Amerikan bayrağının büyük bir kontrast oluşturduğu hasır mobilyalar ve saksı çiçekleri ile dolu zarif verandaya çıktı. Kendi verandasında da değişiklik yapması gerektiğini düşünerek kapıya döndü ve kapı birden açılınca, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Jessy! Patricia ile tanıştığını bilmiyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanışmıyorum. Tanışmıyordum. Ama artık onu tanıyorum." Jessy, arkadaşını kolundan tutup içeri çekti ve kapıyı kapattı. Onu, koridordan mutfağa doğru götürdü. Ekmek ve krem peyniri alıp, tezgâha bıraktı. Lucy, margarita kardeşlerinin içinde bir trajediyi rahatlatabilecek son insanın Jessy olduğunu düşünüyor olmalıydı. Jessy, cana yakın ve cömertti. Ancak o, bu tür duygularla daha aceleci ve duygusuz bir şekilde ilgilenirdi.

Jessy, birkaç kısa cümleyle, kendini nasıl Sanderson'ların evinde bulduğunu anlattı. "Lanet olsun, buna inanabiliyor musun?" diye mırıldandı Jessy.

"Tabii ki inanabiliyorum. Bu da, sen de her zaman olduğundan şüphe ettiğim şeyi kanıtlıyor. Dışarıdan her şeyi eleştiren ve küstah biri gibi görünebilirsin ama içinde hepimiz gibi yumuşak, sıcacık ve aşırı duygusal bir kadın var." Jessy'nin buna itiraz edeceğini bildiği için, hemen ona sarılıp, yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen iyi bir kadınsın Jessy Lawrence."

Jessy kekeleyerek ondan uzaklaştı. "Sen de delisin. Ben bir an önce uzaklaşayım sen de eksikliğimi doldur."

Oturma odasına birlikte gittiler. İkisi de görünmemek için birkaç metre ileride durdu. Jessy, ne kadar çabuk ulaşıp çıkabileceğini hesaplamak için evin kapısına baktı. Sonra da Lucy'ye bakıp fısıldadı: "Bununla baş edebileceğinden emin misin?"

"İlk seferinden daha kolay olmalı."

"Bunu bilemem. Ortalık sessiz kaldığı anda benim aklıma…"

Sadece Aaron geliyor. Daha dün gibi. Lucy, cümlenin devamının bu olduğunu biliyordu. Başka insanların acısına tanıklık etmek, ona kendi acısını hatırlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepimiz böyle zamanlarda, eşlerimizi daha fazla düşünüyoruz. Ama hepimizin kalplerindeki acı, kabuk bağladı. Onları ne kadar sevip özlesek de, artık Patricia kadar üzülemeyiz çünkü onun acısı çok taze." Lucy, gözündeki yaşlara engel olmaya çalıştı. "Çocuklarını arayan oldu mu?"

Jessy homurdandı. "Oğlunu aradım. Arabasına atlayıp buraya gelmeyi falan düşünmüyor."

"Sorunları olduğunu biliyordum." Patricia bu konuda pek bir şey söylemese de, sorunlar anlaşılabiliyordu.

"Evet, bir problem var. Oğlu umursamadı bile." Jessy omuzlarını silkti. "Lanet olsun, benim gitmem gerek. Aşırı duygusal tarafımı gereğinden fazla sergiledim. Kırmızı ete, dans etmeye ve bana birkaç içki alacak bir ya da iki yakışıklı kovboya ihtiyacım var—" Somurtarak sözünü yarıda kesti. Lucy'nin koluna çarparak oturma odasına, Patricia'nın yanına gitti ve LoLo'nun yanına koltuğa oturdu.

Lucy gülümsedi. Her kadın ara sıra kırmızı eti, dans etmeyi ve yakışıklı kovboyları arzulardı ama Jessy de Lucy gibi dışarı çıkmayı pek sevmezdi. Büyük konuşuyordu ama Margarita Kulübü'ndekiler, onun Aaron'ın ölümünden beri bir erkeğe ikinci kez bakmadığını bilirlerdi. Her insanın yasının süresi farklıydı. Jessy'nin yeniden aşkı düşünme vakti geldiğinde, düşünürdü. Carly ile Therese gibi, o da ikinci kez çok mutlu olabilirdi.

Lucy, tüm arkadaşlarının ikinci bir şans yakaladığını hayal edebiliyordu ama kendini o şekilde hayal etmek hiç kolay değildi. Hepsi akıllı, sevimli ve denedikleri her konuda yeteneklilerdi. Çoğunun ilginç meslekleri ya da ilginç hobileri vardı. Lucy ise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sekreterlik mesleğinin dışında, sadece kendine kilo aldıran güzel yemekler yapmakla uğraşırdı. Ortalama bir kilodan çıkmış, artık kilolu bir bayan olmuştu ve boyunun 1.58 oluşu da bu gerçeği daha da acı bir hale sokuyordu. Bu bedenle, flört edilebilecek bir kadın değildi ve bu, onun için sorun sayılmazdı. Patricia'nın yaşadıklarını bir kez daha yaşamaktansa, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih ederdi.

Güç bulabilmek için derin bir nefes aldı ve oturma odasına girdi. Patricia, onu görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Kollarına sarılıp kalbi parçalara ayrılmış gibi hıçkırmaya başladı. Maalesef Lucy, onun kalbinin gerçekten parçalara ayrıldığını biliyordu.

***

Dalton bilgisayarını kapatıp merdivenlere yöneldiğinde ev çok sessizdi. Dalton, on haberlerinin başladığını gördüğü sırada yatak odasında uyumaları konusunda ısrar etse de, ailesi karavana gitmeyi tercih etmişti. Onlar gider gitmez de, Oz, merdivenlerde bitivermişti. Normalde, Dalton bir saat önce uyuyakalmış olurdu ama huzursuzluk onu ayakta tutmuştu. Evrak işlerinin kendisini oyalayacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Bedeni yorgundu ama zihni henüz teslim olmamıştı.

Merdivende ve ikinci katın koridorunda gıcırdayan yerlere basmamaya çalışarak, yatmaya hazırlandı ve ışığı söndürüp Oz'u yatağın orta yerinden itti. Annesi, köpeği evde bile istemezken, yatağın üzerinde olduğunu görse, bundan kesinlikle hiç hoşlanmazdı ama hiçbir şey dememişti. Belki de sonunda buranın, kendisinin eski evi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya da David onu mızmızlanmaması için uyarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Perdelerin arasından ay ışığı içeri süzülüyor ve şifonyerin üzerindeki gümüş rengi çerçeveyi parıldatarak, içeriye gölgeler düşürüyordu. Dalton, her hafta çerçevenin tozunu alırdı ama içindeki fotoğrafa hiç bakmazdı. O zamanları hatırlaması için Sandra ile Las Vegas'ta evlendikten sonra çekilen bu fotoğrafa bakması gerekmiyordu. O gün ikisi de çok umutlu ve mutluydu. Kutlama yapmak için otele çabucak dönmek dışında hiçbir dertleri yoktu. Hayat o günlerde güzeldi. Dalton, o zamanlar her şeyin lanet bir hale dönüşeceğini hayal bile edemezdi.

Fotoğrafa gözleri yanana kadar baktı ve sonra da arkasını dönüp, sadece gölgelerin olduğu tarafa çevirdi bakışlarını. Yatağa yerleşirken, Sandra'yı her düşündüğünde hissettiği gerginliği, bu sefer hissetmediğini fark etti. Hâlâ canı yanıyordu. Hâlâ ona kızgındı ama eskisi kadar değildi. Sonunda yaşananları arkasında mı bırakıyordu? Yeniden normal bir hayat yaşayabilme ihtimali var mıydı?

Böyle bir ihtimalin olduğunu tabii ki tahmin edebiliyordu. Sadece bunu fark edecek ve kabullenecek kadar akıllı olması gerekiyordu. Sandra öldükten sonra kendisini uçsuz bir kuyuya bırakmıştı. Tüm arkadaşlarıyla ilişkisini kesmişti. Ailesini kendine yaklaştırmamak ve kendi anne babasının kısa ziyaretlerinden kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Nasıl yaşandığını, nasıl sosyalleşildiğini ya da lanet olsun nasıl medeni bir insan olunduğunu bile unutmuştu. Kendisini berbat hissediyordu ve o kadar uzun zamandır böyleydi ki artık bundan sıkılmıştı.

Oz arkasında horlamaya başladı. Kısık titrek bir sesti bu. Dalton, bu köpek ortaya çıkıp da ona aksini kanıtlayana kadar, bir kö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pek istemediğini zannediyordu. Oz açlıktan ölmek üzereydi. Kaybolmuştu ve dahası şehir dışında yaşayan herkesin kendilerinin istemedikleri bir köpeği isteyeceğine inanan aptal sahibi tarafından dışarı atılmıştı. Oz kötü günler geçirmişti ama kendini bırakmamıştı. Burayı evi gibi hissetmeye başladığından beri, kötü zamanları unutup hayatın iyi yanlarını görmeye çalışmaya çabalamıştı.

Dalton'ın hayatındaki acıların özel ya da eşsiz bir yanı yoktu. Ayrıca şükretmesi gereken bir sürü şeye sahipti. Sağlıklıydı. Kendini bildi bileli sevdiği bu çiftliği işletiyordu. Anne ve babası hayatta ve mutlulardı. Noah, tam da olması gereken yerdeydi. Büyük hatalar yapmamıştı ve önünde bir sürü fırsat vardı. Dalton da artık hayatında olmak istediği yere ulaşmak istiyordu.

Ve bu isteğinin bir kısmı da, iki ay önce tanıştığı ve aklından hiç çıkmayan sevimli ve kısa boylu kızılla ilgiliydi.

Mart ayının o cumartesisi, en gurur duyduğu an değildi belki. Normalde birileriyle damdan düşer gibi tanışmayan Dalton, o kızılla tam da bunu yapmıştı. Hem de bir mezarlıkta. Birkaç söz ve ardından bir bara gidip, çok fazla alkol alıp otoparktan geçerek kasabanın en berbat oteline gitmişlerdi ve sonra da o uyurken, Dalton otelden kaçıp bir sonraki karşılaşmalarında onu tanımıyormuş gibi davranmıştı.

O, Sandra'dan sonra birlikte olduğu ilk ve tek kadındı. Dalton'a birkaç saatlik bir mutluluk yaşatmış, uzun süre sonra ilk kez acıdan başka bir şeyler hissetmesine yardımcı olmuştu. Dalton da ona, tıpkı Dillon'ın davranacağı gibi davranarak teşekkür etmişti. Hayatında ilk kez, Dillon'ın ikizi gibi davranmıştı. Birilerine kötü davranmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Jessy Lawrence, kızıl saçlarından da anlaşılacağı üzere, inatçıydı. Sürekli aklının bir köşesindeydi: sevimliydi, o da duygusal olarak yıpranmıştı ve kendi acılarıyla uğraşıyordu. O mart ayında Jessy'nin görüntüsü ve ağır güneyli aksanıyla, Dalton'ı öğleden sonra sıkıcı hayatından uzaklaştırmak istemesi çok canlı ve netti zihninde. Kasabaya her gittiğinde, gördüğü her kızıl saç, midesinin kasılmasına neden oluyordu. Sırf onu görmek için çalıştığı bankaya bile gitmiş ve onun masasında cılız bir adamın oturduğunu fark etmişti. Acaba terfi mi almıştı? Başka bir yere mi gönderilmişti? Başka bir yere mi taşınmıştı?

Onu bir daha görebilecek miydi?

Belki. Buna ihtiyaç duyuyordu. İçten içe, onu yeniden görürse hayatının daha iyiye gideceğini fısıldıyordu kendisine. Hayatta kalması daha kolay olacaktı. Olmak istediği yere daha kolay ulaşacaktı.

Eğer şansını fark edecek kadar akıllıca davranıp onu kazanmak için yeterince istekli olursa…

***

Arkasında üç artroskopi bırakan Ben, hastaneden çıktı ve sokağın karşısındaki kliniğe gitti. Kendi katına kadar olan merdivenleri çıktı. Bekleme odasındaki hastalara hızla göz gezdirdi. Birkaçının yüzü tanıdıktı. Sonra da işlem odasına ve ofisine doğru baktı. Zamanını nadiren orada geçirdiğinden, onu arayanlar pek buraya bakmazdı.

Bir önceki gece iyi uyumamıştı. Lucy Hart'tan ve Patricia'nın bir diğer arkadaşı olduğunu tahmin ettiği kişiden gelen aramaları duymazdan gelmişti. Kız kardeşleri Brianne ve Sara'ya, Geor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ge'tan bahsetmesi gerekmişti. Kendisi gibi, onlar da buna şaşırmıştı. *Albay Sanderson'ın ölmesine üzüldüm*, demişti Brianne. *Ordularımızdan bir asker öldüğünde hep üzülürüm. Ama o bizim babamız değildi. Hatta üvey babamız bile değildi. Onunla hiç tanışmadık.*

Sara daha sertti. *Onun kaybına üzülmemizi mi bekliyor?*

Ben, babalarının her zaman söylediği şeyi söyleyememişti. *O, sizin anneniz. Sizi tabii ki seviyor. Sadece benden ayrıldı. Sizden değil.*

Ama Patricia, hepsinden ayrılmış gibiydi. Onları büyütmemiş, onların yanında olmamış ve Oklahoma'ya döndüğünü onlara haber verme gereği bile duymamıştı. Çocuklarının ona olan sevgisi, Patricia'nın ortadan kaybolması ile yavaştan ortadan kaybolmuştu.

Ben, bir enerji barı açıp o günlük programını incelerken bir ısırık aldı. Her zamanki gibi yoğun bir programı vardı ve her bir hastaya ne kadar zaman ayırırsa ayırsın, hep daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Uyluk kemiklerinin başlarını kesmek, titanyum malzemeler çakmak ve eklemin parçalarını yeniden birleştirmek, mesleğinin kolay yanıydı. Birilerini gerçekten dinleyebilmek için zaman ayırmakta güçlük çekiyordu. İlk hastanın içeri girişinden, son hastanın gidişine kadar, klinik tam bir kaos ortamı oluyordu ve kendini bu tempoya kaptırmak gerçekten zor oluyordu. Özellikle de zihninde bir şeyler varken.

Telefonunun çalışı, o *bir şeyleri* yeniden aklına getirdi. Jessy Lawrence'ın ilk aramasından beri, telefon her çaldığında, Ben ürküyordu. Bu lanet telefona ve lanet hatta para ödediği düşünülecek olursa ürküyor olması çok sinir bozucuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy Hart. *Yine*. Kaşlarını çatarak ters bir şekilde cevap verdi. "Merhaba."

"Ah, merhaba. Selam. Bunu gerçekten beklemiyordum..." Derin bir nefes duyuldu. Aksanı Jessy'ninki gibi güneyli aksanı değildi ya da sesi de onunki gibi derinden gelmiyordu. Bu ses, her yerden her kadına ait olabilirdi. "Ben Tallgrass'tan Lucy Hart. Annenizin arkadaşıyım. Siz, siz Ben'siniz değil mi?"

Yalan söyleyebilirdi ama böylece sadece anı kurtarmış olurdu. Belli ki Patricia'nın arkadaşları ısrarcıydı ve Ben'in de bu konuyla ilgilenmesi gerekiyordu. Gerçi bunu dün yapması gerekirdi. "Evet."

"Bak, Ben, meşgul olduğunu ve annenle ilişkinizin bir süredir iyi gitmediğini ve onun eşini de neredeyse hiç tanımadığını düşündüğünü ve onun için üzülmediğini biliyorum." Derin bir nefes daha aldı. "Ama hepimiz hatalar yaparız. Sanırım anneninkiler biraz daha büyüktü. Ama şu anda gerçekten çok zor durumda. Seni ve kız kardeşlerini görmek onun için çok anlamlı olacaktır. Sevdiğin birilerini kaybettiğinde, diğer sevdiklerini normalden daha fazla düşündüğünü bilirsin. Özellikle de uzağında olan sevdiklerini. Lütfen Ben, onun gerçekten birilerinin gelmesine ihtiyacı var."

Bizleri terk etmeden önce düşünmeliydi bunu. Eğer insanları yok sayarsan, o insanların ihtiyaç duyduğun anlarda yanında olmalarını bekleyemezsin.

"Kardeşleri?" Ben'in sesi buz gibiydi ama bu hiç umurunda değildi. Patricia ile ilişkisinde yolunda gitmeyen hiçbir şeyin sorumlusu o değildi. Şu anda olup bitenleri de umursamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cenazeye gelecekler."

"Ne zaman olacak?" Bununla ilgilenmiyordu. Sadece insanların öylesine soracağı bir soruydu bu.

"Bilmiyoruz. George'un naaşı Amerika'ya gönderilecek ve hazırlanacak. Sonra da Patricia onu nereye gömmek isterse oraya götürülecek. Birkaç gün ya da bir buçuk hafta sürebilir. Değişir."

Lucy'nin sesi titredi ve birden alçalıp tizleşti. Lanet olsun, Ben'in de titreyen seslere karşı bir hassasiyeti vardı. Ameliyathaneye gitmeden önce hastayı ya da hastanın ailesinden birilerini görmesi gerekiyordu. Birilerini dinlemenin aksine bu, ona her zaman daha kolay gelirdi. Koluna hafifçe dokunup kısaca konuşmak ve onunla ilgileneceğine dair söz verip güven vermek.

Kocasının naaşının eve gelmesini beklerken evde yalnız olacaktı. Ben, Patricia'nın birilerinden yardım almadan bu kadar süre tek başına olabileceğini hayal bile edemiyordu. Lucy Hart ve Jessy Lawrence'a sahip olduğu için şanslıydı ve büyük ihtimalle ordunun da bir tür yardım sistemi olmalıydı. Ama kendisinin bir yardımı olmayacaktı. Hastaları, ameliyatları ve kendine ait bir hayatı vardı.

"İnsanlar değişir Ben." Lucy'nin sesi daha yumuşak çıkıyordu. "Yaptıklarından dolayı pişmanlık duyabilirler. Yapmadıkları şeylerden de. Patricia ile aranı düzeltmeni beklemiyorum. Sadece ona şu anda ihtiyacı olan şefkati gösterirsen, bu senin için anlamlı olabilir."

Affet, diye öğüt verirdi babası sık sık. *Sana yanlış yapan insanlar için değil, kendin için. Vaktin ve enerjin dargınlıklarla boşa harcayacak kadar değersiz değil.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben, çok dargındı. Annesini affetmek bunu biraz olsun hafifletir miydi? Bunu onun için yapabilir miydi? Ya da en azından babasının öğüt verdiği gibi, bunu kendisi için yapabilir miydi?

Ters bir şekilde, "Bunu düşüneceğim," dedi. Lucy şaşkınlıkla bir nefes alırken de onu uyardı: "Ama beni arayıp durmayın. Kararımı verdiğimde ben size haber veririm."

***

Jessy, saat on bir gibi kızarmış gözler ve baş ağrısıyla uyandı. Ağzı kuruyup kokmuş, gözleri de şişmişti. Yastığına bakınca bir gece önce makyajını temizlemeyi unuttuğunu ve ağlarken uyuyakaldığını anlayabiliyordu.

Patricia Sanderson ile uzun, üzücü ve berbat bir öğleden sonra geçirdikten sonra, anılarını ve görüntüleri zihninden uzak tutmayı başaramamıştı. Kendisi ölüm haberini aldığı zaman, LoLo ağzını açmadan ne diyeceğini anlamıştı. O acıyı, şoku ve suçluluk duygusunu o anda hissetmişti. Aaron'ın naaşı, Dover Hava Kuvvetleri Üssü'nden Tulsa'ya jet ile getirilmiş, sonra da cenaze aracıyla Tallgrass'a nakledilmişti. Çiçek seçimi, törenin ayarlanması, mezarlığın yanında komutandan bayrağı almak…

O, inanılmaz acı ve suçluluk duygusu…

Diğer insanlar, ağlamanın insanı rahatlattığını düşünse de, Jessy öyle düşünmüyordu. Gözyaşlarının sonuncusu damladığında, sanki yaşların arasında boğuluyormuş gibi hissetmişti kendini. Ağladıktan sonra hiçbir zaman iyi hissetmemişti. İşkence gibiydi. Akan yaşları ancak bir şişe Patrón marka tekila ile atlatabiliyordu.

Azimle mutfağı görmezden gelip banyoya gitti duş aldı. Ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından giyinip makyajını yaptı. Gardırobunda komşu kızı kıyafetlerinden, ciddi çalışan kadın kıyafetlerine ve özel gün kıyafetlerine kadar birçok çeşit vardı. Bugün, kozmetiklere fazla yaklaşmadan, turuncu bir kargo şort ile çizgili bir gömlek giymişti. Komşu kızı tarzıydı bu. Ne için giyindiğini bilmiyordu. Sadece dışarı çıkacaktı ta ki ayakkabısını almak için dolaba gidene kadar.

Bakışları, raftaki fotoğraf makinesi çantasına takıldı. Şu anda fotoğraf çekmek onu rahatlatabilirdi. Bunu ilk kamerasıyla henüz on dört yaşındayken öğrenmişti. Lensten bakınca, dünya daha güvenli bir yer gibi görünüyordu. Her an çıplak, canlı, sert ve kibar güzellikleri yakalayabilirdi. Eğer çirkinlik de kareye girmeyi başarırsa, o zaman da Photoshop ile onu oradan çıkarır ve mükemmelliği yakalardı. Hamile Margarita Kızı Ilena Gomez, Jessy'nin fotoğraflarının akıldan çıkmadığını ve şahane olduklarını söylüyordu. Bu, Jessy'nin kalbinde haftalarca yer eden bir iltifattı. Hâlâ da etkisi devam ediyordu.

Ancak, yine de bir aydır fotoğraf makinesini eline almamıştı. Onu, hayatının karmaşasından uzaklaştırmaya yetecek kadar uzun bir lens yoktu.

Kalın kauçuk topuklu olan sandaletlerini çıkardıktan sonra, çantasını aldı ve her zaman yanındaki şarj aletine takılı duran bataryayı çıkardı ve evden ayrıldı. Birkaç dakika sonra, dar sokaktan çıkıp kuzeye doğru yöneldi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama kasaba dışına çıkma fikri ona hoş gelmişti.

Oklahoma'nın kırsal tarafları her zaman huzurluydu. Gökyüzünde fırtına bulutları olmadığı müddetçe tabii. Gerçi onların bile inanılmaz bir güzelliği vardı. Orada geçirdiği dört yıl boyunca,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy sadece bir hortum fotoğrafı yakalamıştı ama bir gün bir şans daha yakalayabilmeyi isterdi. Mümkünse çok kısa sürede oluşup fazla bir zarar vermeden de ortadan kaybolan bir fırtına olsa iyi olurdu.

Bunun bugün olmasını istemiyordu ama. Bugün sadece fotoğraf makinesini hissetmek ve etrafa güvenli bir mesafeden bakmak, güneşin ve temiz havanın tadını çıkarmak istiyordu. Bir de içindeki kötü hislerin bir kısmından kurtulabilmeyi umuyordu.

Sığırların otladığı bir meraya yaklaşınca yavaşladı ve yanından geçen çamurlu yola saptı. Birkaç metre ilerledikten sonra, sağ tekerleri hendeğe iyice yaklaştırdı. Fotoğraf makinesini alıp meranın çitlerine doğru taşların üzerinden ilerledi. Çitler, hava şartlarından ve eskimekten grileşmiş olsa da, Jessy'nin ağırlığını taşıyabiliyordu. O da dengesini korumaya çalışarak, en yukarısına çıktı ve en yakındaki sığıra lensi odakladı. Koyu kahverengi ve beyaz olan inek, tembel bir şekilde çenesini oynatıyor ve umursamaz bir ifadeyle Jessy'yi izliyordu.

"Ben dünyandaki tuhaf çift ayaklılardan sadece bir diğeriyim, değil mi?" diye mırıldandı Jessy bir yandan fotoğraf çekerken. Yakın ve uzak çekimle çektiği inekler, yavruları, ağaçlar, çitler, kumtaşı kayaları ve gökyüzü... Az sonra, midesinde bir rahatlama olduğunu fark etti. Ancak bunun, üzerinden yavaşça attığı gerginliği olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Böyle güzel anları fotoğraflayıp saklamayı özlemişti. Buna ihtiyacı vardı. Onu, tüm hayatı gibi utandırmayacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Otobandaki trafik akıyordu ama Jessy tam aksi yöne döndüğü için, bunu umursamıyordu. Yolun diğer tarafındaki arazi orman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibiydi ve paslı tellerle çevrilmişti. Ara ara da ahşap direkler vardı. Bir zamanlar temizlenmiş olsa da, kırmızı ardıçlar ve sumak fideleri yeniden büyümüş ve mükemmel renkler oluşturmuştu. Yabani çiçekler yetişmişti: Kızılderili fırça çiçeği, güneş şapkası ve kirpi otu. Yolun biraz ilerisinde iris çiçekleri dizilmişti ve solan çiçeklerinin yanında, yeni çiçekler açmaktaydı.

Jessy yolun karşısına yine geçti ve her açıdan fotoğraf çekmeye devam etti. Çitin yanına çömelmişti. Lensini iris çiçeklerine doğrultmuştu ki, yerdeki titreşimi ayakkabısında hissetti. Yolun ilerisinden bir kamyonet geliyordu ve arkasında da, bir çocuğun arkasında zıplayan balona benzer bir toz bulutu bırakıyordu. Jessy toz bulutuna ve fotoğraf makinesine bakıp ayağa kalktı. Kollarını göğsünün ve korumak için fotoğraf makinesinin üzerinde birleştirdi.

Sürücü, *Dur* levhasının yanında dikkatle durdu ve sonra da Jessy'ye iyice yanaştı. Oklahomalılar dost canlısıdır, diye hatırlattı Jessy kendine. Kısa bir *merhaba-nasılsın*'ın ardından, Jessy'yi rahat bırakacaktı.

Ama sonra onu gördü ve o anda *rahatlık,* aklına gelebilecek son kelimeydi.

Zihninde anılar dolandı: güneşli bir öğleden sonra, çiçeklerden yükselip havayı kaplayan tatlı bir koku. Kısa bir sohbet ve aptalca bir davet. Ve zorlu bir günü unutturacak bir şeyler arayışı. Jessy Bubba's'ta bir şeyler içip hamburger yemeyi teklif etmiş, o da kabul etmişti. Jessy, bara giderken çok fazla içeceğini, ne yaptığını hatırlamayacağını ve bundan çok pişman olacağını biliyordu ama yine de gitmişti. O anda, kısa bir süreliğine de olsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içindeki boşluğu doldurmak, ardından gelecek olan utanç ve mide bulantısına değecek diye düşünmüştü. Bunları biliyordu; daha önce de defalarca yaşamıştı.

Ama Dalton Smith, diğerlerine benzemiyordu. Kendisinden önceki adamların aksine o, isimsiz değildi. Jessy'nin hayatından girdiği kadar büyük bir hızla çıkmamıştı. Jessy, onu tekrar tekrar görmüştü ve bir şeyler hissetmişti.

Jessy, bu bir şeyleri hissetmekten korkuyordu.

Dalton, ona yolun karşısındaki ineğin baktığı gibi baktı: kahverengi gözler, ruhsuz bir ifade, ilgisiz bir duruş... Hemen ardından gözlerini kıstı ve parmaklarını direksiyonun üzerinde biraz daha sıktı. Buralarda Jessy'yi görmeyi ummuyordu ve bu, hiç hoş bir sürpriz değildi. Jessy'yi çok düşünmüyordu. Bu kötü bir şey değildi çünkü Jessy de kendini pek düşünmüyordu.

Dalton ve Jessy birbirlerine bakarken, uçuşan toz durulmuştu. Hareket etme ihtiyacı hissetse de —mesela arabasına koşmak iyi bir fikir olabilirdi— onun konuşmasını bekledi Jessy. Ama o sırada, bunun çok uzun süreceğini düşünüp dudaklarına dökülen ilk sözleri söyledi: "Neden bu iris çiçekleri bu şekilde büyüyor?"

Dalton'ın bakışları Jessy'den çiçeklere ve sonra tekrar ona kaydı. "Burası Jefferson ailesinin eski yeri. Yaklaşık yirmi yıl önce burayı hortum vurdu ama iris çiçeklerini burada bıraktı."

Jessy çiçeklere yeniden bakıp arkalarında güzel bir ev hayal etti. Geniş verandalı ve hatta salıncaklı ve rüzgârdan perdeleri savrulan bir ev. Birkaç saniye içinde yıkılan bir ev ve değişen hayatlar. Anlık felaketlere kendisi de çok aşina olduğu için ürperdi ve bir diğer aptalca soruya geçti. "Kaç hortum gördün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç." Dalton'ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Smith ailesi nereye saklanması gerektiğini iyi bilir."

"Ben nereye saklanmam gerektiğini bilemezdim. Merkezde, Berry Building'in ikinci katında yaşıyorum." Ah, Jessy resmen konuşmayı yeni öğrenmiş gibiydi. Bunlar, ilk buluşmalarında kendisini en berbat halde gören ve sonraki karşılaşmalarında da kendisinden hiç hoşlanmayan bir adama anlatmaması gereken şeylerdi.

"O apartmanın bir bodrumu var. Yerin altı her zaman iyidir."

"Hortum tüm binayı başıma yıkarsa?"

Dalton'ın dudakları yine kıvrıldı. Onu tanımayan birisi, bunu bir gülümsemeye benzetebilirdi. "Saatte üç yüz yirmi kilometre hızla savrulmaktan iyidir." Bir süre sonra ekledi: "Köşede ya da merdiven boşluğunda durmak gerek."

"Aklımda tutacağım." Jessy'nin ödediği kiraya, bodrumdaki depolama alanı da dahildi. O yüzden oraya ulaşabilirdi. Sadece berbat bir hortum anında elektrikler yokken, oraya gittiğini hayal edemiyordu. Muhtemelen telefonu çekmeyecekti ve kim bilir orada ne tür sıçrayan ve sürünen hayvanlar vardı. Yatak odası dolabı çok tekin olmasa da, en azından temiz ve konforluydu ve eğer hortumla savrulacak olursa, en azından fotoğraf makinesi ve ayakkabıları da yanında kalırdı.

Bir süre sadece birbirlerine baktılar. Jessy genellikle suskun kalmazdı. Özellikle de erkeklerin yanında ama şu anda tamamen susup kalmıştı. Kelimenin tam anlamıyla havadan sudan konuşmuşlardı. Ne kadar saçma! Eğer Dalton böyle devam ederse…

Dalton başını ona doğru salladı. "Orada ne saklıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy fotoğraf makinesini hatırlayamadan gözlerini kırptı. Sonra da makineyi bırakıp kollarını yanlara indirdi. Böyle daha rahat olduğunu fark etti. "Tozlanmasını istememiştim."

"Çalıların ve otların fotoğrafını çekmeyi mi seviyorsun?"

"Hayır, yabani çiçeklerin fotoğraflarını çekiyordum—" Jessy, bunların bir çiftçi için çalı olduğunu fark edip sustu. "Aslında, şuradaki ineklerin fotoğraflarını çekmek için durmuştum. Ön taraftaki sevimli bir kız. Objektife poz vermeyi de sevdi."

Dalton sol tarafa baktı ve bu sefer gülümsemesini kontrol etmeye çalıştığı çok belliydi. Jessy, henüz onu gülümserken görmemişti ama bunun yakın çekime değecek bir an olacağına iddiaya girebilirdi. "Ah bir de sahipleri! Verim alacakları sığırlara fazla yatırım yaparlar."

Jessy aptalca konuşmaya devam ediyordu. Boynunun ve yüzünün ısındığını fark etti ama umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Bence, küçük karton kaplara konduklarında hepsi aynı görünüyor."

"Süpermarketteki biftekler." Dalton başını salladı. "Bir marketten çok, çok uzun zamandır et almadım."

"Evet, yani, ben, bir şeyleri doğduğu andan itibaren büyütüp sonra da akşam yemeğinde servis ettiğimi düşünemiyorum."

"Dünya böyle dönüyor. Bazen yersin. Bazen yenirsin."

Jessy, isteksiz bir şekilde yaklaşan diğer araca baktı ve Dalton'ın hareket etmesi gerektiğini fark etti ama öyle olmadı. Tallgrass'ın etrafındaki yollarda saatlerdir araba sürüyordu ve iki aracın bir araya gelince trafiğin yoğunlaştığını görmüştü. Ama hınzır yanı, bu konuşmadan hoşlanmasına neden olmuştu. Gerçi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunun nedenini bir türlü anlayamamıştı. Dalton'ı bir daha asla görmemeyi kaç kez ummuştu? Birbirlerine tamamen yabancı iki insan gibi davranmalarının çok daha doğru olacağını kaç kez düşünmüştü? Onunla hiç karşılaşmamış olmayı ümitsiz bir şekilde kaç kez dilemişti?

Demek ki gerektiği kadar sık değildi. Evet, Jessy bir rezillik sergilemişti. Evet, Dalton onu berbat, sarhoş ve çıplak bir halde görmüştü. Evet, Dalton da belli ki kendisi gibi pişmandı.

Ama Dalton Smith ile ilgili açıklayamadığı bir şey vardı.

***

"Hereford sığırlarını sever misin?"

Dalton, bunun bir erkeğin, bir kadına soracağı en iyi soru olmadığını biliyordu ama yıllar içinde sosyal yetenekleri de pas tutmuştu. Lanet olsun, haftanın yedi gününden beşinde konuştuğu tek canlılar, dört ayaklı olanlardı ve hal böyle olunca, konuşma sanatından uzaklaşmış olması normaldi.

Jessy, meradaki "sevimli ineğe" bakmadan önce zümrüt yeşili gözlerini kırptı. "Kahverengi ve beyaz çizgili olanlar mı?"

"Evet."

"Sevimliler."

Çok da lezzetlidirler. Dalton bunu kendine sakladı. "Kuşaklı Galloway ineği gördün mü hiç?"

Jessy, ağırlığını diğer bacağına verdi. "Bunun ne demek olduğunu bilmediğim için, hayır diyeceğim."

Belki de inekler konuşulacak en güzel konu değildi ama belli ki Dalton'ın herkesle konuşabileceği bir konuydu. Bir düveden olan boğayı bile tanımayacak zarif şehirli bir kadınla bunu ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşabiliyordu. "Bir tür damızlık sığır. Genellikle tam karnından beyaz bir şerit geçen, siyah bir inek türü. Gerçi kahverengi beyaz çizgileri olan bir tane de biliyorum. Ben de hem onlardan, hem de palominolardan yetiştiriyorum."

Jessy'nin gözlerinin birden ışıldadığını fark etti. "At mı yetiştiriyorsun?"

"Evet. Dişileri çok tatlı. İstersen—" Dalton söylemek üzere olduğu şeyi fark edip çenesini hemen kapattı. Jessy'yi evine mi davet edecekti? Sırf dün gece normal bir hayata geri dönmek istediği için mi yapacaktı bunu? Sırf, Jessy kendisini etkilediği ve hayatta olmanın ne demek olduğunu ona hatırlattığı için mi?

Sandra'dan beri aklına ikinci kez gelen ilk kadın olduğu için mi? Ve evet, o öğleden sonra, ondan etkilendiği için olmuştu tüm bunlar.

Jessy, kendisini dikkatle izliyordu. Gözlerindeki derinlik, Dalton'a, aslında ona kendisine öğretilen kadınlara davranma şekline göre davranmadığını hatırlattı. Jessy uyurken onu bırakıp gitmişti, onu tanımıyor gibi davranıp ona kabalık etmişti. Sadece en son Bubba's'taki karşılaşmalarında, ona annesini kızdırmayacak bir şekilde davranmıştı.

Midesinden gelen gurultuyu duyunca, kamyonetin konsolundaki saate baktı. Postaneye ve hayvan yemi dükkânına uğramadan önce kasabada bir hamburger yemeyi planlamıştı ama çok acil bir işi yoktu ve fatura ödemeleri bir gün daha bekleyebilirdi. Jessy de sessizdi, onu izliyor ve bekliyordu ve…

Dalton bir nefes aldı ve konuşmaya başladı, "Çiftliğim birkaç kilometre doğuda. Hayvanları görüp—" Stetson şapkasını çıkarıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parmaklarını saçında gezdirdi ve sonra şapkayı yeniden yerine koydu. "Bir sandviç falan yemek istersin belki?"

Bu, Dalton'ın uzun zamandan beri sorduğu en zor soruydu.

Jessy uzun süre sessiz kaldı ve sonra dudaklarının kenarında titrek bir gülümseme belirdi. "Tamam, tabii ki," dedi Dalton'ın gözlerine bakmadan, parmakları fotoğraf makinesinin üzerinde kasılırken. Jessy her nasılsa utangaç görünmeyi başarmıştı. Dalton iki ay önce tanıştığı dumanlı gözlü kızılı böyle görebileceğini hiç zannetmezdi. "Arkandan gelirim."

Jessy, aracına doğru hızla giderken, Dalton da Jeffersonların garaj yolunun sol tarafına doğru çekti kamyonetini. Sonra da dönüp eve doğru ilerlemeye başladı.

Dört yıldır, Dalton eve kimseyi davet etmemişti ve şimdi iki ay içinde bunu ikinci kez yapmış olacaktı—önce palominolara karşı ilgisi olan Fort Murphy askeri Dane Clark ve şimdi de Jessy. Artık Jessy sadece aklında yer kaplamayacak, aynı zamanda evinde ve çiftliğinde hatta hayvanlarıyla birlikte de anılar bırakacaktı.

Liseden beri edindiği ilk arkadaşı olan Dane ile işler iyi gitmişti ve Jessy ile de kendi hayatını elde etme adına bir adım daha atmış olacaktı.

Çok fazla toz çıkarmamak için kamyonetini ağır ağır sürdü ve Jessy de tozdan etkilenmemek için geriden geldi. Dalton, evinin garaj yoluna girdi. Zemin sertti ve toz kalkması mümkün değildi. Jessy aralarındaki farkı kapattı ve meşenin gölgesine, onun hemen arkasına park etti.

Oz evin içinde havlıyordu. Bir o pencereye bir bu pencereye koşup kulaklarını dikiyor ve gelenlere ulaşamadığı için havlama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sı giderek daha sabırsız bir hal alıyordu. "Oz, ön kapıyı kırmadan önce, seni onunla tanıştırmalıyım. Önce yemek yemek mi istersin?"

Jessy tereddüt etti. Bir omzunda çantası, diğerinde fotoğraf makinesi asılıydı. Kollarını da göğsünün üzerinde birleştirmişti. "Evet, olabilir. Kahvaltı yapmadım."

Dalton'la birlikte eve girdi ama başını sürekli çevirip, binalara, çitlere, meraya, atlara, ahşap salıncağa, eski binanın çöktüğü yerde coşmuş olan hanımeli çiçeklerine bakıyordu. Sanki hepsini çok ilginç bulmuş ve aklına notlar alıyor gibiydi. En azından, Dalton'dan daha ilginç bulmuş gibiydi.

Ya da adil olması gerekirse, onlarla ilgilenmek, Dalton ile ilgilenmek kadar zor değildi. Kesinlikle onunla ilgilenmek Jessy'yi huzursuz ediyordu.

Dalton, kapıyı açmadan önce Oz'a oturması için sert bir komut verdi. Oz ilk kez aile dışından biriyle tanıştırılacaktı ve durumun normalliği de köpekten çok Jessy'ye bağlıydı. Acaba köpekleri sever miydi ya da onlardan nefret mi ederdi, korkar mıydı yoksa kedileri mi tercih ederdi? Çığlık atıp Oz'dan kaçacak mıydı?

Dalton içeri girdiğinde, Oz'un poposu birkaç santimetre havada sallanıyordu ve tüm bedeni heyecanla titriyordu. Uzun ve pembe dili, ağzının kenarında sallanıyor, havayı dikkatle kokluyordu. Heyecanından, nefes almakta güçlük çektiği düşünülebilirdi.

"Ah, bir Avustralya çoban köpeğin var! Çok güzel!" Sözler Dalton'ın arkasından, diz hizasından geliyordu çünkü Jessy yere eğilmiş, köpek kadar heyecanlı bir şekilde onunla oynuyordu.

Endişelenmeye gerek yok. Dalton elini uzatıp Oz'u serbest bı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raktı. Oz, tek adımla aradaki boşluğu kapatıp Jessy'yi yere oturtana kadar üzerine uzandı. Jessy, köpeğin bir sonraki hamlesinin, kucağına atlayıp kendisini tırmalamak ve yalamak olduğunu tahmin edip buna hazırlandı.

Köpeğini sevdi. Bu, her zaman iyi bir şeydir. Bu kulağa çok saçma geliyordu ama Sandra, atlarını ilk gördüğünde onlara âşık olunca, aralarında bir potansiyel olduğunu anlamıştı. Hayvanları sevmeyen ya da onlardan korkan bir kadınla, çiftlik hayatını sürdürebilmek çok zordu.

Dalton, Jessy ve Oz'u baş başa bırakıp mutfağa gitti ve ellerini yıkayıp buzdolabına bakındı. Sandviç ya da bir şeyler teklif etmişti ve ne ikram edeceğini bulması gerekiyordu. Annesi bir önceki gece akşam yemeği için tavuk yapmış, birkaç dilim ekmek ve böğürtlenli pasta hazırlamıştı. Ayrıca dört kavanoz ev turşusu ile Güney Teksaslı komşularından da bir kâse olgunlaşmış domates getirmişti.

Jessy'nin sesinden önce adımları duyuldu. "Çok sevimli."

"Daha çok bir baş belası—" Dalton mırıldanmayı kesti. Annesi hâlâ mutfakta gibiydi ve o da, çocukları her zaman konuşmaları konusunda uyarırdı. Sadece kadınların yanındayken değil, her zaman. Bu, bir saygı göstergesiydi.

Köpek arkasından gelirken, Jessy de lavaboda elini yıkadı. Aralarında birkaç metre vardı ama Dalton, Jessy'nin sıcaklığını, çekiciliğini, baştan çıkarıcılığını ve parfümünün kokusunu hissedebiliyordu. Çimen kokusu gibi hafif bir kokuydu. Sert bir kıştan sonra açan bahar çiçeklerinin kokusu gibi.

"Köpekleri seveceğini tahmin etmezdim," dedi Dalton, hızlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde Jessy'ye baktıktan sonra gözlerini doğradığı domateslere çevirerek.

"Benim daha önce hiç evcil hayvanım olmadı. Annem küçük ve sinir bozucu canlılardan hoşlanmazdı. Sahip olduğu üç tanesinden kurtulamadı ama onların dışındakileri kendinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı." Hafifçe homurdandı. "Eğer elinden gelse, sincapların ve kuşların da ağaçlarına gelmesini yasaklayabilirdi."

Bu birkaç cümle, çok fazla şey anlatıyordu. Jessy'nin tavırları da: konuşurken hiçbir şeye odaklanmaması, çenesinin kasılması, omuzlarının gerginliği. Yani, Jessy'nin annesi, çocuklarının sinir bozucu küçük canlılar olduğunu düşünüyordu. Öyle bir ailede büyümek komik bir şey olmalıydı.

"Sen, en büyük müsün?"

"Ortancayım. Annem ve babam, ortanca bir çocukla uğraşmamak için iki çocuk yapmak istemişler aslında ama bir sürpriz yaşamışlar: annem küçük kız kardeşime hamile kalmış ve sonuç olarak bir ortanca çocukları da olmuş."

Dalton bıçağını, soğuk tavukgöğsüne doğru götürdü. Babası gibi o da hayvanlara çok büyük özen gösterirdi. Ama çocuklar, bambaşkaydı babasının da dediği gibi. Çocuklar bazen aileleri yüzünden bazen de ailelerine rağmen oldukları gibi kalırlardı.

Dalton, Jessy'nin annesine rağmen böyle olduğunu düşündü.

"Nerede yaşıyorlar?"

"Atlanta'da banliyöde. Doğuştan güneyli, Tanrı sayesinde Georgialı." Sesindeki kinaye çok belli olmasa da, kinaye yaptığını düşündü. "Oklahoma bir eyalet olmadan önce Wilkes'ler ve Ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

milton'lar Gerogia'da vardı."

"Eğer giderlerse, Grand Old South*'un onlarsız ayakta duramayacağını mı düşünüyorlar?"

"Öyle olduğuna inanmayı seviyorlar. Aslında şu anda orada yaşayanlar da bundan çok memnun olurlar ama anne ve babam öyle düşünmüyor," dedi Jessy yine kibirli bir şekilde, Dalton'a ailesi hakkında bir sürü fikir vererek. Jessy ellerini kurulamayı bırakınca, havluyu ahşap bölüme düzgünce astı ve sonra da Dalton'ın hazırladığı yiyeceklere baktı. "Yardımcı olayım mı?"

Jessy folyoyu alıp açtı ve ekmeği kesme tahtasının üzerine yerleştirdi. "Hey, birileri bu ekmeği dilimleyiciye koymayı unutmuş! Tek parça."

Dalton tırtıklı bir bıçak aldı ve ekmeğin ucunu kesip sandviçleri için dört parça kesmeden önce uç kısmı Oz'a attı. "Şanslısın. Anneler, taze yaptıkları ekmeklerini başkalarıyla paylaşmazlar." Bu doğru değildi. Ramona ailesi, arkadaşları, komşuları, semte yeni gelenler ve kilise müdavimleri için yemekler pişirirdi. İyi bir şeyler olunca, kutlama yemeği yapardı. Kötü bir şeyler olduğunda da, acıyı dağıtmak için yemekler yapardı.

Jessy eğilip tatlı ve mayalı kokuyu içine çekti. "Ailen burada mı yaşıyor?"

"Teksas'ta. Dün gece uğrayıp geceyi burada geçirdiler."

"Erkek kardeşin de Stillwater'da okuduğuna göre, burada yalnızsın."

Dalton pencereden dışarı bakıp sessizliği dinledi ve boşluğu

---

* *Daha sonradan, Amerika'nın ilk on üç eyaleti olan, Güneydeki on üç İngiliz Kolonisine verilen isim.*

hissetti. Hiçbir zaman böyle olmasını beklemiyordu. Plan çok basitti: Kendilerinden önce burada olan babaları ve amcaları ve Double D'yi başlatan, erkek kardeşler gibi, o ve Dillon da büyüyünce işleri devralıp birlikte başarılı ya da başarısız olacaklardı.

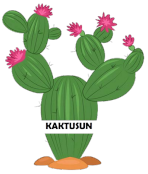
Ama Dillon, on üç yıl önce giderek, Dalton'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Dalton'ın düşüncelerini düzene sokması çok uzun zaman almıştı. Çiftliği kendisi kadar seven bir eşi olduğunda, erkek kardeşine ihtiyaç duymadığını fark etti. Planlarına göre, Sandra, Dillon'ın yerin alacaktı ve çocukları da gelince, hayat çok güzel olacaktı.

Ama sonra Sandra da onu hayal kırıklığına uğrattı.

Dalton işlerin böyle olmasını hiç istemezdi: yalnız yaşayıp yalnız çalışmayı ve *yalnız olmayı*.

Jessy'nin bir cevap beklediğini fark edince kısa bir cevap verdi: "Evet. Yalnızım."

3. Bölüm

Lucy sandalyesinden kalkıp neredeyse bitmiş olan kahve fincanını Patricia'nın elinden aldı ve boşları mutfağa götürmeden önce, sırtına bir şal örttü. Zavallı kadın zihinsel ve fiziksel olarak çok yorulmuş ve sonunda da derin bir uykuya dalmıştı.

Albay Hodges, Lucy'ye Patricia ile birlikte vakit geçirebilmesi için kışla hastanesindeki sekreterlik işinden birkaç günlük izni memnuniyetle vermişti. Köpeği ile ilgilenmek ve duş alıp kıyafet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştirmek için bu sabah evine yaptığı kısa ziyaretin dışında, yirmi dört saattir Sandersonların evindeydi.

Birlikte ağlayıp konuşmuşlar, dua edip derin ve uzun saatlerini sessiz bir şekilde geçirmişlerdi. Patricia, George ile yirmi yıl paylaştıkları yatakta uyumaya cesaret edemediği için, birlikte oturma odasındaki koltukta uyumuşlardı.

Lucy ise onun tam tersiydi. Mike'tan sonra yataklarından çıkmak istememişti. Onun kokusunun çarşafta ve özellikle de yastıkta olduğunu düşünüp üç gün boyunca orada kalmıştı. Eşi de Mike ile birlikte ölen, en yakın arkadaşı Marti Levin de bu sebeple Joshua'nın dolabından ayrılamamıştı.

Lucy yorgundu. Koltukta uyumaya ya da uyumaya çalışırken birilerinin nefes alışverişlerini dinlemeye alışık değildi. Mike'ın ölümünün üzerinden altı yıl geçmişti ve anne ve babasının yılda iki kez yaptıkları ziyaretler dışında, geceleri hep yalnızdı.

Kahve makinesine bir fincan yerleştirip sert ve yoğun kahveyi ekledi. CaraCakes pastalarından kâğıt tabağa biraz çıkarıp kahveyle birlikte ön taraftaki verandaya götürdü. Ön kapıyı kapatırken sessiz olmaya çalıştı.

Sallanan hasır sandalye rahattı. Bayrağı dalgalandıran esinti, sıcaklığın azalmasına yardım ediyordu. Geniş basamakların yanındaki parmaklıklarda iki altın şeride şık bir fiyonk şekli verilmişti. Dün gece gelen misafirler, yiyecek, çiçek ve kartın yanı sıra bunları da getirmişti.

Lucy, Marti ve diğer tüm arkadaşları gibi, Patricia da artık Altın Yıldızlı, yani eşi savaştan sağ dönememiş bir eşti. Bu, seçkin bir kulüptü ama kulübe girmek oldukça zorluydu. Lucy, eşinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görevden sonra eve dönmesi ve Mavi Yıldızlı bir eş olarak hayatına devam edebilmek için her şeyini verebilirdi.

Yan taraftaki evin kapısından çanların sesi geldi. İlerideki bloktan çocukların oyun sesleri geliyordu. Arka bahçenin karşı tarafında da, birkaç genç havuzun yanında güneşleniyor ve ara ara müzik sesi Lucy'nin kulağına geliyordu. Güzel bir yaz günüydü; hayat burası hariç her yerde her zamanki gibi ilerliyordu.

Sokağa doğru bir araç döndüğünde, Lucy araca biraz uzun süre baktı —küçük, pahalı ve griydi— ta ki araç, ön taraftaki kaldırımın yanında durana kadar. Aracın motoru durunca, ortalık birden sessizleşti. Aracın renkli camlarından dolayı içinde sadece bir karartı görüyordu. Ayrıntıları göremiyordu ama birden midesi kasıldı.

Ben Noble, bugün telefonun diğer ucunda tereddütlü bir şekilde konuşmuştu. Tallgrass'a bir yolculuğu düşüneceğini söylemişti ve böyle pahalı ve güçlü bir arabayı da, bekâr ve genç bir cerrah kullanırdı herhalde. Annesinin kusurlarıyla yüzleşmekten ve duygularını kontrol altında tutabilmekten çekinen bir oğul, annesinin evine girmeden önce tereddüt ederdi ancak.

Lucy, yerinden kalkmak için hazırlanarak, sallanan sandalyede hafifçe doğruldu. O sırada sürücü kapısı açıldı. İçinden çıkan adam Patricia'ya hiç benzemiyordu. Bir seksen iki boyunda, ince ama kuvvetli, siyah ceketli, parlak, sıcak ve kumral tenli bir adamdı bu. Güneş gözlükleri gözlerini saklasa da, Lucy gözlerinin de koyu renk olduğundan emindi. Dudakları ince bir çizgi gibi duruyordu ve çenesi köşeliydi. Kaldırıma adımını atarken, bir an için eve baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy, onun kendisini gördüğü anı anlayabilirdi. Lucy'nin kilosunda biri, Ben'in gördüğü ilk şey olacağını düşünebilirdi ama öyle olmadığını artık öğrenmişti. Önceki altı yıl içinde, Lucy gözden rahatlıkla kaçabilecek birine dönüşmüştü. Hiçbir erkek kendisine bakmadığı için de, bir kez daha evlenip bir aile kurması zorlaşıyordu. Joe gibi hoş adamlar, onun gibi tombul bir kadınla arkadaşlık kursalar da, onu gerçekten *görmüyorlardı*.

Ve şunu unutma ki, tombulluğu on üç kilo önce geçtin. Sevgili büyükannesinin öğüt veren sesini duyunca, kendini daha da kötü hissetti.

Yeni gelen adam yaklaşmaya başlayınca, Lucy de kalktı ve kahvesini sehpaya bırakıp, pastalarını da fazla büyümüş bir Cezayir menekşesinin altına koydu. Pastaların üzerine böcekler gelmeden, onları oradan alması gerektiğini düşünerek, fincanını sıkıca tuttu ve birkaç adım attı.

Tanrım, adam yakından daha da yakışıklı görünüyordu. Verandaya çıktığında, gözlüklerini çıkardı ve koyu kahverengi olan derin gözlerini ortaya çıkardı. Lucy, kendi yaşlarında —otuz dört— olduğunu ve maddi durumunun yerinde olduğunu anlayabiliyordu. Lucy, onlardan hiç giymese de, yüz dolarlık kotunu ve Ray Ban güneş gözlüklerini görebiliyordu.

"Ben?"

Sanki arabasına geri kaçmayı tercih ediyor gibiydi ama sert bir şekilde başını salladı. "Sen Lucy olmalısın."

Ben, onu inceledi ve birkaç saniye içinde, Lucy etiketlendiğini fark etti: kısa boylu, şişman, ortalama bir saç modeli, ortalama bir makyaj, ortalama kıyafetler. Ama nedense, Lucy umursanmadı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğını hissetmemişti. Tanıştığı çekici erkeklerin çoğu öyle yapardı. Tabii, onu annelerine benzetecek kadar küçük değillerse. Daha önce Fort Murphy'den geçen genç askerlerle, hep öyle olmuştu.

"Annen uyuyor. Onu şu anda uyandırmasam iyi olur. Zorlu bir yirmi dört saat geçirdi."

Lucy, onun da Patricia'yı uyandırmak istemeyeceğine yorduğu bir mırıltı duydu. Lucy, aralarında ne olduğunu merak ediyordu ama Patricia'nın ilgilendiği tek şey George'tu.

Lucy, sandalyeleri işaret etti. "Otursana. Bir şeyler yemek ister misin? İçeride bir sürü yiyecek şey var."

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok." Ben, sandalyelerden birine oturdu ve sanki her an vücuduna elektrik verilecekmiş gibi bir ifadeyle ona baktı.

Lucy de kendi sandalyesine dönüp çiçeğin altına sıkıştırdığı tabağı, Ben'in görmemesini umdu. Öğle yemeği için olsa da, Danimarka peyniri ile tarçınlı rulolardan aldığı için utanmıştı. Bir de bunu sakladığı görülürse, kendini küçük düşmüş hissederdi.

"Sanırım nasıl olduğunu sormam lazım." Ben'in sesi derinden geliyordu ve Lucy'nin sevdiği yoğun Oklahoma aksanıyla konuşuyordu. O eyaletten çok fazla *country* müzik şarkıcısının çıkmasının bir nedeni vardı ve aksanları da bunda etkiliydi.

"Bunun kötü bir rüya olmadığını, George'un, tüm planlarının, hayallerinin ve geleceklerinin gittiğini anlaması biraz zaman alacak. Bu, büyük bir değişiklik."

Ben, bakışlarını ellerinden ayırmıyordu. Uzun parmakları, kısa tırnakları vardı. Tam da Lucy'nin bir cerrahtan bekleyeceği gibi. Bu eller, insanların hayatlarını iyileştiren aletler tutuyordu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onların iyileşmesine yardım ediyordu. Bunu, kendi annesi için de yapabilir miydi? Bunu yapar mıydı?

"Sana söyledi mi?"

Bu beklenmeyen bir soruydu. Ben, biraz daha kırılgan bir sesle konuşmuştu. "Neyin yolunda gitmediğini mi? Hayır."

Sesi yeniden sertleşmişti. "Her zamanki gibi. O, genellikle gerçeklerle yüzleşmek istemez."

"Geçmişimizdeki her şey bizlerin algılarıyla şekillenir," dedi Lucy kibar bir şekilde. Ben'in doğruları ayrıydı, Patricia'nınkiler ayrı ve doğru ikisinden birininki ya da ikisinin doğrularının tam ortası olabilirdi. Ama Ben'in sert bakışları, Lucy'yi konuşması için cesaretlendirmiyordu. "Kız kardeşlerin de mi Tulsa'da yaşıyor?"

"Evet."

"Onlar da..." Lucy, sözlerini düşünmek için sustu. *Cenazeye gelecekler mi*, fazla net olurdu. *Annelerini ziyaret edecekler mi* daha doğru olabilirdi. "Patricia'yı ziyaret edecekler mi?"

Ben, o bakışlardan birini daha atıp konuyu değiştirdi. "Onunla arkadaş olmak için fazla genç görünüyorsun."

Lucy gülümsedi. Mike ona hep sevimli olduğunu söylerdi *ama gülümsediğinde, mükemmel oluyorsun* derdi. Sadece bunu hatırlamak bile, Lucy'yi gülümsetmeye yeterdi ve bazen kendini mükemmel *hissederdi.* "Senden daha genç ya da yaşlı olan arkadaşların yok mu?"

"Tanıdıklarım var. Ama arkadaşlarımın çoğu benim yaşlarımdadır."

"Benimkiler de." Fia, en sevdikleri arasında en genç olandı ama yine de yaşları yakındı. Patricia, buradaki arkadaşları ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sında muhtemelen en yaşlısıydı ve annesiyle neredeyse aynı yaştaydı. "Diğer sokakta oturuyorum. Arka bahçelerimiz birbirine bağlı. Louisiana'dan buraya taşındıklarında, onlara bir tencere bamyalı yahni, ekmek tatlısı ve şekerleme getirip ve onlara sokağımıza hoş geldiniz dediğimden beri arkadaşız."

"Bir tencere bamyalı yahni, ekmek tatlısı ve şekerleme gelse, ben de arkadaş olurdum," diye mırıldandı Ben.

Lucy yine gülümsedi. Hakkındaki her şey ortalama olabilirdi ama yemekleri mükemmeldi. Joe'nun elinde olsa, günde üç öğününü Lucy'nin evinde yerdi.

"Ne zamandı bu? Yahniyi ne zaman getirdin?"

"Yaklaşık bir yıl önce. George göreve dört ay önce gitmişti." Bu dört ay, eğer kendisine duygusal olarak destek olacak bir ailesi olsaydı, Patricia için daha kolay geçerdi. Çocuklarını boşanmanın yansımalarından korumak için elinden geleni yapmış mıydı? Babaları, çocukları Patricia'dan uzak mı tutmuştu? Yoksa Patricia kendi isteğiyle mi onlardan vazgeçmişti?

Lucy'nin arkadaşı Therese'nin, üvey çocuklarının annesi de bunu yapmıştı ve şimdi çocukların hayatında herhangi bir figürden daha fazlası değildi. Tabii ki Catherine Matheson'ın umurunda değildi bu durum; henüz. Lucy, onun da Patricia gibi bir gün bundan pişman olacağından emindi.

"Buralı gibi değilsin," dedi Ben.

"El Cajon, Kaliforniya'da büyüdüm. Eşim yaklaşık sekiz yıl önce Fort Murhpy'ye gönderildi ve..." Ellerini iki yana açıp ekledi: "Hâlâ buradayım."

Ben, kaşlarını hafifçe çattı. Patricia'nın geçmişte yaptığı **hata**

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir askere âşık olmak mıydı? Ben'in babasından zaten ayrılmış mıydı yoksa George için onun babasını terk mi etmişti?

"Hâlâ orduda mı?"

Bu kez ellerini inceleme sırası Lucy'deydi. Güzel değillerdi. Tırnakları uzun ya da zarif değildi ve manikürünü yenilemesi gerekiyordu. Ama yemek yapabiliyordu bu ellerle. Pasta da. Norton'ı kaşıyıp, insanların omuzlarını okşuyor ve gözyaşlarını kurutuyordu. "Hayır. Mike, altı yıl önce Irak'ta öldü."

Ben'in neredeyse nefes almadan beklediği kısa bir sessizlikten sonra, Lucy ona yeniden baktı. "O yüzden aramaya devam ettim. Çünkü Patricia'nın neler yaşadığını biliyorum. Ben de bu süreçlerden geçtim ve hiç kimse bu süreci yalnız atlatmamalı."

***

Jessy ve Dalton, öğle yemeği boyunca havadan sudan konuştular. Normalde, sessizlik Jessy'yi rahatsız etmezdi. Lanet olsun, bu günlerde yeterince yalnız zaman geçirmişti. Ama normalde, daha tek gecelik bir ilişki yaşadığı ve şimdi yeni tanımaya başladığı bir adamla mutfakta karşılıklı oturmazdı da.

Bir şeyleri tersten yapmak hoşuna gidiyor, değil mi? Aaron'ın alaycı sesi, zihninde canlandı.

Jessy, düşüncelerini bir kenara itip odanın içine bakındı. Koridorun birkaç metre ilerisinde, resmi bir yemek odası vardı ama meşe masası ve dört büyük sandalyesiyle mutfak belli ki sıkça oturulan bir yerdi. Rahat olabilecek kadar moderndi ama eski halini de koruduğundan zamansız bir izlenim oluşturuyordu. Ahşap zemin, çıplak ayakla, çorapla ve kovboy botlarıyla atılan milyonlarca adımdan dolayı yıpranmıştı. Kapının yanındaki bir askıda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki kovboy şapkası ile iki de beyzbol şapkası duruyordu. Yanlarında da ipliksiz eldivenler vardı. Hâlâ birkaç meslekte bunlar kullanılıyordu.

Jessy'nin gördüğü çoğu mutfağın aksine, burada ortada bir tezgâh yoktu ve bu da rahat rahat dolaşılabilmesi için yer sağlıyordu. Lavabonun önünde kalın paspaslar vardı ve birkaç geniş pencereden ağıl, barınaklar ve beyaz siyah çizgili ineklerin otladığı meralar görünüyordu.

"Oreo bisküvisi gibi görünüyorlar," dedi Jessy.

Dalton gözlerini kırptı. "Onların siyah beyaz olduğunu söylemişim."

"Evet, ama Oreo gibi göründüklerini söylememiştin." Jessy sandviçinin son lokmasını ağzına attı. "Gidip onları görebilir miyiz?"

Dalton cevap olarak ayağa kalkıp boş tabakları lavaboya koyduğunda, Jessy de fotoğraf makinesini aldı. Evi, yan taraftaki kapıdan terk ettiler. Oz da onlar arka taraftaki büyük meşe ağacına gelene kadar peşlerinden gitti ve ağaca gelince bir daire çizip oraya yerleşti.

"İşlerinde sana yardım eden bir köpek değil sanırım."

"Çoban köpeği olduğu için, hayvanların güdülmesine falan yardım etmek isteyeceğini düşünebilirsin ama hayır. Belki burada biraz daha rahat ettiği zaman, içgüdüleri kendini gösterir."

"Daha rahat? " Dalton'ın arkasında, ayaklarını havaya kaldırmış duran köpeğe baktı. "Evde yaşıyor. Onu, annenin evde pişirdiği ekmekle besliyorsun. Senin yatağında uyuduğuna da iddiaya girerim." Jessy, birden kendini de onun yatağında hayal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti ve yüzü kızardı. Dalton'ın da yüzü kızarmıştı. İkisi de farklı yerlere bakmaya çalıştılar. Jessy mırıldanarak ne demek istediğini anlatmaya çalıştı. "Dahası olamazmış gibi. Bundan daha rahat yani."

"Oz bir sokak köpeğiydi. Sadece bir aydır burada." Dalton'ın sesi normaldi ama hâlâ bakışlarını Jessy'den kaçırıyordu çünkü Jessy kendisine kaçamak bakışlar atıyordu. "Sanırım hâlâ çöpten yemek toplamak ve kavgaya karışmaktan uzak durmak zorunda olmadığını tam anlayamadı."

Yani, Dalton, Oz'u buraya işlerine yardım etmesini umarak getirmemişti. Onu besleyip onun bakımıyla ilgilenmiş —Lucy'ye göre Oklahoma'daki pire ve keneler çok fenaydı— ve ona köpeğin ihtiyacı olduğu için bir ev vermişti.

Jessy ve kız kardeşlerinin bulduğu kırılgan ve hasta kedi yavrusunu hatırladı. *Veterinere götürebiliriz*, diye yalvarmıştı Jessy. İyileşir. Ama anneleri kirli bir sokak köpeğiyle uğraşamazdı. Yavruya güzel bir ev bulduğunu söylemişti annesi ama Jessy ertesi sabah, bahçıvanının, hayvanın sertleşen küçük bedenini toprağa gömdüğünü gördü.

O ve kardeşlerinin hastalanmamış olması iyi bir şeydi.

Merayı çevreleyen çite ulaştıklarında, Jessy makinesini kaldırıp kendisine bakan danaya odaklandı. Bir yandan samanı çiğnerken, bir yandan da Jessy'ye bakıyordu. "Zarar verirler mi?"

"Belties mi?" Dalton birkaç metre ileride durdu ve ellerini dikenli telin üzerine koydu. "İyi huyludurlar ama uğraşırsan kızdırabilirsin."

"Ben uğraşırsam, yeryüzündeki en sabırlı ve sakin insanı bile kızdırabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yorum, Dalton'ı güldürdü ama kontrollü bir şekilde. Dalton da, Margarita Kulübü'nde herkesin yaşadığı sorunları yaşıyordu. Hatta onunki daha sert bile olabilirdi. Dullar için destek grupları vardı ama Jessy, o gruplarda erkeklerin de olup olmadığını bilmiyordu. Yardıma ihtiyacı olanın kadınlar olması beklenirdi. Erkeklerinse her şeyin üstesinden gelmesi.

Ama bu şaşkın gülüş bir başlangıçtı. Dalton, kahkahanın, mutluluğun ve gülümsemelerin, günlük hayatının bir parçası olduğu günlerin de gelebileceğinin farkında mıydı? Bir gün yine canlı ve umutlu hissedebileceğinin?

Jessy, bunu Carly ve Therese'de, Lucy, Ilena ve diğerlerinde görmüştü. Bunu bir gün kendisi de yaşamayı umuyordu.

"Belties, eski bir İskoç türünden türemiştir ve zorlu hava şartlarına alışıktır. O yüzden Oklahoma'nın zorlu şartlarına kolaylıkla uyum sağlıyorlar. Dış derileri onları yağmurdan koruyor ve iç derileri de sıcak kalmalarını sağlıyor. Sert zeminde otlanabiliyorlar ve diğer sığırların yemeyeceği otları yiyebiliyorlar. Ayrıca biftekleri de en lezzetli, en yumuşak ve en sulusu."

Jessy, o konuşurken fotoğraf çekiyordu ama bu son cümleyi duyunca durdu ve makinesini indirip ona baktı. "Şu yüzlere bak. Sen nasıl olur da..." Titreyip fotoğraf çekmeye devam etti. "Bu da bir kadının vejetaryen olması için yeterli bir neden."

"Evet, sanırım bu Oklahoma'da yasak."

Gerçekten Jessy hamburgeri ve bifteği çok severdi. Lucy de uğruna ölünebilecek kadar güzel biftekler yapardı ama Jessy daha önce hiç kahverengi bir inekle göz göze gelmemişti. Daha önce de söylediği gibi, kesilip paketlendiklerinde, marketlerdeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buzdolaplarında sergilenirken, akşam yemeği gibi görünüyorlardı. Onları iyi huylu büyük evcil hayvanlar gibi karşısında görmek ürkütücüydü.

Jessy, ineklerin çeşit çeşit pozlarını alıp yorulduğunda, makinesini Dalton'a doğru çevirdi. Dalton sessizce duruyordu. Jessy'nin farkında olmadan, hayvanlara, meranın arkasında dizili olan ağaçlara bakıyordu ya da yüzündeki ciddi ifadeye bakılacak olursa belki de Afganistan'ı görmeye çalışıyordu. Jessy, elini makinede gezdirdi.

En yakın arkadaşlarının dışında, fotoğraflarında insanların olmasından hoşlanmazdı. İnsanlar karmaşa yaratıp, Jessy'nin asıl çekmek istediği manzarayı kapatıyorlardı. Karmaşık ve duygu doluydular. Jessy'nin hayatında da bunlar fazlasıyla mevcuttu. Fotoğraflarında da onların olmasına izin verirse, o zaman fotoğraf çekmek onun için bir kaçış olmaktan çıkardı.

Yine de makineyi kaldırıp sola doğru hafifçe çevirdi ve ağıllardan birkaçını çekti. İlk klik sesiyle, Dalton ona baktı ve sonra da belli ki fotoğrafının çekilmesi fikrinden çok hoşlanmayıp bakışlarını uzaklaştırdı. Fotoğraflarının çekildiğini bilmesine gerek yoktu, değil mi? "Margarita Kulübü'ndekiler dışında, insanların fotoğraflarını çekmem," dedi Jessy umursamaz bir şekilde.

"Neden?"

"Ortaya çıkan şeyden şikâyet eden sadece insanlar. İnekler, ağıllar ve Oz" —bir yandan da köpeğin fotoğrafını çekti— "fotoğrafın nasıl göründüğünü umursamazlar. Ama insanlar mızmızlanır. *Benim* etrafımdakiler değil ama genellikle tüm insanlar."

Eğer Jessy, açıklamasının Dalton'ın aklındaki tüm soruları sil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğini ve konuyu daha fazla deşmeyeceğini düşünmüştü. "Margarita Kulübü... bu gece buluşuyor, değil mi?"

Jessy başını tek tarafa eğdi. Bildiği kadarıyla, Dalton yalnızdı ve hayvanları ve çiftliğiyle uğraşmayı, kasabaya gidip sosyalleşmeye tercih ediyordu. Jessy, dedikoduları duymadığına da, duyduğunda dinlemeyeceğine de emindi. "Margarita Kulübü'nü nereden biliyorsun?"

"Dane bahsetti."

Jessy gözlerini kocaman açtı. "Dane Clark'ı tanıyor musun?"

"Şuradaki çitleri boyadı."

Jessy etrafı saran beyaz çitlere baktı. "Hım. Carly'nin oturma odasını boyamasına da yardım etmişti. Elinden iyi iş geliyor değil mi?" Dalton cevap veremeden, Jessy devam etti. "Fort Murphy'ye çok uzun zaman önce gelmedi. Nereden tanıyorsun?"

Dalton yürümeye başladı ve Jessy de yanına geldi. "Dane palominoları seviyor."

"Yani? Palomino yetiştiren birilerini mi arıyordu?" Bu, Dane hakkında bildikleriyle hiç uyuşmuyordu. Özellikle de kasabada geçirdiği ilk bir iki ayla. "Hayır. Dur tahmin edeyim. Buralardan arabasıyla geçiyordu ve atları gördü. Güzel olduklarını söyledi ve sen de onu davet ettin."

"Aynen."

Atların olduğu yere doğru ilerlediler. Jessy, altın renkli, güzel yeleli ve kuyruklu atların fotoğraflarını çekti. Doğru ışıkla birlikte, tüyleri, altın gibi parıldıyor ve masallardan fırlamış gibi görünmelerine neden oluyordu. Jessy, Dalton'a baktı ve kendisinin de mükemmel ışığı yakalamak için bir daha davet edilip edilmeyeceğini merak etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre sonra, Jessy makinesini indirdi ve yan taraftaki çitlere yaslandı. Uzun uzun atlara baktı. "Daha önce Salı Gecesi Margarita Kulübü'ne hiçbir erkek gelmedi ama..." Cümlenin geri kalanını söylemek zordu. Margarita Kızları onun en sevdiği arkadaşlarıydı. Jessy'nin bir ayyaş olduğunu bilmiyorlardı ya da onunla bununla yattığını ya da kendileri gibi iyi, dürüst ve onurlu biri olmadığını da. Dalton biliyordu ve bir kişinin bildiğini, sonunda başkaları da öğrenirdi.

Jessy yine de cümlesini bitirmeye çalıştı. "Sen de gelebilirsin."

Başkası olsa, bu sözleri değerlendirdiğini düşünebilirdi. Dalton, birden düşünceli bir bakışla, kaşlarını çatıp uzaklara baktı. Ama cevabının ne olacağını tahmin edebiliyordu. Birilerinden yardım isteyecek türde bir adam değildi o. Özellikle de yabancılardan ya da kadınlardan. Kovboylar zayıf yanlarını belli etmezlerdi.

Ve Jessy'nin de üyesi olduğu bir kulübe Dalton üye olamazdı. Olmazdı...

"Hayır, teşekkürler," dedi Dalton sonunda ve Jessy aslında reddedeceğini biliyor olmasına rağmen birden rahatladı. Dalton, Dane'e anlatmadığı müddetçe, Jessy'nin sırları güvende olacaktı.

"Öğle yemeği için de, fotoğraflar için de teşekkür ederim ama senin işe dönmen gerek. Ben de kasabaya gitsem iyi olur."

Dalton konuşmaya başladığında, eve doğru gidiyorlardı. "Bankadaki işinden ayrıldın mı?"

Jessy tökezledi ve Dalton kolundan tutup dengesini sağlayana kadar ona destek oldu. Elleri güçlüydü ve derisi sertleşmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy'nin bedenine bir sıcaklık yayıldı. Yüzü kızarmış, kalp atışları hızlanmıştı. Hatta biraz başı döndü ve hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Yüksek topuklu ayakkabılar giydiğimde böyle olduğunu düşünebilirsin."

Dalton ona doğru bir adım attı ama Jessy, onun yüzünü görmek için yine de başını kaldırmak zorundaydı. Bu bir çekim miydi? Uyarılma mı? Dalton nefes alırken, burun delikleri hafifçe genişliyordu. Sanki avını koklayan bir hayvan gibi... ya da eşini.

Jessy, zorlukla yutkundu. Bedenindeki tüm sinirleri hissizleştirmeyi umuyordu. Utanç duyacağı kadar çok erkekle birlikte olmuştu ve karşısındaki adamla da basit bir dokunuştan çok daha fazlasını yapmıştı. Masum bir şeylere başlamaya hiç niyeti yoktu.

Zaten olmamalıydı da.

Dalton parmaklarını hafifçe kıvırdı. Onu bıraktıktan sonra bile, Jessy hâlâ Dalton'ın elini hissedebiliyordu ve ciğerleri sanki kısacık nefeslerden daha fazlasını kabul etmiyordu. En son ne zaman bir erkek Jessy'nin nefesini kesmişti?

Jessy, çite tutunarak, verandaya doğru birkaç adım attı ve kibarca Dalton'ın sineklikli kapıyı açmasını bekledi. İçeri girip mutfağa doğru ilerlerken, Dalton bir kez daha sordu. "İşle ilgili cevap vermedin?"

Ah, evet. En başında tökezlemesinin nedeni de buydu. LoLo Baxter'dan başka, artık bankada çalışmadığını kimsenin bilmeyeceğini zannediyordu. LoLo'ya tam olarak yalan söylememişti. Sadece eksik bilgi vermişti ona. Sadece, *Kovuldum*, dememişti.

LoLo ve Dalton, arkadaşlarının bilmediği bir şeyler biliyorlardı. Bedenine bir huzursuzluk yayıldı ve soruyu bilerek Dalton'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çevirdi. "Orada çalışmadığımı nereden biliyorsun?" dedi. Ardından da, "Beni mi kontrol ediyordun?" diye sordu.

Dalton'ın bronz teni, kulaklarına varana kadar kızardı. "Bazı işlerle ilgilenmek için bankaya gitmiştim ve masanda bir adamın oturduğunu gördüm. O kadar."

Ah tanrım, Dalton gerçekten onu kontrol etmişti. Jessy bunu sadece alay etmek için sormuştu ama Dalton bunu gerçekten yapmamış olsa, *eyvah yakalandım* modunda olmazdı. Jessy'yi görme umuduyla bankaya gitmişti. Bu kez Jessy kızarmaya başlamıştı ve daha önceden de bildiği gibi kızarmak ona hiç yakışmazdı. Sanki saçı alev almış gibi hızla arabasına gidip uzaklaşma isteğiyle, makinesini ve çantasını aldı.

"Hayat, nefret ettiğin bir işte çalışmak için fazla kısa." Jessy, kendisi kadar sahte bir şekilde gülümsedi ve geldikleri yöne doğru beceriksiz adımlarla ilerledi. "Dediğim gibi, her şey için teşekkürler ama seni çok meşgul ettim. Eğer hayvanlarının fotoğrafları arasından güzelleri çıkarsa, sana haber veririm. Teşekkürler."

Dalton verandada durdu —Jessy aralarındaki mesafenin artışını fark ediyordu— sonra da Jessy aracına ulaşana kadar bir şey söylemedi. "Hey, Jessy."

Jessy şaşırıp ona baktı. *Dalton, adını ilk kez mi kullanıyordu? Sonra içimdeki realist konuştu. Öyle olsa ne olacak? Bu sadece bir isim. O eski cadaloz yönetici Bayan Dauterive bile seni adınla çağırıyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu.*

Dalton, onu durdurduğu için pişman olmuş gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi ve agresif bir ses tonuyla, "Yarın akşam birlikte yemek yemek ister misin?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Realist Jessy: *Ah, hayır hayır hayır. O, seni tanıyor Jessy ve seni tanıyan bir erkekle baş edemezsin. Aaron bile gerçek seni tanımıyordu. Ayrıca, o da diğerleri gibi tek gecelikti. Eğer tek gecelik biriyle dışarı çıkarsan, bir ilişki arıyorsun demek olur.*

Ve Aaron'dan sonra, başka bir ilişkiyi hak etmiyorsun.

Ama Dalton tuhaf bir şekilde yakışıklıydı ve Jessy de yakışıklı erkeklere bayılırdı. Ve Dalton yalnızdı da. Jessy bu konuda da hassastı. Ve Dalton onun kusurlarının da farkındaydı ve tüm bu kusurlara rağmen onunla yeniden görüşmek istiyordu.

Jessy, doğru olan şeyi söyleyemeden, yanlış olanı söyleyiverdi: "Tabii ki. Kasabada buluşmak ister misin?"

"Altı buçuk?" Dalton, Jessy'nin başıyla onaylamasını bekledi. "Seni alırım."

"Tamam." Jessy, beceriksiz bir gülümsemeyle adresi verdi. Arabasına binerken, titreyen eliyle ona selam veriyordu. Midesindeki his, olacakları düşündüğü için değildi. Aaron ile evlendiğinden beri ilk flörtünün heyecanı falan da değildi. Kesinlikle Dalton'ı bir kez daha göreceği için heyecanlanmıyordu.

Yolda giderken bunu kendine defalarca söyledi ancak buna inanamamıştı.

***

Ben, sallanan sandalyede kıpırdandı. Evde, umduğundan daha uzun kalmıştı ve henüz annesiyle yüz yüze gelmemişti. Patricia'nın benmerkezci *ben ben ben*'li sohbetlerini dinlemektense, Lucy ile verandada oturmaya hayır diyemezdi. Hem, annesinin bu kez sadece kendisine odaklanmak için bir nedeni de vardı ama zaten onun hiçbir zaman bir nedene ihtiyacı olmazdı ki. Patri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cia'nın hayatında, her zaman ilk o gelirdi.

Ben, yeniden döndüğünde, bitkilerden birinin altında, tatlı ile dolu bir kâğıt tabak gördü. Lucy'nin miydi bu? Onun karşısında yemekten huzursuzluk mu duymuştu? Ben, çok yoğun bir çalışma temposu olduğu için, bulduğu boşluklarda, parayla çalışan makinelerden aldığı bir cips de olsa, en sevdiği restorandan aldığı paket yemek de olsa keyifle yerdi.

Ben'in aklından, Brianne'in çok söylediği bir söz geçti: *Eğer kilo verecek olsa, güzel olur.* Ya da: *Yüzü çok güzel. Maalesef kilo problemi var.* Ya da daha da kötüsü: *Gerçekten çok hoş ama lanet olsun ki kilolu.* Brianne bunları hep söylerdi. Üniversiteyi bitirip bir iş bulmuş, sağlıklı beslenip aktif bir yaşam tarzı benimsemiş, sağlıksız yiyeceklerden ve stresten uzaklaşmıştı. Bunların da ötesinde, sevimli kız büyüdükçe mükemmel bir yetişkine dönüşmüştü. Şanslı kız.

Lucy de sevimliydi. Omuzlarına kadar inen kahverengi saçları vardı. Doğaldı. Hiçbir yerinde boya yoktu. Gözleri mavi ve teni kusursuzdu. Gülümsemesi de doğal ve hoştu. Kendi başarılarını küçük görmek gibi bir kusuru vardı ama insanlar güvensizlik duyguları ile farklı şekillerde baş ederlerdi ve belli ki Lucy de çok tutkuluydu. Ben, Patricia'nın onu neden arkadaşı olarak seçtiğini anlayabiliyordu.

"Geceyi kasabada mı geçireceksin?" Lucy sessizliği, hafif bir soruyla böldü. "Saat altıda kaçırmamam gereken bir randevum var ama gitmeden önce akşam yemeğini ayarlarım ve işim bitince de geri dönerim."

Evet, geri gel, demek daha kolay olabilirdi. Ben, geceyi ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çirmesine yetecek kadar eşya getirmişti yanında ama annesinin evindense, bir otelde kalmayı tercih ediyordu. Annesi ile George'un evinde, onların hayatında misafir olmak istemiyordu.

Ama Lucy işi de dahil birçok şeyden feragat etmişti ve artık Ben artık buradaydı. Lucy ve Jessy'den gelen telefonlara bir son vermek için mi gelmişti? Babasına göre doğru olan şeyi mi yapıyordu? Brianne ve Sara'nın asla yapmayacağı şeyi yapıp ailenin sorumluluğunu mu üstleniyordu?

Cevap her neyse, Patricia ile ilişkilerini düzeltme gibi bir amacı olmadığı kesindi.

Belki de bir *herkes ektiğini biçer* anı yaşamak için gelmişti buraya. Lucy'nin de telefonda dediği gibi, *Ona şu anda ihtiyacı olan şefkati gösterirsen, bu senin için anlamlı olabilir.*

Lucy, yanında gülümsüyordu. "Evet ya da hayır demenin bu kadar zor olduğu bir soru sormak istememiştim aslında."

Ben, abartılı bir nefes aldı. "Evet, gece burada kalacağım. Hayır, akşam yemeği hazırlamana gerek yok. Mutfakta tüm mahalleyi doyurmaya yetecek kadar yemek olduğuna eminim. Ama işler kötüye giderse, bundan senin sorumlu olduğunu hatırlatmak istiyorum."

Lucy'nin ikinci gülümsemesi, Ben'i ciddiye almadığını gösteriyordu. "İnan bana, sonuç ne olursa olsun, en azından denediğini düşünüp bundan memnun olacaksın—"

Lucy'nin arkasındaki kapı içeri doğru açılıp üzerindeki şeritlerin sallanmasına neden oldu. Ben'in midesi kasıldı. Parmaklarıyla sandalyenin kenarına iyice tutundu. Sanki parçalamaya çalışıyor gibiydi. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Belki de şu ana kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklından geçen en kötü fikirdi. Lucy ile konuşmamalıydı. Adını ve telefonunu değiştirip Patricia'nın kendisini asla bulamayacağı bir yerlere gitmeliydi.

Dışarı adımını atması çok uzun sürdü ve Ben'in fark ettiği ilk şey, çıplak ayaklarıydı. Zaten annesiyle ilgili hatırladığı ilk şey de çıplak ayaklardı. Annesi içeride de dışarıda da ayakkabılarını çıkarmayı severdi. Hatta babasıyla evlenirken de üzerinde cicili bicili bir elbisesi vardı ve ayakları çıplaktı.

Ne anlamsız bir anı.

"Ah Lucy, uyandım ve gittiğini zannettim. Zamanını çok fazla harcadığımı biliyorum ama senin burada olman bana ne kadar iyi geliyor anlatamam—" Sonunda Patricia, Ben'i fark etti. Konuşmasını kesti ve kaşlarını çatmak istese de bunu başaramadı. Botoks.

Tepki vermesi biraz zaman aldı. Sonunda iki elini birden ağzına götürdü. "Ah!"Küçük bir çığlık attı ve Ben birden orada olmamayı diledi. Yirmi yıl, çok nadir ziyaretler ve nadir aramalarla geçmişti. Bu şekilde bir yirmi yıl daha yaşayabilirdi.

Lucy ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptı ama Patricia'ya yaklaşmadı.

"Benjamin Richard Noble. Ah, her zaman babana benzerdin ama büyüdükçe onun ikizi gibi görünmeye başlıyorsun." Patricia ona doğru ilerledi. Ellerini önüne doğru uzatıp Lucy'nin yanından geçti. "Geldin. Gelmen için dua ettim ama sanmıştım ki—"

Ben'e dokunmadan önce durdu ama Ben geriye doğru gitti. Patricia'nın yüzünden içinin acıdığı belli oluyordu ve gülümsediğinde, gözlerinde yaşlar vardı. "Seni bir daha göreceğimden emin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildim ama buradasın işte. Sorun değil. Rahatlayabilirsin. Seni tutup yanaklarına öpücükler kondurmayacağım." Patricia bunu kanıtlamak ister gibi kollarını karnının üzerinde birleştirdi.

Hatırlamak istemediği bir anı daha: yüzlerinin her bir yanına öpücük kondurulan üç küçük çocuğun çıkarabileceği neşeli sesler geldi aklına birden.

"İçeri gir lütfen. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Sen de Lucy. Kısa bir süreliğine uyumak çok iyi geldi. Bu kez ben sana hizmet edeyim." Kollarını gevşetti ve tek kolunu Lucy'nin omzuna koyup onu kapıya doğru götürdü.

Lucy geriye doğru kaçmadı ama sonuçta Patricia'nın terk ettiği kişi o değildi. Lucy'nin ailesiyle çok güzel bir ilişkisi vardı. Ben, bunu konuşmalarından anlamıştı. Kız ve erkek kardeşleriyle büyük ve mutlu bir aileydiler.

Ben, eve doğru giden iki kadını takip etti. Bir yandan da duvarlardaki sıkıcı tablolara, oturma odası ile çalışma odasındaki antikalara ve beyazlıklarını kaybedip sararan mobilyalara bakıyordu. Pahalı Asya kilimleri, zarif lambalar ve dekoratif süsler, eve çocuklara pek de uygun olmayan bir hava katmıştı.

Mutfak geniş ve havadardı. Granit, paslanmaz çelik ve ahşapla kaplıydı. Tezgâha yayılan yiyeceklerin yanı sıra, duvarlarda ve beyaz boyalı dolabın raflarında Frankoma çömlekleri sergileniyordu. Patricia her zaman Oklahoma'da yapılan yeşil ovaları andıran çömlekleri sevmişti ama Ben ve kız kardeşleri sürekli bir şeyler kırdıkları için o da sonunda parçaları birleştirmekten vazgeçmişti.

Çocukları bırakırken, bu huyunu da kendisiyle götürmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy tezgâhın yanındaki bir tabureye oturup yan tarafındakine dokundu. "Otur."

Ben, Lucy'nin dediğini yaptı. Ben, normalde, yardım etmeyi teklif ederdi ama bugün hiçbir şey normal değildi ve ortada dolanmak Patricia'nın sinirlerini yatıştırmasına yardım ediyor gibiydi. Soğuk kızarmış tavuk, patates salatası, tabule salatası ve fırında fasulyeyi mikrodalga fırına koyup yeniden ısıttı. Bardaklara da bir fincan sert kahveyi bile etkisiz bırakacak kadar sert soğuk çayları koydu. Karşı tarafa bir tabure çekip oturunca, başını öne eğip bir dua mırıldandı.

Annesi dua ediyordu. Ben, bunu liseye gelip de bir arkadaşının evinde yemek yiyene kadar hiç görmemişti. Patricia ne zaman inançlı biri olmaya başlamıştı? Tanrı, onun eskiden yaptıkları ile ilgili ne düşünüyordu?

Yemek sırasında çok az konuşuldu ve konuşan da genelde Lucy'ydi. Patricia ile Ben'in iyi geçinmesini ne kadar çok istediği kocaman gülümsemesinden, bir oraya bir buraya hızla bakışlarından ve seri konuşmalarından belli oluyordu. Ben, onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzgündü ama buraya gelmesinin tek sebebi, daha sonra en azından denediğini söyleyebilmekti.

Geç saatte yedikleri öğle yemeğinin hemen arkasından, Lucy saatine baktı ve ayağa kalktı. "Benim gitmem gerek Patricia."

Patricia duvar saatine bakıp hafifçe gülümsedi. "Tabii ki. Günlerden salı ve Margarita Kulübü salı günlerini asla kaçır—" Sesi titredi ve gözünden tek bir damla yaş süzüldü. "Sanırım ben de artık üyelik için uygunum. Seni seviyorum Lucy ben hiçbir zaman—"

Patricia hıçkırarak sustu ve Lucy de kollarını ona sardı. "Ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bii ki istemezdin. Kimse Margarita Kulübü'nde olmak istemez. Hiçbirimiz istemeyiz. Ama neler yaşadığını biliyoruz. Bunun ne kadar zor olduğunu da. O yüzden hepimiz, ihtiyacı olan birilerini dinlemeye ya da onunla birlikte ağlamaya hazırız. Tek yapman gereken bizi aramak."

Ben, huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Yani Lucy'nin bu akşamki işi diğer ordu dullarıyla bir tür terapi grubuna katılmaktı. Bu, kulağa çok iç sıkıcı geliyordu.

Ve Patricia da onlara katılabilirdi artık. Anne olsa da olmasa da —iyi bir anne de olsa kötü bir anne de—bu çok kötüydü.

Lucy, Patricia'nın son gözyaşlarını da dökmesini bekledi ve ona sarılıp, akşam yemeğinden sonra kendisini kontrol etmeye geleceğini söyledi. Sonra da Ben'in elini iki elinin arasına aldı. "Seninle tanışmak güzeldi Ben. Yarın için hamur kızartması konusunda ne yapabileceğime bir bakarım."

"Hâlâ hamur kızartmasını seviyorsun." Patricia, gözyaşlarını bir mendille kibarca sildi. "Küçükken o kadar çok yerdin ki, ileride çocuklarının yağlı hamur yığını olarak doğmalarından korkardım."

Lucy, Ben'in elini bir süre daha tuttu ve sonra da gizlice göz kırpıp ellerini bıraktı ve arka kapıya doğru gitti. Kapıyı arkasından kapattığı anda, zaten sessiz olan ev, tabut sessizliğine büründü. Patricia'nın sessizliği bölmesi oldukça uzun sürdü. Sesi titriyordu ve çok heyecanlıydı. "Oturma odasında bir kahve içmek ister misin?"

Tabii ki hayır. Ama Ben, annesinin önüne koyduğu bardakaltlığı ile fincanı aldı ve onun arkasından koridora doğru yürüdü. Patricia, onun annesiyken, hep kurabiye ya da çamaşır yumuşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıcısı kokardı. Ya da genç kızlara özgü o pudra ve losyonlardan. Artık parfümü yetişkinlere has olanlardandı ve Ben'e tanıdık geliyordu. Sanki klinikteki kadınlardan biri de bunu kullanıyordu.

Patricia koltuğa oturup bacaklarını topladı ve kollarını bacaklarına sarıp, fincanını iki elinin arasına aldı. Ben, diğer koltuğa yakın bir sandalye seçti. Sağlam bacakları ve ince uzun sırtı olan bir sandalyeydi bu. Rahat görünmüyordu ama ikisi de kendilerini çok tuhaf hissetmiyormuş gibi davranıyordu.

Bu kez, sessizliği bölme sırası Ben'deydi. "Lucy iyi biri."

Patricia'nın gülümsemesi yüzünü aydınlattı ama bu, kendine hâkim olmakta zorlandığı gerçeğini pek de saklayamıyordu. Dudakları ve gözlerinin kenarlarındaki çizgiler, sadece uykusuzluktan fazlasının neden olduğu bir yorgunluk, zorlukla fark edilen ama ellerini hiç boş bırakmayan bir titreme... Demek ki annesinin yas tutma şekli buydu. Babasının ölümü, annesini pek de etkilemediği için, Ben onun nasıl yas tuttuğunu bilmiyordu. Patricia, o zamana kadar kendi hayatını düzene sokmuştu.

Ben'in içindeki acı, kahvenin acısını geçiyordu.

"Lucy iyi bir arkadaştır," dedi Patricia. "İlgisini vermek için bir aileye ihtiyacı var ama çocuğu olmadığı için hepimizi evlat edinmiş gibi."

Ben, çenesini sıktı. "Bir aileye sahip olmak herkesin derdine derman olmuyor."

Patricia pembe ojeli parmaklarından birini fincanın kenarında gezdirdi. "Sanırım bunu söylerken, kendinden bahsediyorsun."

"Sanırım evet."

"Ah, Ben, ailemi seviyorum. Sizleri hep sevdim. Ben sadece..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George'u daha fazla mı sevdin? Tüm o ihtiyaçlardan, zırıltılardan ve trajediden bıkmış mıydın? Çocukların için uğraşmayı vakit kaybı olarak mı gördün?

Patricia derin bir nefes verdi. "Çok fazla dargınlığın olduğunu ve bunları unutmadığını biliyorum. Berbat bir anneydim. Bencildim. Yaptığım şeyin uzun vadedeki sonuçlarını düşünmedim. Bu... Bu, hepimiz için zorlu bir süreçti ve ben çok üzgünüm."

Unutulan bir anı daha: her gece, babaları geç saatlere kadar çalışırken, kızları yatağa o, götürüyordu. On bir yaşındaki Brianne, yaşlı gözlerini kocaman açıp, *Geri dönecek. Babama üzgün olduğunu söyleyecek ve eve dönecek ve her şey eskisi gibi olacak,* diyordu.

Ondan iki yaş daha küçük olan ve onunla alay eden Sara da, *Geri dönmeyecek ve dönse bile, hiçbir şey düzelmeyecek,* diyordu.

Ben, onları yataklarına yerleştirdikten sonra yatağına gidip ağlamak için fazla büyük olduğundan dişlerini birbirine sürterek, karanlığa bakıyordu. Yumruklarını sıkarken, Brianne gibi aslında kendisinin de annesini özlediğini kabullenemiyordu. Geri gelmesini istediğini de.

Sara henüz dokuz yaşında olmasına rağmen, bunu anlayabiliyordu. Üzgünüm, kolaylıkla söylenebilen, çoğu zaman hiçbir anlamı olmayan bir kelimeydi. Ben, bunları düşünerek aynen tekrarladı. "Ben de üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4. Bölüm

Duş alıp kot şortunu, rengârenk bluzunu ve parmak arası terliklerini giydikten sonra Jessy, aracını ara sokaktaki otoparkta bırakıp The Three Amigos restoranına doğru yürümeye başladı. Doğuya doğru yürürken, güneş sırtını ısıtıyordu. Selena's'taki Bayan Patsy'ye el sallayıp yanından geçtiği insanlara selam verdi. Her türlü havada yürümeyi severdi ama şu anda yürümesinin nedeni bu değildi. Hatta haftalardır hiç egzersiz yapmamış olması da değildi neden.

Son on yıldır yaptıklarının da kanıtladığı gibi, Jessy'nin yapamayacağı hiçbir şey yoktu ama ne olursa olsun, geçmediği bir çizgi vardı: Asla alkol aldıktan sonra araba kullanmazdı. Bu gece margarita bile içmeyecekti. Zaten içmesi gerekmiyordu da. Mesela tanıştıklarından beri hamile olan Ilena, akşam yemeklerinde kahveden daha sert bir şey içmezdi. Carly de genellikle sipariş ettiği tek bir margaritasını bile bitirmezdi ve Lucy diyete her başladığında, bıraktığı ilk şey alkol olurdu. Sahip olduğu kalori limitini katılarla doldurmak isterdi, sıvılarla değil.

Jessy alkol almayacak olsa, kızlar bunu fark ederdi. Çünkü o genellikle alkolden kaçınmamasıyla bilinirdi. Her şeyi masanın altından içip bitirebilirdi ve kızlar da bunu bilirdi. Ama hiçbiri, Jessy'nin onlarla değilken ne kadar içtiğini bilmiyordu. Kimse onun bir alkolik olduğunu bilmiyordu. Ama Jessy bunu onlara söyleyecek olsa, hiçbirinin bir itirazı olmazdı.

Bu gece Jessy tek bir şey bile içmek istemiyordu. Temiz hava zihnini temizlemişti ve yeniden fotoğraf çekmek de ruhuna iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmişti. Bu gece alkole ihtiyacı yoktu.

Gerçi tek bir yudum iyi gelebilirdi. Ama sevmek, istemek ve ihtiyaç duymak tamamen farklı şeylerdi.

Bir blok ilerideki The Three Amigos, kuru bir kış günündeki sıcak güneş ışığı gibi görünüyordu. Renkleri parlaktı. Hem etrafa uymuyor hem de etrafı tamamlıyordu. Etrafındaki tuğla ve kum taşından yapılmış binaların aksine, o sanki Güzel zamanlar! diye bağırıyor gibiydi. Margarita Kulübü'nün oluşmasının üzerinden on beş ay geçmişti ve kasabanın dışındaki maceraları sırasında farklı yerlerde de yemek yemişlerdi. Hatta bir keresinde Jessy, Tulsa Eyaleti Fuarı'nda, kızarmış huni kekini ve kızarmış Snickers'ı dönme dolapta çıkarmıştı. Onun sayesinde, Oklahoma'nın kuzeydoğusunda, yemek ve lunaparkta bir şeye binme lafları bir arada duyduğunda, midesi bulanan insanlar vardı.

Ama salı geceleri, The Three Amigos'undu. Hepsi Meksika yemeklerini seviyordu ve The Three Amigos çalışanları da onları seviyordu.

Ön kapının yanından geçip doğu tarafındaki verandaya gitti. Binanın öğleden sonra güneşini almayan gölge tarafında, on iki sandalye bir masanın etrafına yerleştirilmişti. Genellikle sekiz ya da on kişi olurlardı. Bazen de on iki kişi.

Daha masaya oturamadan, restoranın kapısı açıldı ve her zamanki garsonları Miriam, önüne bir margarita koydu. Üst üste dizdiği menüleri bırakırken, Jessy'ye gülümsedi. "İlk gelenin sen olduğuna inanmıyorum."

Jessy içkisine baktı. Bunu geri göndermeli miydi? Bu, kabalık olabilirdi. Hem israf da olurdu. Jessy, hep müsrif olmamaya özen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösterirdi. Belki de gelen bir sonraki kişi için bardağı bir kenara itmeliydi. Ama kim yarısı erimiş buzlu bir içeceği isterdi ki?

Bakışlarını Miriam'a çevirdi. "Beni tanırsın. Havalı girişleri severim."

Miriam'ın gülümsemesi arttı ve gamzeleri iyice belirginleşti. "Sadece kapıdan girerken bile mükemmel görünüyorsun." Miriam bir nefes alıp elleriyle etrafı işaret etti. "Güzel bir gün değil mi?"

Jessy, menüyü alırmış gibi yapıp bardağı hızla kendinden uzaklaştırdı. "Güzel. Bugün dışarı çıkıp biraz fotoğraf çektim."

"Ne fotoğrafı?"

Çalılarla otların. Dalton'ın duygusuz sözleri, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu. "Yabani çiçeklerin, ineklerin ve atların." Ve bir de bir adamın. Jessy, fotoğrafları henüz bilgisayarına atmamıştı ve bu yüzden de henüz Dalton'ın fotoğraflarını görmemişti. Bunu sonra yapacaktı. Bu gece yalnız kaldığında.

"Gününü geçirmek için güzel bir yöntem." Miriam, Jessy'nin arkasına baktı. "Salı Gecesi Margarita Kulübü birazdan burada olur. Daha fazla cips ve salsa sos getirsem iyi olur."

İlk gelen, Lucy'ydi. Saçları iri dalgalı, yüzü de makyajsızdı. Kendisine bir beden büyük desenli bir elbise giymişti. Yüzünde de farklı bir ifade vardı... Jessy bunun ne olduğunu tam anlayamamıştı.

Jessy'nin karşısındaki sandalyeyi aldı ve çantasını arkasına asıp derin bir nefes alarak oturdu. "Ah, tüm gün bu anı bekledim." Bir an duraksayıp sonra da bardağa uzandı. "Alabilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, minnetle omuzlarını silkip bardağı ona doğru itti. "İşte zor bir gün müydü?"

"İşe gitmedim. Sen dün gittiğinden beri Patricia'nın evindeyim."

Jessy, kadının nasıl olduğunu sormadı. Cevabı biliyordu. Gün boyu, birkaç kez aklına gelmişti ama her seferinde bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Kötü anları hatırlatan bu kadar çok şey olması hiç iyi değildi.

"Bu öğleden sonra, oğlu çıkageldi."

Jessy tek kaşını kaldırdı. "Bay Umurumda Değil mi?"

"Olanlar Ben'in umurunda. Sadece bunu kabullenemiyor. İlişkileri uzun zamandır gerçekten çok kötüydü ve hepsi annesinin suçu. Bunu unutmak hiç de kolay değil."

Jessy bunu anlıyordu. Eğer bir kurt sürüsü tarafından büyütülse, her şeyin kendisi için daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama konuyu, daha ilginç bir konu açarak değiştirdi. "Ben mi? Dur tahmin edeyim... Uzun boylu? Yakışıklı? Çok başarılı?" Eğer gülüşüne engel olabilse, *etkileyici* diye ekleyecekti. Ama geçen günkü kısa telefon konuşmalarının etkileyici hiçbir yanı yoktu.

Lucy'nin yanakları pembeleşti. Hayır, daha da beter olup elma şekeri rengine döndü. Göz teması kurmadan, peçetesi ve gümüş çatal bıçaklarıyla oynadı. "Sen de benimle aynı boydasın. Bize göre herkes uzun boylu. Ve evet, sanırım yakışıklı. Koyu saçları, koyu gözleri ve güzel elleri var. Bir cerrah. Yani bu da başarılı olduğu anlamına geliyor."

"Peki, bekâr mı?"

Lucy'nin yüzü biraz daha kızardı. "Sormadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama o güzel ellerde bir alyans yoktu, değil mi?"

"Hayır… ve sanırım evli olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemiş de olabilir. Pek dikkatimi vermedim." Lucy, arkasındaki otoparkı kontrol etmek için döndü. Birden rahatladı. "Bak, Marti ve Ilena geliyor. Carly de yeni giriyor."

Jessy, arkadaşlarına bir bakış attı. "Tatlım, Doktor Noble'dan hoşlandın, değil mi?" diye fısıldadı. "Tam zamanı." Jessy, doktorun, soyadı gibi asil olmasını umdu. Lucy'nin kalbini kıracak olursa, ona haddini bildirmek zorunda kalırdı.

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı Lucy de.

Jessy, iki elini birden teslim olur gibi kaldırdı. Söylemek kendisine düşmezdi ve bu yüzden ona saygı duymaktan başka şansı yoktu.

Yeni gelenler masaya otururken, Miriam, patates kızarması tabaklarıyla, salsa sosu kâselerini getirdi. Kadehler ve hamile olan Ilena için soğuk çay da gelmişti. Ilena, otoparktan gelene kadar yorulmuş gibiydi. Sandalyesini hemen Jessy'nin yanına çekti. Yuvarlak karnını okşadı ve "Ah, Bebek Hector çok aç. Artık doğsa iyi olur. İkimiz için yemek yemek çok zor oluyor."

"Ben bunu uzun zamandır yapıyorum," dedi Lucy patates kızartmasını sosa batırırken. "Sadece pratik yapman ve kararlı olman gerekiyor."

Marti ona sarılmak için eğildi. "Ve aynı kararlılıkla buna engel olabilirsin," dedi kibarca. Lucy'nin kilosuyla ilgili alaycı konuşmalar, hep Lucy tarafından yapılırdı. Kilosu sağlığını ve mutluluğunu etkilemediği müddetçe, bu diğerlerini ilgilendirmezdi. Arkadaşlarının upuzun bir hayatı olmasını istiyorlardı. "Seni tanıyoruz Lucy. Çok güçlüsün. Tam bir kahramansın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kararlılık yeterli miydi? Eğer Jessy içmeye son verip ayık kalma konusunda kararlı olsa, artık buna ihtiyaç duymaz mıydı? Buzlu bir margaritaya hayır deyip kayıtsız kalabilir miydi? Cevabın hayır olmasından çok korkuyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca kaç kez kendi kendine fazla içmemesi gerektiğini söyleyip bir önceki gece neler yaptığını hatırlamayarak uyanmıştı?

Kararlılığı ortadaydı ve zayıflığı, kesinlikle kararlılığından daha kuvvetliydi.

Ve eğer içmeyecek olursa, nasıl hayatta kalacaktı? Kendini sevmezken hatta kendine tahammül edemezken, nasıl ayık kalabilecekti?

Düzenli katılan diğer arkadaşları da yavaş yavaş geldi: Her zamanki gibi sakin ve güzel görüntüsüyle Therese ile sol kolunu tuhaf bir şekilde kaldırmış ve parmaklarını göğsünün üzerine garip bir şekilde çevirmiş olan Fia Thomas. Sağlığını, bir sporcu ve antrenörünkinden, hareketlerini seyretmenin bile karşısındakine acı verdiği bir kadına çeviren bir şeyler oluyordu. Birkaç aydır sorunları vardı ama gittiği doktorlar, kas incinmesi ve doku zedelenmesinden başka bir şey dememişlerdi.

Jessy, onun için endişeleniyordu. Margarita Kulübü üyeleri arasında sadece Jessy ve Fia aile konusunda birbirlerine benziyorlardı. Akrabaları vardı ama hiç kimsenin umurunda değildiler. Eğer Fia'nın ciddi bir şeyleri olacak olsa bu, kulüp üyelerinin dışında kimsenin umurunda olmazdı. Ama kızlar, onun yanında olurdu.

Jessy, onun yanında olurdu. Hayatındaki herkesi hayal kırıklığına uğratabilirdi ama kızları asla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından şimdilik bunu yapmazdı.

Tanrı'm lütfen bunu hiçbir zaman yapmasına izin verme.

***

İkisinin de anlamsız özür dilemelerinin ardından, Patricia'nın kapı zili çalmaya başladı ve içeri, başsağlığı dileyen, daha fazla yiyecek getirip anılarını anlatan bir sürü ziyaretçi girmeye başladı. Hepsi asker olan erkeklerin, sivil kıyafetlerle bile asker oldukları belliydi. Kendi kocaları da görevde olan kadınlar da vardı gelenler arasında. Eşlerinin dönüşünü bekleyen kadınların acıma, kaygı ve rahatlamalarıyla, gerçek pişmanlıkları ve yapmacık sözleri...

Ben, soğuk bir şişe su bulmak için mutfağa gittiğinde, eşinin binlerce kilometre uzakta görevde olmasının ve o göreve gidip dönemeyen bir sürü kişi olduğunu bilmenin ne kadar zor olduğunu düşündü. Patricia, George'un geri gelmeme ihtimaliyle nasıl başa çıkmıştı? Lucy ile her karşılaştıklarında, kendisinin sonunun da onunki gibi olabileceği aklına gelmiş miydi? Eşini bir daha rüyalarından başka bir yerde görmeyeceğini hiç düşünmüş müydü?

Bu sorular, Ben'i huzursuz etti. Patricia'nın kaybı, Ben'e babasının ölümünü hatırlatmıştı. Rick, Patricia'nın ihanetini asla atlatamamıştı. Patricia'nın kendisini terk etmesi, Rick'in hayatından neşeyi söküp almıştı. Ben ve kızlarına bakabilmek için elinden geleni yapmıştı ama çocuklar babalarını, Patricia onları terk ettiğinde ruhen, Sara liseden mezun olur olmaz da bedenen yitirmişlerdi.

Dışarıdan duyulan motor sesi, dikkatini dağıtınca sevindi Ben. Yemek masasının yanındaki pencereye doğru ilerledi. Yırtık ti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şört, şort ve eski koşu ayakkabıları giymiş bir çocuk, Patricia'nın bahçesinde çim biçme makinesini kullanıyordu. Arka köşeden başlamıştı ve iç taraflara doğru geliyordu. Sanki bir süredir bu işi yapmaya devam ediyormuş gibi terliydi. Arkasında Lucy'nin ve yan taraftaki evin yeni kesilmiş çimleri vardı. Muhtemelen kendisi de yan taraftaki evden geliyordu.

Ben, onunla yer değiştirmek için o anda her şeyini verebilirdi. Kaslarındaki düğümlerin çözülmesi için biraz fiziksel egzersiz hiç fena olmazdı.

Koridorun ilerisindeki sesler artıp azalıyordu. Birileri oturma odasından, ön kapıya doğru gidiyordu. Bahçedeki çocuğu izlerken, gerginlik tüm bedenine yayıldı. Bir dakika sonra, Patricia mutfağa girdi. Bir daha zil çalana kadar, henüz başlayamadıkları sohbetlerini hiçbir şey bölemeyecekti.

Bunun ne anlamı vardı ki? Patricia üzgündü. Ben de. Ancak, bunun ikisi bir araya geldiğinde hiçbir anlamı yoktu.

Patricia, odaya doğru yaklaşırken, topuk sesleri geldi. Kendine bir fincan kahve yapıp tabağa çikolatalı sandviç pastalardan koydu ve bir çatalla birlikte masaya bıraktı.

"Öğle yemeğinden beri beş ya da altıncı fincan kahven," dedi Ben.

"Gün boyunca kendime gelebilmek için sık sık kahve içmeye ihtiyaç duyarım. Bazı günler diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyuyorum." Son kelimeyi söylerken sesi titredi ama sonra yeniden toparlandı. "Yiyecek bir şeyler al. Birkaç saatten daha uzun süre bir şeyler yemeden duramazdın."

Bu çok uzun zaman önceydi. O zamandan sonra büyüdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben, bunu söylemeden, yiyeceklere bakmak için tezgâhın diğer tarafına geçti. O da sandviç pastadan bir tane aldı. Onun aldığı sarıydı ve arasında muz kreması vardı. Çatal almaya gerek görmedi.

Karşısına oturduğunda, Patricia pencereden dışarı bakıyordu. "Bu adam Joe Cadore. Lucy'nin komşusu. O ikisi bana şeyden daha iyi bakıyor—"

Kendi çocuklarımdan. Ben'in çenesi kasıldı ve pastanın içindeki kremayı sıkarak biraz akıttı.

"Pekâlâ," utangaçlıkla dolu birkaç dakikadan sonra, Patricia devam etti. "Onları kendi anneleri büyütmüştü. Ama ben seni ve diğer iki kızımı büyütmek için başınızda durmadım." Hüzünlü bir şekilde bir nefes verdi. "Sizlerin hayatlarından çıkıp gitmeyi hiç istemedim Ben. Boşanmanın yaşattığı şaşkınlığı atlatacağınızı ve… her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm."

Ben buna inanabilirdi. Patricia hiçbir zaman fazla sorumluluk sahibi olmamıştı. Özgür bir ruh ve bir hayalperestti. Babası, öyle tanımlardı onu. Bir de istediği her şeyi elde edebileceği gibi bir düşünceye sahipti. İstemediği gerçekleri de yok sayardı. Mesela bir anne olduğu gerçeğini.

"Size toparlanmanız için vakit vermek istedim. Daha sonra sizinle iletişime geçecektim. Daha sonra biraz daha zamana ihtiyacınız olduğuna karar verdim. Ve sonra biraz daha. Ama bu sırada çok fazla zaman geçti ve artık işleri akışına bırakmanın daha doğru olacağına karar verdim. Üçünüzle aramızdaki sorunları çözmek için ileride çok fazla vaktimiz olacaktı. Avrupa'dan döndüğümüzde, George komutanlığı bıraktığında ya da terfi et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığında. Görevden döndüğünde, emekli olduğunda..." Sesi yine titredi. Bu seferki az öncekinden daha kuvvetliydi. Pastayı çatalıyla birkaç dilime böldü ve sonra da iyice ezdi.

Bakışlarını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Ve işte sonuç olarak üç yetişkin çocuğum ve üç torunum var ve büyükannelerinin kim olduğunu bile bilmiyorlar."

Bu kimin suçu? Onları terk eden Patricia'ydı. Patricia, onlarla paylaştığından çok daha fazla bir kısmını kaçırmıştı hayatlarının. Doğum günlerini, bayramları, önemli günleri, ona ihtiyaç duydukları, onu özledikleri ya da istedikleri tüm o anları... Ve şimdi, her şey geçtikten sonra, bundan pişmanlık duyuyordu. Şimdi, onlara vermeyi reddettiği şeyi, onlardan bekliyordu.

Durumun adaletsizliği, Ben'in başının zonklamasına neden oldu.

Joe Cadore ileri geri gitmeye devam ettikçe, çim biçme makinesi iyice yaklaştı. Adı İtalyan adı gibiydi ama taktığı turuncu beyaz Oklahoma Üniversitesi şapkasının altından sarı saçları görünüyordu. Baba tarafından Osage'lı olan Ben, insanların nereli olduklarını az çok tahmin edebiliyordu. Her etnik köken kendi içinde çeşitlere ayrılıyordu.

"Kız—kızlar nasıl?"

"İyiler," dedi Ben sert bir şekilde ve sonra da kendini konuşmaya devam etmek için zorladı. "Brianne, petrol şirketlerine danışmanlık yapıp maratonlarda koşuyor. Oilers takımında oynayan bir çocukla çıkıyor."

"Drillers'ın beyzbol takımı olduğunu biliyorum. Oilers basketbol takımı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hokey. Sara'nın eşi de petrol işiyle uğraşıyor. O, çocuklarla evde. Matthew ve Lainie'ye evde eğitim veriyor sekiz ve altı yaşlarındalar ve Eli de dört yaşında."

"Vay canına." Fısıltı gibi çıkan sesi şaşkındı. Çok fazla şey kaçırmıştı ve küçüklerin kendisini tanımaması konusunda haklıydı. Sara'nın evinde, Patricia'ya ait tek bir fotoğraf bile yoktu. Kin tutmak küçük kardeşine göre değildi. Bu, Ben'in işiydi. Sadece Sara, hayal kırıklıklarını hayatından atardı. Gereksiz insanları hayatında tutmazdı.

Sara'nın çocukları da hiçbir şeyden mahrum değillerdi. Büyükbabalarının çok uzun zaman önce öldüğünü biliyorlardı. Baba tarafından büyükanneleri ve dedeleri, kendilerine resmi bir şekilde hitap edilmesini bekleseler de —büyükanne ve büyükbaba gibi— ilişkileri çok iyiydi. Brianne Teyzeleri ve Ben Amcalarına bayılıyorlardı. Ve henüz, bir büyükbabaya sahip olmanın aslında bir büyükanneye de sahip oldukları anlamına geldiğinin henüz farkında değillerdi.

"George beni uyardı," diye devam etti Patricia daha yumuşak bir sesle. Sanki yüksek sesle düşünüyor gibiydi. "Tartıştığımız tek konu buydu. Çok fazla şeyden vazgeçtim, çok fazla şeyi bıraktım ve sonra da tamir etmeyi erteleyip durdum. Ona hep, *bunu yarın düşüneceğim*, derdim. Önümüzdeki hafta bir şeyler yapacağım. Ve ne olduğunu anlayamadan, yirmi yıl geçti. Şimdi de..."

Ben, annesinin gözlerinde beliren yaşlardan bakışlarını kaçırdığı sırada, çim biçme makinesi durdu. Bir dakika sonra, bahçeden bir erkek ile biraz daha yüksek sesli başka birinin sesi duyuldu. Lucy, şu dulların toplantısından dönmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zamanlaması bundan daha iyi olamazdı.

***

Dalton, verandanın parmaklıklarının yanında ayakta duruyordu. Tek omzunu, bina yüz yıldan uzun zaman önce yapıldığından beri evi destekleyen sağlam direğe yaslamıştı. Oz da en tepedeki merdivene kıvrılmıştı. Bedeni çok rahat bir şekilde yere serilmiş gibi görünse de, kendi alanına tecavüz edebilecek her canlıya anında müdahale edebilecek kadar dikkatliydi.

Hava kararıyordu. Ağılların yanındaki ışıkların altında, kum sinekleri dönüp duruyordu. Arkasındaki kapı ile mutfağın kapısı açıktı. Pencerelerden, akşam esintisi ve gecenin ferah kokusu odaların içine doluyordu.

Her yer sessizdi; komşular, trafik, gökyüzünde uçan bir uçak ya da meraya yayılmış hayvanlar yoktu. Bu yerin, en sevdiği yanlarından biri buydu. Gerçi bazen de kafayı yiyecek gibi olmasına neden oluyordu bu sessizlik. Ruh haline bağlı olarak, buranın dünyanın en huzurlu ya da en yalnız yeri olduğunu düşünebiliyordu. Bu gece kendini yalnız hissediyordu ve bu da her yerde anılarını bırakan Jessy'nin suçuydu.

Hayır, Jessy'nin suçu değildi. Onun buraya gelmesine neden olduğu için kendi suçuydu bu. Dalton'ı burada bıraktığı için Sandra'nın suçuydu.

Sandra, ona verdiği hiçbir sözü tutmamıştı. Sonsuza dek birlikte olacaklarını söylemişti. Dalton'ı her zaman seveceğini. Dalton'a hayattaki herkesten daha çok güvendiğini. Çocuk sahibi olacaklarını ve onlara da at binip, rodeo yapmayı, çiftçilik ile uğraşıp hayatta kalmayı öğreteceklerini, torunlarını ve onların da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocuklarını birlikte göreceklerini söylemişti.

Hayatlarının her bir gününde mutlu olacaklarını söylemişti.

O zamanlar mutlu olmaları çok kolaydı. Sandra'nın Afganistan'daki görevlendirmesi bile yollarındaki küçük bir engeldi. Sandra, Irak'a gitmişti ve bunu beyzbol oynamaya benzetiyordu: Uzun bir süre devam eden sıkıcı hava, birden yaşanan bir adrenalin patlamasıyla bölünüyordu. Başka bir görevlendirmeye daha gitmesi sorun değildi. Bu, sadece onları, önlerindeki uzun ve mükemmel hayata ulaşana kadar biraz geciktirecekti.

Verandasına gelen iki ordu görevlisine kapıyı açmak çok zor olmuştu. Ordudan biriyle evli herkes gibi, Dalton da bunun ne demek olduğunu biliyordu. O anda, canının çekildiğini hissetti: tüm umutları ile güzel olan her şeyin. Kalp atışları yavaşladı ve ciğerlerini derin bir nefesle doldurması neredeyse imkânsız bir hal aldı. Dillon gittiğinde incindiğini zannediyordu ama lanet olsun, o anda hissettikleri demek ki hiçbir şeydi. Birileri göğüs kafesini yırtıyor gibi hissetmesine kıyasla, o anda hissettikleri demek ki sadece nasırlı parmaktaki bir çizik gibiydi.

Sonrası daha da kötüydü.

Dalton'ın aklında artık sadece kelimeler vardı: üzgünüz, bildirmek, ölüm. Dalton, o anda iki arada bir derede kalmış gibiydi. Bir yandan, hiçbir şeyi hissetmeyecek kadar hissiz, diğer yandan da bedeni ağır ağır parçalanıyormuş gibi ayıktı. Sonra bir ya da iki kelime beynine dağılmaya başladı. *El yapımı patlayıcı. Kendinde. Uyanık. Bacakları gitmiş. Yalvarıyordu. Turnikeyi gevşetmek.*

Dalton, son kısmı tekrar etmelerini istemek zorunda kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söyledikleri şey doğu olamazdı. Sandra akıllı, güçlü ve kararlıydı. Eğer işler istediği gibi gitmediyse, o halde işlerin gittiği şeklini isteklerine uydurmak için çabalardı.

Ama yanlışlık yoktu. Sandra, sağ bacağındaki turnikeyi gevşetmiş ve kimse fark etmeden kan kaybından ölmüştü. Ölmeyi seçmişti. Dalton'ı sevmeyi, ona güvenmeyi bırakmış, bebeklerinden, ailelerinden ve mutlu hayatlarından vazgeçmişti. İntihar etmeyi, kendini seven tüm insanlara tercih etmişti.

Bu, onun için korkunç bir seçim, Dalton için de korkunç bir yük olmuştu. Bu haberi tamamen anladığında ve haber canını iyice acıttığında, bunu aileden kimseye söylememeye karar vermişti. Anne ve babası Sandra'yı bir kahraman olarak görmeliydi. Kız kardeşleri ona imrenmeliydi. Onlar, Sandra'nın sevdiği şeyi yaparken öldüğünü düşünmeliydiler. Halini kabullenemeyip kendini öldürdüğünü öğrenmemeliydiler.

Acım hiç azalacak mı? Bunu birilerine sormak istiyordu. Jessy, Dane'in nişanlısı ya da Margarita Kulübü'ndeki kadınlardan herhangi birine mesela.

Bir diğer soru da: Eğer azalacak olursa, o zaman da Sandra kendisine güvenmemekte haklı çıkmış olmayacak mıydı? Dalton onu yeterince sevmemiş mi olacaktı?

Aslında öfkeli olması gereken nefes alışverişleri, yalnızlığını anlatıyordu. Oz, başını kaldırıp ona baktı. Mavi-kahverengi gözleri gölgelenmişti. Pencereden gelen ışığı yansıtıyordu. Oz, mırıldanarak, yan tarafına uzandı. Bu da okşanacak olursa buna hayır demeyeceği anlamına geliyordu. Dalton, en üst basamağa oturup istediğini yaptı. Köpek de zevkle mırıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Karnın tok, gölgede uyuyabiliyorsun, okşanıyorsun ve yatacak bir yatağın var. Böylece zor zamanları kolayca unutabiliyorsun. Seni kıskanıyorum." Dalton uzun yıllar zor şartlar altında yaşamıştı. Kendine kızmış, acımış, aile ve arkadaşlarından kaçmıştı.

Ve sonra Jessy ile tanışmıştı.

Belki de zor zamanlar geçiyordu. Dalton da, Jessy ve dul arkadaşları gibi yeniden yaşamaya başlayabilirdi.

Jessy onun tipi değildi. Dalton, daha sessiz ve daha düşünceli kadınları severdi. Jessy ise gösterişli, atılgan ve fazla çekiciydi. Dalton'a eşlik edenler sadece Oz ve hafta sonları da Noah iken, Jessy güzel vakit geçirmeyi ve arkadaş edinmeyi seviyordu. Partilere gitmek ve alışveriş yapmak, Jessy için bir sanattı. Dalton ise Oz ve Noah dışındakilerle nasıl konuşması gerektiğini bile unutmuştu.

Ama Jessy ile ilk gecelerinde iyi zaman geçirmişti. Jessy de kendisiyle aynı kaybı yaşamıştı. Gerçi o, kendi kaybıyla çok daha iyi başa çıkabiliyordu. Dalton'ın köpeğini sevmişti. Sığırlarını da. Daha ilk tanışmalarında Dalton'ı sinir etse de, nedense daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Dalton, çok uzun zamandır hissizlikten başka bir şey istememişti.

Rüzgâr hızlanıp saçlarını savurdu. Birazdan yağmurun yağacağını haber veriyordu. Havanın iyi ya da kötü olması, bir çiftçiyi çok ilgilendirirdi. En iyi yetenekler, idareciler, planlamalar ve hayvancılık, sert yazlar, kuraklıklar, hortumlar ya da dondurucu soğuklarla sınanırdı. Ve Oklahoma da bu dördünden de nasibini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlasıyla alırdı. Hiçbir zaman yağmurun yağmamasını dilemez, yağması için dua eder; hayvanların göletlerini doldurması, otları beslemesi ve hayvanlarının daha kilolu ve mutlu olabilmesine yardım etmesini dilerdi.

Çayırdan bir gök gürültüsü geldi. Altlarındaki parkenin titreştiğini hissettiler. Oz, *Yine mi*, der gibi bir nefes verdi. Bahar, yaz, hiç bitmeyen fırtına...

"Hadi dostum." Dalton ayağa kalkıp sırtını esnetti. "Hadi içeri girelim."

Köpek de aynısını yapıp tel kapıya doğru ilerledi ve merdivene çıkmadan önce Dalton'ın kapıyı açmasını bekledi.

Dalton da bir yandan Jessy'nin yatağını bir köpekle paylaşmak konusunda ne düşüneceğini merak ediyordu.

***

Jessy, Lucy hariç diğer arkadaşlarının eve bırakma tekliflerini reddetti. Lucy de yemekten erken kalkıp Patricia Sanderson'ın evine, daha doğrusu onun oğluna gitmek için acele ediyordu. Tanıştıkları süre boyunca, Lucy kimse ile çıkmamıştı. Hatta kapı komşusu yakışıklı futbol koçuyla bile. Jessy, sporu umursamazdı ama Lucy'den bağımsız bir şekilde tanışmış olsaydı, Joe Cadore'un peşini bırakmazdı.

Tabii sana azıcık da olsa ilgi gösterecek olursa, diye ekledi alaycı bir şekilde kaldırıma doğru adım atarken. Bir yandan da kendi kendine konuştuğunu duyacak kadar yakınında birileri olup olmadığını kontrol etti. Kapanan son mağazalarla birlikte, sokak oldukça ıssızdı. Karton bir bardak, arabalar üzerinden geçtikçe düzleşmişti ve rüzgârla birlikte kaldırımda uçuyordu. Jessy,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bardağı yerden almak için dikkatle eğildi. Alıp yanından geçtiği çöpe attı.

Tüm akşamı tek bir yudum içmeden geçirmişti. Kızlardan fark eden biri olduysa da, kendilerine saklamışlardı. Jessy, boşa telaşlanmıştı.

Bu bir başlangıç olmuştu. Bir dahakine sorular, meraklanmalar, fısıltılar başlayabilirdi.

Bayan Patsy, Serena's'ın camına hafifçe tıklatıp ona işaret ettiği sırada Jessy, evinin kapısından birkaç metre uzaktaydı. Jessy itaatkâr bir şekilde kadına doğru gitti. Elinde büyük bir kutu vardı. "Bu ne?"

Kadın kabaca kutuyu ona doğru itti. "Tarttan üç dilim arttı. Almak istersin diye düşündüm."

Jessy kapağı kaldırınca, tereyağı, şeker ve hamurun inanılmaz kokusunu aldı. Bir pikan cevizli, bir Hindistan cevizi kremalı, bir de üzerinde bitter çikolatası olan çilekli tart. Jessy sağlıklı yemeye söz vermiş olsa da, içindeki tatlı seven şeytan canlandı ve ilk kalori bombası ısırığı düşünürken bile ağzı sulandı. "Ah, Bayan Patsy, en sevdiklerimden. Ödememe izin verin—"

"Serena kasayı çoktan kapattı. Ayrıca, eğer sen almazsan, kendim yemek zorunda kalacağım." Patsy belirgin göbeğine dokundu. "Senin kaloriye benden daha çok ihtiyacın var."

"Çok iyisin."

Kadın, tahmin edileceği gibi duygusallaştı. Normalde herkese karşı sert ve çok mesafeliydi ama Jessy, uzun zamandır onun aslında insanlara gösterdiğinden çok daha yumuşak bir yüzü olduğunu düşünüyordu. Jessy kendisini oyalıyormuş gibi, onu ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurcasına bir bakış atıp kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra da... göz mü kırpmıştı yoksa gözü mü seğirmişti?

Jessy, kapısına doğru son birkaç adımı da atarken, büyük yağmur damlalarını hissedebiliyordu. İçeri girip rüzgârın sokakta taşıdığı çöplere baktı. Arkasından da onu çamura çevirecek olan yağmur geliyordu.

İkinci kattaki dairesine çıkmak için bir sürü merdiven çıkması gerekiyordu. Karanlığı sevmediği için, merdivenin başına ve sonuna 300 watt'lık ampuller yerleştirmişti. Kapının sürgü kilidini kapatınca, merdivenleri çıkmaya başladı. En yukarı geldiğinde zorla nefes alıyordu. "Evet, bu gece bir de üzerine milyonlarca kaloriye ihtiyacım varmış gibi," diye mırıldandı geniş salon, oturma odası ve mutfağa girerken.

Açık panjurlardan, sokağın karşısındaki adliyeyi ve fırtınada ileri geri sallanan meşe ağacının dallarını görebiliyordu. Bir keresinde kuvvetli bir rüzgârın, adliyenin önündeki bayrak direğini ikiye katlayıp dev bir V harfi oluşturduğunu görmüştü. Üstelik ne gök gürültüsü, ne şimşek ne de bir damla yağmur vardı

Tartı huzursuz bir şekilde buzdolabına koydu ve yatmak için hazırlandı. Evin içinde bir tur attı. Bir yatak odası, bir banyo, dar sokağa bakan küçük bir balkon... Gezecek fazla yeri yoktu. Kanepesine gidip kendisine yoldaş olması için televizyonu açtı ama onca kanalın içinden biri bile ilgisini çekmedi.

Aaron'ın öldüğü haftadan sonra, sıklıkla olanların üstesinden gelmek için alkole sığınmıştı. Kendisine yardım edecek bir ailesi yoktu. Aaron'ın da yoktu. Kızlarla da o zamanlar henüz tanışmamıştı. Duygusal olarak yeterince güçlü hissedene kadar acısıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve suçluluk duygusuyla yüzleşmeyi ertelemişti.

Tabii ki bunu ertelemesinin sonuçları olmuştu.

Geceleri her zaman yaptığı şeyler basitti: tatlı bir şeyler yiyip bir şeyler içmek. Bayan Patsy sayesinde tatlısı vardı ve Patrón da mutfakta, her zamanki yerindeydi. Mutfağa gidip şişenin serinliğini avuçlarında hissetmek halbuki ne kadar kolaydı. Kapağını açıp havaya yayılan kokuyu almak. Bir bardağa azıcık doldururken, o ışıldayan kehribar rengini izlemek.

Tek bir yudum. Sadece tadını alıp damarlarına biraz sıvı güneş ışığı gönderse, üşüyen yerlerini ısıtsa. Tek bir yudum alabilirdi, değil mi? Sonuçta, Lucy her diyete başladığında, kimse ondan en sevdiği yiyecek olan soğuk hindiden vazgeçmesini beklemiyordu. Jessy'den de bunu beklememeliydi kimse.

Birden ürperdi. Tüm bina ve midesi altüst oldu. Bir yudum bile olmaz. Hayır, hayır, hayır. Gece olmaz. Huzursuzken olmaz. Henüz değil.

"Evet, ümitsiz hissedene kadar bekleyelim." Kendi titrek sesini duyunca, evde dolanmaya devam etti. Mutfaktan uzaklaştı. Sıcak bir köpük banyosu hayal etti. Bir kitap alıp okuyabilirdi. Fırtına geçene kadar, pencerede bir heykel gibi hareketsiz kalabilirdi.

Birden fotoğraf makinesini sabah bıraktığı yere takıldı gözü. Olduğu yerden alıp oturma odasının köşesindeki masaya, dizüstü bilgisayarına gitti. Yerine yerleşip, fotoğrafları hafıza kartından bilgisayara aktardı. Gençliğinde bir süre, geleneksel yollardan gitmişti —35 milimetrelik bir SLR kamera ve de film ruloları— ama bu, çok uzun sürmedi. Dijital fotoğraf hem daha az masraf-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıydı hem de bu sayede çöpe gitmeden mükemmel fotoğraflara ulaşılabiliyordu.

Jessy, bacaklarını sandalyeye toplayıp fotoğrafları incelemeye başladı. Bunu da hep yapardı: fotoğrafları yükler, inceler, dikkatini çeken şeyleri ciddiyetle ayırır, daha sonra aradığında rahatlıkla bulabilmek için çekildiği yerleri, tarihi ve anahtar kelimeleri yazmadan önce de kötü ya da idare eder olanları silerdi. Yine her zamanki âdetini yerine getiriyordu. Özel bir şeye bakmıyordu.

Evet, kesinlikle. O yüzden Dalton ekranda göründüğü an durmuştu.

Mükemmel bir fotoğraf değildi. Çok çabuk çektiği için kenarları bulanıktı ama Dalton'ın yüzünün sertliğini ve gücünü gösteren her bir kare titremesine neden oldu. Mutlu olmasa da, yakışıklı bir adamdı. Dalton'la tanıştıktan bir hafta sonra, karşılaştığı erkek kardeşi, Dalton'ın da çok fazla derdi olmasa aslında nasıl görünebileceğini gösteriyordu. Noah da aynı hatlara sahipti ama o daha hafifti ve kendinden memnundu.

Dalton, Sandra'yı ne kadar seviyordu? Jessy, Sandra'yla mezara girmeyi isteyecek kadar çok sevdiğine iddiaya girebilirdi. Tüm Margarita Kızları eşlerini çok severdi: deli gibi, tutkulu ve sürekli bir şekilde.

Jessy de bir zamanlar Aaron'ı öyle sevmişti ama bir şeyler olmuştu. Belki de Aaron çok uzun süre uzakta olduğu içindi. Belki de geri dönmeme ihtimalinin olduğu savaş bölgelerine gittiği için. Ya da partilere katılıp mutlu olmak ve sadece kendinden sorumlu olmak Jessy'ye daha cazip geldiği için. Ya da Aaron'ın gideren artan baba olma isteği yüzünden. Aaron'ın temposu göz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde bulundurulacak olursa, çocuğa asıl bakacak olan Jessy olacaktı ve onun da bu konudaki bilgisi öyle azdı ki...

Tek bildiği, bir yerlerde Aaron'a olan aşkının bittiği ve görevden dönmesini ve ona boşanma evraklarını vermeyi dört gözle beklediğiydi.

Jessy, Carly, Therese ve diğerleriyle aynı yerde olmayı ve onların arkadaşı olmayı hak etmiyordu. Onlar neredeyse acıdan boğulacaklardı. Jessy'nin boğulmasının sebebi ise suçluluk duygusuydu.

Yağmur pencereleri dövmeye devam etti. Ara sıra şimşek çakıyordu ve gök gürültüsünün hafif sesi hiç bitmeyecek gibiydi. Jessy de bir yandan fotoğrafları inceliyordu. Çok güzel olmayanları silip Dalton için bastıracağı birkaç tanesini not alıyordu. İç sesi bunun onu görmek için bir şans daha olduğunu söyledi. Sonra da işaretlediklerini bir dosyaya yükledi. Esneyince saatine baktı, 00.15'ti ve nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Yorgundu ama uykusu gelmiş miydi?

Bir kez daha esneyince, cevabın evet olduğunu anladı ve bilgisayarı kapatıp makineyi rafa koydu ve ışıkları söndürmeye başladı. İçindeki hafif bir istek mutfağa doğru bir bakış atmasına neden oldu ve oranın ışığının sabaha kadar açık kalabileceğini söyledi. Işığı kapatmak için gittiğinde zayıflıklarına yaklaşmaktansa, birkaç sent fazla elektrik faturası ödemesi onun için daha iyiydi.

Ama istek ve zayıflık hâlâ oradaydı. Hatta ağzının sulanmasına neden olacak kadar kuvvetliydi. Yatak odasına gitmeden önce omuzlarının üzerinden baktı ve ekstra koruma için odasının kapısını da kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şişeyi atmalıydı. Uzmanlar da diyet yapanlara öyle demiyor muydu? Mutfaklarını sakınmaları gereken sağlıksız ve yüksek kalorili gıdalardan temizlemelerini? Onu musluğa dökmeliydi. Hatta dolaptaki diğer alkolleri de dökmeliydi. Evde sakınması gereken bir şey olmazsa, sakınmak daha kolay olmaz mıydı?

Ama bunu defalarca denemiş ve sonunda da gecenin bir yarısı soluğu marketlerde ya da sabahlara kadar açık kalan barlarda almıştı. Artık, kim ne zaman nerede içmek isterse, içebiliyordu.

Neyse, bu çok korkakça değil miydi? Alkol her yerde vardı. Gittiği her restoranda, barda, arkadaşlarının evinde, her kutlamada, günlük hayatın her yerinde. Alkolün olmadığı bir ortamda ayık kalmayı başarması, aslında pek de büyük bir başarı olmazdı, değil mi?

Ve ayrıca, içindeki o çirkin cılız ses, *ne zaman kırgın bir şekilde uyanıp bir içkiye ihtiyaç duyacağını bilemezsin, bu anlamda çok zayıfsın Jess ve bunu biliyorsun*, diye fısıldıyordu.

Kaşlarını çatıp yatak odasının kapısını kilitledi ve parmak arası terliklerini çıkarıp yatağın örtüsünü kaldırdı. Aaron ile birlikteyken bile fazla büyük olan büyük boy yatak, tek başınayken Jessy'ye iyice büyük geliyordu. Bazı geceler kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Aslında yatağını Oz ve Dalton'ın Oreo çizgili inekleriyle paylaşıp üstüne bir de o güzel taylardan da birkaç tane alabilirdi.

Ya da hayvanları unutup onun yerine sahiplerini çağırırdı.

Lanet olsun! Dalton'ı düşünmek ve onu ya da herhangi bir erkeği hayal etmek, o tek bir yuduma daha da fazla ihtiyaç duymasına neden oluyordu.

Hayır, bu bir ihtiyaç değildi. İstekti. Aralarında büyük bir fark vardı.

Ve Jessy bu farkın ne olduğunu bulacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5. Bölüm

Çarşamba sabahı Lucy, nadiren erişebileceği şansı yakaladı: saatinin alarmını kapattı ve kendi kendine uyandı. Güneş parıldıyordu. Norton, duvarın kenarındaki yatağına kıvrılmıştı ve çenesini kauçuk ördeğine yaslamıştı. Lucy'nin karnı gurulduyordu. Dönüp komodindeki saate baktı ve dokuz olduğunu görünce kalktı. Köpek, tek gözünü açıp baktı. Gerçekten kalkmış mıydı Lucy? Onu besleyip gezdirecek miydi yoksa sadece tuvalete gidip dönecek miydi?

"Evet, tam anlamıyla kalkıyorum," dedi Lucy esneyerek. Ayağa kalkıp bedenini gevşetti ve sonra da mutfağa gitti. Norton ayağa kalkarken, tırnakları parkeye sürttü ve ardından da Lucy'yi jet gibi bir hızla geçti. Lucy, yanından bu şekilde hızla geçmesine alışıktı. Hatta Norton'ın kendisini yere düşürüp aynı hizada olmalarını sağlamasına bile alışmıştı. O yüzden ona yol vermek için kenara çekildi.

Lucy, mutfağa ulaşana kadar, Norton kapıda hızlı nefesler almaya ve patisiyle kapıyı işaret etmeye başlamıştı. "Hemen gitmen gerek, öyle mi? Yalnız değilsin dostum ama ben seninki bitene kadar sabredebilirim."

Aslında, Norton da tuvaletini tutabilirdi. Sadece tutmak istemiyordu.

Lucy, onu hafifçe okşayıp kilidi açtı ve kapıyı araladı. Norton soluğu verandadaki demir ve fayanslı masanın yanında aldı. Joe masada oturuyordu. Önünde de kahvesi ve bir kutu Krispy Kreme vardı. Köpekle donutlarından birini paylaştı ve sonra da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy'ye baktı. "Luce, hiç uyanmayacaksın sanmıştım. Üç saattir uyaktayım."

Donut. Ah, lanet olsun, bugün diyetimin ilk günü olacaktı. Donutlar varken diyete nasıl başlayabilirim?

Joe, bunları almak için onca yol gitmişken, teklifini reddetmek ayıp olurdu. Dükkân, kasabanın diğer yanındaydı ve Joe da oraya hep koşarak giderdi, asla arabayla gitmezdi. Bunun Lucy'nin iyiliklerine karşılık olduğunu söylerdi. Ve işte bu yüzden Lucy, bu şekilde görünüyordu ve Joe de o şekilde. Lucy ona izin veriyordu, sadece hediyesini görmese iyi ederdi.

Ama bir gün daha görmezden gelmeyebilirdi. Lanet olsun, Lucy diyetine öğle yemeğinde bile başlayabilirdi.

Joe'ya bir dakika beklemesini işaret etti ve kendisine tezgâhtaki kahve makinesinden bir fincan kahve doldurdu. Kremayı ve şekeri alıp —sonuçta diyetini birkaç saat erteliyordu— masada oturan Joe'ya katıldı. "Biliyorum. Sekiz kilometre koştun ve bin şınav çektin. Taktik tahtasını yeniledin ve takım için yeni üniformalar tasarladın."

"Sadece dokuz yüz doksan şınav," dedi Joe sırıtarak ve sonra da başını bir yana eğdi. "Saçında bir değişiklik mi yaptın? Her neyse pek olmamış."

Lucy saçlarını eliyle düzeltip gülümsedi. Muhtemelen kötü görünüyordu. Mike bir keresinde, şaka yapıp, onunla uyumanın aşırı hareketli ve boynuzlu bir çöl engereğine sarılıp yatmak gibi olduğunu söylemişti. Bunu duyduktan sonra, yabani bir şekilde dönüp duran yılanlar Lucy'nin bir hafta boyunca kâbusu olmuştu.

"En sevdiklerinden aldım." Joe, kutuyu ona doğru itti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından bir erkeğin, bir konuda en sevdiği şeyin ne olduğunu biliyor olması güzeldi. Gerçi bu, Joe ile aralarında arkadaşlıktan daha fazlası olduğu anlamına gelmiyordu. Dosttular, arkadaştılar, mükemmel komşuydular. Ayrıca, Lucy de onun en sevdiklerini biliyordu ve Joe, kadınlara karşı çok dürüstü ve bir de uzun boylu, zayıf ve fitti. Maraton koşmak için yaratılmış gibiydi.

"Teşekkürler." Lucy, akçaağaç şuruplu bir tanesini seçti. Parmakları sosuna dokunduğunda, o güzel kokuyu hissetmeye bayılıyordu. İlk gerçekten çok keyifliydi: kızarmış, yumuşak ve aşırı tatlı. Bundan bir sürü yiyebilirdi.

Bu sebeple de bir sürü fazla kilosu vardı.

"George'un cenazesinin ne zaman olacağıyla ilgili bir bilgi var mı?"

Lucy lokmasını yutarken başını salladı. "LoLo, Patricia'ya, George'un ne zaman nakledileceğini haber verecek." Buna şerefli nakil deniyordu. Ordu şehit olan bir askerin ölüsünün evine taşınmasına bu ismi veriyordu. "Kiralık bir jetle Tulsa'ya gelecek ve ailesi onu orada karşılayacak. Sonra da polis eskortları ve Patriot Koruma motorları eşliğinde taşınacak." Bu çok etkileyici, çok üzücü, çok…

Patricia onun gitmesini de isteyecek miydi? Yine o asfaltta durup tanıdığı ve sevdiği birinin tabuta yerleştirilmesini seyretmek zorunda kalacak mıydı?

Patricia'ya eşlik edebilirdi. Onun ayakta kalmasına yardımcı olabilirdi. Eğer ihtiyacı olursa cenaze planlamalarına yardımcı olabilirdi. Main Street'te elinde bir bayrak, gözlerinde yaşlarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dikilip dualar edebilirdi.

Ama havaalanında kalbini parçalayan bir nâkili daha kaldırabileceğini zannetmiyordu.

"Gününü yine onunla mı geçireceksin?"

"Evet, duş aldıktan sonra hazırlanacağım."

Joe yarım olan donutlardan birine bakıp Norton'a attı. O da tek lokmada yuttu. "Oğlu da orada olacak mı?"

"Ben mi? Bilmiyorum. Geceyi orada geçirdi." Dün gece akşam yemeğinden sonra uğradığında, havanın gerginliğinin biraz azalmış olduğunu görmüştü. Bunun ne kadarı Ben ve Patricia'nın konuşmasından dolayı, ne kadarı Lucy ile Joe'nun oraya gitmesinden dolayı bilmiyordu. Patricia, Joe'ya bayılırdı ve ona çok düşkündü. Her zamanki gibi ona bir tabak yemek hazırlayıp çayını tazelemiş, yanına da en sevdiği tatlılardan koymuştu. Patricia'nın başka bir erkeğin etrafında sanki kendi çocuğuymuş gibi dört dönmesi Ben'e nasıl hissettirmişti acaba?

"Ben?" diyerek ona takıldı Joe. "Anlamadığından mı sordun yoksa onun adını söylemek istediğinden mi? Patricia'nın tek oğlu o zaten."

Lucy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Mike'tan sonra, Joe tanıdığı en iyi huylu insandı. İnsanları severdi. Açıksözlülüğü, cömertliği, samimiyeti ve göründüğü gibi olması nedeniyle, insanlar da onu severdi. Lucy, daha önce onun biriyle ilgili kısa sürede olumsuz bir yargıya vardığını hiç görmemişti ama Ben'in yanında otuz dakika geçirdikten sonra, tam olarak bunu yapmıştı bu kez.

Belki de Patricia'ya karşı fazla korumacıydı. Kendi annesi Alas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ka'da olduğundan, Patricia'yı onu yerine koyuyordu. Belki de—

Söylediği cümle Lucy'nin zihninde yeni yeni anlam kazanıyordu. *Onun adını söylemek mi istedin?* Ah, lanet olsun, Ben'den hoşlandığını fark etmiş miydi? Lucy'nin yüzü kızardı. Jessy olsa bunu fark ederdi. Jessy onu yakın arkadaşların birbirini tanıyacağı kadar tanıyordu. Ama Joe… çoğu zaman hiçbir şeyi fark etmezdi. Özellikle de yakınlarında yiyecek varsa. Muhtemelen hiçbir şeyi görmezdi.

"Saçmalama," dedi Lucy ona doğru kaçamak bir bakış atarak "Adını hatırlayıp hatırlamadığından emin olamadım." Pastasının kalanını da ağzına itti ve çiğneyip kahvesinden koca bir yudum aldı. Tadı midesini bulandırdı.

Joe yine sırıttı. "Kahvene biraz krema ve şeker koysan iyi edersin."

Lucy kaşlarını çatıp bir kaşık dolusu şeker ile Fransız vanilyası aromalı kremasından kahvesine ekledi. Kahvesi güzel bir *café au lait** tadına ulaşınca, bir yudum alıp keyifle bir nefes verdi. "Daha iyi."

Sesini biraz daha yumuşatarak devam etti. "Yaz mevsimini seviyorum. Yazları tatil yapabilmek için öğretmen olmalıydım."

"Çocukları seviyorum." Mike ve Lucy üçer yıl arayla üç çocuk yapmayı planlamışlardı. Mike erkeklere has işleri birlikte yapabilmek için erkek çocuk istiyordu. Lucy de en azından bir kız çocuk sahibi olmayı diliyordu. Mike'ın küçük kız yeğenlerinin, pembe kıyafetleri içinde Mike'a sarılışlarını izlemek çok hoşuna gidiyordu.

---

* *Sıcak süt eklenmiş kahve*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni temin ederim, lisede senin bile sevmekte zorluk çekeceğin çocuklar var. Ayrıca, en kötü yanı da anne babalar. Yanlış giden hiçbir şey, çocuklarının hatası olamaz. Anne babaların bana ne kadar sık gelip de çocuklarının notunu değiştirmem ya da son maçtan beri hiç gelmemiş olsalar bile onları oyuna almam için baskı yaptıklarını tahmin bile edemezsin." Lucy'nin birden ona moral vermek ister gibi gülümsemesi, Joe'yu da gülümsetti. "Eğer beni işimle ilgili tehdit etmek için gelen her veli için on sent kazansaydım, şimdi senin verandan yerine, Karayipler'de bir sahilde oturuyor olurdum."

"Zaten birkaç hafta sonra öyle olacak."

"Amerika'nın Virgin Adalarında yedi gece yedi gün." Joe'nun sesi flört eder gibiydi. "Benimle gelmen için çok geç değil. Tatilin var. Paran da. Hadi Luce, ne kadar eğleneceğini düşün."

Lucy gözlerini kapatıp başını güneşe doğru eğdi ve tropik sıcakları, okyanus esintilerini, ada müziklerini ve denizden gelen inanılmaz taze yiyecekleri hayal etti ve... bir de dünyanın karşısına şortla ya da bikiniyle çıktığını. Pijamasıyla, makyajsız, saçlarını taramadan ya da dişlerini fırçalamadan Joe ile verandada otururken çok rahattı ama bikiniyle insanların arasına karışamazdı. Kendini bu hale sokamazdı ve kendini her gün çıplak görmeye dayanamazdı. Cennet'teki insanlar keyfine bakarken, o ne yapacaktı?

Yiyecek, bol bol yiyecekti.

Başını sallayarak, gözlerini yeniden açtı. "Çok güzel vakit geçireceğine eminim. Dalıp şnorkelle yüzecek, bütün güzel kızları etkileyeceksin. Ayrıca, bu bir aile tatili."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, sadece erkek kardeşim ve ben."

"Bu da aile demek oluyor Joe. Hem erkek kardeşin kız arkadaşını getirmiyor mu?"

"Evet, o yüzden sen de gelirsen, denge sağlanmış olacak."

Bikini resmi zihninden henüz silinmediği için —şu kız arkadaş muhtemelen sıfır bedendi— Lucy başını bir kez daha salladı. "Nicky'nin izinden git Joe. Seninle gidecek bir kadın bul kendine."

Joe ona doğru yaklaşırken gözlerini kıstı. "Bilmem farkında mısın Luce! *Sen de bir kadınsın.*" Sonra biraz daha yaklaştı. "Ve bir şey daha. Ben, az önce Patricia'nın evinden çıktı ve şu tarafa doğru gitti."

Lucy, bahçenin ilerisine bakıp Ben'in kendilerine doğru geldiğini fark etti. Ufak bir çığlık atıp içeri koştu. "Ben duştayım!" diye seslendi kapının aralığından. "Hemen hazır olurum."

Kapıyı hızla kapatmadan önce Joe'nun bir şeyler mırıldandığını duydu. Az önceki sözlerini duyduktan sonra, ne dediğini tam olarak anlayamamış olmasının daha iyi olduğunu düşündü.

***

Lucy evin içine girince, Ben çenesini sıktı. Mükemmel, daha yakından tanımak istediği mükemmel kadını görmeye gelmişti ama onun dışarı çıkmasını beklerken, kendi yerine konan erkek evlat Joe ile orada kalakalmıştı. Adam, verandanın sahibiymiş gibi oturuyordu. Köpeğin donutların yanında uzanması ve adamın da onu okşuyor olması da bunu tescilliyordu.

Cadore, başka bir turuncu beyaz kovboy şapkası takmıştı. Tişörtünün üzerinde de yerel lisenin basketbol takımının adı yazıyordu. Ben, dün akşam, Cadore'un hem takımın koçu hem de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öğretmen olduğunu öğrenmişti. Eğer okullarda hâlâ o ders varsa, muhtemelen beden eğitimi öğretmeniydi.

Ben, yabancılarla geçinebilirdi aslında. Kendini fazla dost canlısı zannetse de, iyi bir adamdı. Herkesle iyi geçinirdi: sık sık gittiği kafelerde, restoran ve mağazalarda, hastanelerde ve klinikte. Kaba ve kötü insanlarla iyi geçinemezdi ama Cadore da öyle biriw değildi ama yine de Ben'i sinir ediyordu.

Bu, kıskançlık mıydı? Ben bunu düşünmemeye çalıştı. Kıskanç bir insan değildi. Gerçi kimseyle tıp fakültesinden mezun olduğundan beri bunun doğruluğunu kanıtlayacak kadar uzun süre birlikte olmamıştı. Ayrıca Cadore'u neden kıskanacaktı ki?

Ben'in annesiyle, Ben'in sahip olduğundan daha iyi bir ilişkisi olduğu için mi?

Hayır. Bu mümkün değildi. Ben, çok uzun zaman önce Patricia'dan vazgeçmişti ve bu yüzden de hayatındaki hiçbir erkeği kıskanması mümkün değildi. Onunla arasında duygusal bir bağ yoktu. Şu anda her şey berbat gidiyordu. Belki de neden buydu.

Verandaya adımını atar atmaz, köpek kahverengi gözlerini ona çevirip hırladı. O kadar sessiz hırlamıştı ki, bu ses, öten kuşların ve sokaktan geçen arabaların seslerinin arasında kaybolup gitti. Cadore başını okşayıp, "Norton seni selamlıyor," dedi.

"Daha çok, 'Fazla ileri gittin.' diyormuş gibi." Ben köpeklerden rahatsız olmazdı. Sara'nın ayak altında dolaşıp ayakkabılarını kemiren tüy yumağı köpeği dışında, köpeklerle ilgili fazla bir deneyimi yoktu.

Doğrusu, ayakkabılarının çiğnenmemesini tercih ederdi. Ve dairesinin de köpek tüyleri ve salyalarından nasibini almamasını yeğlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona bir donut verirsen seni ömür boyu sever."

Donut kelimesini duyması bile, köpeğin hızla kutuya bakmasına yetti. Ağzının kenarında hemen salyaları birikti.

"Öyle mi? Hayır, teşekkürler. Parmaklarımı işimi yapmak için kullanıyorum. Onları kaybetmek istemem."

Cadore omuzlarını silkip, Norton'a bir donut attı. Köpek, çenesini şaşırtıcı bir kuvvetle kapattı. "Lucy giyiniyor. Uzun sürmez. Otur."

Ben, tereddüt etti. Teknik olarak yapması gereken tek şey, Patricia'nın kahvaltı davetini ona iletmekti. Oturması, dostça davranması, Cadore'un kendisini neden sinir ettiğini anlamaya çalışmasına ya da annesinin hayatında yer almasından rahatsız olup olmadığını araştırmasına gerek yoktu.

Ama Cadore'u yok saymak, eve, en iyi kozmetik çözümleriyle bile şişen kırmızı gözlerini saklamayı başaramayan Patricia'ya dönmek demekti. Gecenin büyük bir yarısı ağlamış olmalıydı. Ben'in George'un evinde kalıp da, annesinin kalbi yerinden sökülüyormuş gibi hıçkırıklarını duymazdan gelmesi çok tuhaftı.

Oturdu. "Patricia seni ve Lucy'yi geç kahvaltısına ya da erken öğlen yemeğine ya da her neyse ona davet etmem için gönderdi beni."

Cadore, köpeği okşamaya devam etti. "Annene Patricia mı diyorsun?"

"Evet, yani yirmi yıl sonra, *anne*, biraz fazla samimi geliyor." Kendi sesindeki aşağılama, Ben'i bile rahatsız etmişti. Özel hayatını bir yabancıyla tartışmak istemiyordu.

Gerçi tanıştıklarında Lucy de bir yabancıydı. Belki de ilk on

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dakika boyunca. Ama onunla konuşmak çok daha farklıydı. O, sıcak, anlayışlı ve karşısındakini rahatlatmaya çalışan bir insandı. O, Brianne'in İyi Kadın olarak adlandırdığı insanlara benziyordu. Brianne, İyi Kadın'lara rastlamanın zor olduğunu, onlara rastladığında sıkı sıkıya sarılman gerektiğini söylerdi.

Cadore başka bir şey daha söylemek istiyor gibiydi —belki de bunun kimin seçimi olduğunu soracaktı— ama onun yerine donutın geri kalanını da köpeğe verdi ve sonra da kahvesini kafasına dikti. "Lucy, Tulsa'da ortopedi cerrahı olduğunu söyledi. Bir ara cerrahların takımıyla oynamıştık. Gördüğüm en şanssız takımdı."

Pekâlâ, Ben de çabalayabilirdi, değil mi? Ya öyle yapacak ya da eve gidip Patricia ile yalnız kalacaktı. "Evet. Bilek, diz ve kalçaları düzeltiyorum. Hastalarımın çoğu atletler. Çoğu otuzuna gelmeden, kemiklerini kırıyorlar."

Cadore'un ifadesi gerildi, gözlerini kıstı. *Mükemmel. Adamın mesleğine laf ettin.*

"Çoğu, futbol kariyerini tek bir burkulma bile yaşamadan bitirir ve üniversiteye gider. Hatta bazıları tıp fakültesine gider." Cadore biraz bekledikten sonra devam etti. "George—üvey baban—da West Point'te oynuyordu."

Bu sefer gerilen yüz Ben'e aitti. George Sanderson bu sıfata hiçbir zaman sahip olmamıştı. *Baba sıfatına sahip sadece iki erkek vardı hayatında. Biri babası diğeri de büyükbabası. "Patricia'nın eşinden mi bahsediyorsun? O benim ba—"*

Arka kapı açıldı ve Lucy tökezleyerek dışarı çıktı. Birden yüzü kızardı ve ellerini sıkıca birbirine tutturmadan önce ne ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pacağını bilemedi. "Günaydın Ben. Sert girişimi bağışlayın. Ya da isterseniz çıkabilirim de?"

Ben, bakışlarını Cadore'dan uzaklaştırıp otomatik olarak gülümsedi. Lucy'nin kahverengi saçları nemliydi ve yaptığı atkuyruğu on yaş daha küçük görünmesine neden olmuştu. Parlak desenli kolsuz bir bluz ile dizinin hemen altında biten bir kot giymişti. Parmak arası sandaletinin bileğinde altın rengi balıklardan oluşan bir bandı vardı.

O kadar sevimli, ışıltılı ve mutlu görünüyordu ki, Ben, sadece onu görmenin bile gününü güzelleştirdiğini düşündü.

"Herkes tökezleyebilir," dedi Ben ayağa kalkarak. Yan taraftaki Cadore'un bu yorum üzerine kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. "Patricia bir şeyler yemek için gelmenizi bekliyor. Şu anda yemek hazırlıyor."

"Ben de tam o tarafa gidecektim. Mükemmel bir aşçıdır ve henüz kahvaltı yapmadım."

Cadore da sandalyesinden kalktı. Ben'den beş altı santimetre kısaydı. "Peki ya bu don—"

Lucy, gülümsemeye devam ederek, omzuna hafifçe vurdu. "Evet, çok uzun zaman oldu. Norton, içeri gitme zamanı."

Köpek Lucy'ye baktı ve sonra da Cadore'un bacaklarına sürtünüp gözlerine soru sorar gibi bakarken bir yandan da Ben'e dişlerini gösterdi. Norton, Lucy'ye ait olabilirdi ama Cadore'u çok sevdiğine hiç şüphe yoktu.

Ben, köpeklerin insanların iddia ettiği kadar akıllı olup olmadıklarını merak etti. İki yıl boyunca, Sara'nın küçük tüy yumağı, sarı pelüş bir ejderha ile deli gibi oynayıp penceredeki kendi yan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sımasının kendi alanını taciz eden başka bir köpeğe ait olduğunu düşünerek sinirlenebilmişti.

"Ona yüz verme Joe," dedi Lucy kaşlarını çatarak. "Norton, içeri gir. Senin kahvaltın tabağında ve ben daha sonra geleceğim."

Norton kahvaltıyı duyunca, Joe'nun yanından ayrıldı ve kuyruğunu sallayarak içeri girdi. Cadore kaşlarını çattı. "Ne yaptım ki?"

"Ne istese yaptığın için senin yanındayken hiçbir dediğimi yapmıyor." Lucy, Ben'e dönüp bu konuşmayı yüzlerce kez yapmışlar gibi gözlerini devirdi. "Çocuklar ve köpekler. Bunlarla ne yapabilirsin?"

Cadore, Lucy'nin arkasından tıpkı Norton gibi dişlerini gösterdi. Ben, bu adamı kesinlikle kıskanmıyordu. O ve Patricia, Ben ve Patricia'nın hiç uymadığı kadar birbirlerine uyuyorlardı.

***

Jessy'nin hayatındaki diğer tüm günler gibi çarşambaları da çok çabuk geliyor ama bir türlü bitmiyordu. Keyifsiz bir şekilde uyandı ve tüm gün öyle kaldı. Markete gidip bu sefer eve gerçekten sebze ve meyvelerle döndü. Taze, sağlıklı ve beslenmesine destek olabilecek, sindirimini rahatlatacak, rahatsızlıklarını azaltacak ve onu hastalıklardan koruyacak olan gıdalarla. Jessy öğle yemeği bile hazırladı —balık fileto, buharda yeşil fasulye ve az yağlı, az kalorili ve az lezzetli sosu olan bir salata— ve bu tür yemeklerin gününü harcamasına pek yaramayacağını düşündü.

Bir şeyler *yapması* gerekiyordu. Belki de Fia'nın kişisel antrenör olarak çalıştığı spor merkezine yazılabilirdi. Gerçi ağırlık kaldırıp terleme fikri bile bir kutu çikolata alıp yatağından çıkma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı istemesine neden oluyordu.

Belki de bir iş bulmalıydı. Gerçi kovulduğu işinden başka, yani bankada müşteri danışmanı olup masa beklemekten başka bir vasfı yoktu. Garsonları seviyordu, düzenli olarak yemek yediği restoranlarda hep çok sevdiği bir garson olurdu ve ona bahşiş bırakırdı ama müşterilerle geçinme konusunda iyi olmadığını zaten kanıtlamıştı.

Eğer Lucy gibi yemek yapabilseydi, kendi restoranını açar ve insanlarla iyi geçinmesi için de birini tutardı. Eğer Marti gibi matematikte iyi olsa, ya da Fia gibi insanları iyi motive edebilse ya da Ilena gibi dost canlısı olsa ya da Carly gibi çocukları sevse ya da Therese gibi…

Herkes bir konuda iyiydi. Jessy'nin yeteneği neydi?

İçki içmek, orada burada yatmak ve bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranıp, kendisiyle ilgili bir şeyleri, hatta her şeyi değiştirebilmeyi dileyip suçlu hissetmek.

Tanrım, usta olduğu tek meslek, evli bir adamın metresi olmak olabilirdi.

Kendisiyle azıcık da olsa ilgilenen tek erkek de duldu zaten.

Kısa süre sonra kendisini akşam yemeğine götürmek için burada olacak olan adam. Bu düşünce, sanki birisi kendisine dokunmuş gibi titremesine neden oldu.

Tüm gün bu yüzden mi huzursuz olmuştu? Bu akşam yemeği buluşması yüzünden mi gergindi? Çok tuhaf. Birileriyle çıkmaya on dört yaşında başlamıştı ve Aaron ile evlenene kadar bir sürü erkekle çıkmıştı. Atlanta'nın her yerinde kırdığı kalpler vardı. Parmağında alyansı olduğunda ve hatta eşinin yanındayken bile er-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

keklerin ilgisinden nasibini almıştı. Nasıl olur da gergin olabilirdi?

Çünkü bu Aaron'dan sonra doğru düzgün ilk buluşması olacaktı. Ayık başlayıp sonunu ayık getirmeyi hedeflediği ilk buluşma. Bir kadının çok fazla erkekle ilişkisi olamayacağını düşünen kız değildi artık o.

Bu, bir kadının çok fazla sevgilisi olabileceğini görmüş, çok fazla hayal kırıklığı yaşamış, çok acı çekmiş ve kendine çok az güvenen bir kadın olarak yaşayacağı ilk buluşma olacaktı. Bu, *iyi* olmayı istediği ilk randevusuydu.

Yerinde duramayacak kadar huzursuzdu. Kendine bakmak için bir kez daha aynaya gitti. Bir kovboyla yiyeceği akşam yemeğinde ne giymesi gerektiğine karar vermek için dolabını iki kez baştan sonra incelemişti. Tallgrass'ta yaşadığı için, Dalton'ın muhtemelen kırışık olan bir kot ile çizme giyip, eğer daha genç ve gözü karayken kazandıysa da parlak rodeo kemer tokalarından takacağını tahmin ediyordu.

Dalton. Gözü kara. Bu iki kelime aynı cümlede olunca kulağa tuhaf geliyordu.

Jessy ilk olarak bir kot pantolon ve çok havalı kırmızı Justin botlarıyla başladı ama onları parti kıyafetleri olabilecekleri için bir kenara ayırdı. Buluşmaya uygun değildi. Daha sonra Dalton'ın kendi üzerinde önceden de gördüğü tavus kuşu mavisi, basit ve üzerine oturan bir elbiseyi denedi. Jessy'nin hatırladığı kadarıyla, sanki çok hafif ilgisini çekmişti bu elbise Dalton'ın. Ama eskiyi hatırlatmak istemiyordu.

İşte olmuştu: orman yeşili bir elbise giydi. Bacağının büyük bir kısmını örten ve kıvrımlarını da hafifçe belli eden bir elbise.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerine de altın halka küpeler ile sağ bileğine birkaç boncuk bileklik taktı. Normal bir kadın boyuna çıkabilmek için topuklularını giyip makyajını yaptı ve hafif bir parfüm sıktı. Ölçülü, şık ve az da olsa çekici olmak istiyordu. Bunların üçünü de başardığına inanıyordu. Vay canına!

Kaşlarının arasındaki o küçük kırışık da olmasaydı.

"Ah bir şeyler içmem gerek."

Ağzı sulanarak saate bir kez daha baktı. Dalton beş dakika içinde gelecekti. Yani tek bir yudum alıp rujunu yeniden sürmesine yetecek kadar zamanı vardı. Ama mutfağa doğru gitmedi. İradesine hâkim olup hareketsiz durdu ve zorlukla yutkunarak ağır nefesler aldı ve gerilen kaslarını aynadan seyretti.

Daha önce zilin çalması onu hiç bu kadar sevindirmemişti.

Çantasını ve siyah ceketini alıp topuklarının ve o tuhaf duygunun izin verdiği ölçüde merdivenleri inmeye başladı. Heyecan olduğunu düşünebileceği kadar keyifli bir his de değildi, korku olabilecek kadar kötü de... Belki de olacakların verdiği keyif ve kaygıydı. Gerçek bir randevuya gitmek onun için çok önemliydi. Daha önce birlikte olduğu bir adamla olması daha da önemliydi. Bir de temizlenmeye ve ayık kalmaya çalışırken olması...

Gözetleme dürbününe bakmadan kapının kilidini açıp araladı. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Misafirlerinin kendisini baştan ayağa süzdüğünü görünce, gülümsemesi yok oldu. Jessy'nin sık sık dışarıda yemek yemeye ya da barlara takılmaya gittiğini biliyorlar ya da tahmin ediyorlardı ama bu seferkinin bundan daha fazlası olduğu belliydi.

Ilena bir ıslık çalarken, akşam yemeklerine diğerlerine göre

daha az katılan Bennie Ford da tek parmağını havaya kaldırıp çevirdi: "Bak, bak, bak. Bayan Jessy'nin planları var."

Jessy, sessiz komuta itaat edip etrafında döndü. Elbisenin mütevazı önünü, uyumlu arkasını ve yarım maaşı değerindeki ayakkabılarını sergiledi. Sonra da ellerini beline koydu. "Siz ikiniz, sokaklarda dolaşıp ne yapıyorsunuz?"

"İşten sonra Bennie ile karşılaştım—"

"Market alışverişi yapıyorduk—"

"Ve ikimiz de eve gidip yemek yapmak yerine, dışarıda yemek yemek istediğimize karar verdik—"

"Aynen—"

"Ve işte buradayız," diye bitirdi Ilena.

Jessy, Dalton'ın gelip gelmediğini kontrol etmek için sokağa baktı. *Lütfen geç kal, lütfen önce kızlardan kurtulmama izin ver.* Birden kendini suçlu hissetti. Kızlardan *kurtulmak* istemiyordu. Onları seviyordu. Sadece onlara anlatmaya hazır hissedene kadar, Dalton'ı öğrenmelerini istemiyordu.

Gördüğü kadarıyla, yakınlarda bir kamyonet yoktu. O yüzden yeniden arkadaşlarına döndü. "Yani, buraya geldiniz... ve sizin için yemek yapmamı mı istiyorsunuz? Eğer öyleyse, benim yemek yapamadığımı biliyorsunuzdur kızlar."

Ilena hafifçe güldü. Bu, Jessy'nin duyduğu en sevimli gülüştü. Açık sarı saçları, beyaz teni ve mavi gözleri ile melek gibi görünüyordu. Sesi de melek gibiydi. "Bunu biliyoruz. Senin de yalnız yemek yemekten sıkılmış olabileceğini ve bize katılmak isteyeceğini düşündük. Serena's ya da Luca's'a gideceğiz. Henüz karar vermedik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama," dedi Bennie parıldayan gözlerle, "Belli ki senin başka planların var. Bizden bir şeyler mi saklıyorsun?"

Ah hiç olur mu? Jessy'nin midesi kasıldı ama hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ne tür şeyler?"

"Erkeklerle ilgili. Âşık olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmakla ilgili," diye yanıtladı Ilena karnına dokunarak.

Jessy'nin korku dolu bakışları gayet samimiydi. Yeniden âşık olması ya da evlenmesi mümkün müydü bilmiyordu ama kesinlikle bu dünyaya bir bebek getirmeye uygun olmadığını biliyordu. Onlarla ne yapması gerektiğini bilemezdi. Onlara nasıl davranmaları gerektiğini, onları kendisi gibi berbat bir yetişkin olmamaları ve pişman olmayacakları şekilde yaşamaları için nasıl eğitmesi gerektiğini de. "Eğer herhangi bir erkek beni hamile bırakacak olursa, onun aletini keserim. Sen, tüm çocuklara sahip olabilirsin Ilena. Ben de gelmiş geçmiş en iyi Jessy Teyze olurum ama benim annelik içgüdülerim yok."

Ilena şarkı söyler gibi sordu: "O halde bir randevun yoksa neden hazırlandın?"

"Bankadan Julia ile yemeğe çıkacağım." Bu yalanı o kadar rahat ve sıradan bir şekilde söylemişti ki, daha sonra bu yüzden kendinden utanacaktı. Ne zamandan beri arkadaşlarına, üzerine hiç düşünmeden bu kadar kolay yalan söyleyebiliyordu?

Galiba Aaron'a olan aşkı bittiğinden beri böyleydi. Aşkı bitse de, ona alıştığı sözleri söyleyip hissetmediği duyguları, otomatik olarak dile getirdiğinden beri.

"Peki tatlım." Ilena sarılmak için ona doğru uzandı. "Daha sonra tatlı yemek istersen, bizi nerede bulacağını biliyorsun. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gece eve erken dönmeyeceğiz."

Evet, boş evlerden ayrılmak zordu ama o evlere geri dönmek daha da zordu.

"İyi eğlenceler," dedi Bennie, Jessy'ye sarılırken.

Jessy, arkadaşlarının uzaklaşmasını izlerken, karanlığın arasından gelen kahkahalarını kıskandı. O, iyi arkadaşları hak etmiyordu. Ama yine de yanındaydılar. Bir ailenin eksikliğini daha katlanılır hale getiriyorlardı. Jessy'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Birlikte yaşayıp mutlu olabileceği birilerine. Başka birine, bir erkeğe ya da tek gecelik bir ilişkiye değil. Kendine ihtiyacı vardı. Mutlu olabileceği bir Jessy olmalıydı. Gurur duyabileceği.

Merdivenleri yeniden çıkmak yerine, kapıyı kilitleyip birkaç metre ilerideki beton ve demir banka oturdu. Güneş ufukta alçalıyordu ama sıcaklık hâlâ metalin üzerinde hissediliyordu. Jessy, sıcak havaları severdi: güneşi teninde hissetmeyi, ayakkabısından geçip ayaklarını ısıtan ve tüm bedenine yayılan sıcağı, gözeneklerinin nemlenmesini, bir sonraki esintiyle uçup gidecekmiş gibi hafif ve özgür hissetmeyi.

Bazen, Oklahoma güneşinin altında yeterince uzun süre otururwhile, her yerinin kuruyacağını ve yavaşça kumtaşının bronz, paslı ve kahverengi tonlarında bir taşa dönüşüp anne ve babasının hep bahsettiği o önemsiz insan heykeli olarak kalacağını düşünürdü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı yutkunurken. "Ben sizin her istediğinizi yaptığımı düşünüyorum, anne, baba."

Merdivenleri çıkıp üstündekileri çıkarmayı ve su soğuyana kadar duşta kalmayı düşündü. Sokağın ilerisindeki Buddy's'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidip bütün erkeklerin kendisine birkaç içki ısmarlamasına izin vermeyi ve sonunda da içlerinden biriyle eve gitmeyi istedi. Sabah olduğunda da yine o utancı yaşamayı. Ayağa kalkıp uzaklaşmayı geçirdi aklından. Evinden, Tallgrass'tan, hayattan. Adını değiştirip saçını boyatabilirdi. Olduğu kişiden başka bir kişiye dönüşebilirdi. Dönüştüğü herhangi bir sahte kişi, olduğu kişiden daha iyi olurdu kesin.

Sorun asıl Jessy'nin her zaman orada kalıp tüm olanları hatırlayacak oluşuydu.

Sonra kaldırımda tam da önüne bir kamyonet park etti. Motoru ağır ağır çalışıyordu ve üzerinde, akşam güneşinin vurmasıyla yeni yıkandığını belli eden su taneleri ışıldıyordu. Jessy tam ayağa kalkıp ilerleyecekken, sürücü kapısı gürültüyle açıldı ve Dalton dışarı çıktı.

Jessy, Dalton'ın kıyafetleriyle ilgili yanılmamıştı. Beyaz ve krem rengi arası hasır bir şapka takmıştı. Gömleği ucuna kadar düğmeli ve beyazdı. Kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Kotu koyu maviydi. Eskitilmiş değildi, dizleri ve uçları da aşınmamıştı. Botları boyalıydı ve kemeri de kahverengi deriydi.

İçinde bir şeyler kalakaldı. Nefesi ciğerlerinde her zamankinden daha uzun bir süre kaldı. Çok sakin, rahatlatıcı ve ihtiyacı olan bir histi bu. Tüm bedenine yayılıp sinirlerini rahatlattı ve gün boyunca ilk kez derin bir nefes almasını sağladı.

Dalton tam karşısında durduğunda, Jessy bakışlarını özellikle onun beline indirdi. "Rodeo kemer tokan yok mu?"

"Rodeo yapmam. İşim gereği boğa güreşi, kement atma ve yabani at binme ile uğraştım. Bunu eğlence olarak neden yapayım ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü kızlar rodeo kovboylarından hoşlanır."

Dalton gözlerini kıstı ve şapkasını biraz daha aşağı indirdi. "Rodeo yapacak kadar gençken, bir kız vardı. Başka birini de aramıyordum. Ama haklısın. O da bir rodeo kovboyunu sevdi."

O halde Sandra değildi. Kalbini kıran başka biri mi vardı? Yoksa Dalton'ın büyürken birlikte zaman geçirdiği birçok kişiden biri miydi sadece?

Jessy onu daha iyi görebilecek şekilde ayağa kalktı ve bakışlarının üzerinde dolanmasına izin verdi. Dalton'ın bakışları, Jessy'nin kırmızı ojeli ayak tırnaklarına kadar indi. Dalton hiçbir yorum yapmasa da, Jessy hoşlandığını anlayabiliyordu. "Bu akşam nereye gidiyoruz?"

"Nereye istersen." Dalton, onu kamyonete kadar götürdü ve yolcu kapısını açıp, Jessy'nin basamağa kibarca adımını atıp koltuğa oturmasını izledi.

Jessy, cevap vermeden önce Dalton'ın hiç zorlanmadan kamyonete çıkıp yanına oturmasını bekledi. "Serena's ya da Luca's değil. The Three Amigos da olmaz." Görevli on binlerce asker sayesinde, bu seçenekler çıktıktan sonra bile Tallgrass büyüklüğündeki bir kasaba için hâlâ fazlasıyla seçenek kalıyordu ellerine. "Bilmem gereken bir tercihin var mı?"

Dalton öyle bir bakış attı ki, Jessy'ye ilk andakinden çok daha farklı şeyler hissettirdi. Jessy, tedirgin olup ürperdi ve bedeninde hafif bir keyif dalgası dolandı. Bu, Jessy'nin hiç de beklemediği bir duyguydu. Uzun zamandır böyle bir heyecanı hiç yaşamamıştı. Ama Hayır. Hayır, hayır. Jessy ayıkken heyecanlanmazdı. Ayıkken erkeklere tahammül bile edemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

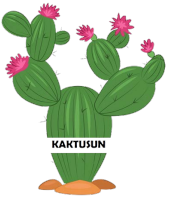
"Annem her zaman bana ve erkek kardeşlerime, çamurun üzerine et suyu döküp bir kaşık verseniz bile yerim, derdi."

Erkek kardeşlerim. Şu ana kadar, Jessy, sadece küçük Smith ile tanışmıştı. Bu bilgiyi düşünmemeye çalışıp yemek alternatiflerine odaklandı. "Walleyed Joe's'e ne dersin?" Asıl spesiyalleri kedi balığı olsa da, her şeyden biraz biraz pişiriyorlardı ve yiyecekleri güzeldi. Bir de üzerine, kasabanın birkaç kilometre dışında, gölün üzerinde yer alıyordu. Orada Margarita Kulübü'nden pek kimseyle karşılaşma ihtimalleri yoktu. Jessy kesinlikle en yakın arkadaşlarından birini görmek istemiyordu. Şu an için Dalton ve aralarında gelişebilecek her şey onun sırrıydı.

Uzun zamandan beri sahip olduğu tek iyi sırdı bu.

6. Bölüm

Walleyed Joe's, Dalton'ın son ziyaretinden sonraki yıllarda pek değişmemişti. Belki ahşap biraz daha parlatılmış ve güverteye birkaç fazla masa yerleştirilmişti ama Jessy ile kapıdan girdikleri anda aldığı koku, onu yirmi beş yıl öncesine götürdü. O, Dillon, anne ve babası her ayın ilk Pazar günü akşam yemeğini yemek için oraya giderlerdi. O zamanlar dışarıda yemek yemek çok nadir yapılan bir şeydi ve onlar için bu nadir yemekler hep bu restoranda yenirdi. Anne ve babası taşınana kadar bu gelenek devam etti. Sandra'yı buraya birkaç kez getirmişti ama Sandra her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyin kızartmasının kokusunun birbirine karışmasını sevmemişti. O, pazar günleri geç saate kadar uyuyup yatakta kahvaltı etmeyi ve sonra da tembellik yapmayı severdi.

Dalton bir çeşit acı ya da öfke hissedeceğini, kaybettiği her şeyi hatırlayacağını zannetmişti ama öyle olmadı. Tüm o anılara rağmen, burada olmak onu rahatsız etmemişti. Geçmiş geçmişti sonuçta, değil mi? En azından, Dalton öyle olması için çabalıyordu.

Bir garson, onları Jessy'nin isteği üzerine telaşla güvertedeki bir masaya yerleştirdi. Menüleri ve mendilleri bırakıp içecek siparişlerini aldı ve sonra yeniden arka tarafa girip gözden kayboldu. Jessy, göle bakabileceği dört kişilik bir masayı seçmişti. Dalton da onun sağına oturdu. Göl, göz alabildiğine uzanıyordu.

Garson ne içmek istediklerini sorduğunda, Dalton tam içki içmeyi teklif edecekti ki geçen sefer Jessy ile yemek yiyip bir şeyler içtiğinde kendini sarhoş bir şekilde onunla yatakta bulduğunu hatırladı. Pek iyi bir sonuç olmamıştı. Bu gece içmek yoktu. Araba kullanacaktı. Tüm algılarının açık olmasını istiyordu. Yeniden dağıtmak istemiyordu.

Ayrıca, bu yeni bir başlangıçtı. Aynı kadın, aynı adam, farklı durumlar ve kesinlikle daha farklı sonuçlar.

O yüzden Jessy soğuk çay siparişi verdiğinde, o da kola istedi.

İkisi de menüye bakmadı. Jessy, çatal bıçak setine sarılı olan mendili alıp yavaşça dizlerine örttü ve sonra da derin bir nefes aldı. "Bugün öğle yemeğinde balık yedim. Üzerine limon sıkılmış, karabiber dökülmüş ve buharda iyice pişmişti." Başını sallarken, kızıl saçları ışıldıyordu. "Balığı kızartma harici ya da çorbanın içinde yiyen herkes vurulmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman niye öyle yedin?"

"Sağlıklı yemem gerektiğini düşündüğüm, hassas bir dönemden geçiyordum. Eğer bir elli yıl daha yaşayacaksam, o zaman bunun tadını çıkarmak için formda kalmalıyım."

Dalton kendine engel olamadı. Bakışlarını Jessy'nin gözlerinden kaçırmamaya çalıştı ama gözleri kendi iradelerini kullanıp aşağı doğru kayıyordu. Dalton, Jessy'yi her erkeğin kız kardeşi olabilecek kıyafetlerle de, her erkeğin hayallerini süsleyecek halde de görmüştü. Bu gece giydiği elbise kesinlikle bu iki kategorinin arasında bir yerdeydi. Rengi, ona yakışmıştı. Hatlarını gizlemiyordu ama *bana bakın* diye de bağırmıyordu. Jessy, çekiciliğini bastırmaya çalışsa da, tamamen yok etmesi ya da güzelliğini örtmesi mümkün değildi. Kızıl saçları, yeşil gözleri, altın rengi teni. Kıvrımlı hatları. İnce beli. Kısa boylu biri için mükemmel bacakları vardı. Lanet olsun, çuval bile giyse güzel görünebilirdi.

"Şu anki formunda bir sorun yok ki."

Jessy'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Genetik. Ailem bana en fazla bir valiz dolusu eşya vermiştir ama neyse ki mükemmel genlerini de paylaşmışlar. En sevdikleri egzersiz, insanların hatalarını aramak olsa da insanlar olduklarından onlarca yaş daha genç göründüklerini söyler hep." Gülümsemesi birden yok oldu. "Hayatlarının en büyük gayesi etraflarındaki herkesin kendini aşağılık biri gibi hissetmesini sağlamak. Tabii ki en az yüz beş yaşına kadar yaşayacaklar."

Dalton anne ve babası için böyle düşünebileceğini hayal bile edemiyordu. Dillon için düşünebilirdi ama David ve Ramona için asla. David ve Ramona'nın kimseye kendini kötü hissettirebile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğini de hayal edemiyordu. Özellikle de çocuklarına. Tanrı biliyordu ya, o ve Dillon aslında öyle hissettirmeleri için yeterince kötü şey yapmışlardı.

"Onlarla sık sık görüşüyor musun?"

"On sekiz yaşımda evi terk ettiğimden beri görüşmüyorum." Jessy, kucağındaki mendil ile oynadı. Pembe ojeli parmağıyla mendilin kırışıklığını düzeltiyordu. "Anne ve babam, kendi anne ve babalarına çok benziyorlardı ve bizleri de kendilerine benzeyen bir bakış açısı ile büyütmeye kararlıydılar. Büyük büyükbabamın, büyük büyükbabasının yaşadığı evde yaşıyorduk. Onlarla aynı okullara gidip aynı sosyal ortamlara katıldık ve aynı ailelerle arkadaşlıklarımızı sürdürdük. Hayatım henüz ben doğmadan şekillenmişti. Hangi anasınıfına gideceğim, hangi okula yazılacağım, annemin gittiği kız okuluna gittiğimde, hangi yurtta kalacağım. Bilinmeyen tek şey evleneceğim adamdı ama onu da seçenekleri bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda aile ile sınırlandırmışlardı."

Jessy, mendille oynamayı bıraktı. Derin bir nefes alıp Dalton'a baktı. "Onların planlarına hiçbir zaman uymadım. Okullar beni kovmuyordu çünkü ailem onlara tonla para bağışlıyordu ve her zaman bir öğretmenin ya da danışmanın beni kurtarabileceğine dair bir umut vardı. Ama on sekiz yaşıma geldiğimde, iyi bir kız evlat gibi üniversiteye gitmek yerine, kaçtım, âşık oldum ve evlendim."

Uzun bir süre susup hareketsiz kaldı. Dalton bekleyebilirdi. Titrek bir iç çekişin ardından, devam etti. "Onları düğünüme davet ettim. Ama hiç haber gelmedi. Aaron öldüğünde, ölüm habe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini getiren görevli LoLo, onlarla iletişime geçti ama o da hiçbir cevap alamadı."

Jessy'nin yanakları kızardı ve hafifçe gülümsedi. "Bana her zaman bir hayal kırıklığı olacağımı söylemişlerdi ve ben de onlara haklı olduklarını gösterdim."

"Peki, ailenin geri kalanı?" sordu Dalton birden. "Teyzelerin, amcaların, büyükanne ve baban?"

"Kimseyi pek tanımıyorum. Aileye dahil olmamayı seçtiler ve o yüzden çok fazla zaman geçirmedik. Büyükanne ve babam da annem ve babam gibiydi. O yüzden onlarla da aram çok iyi değildi."

Lanet garson neden hâlâ Dalton'ın kolasını getirememişti? Sesindeki tuhaflık, içeceğinden bir yudum alsa azalabilirdi. "Eşinin ailesi?"

Jessy başını salladı. "Aaron yetiştirme yurdunda büyümüş ve yaşı dolduğunda da orduya katılmış. Ailesi onlar olmuş." Dalton soracak başka bir soru bulamadan, Jessy aynı soruyu ona yöneltti. "Peki, Sandra'nın ailesi? Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Doğum günümde, Noel'de ve Sandra'nın ölüm yıldönümlerinde kart atarlar ama telefonla arıyor muyum?" Dalton başını salladı. "Seattle'da yaşıyorlar. Birbirimizi tanımak için fazla imkânımız olmadı."

Dalton bu sırrı saklarken onların yüzüne nasıl bakacağını hiçbir zaman bilememişti. Sandra'nın ailesi her zaman onun bir kahraman olarak, sevdiği işi yaparken öldüğünü düşünüp rahatlamışlardı. Eğer yaralarının aslında hayatta kalabileceği boyutta olduğunu, eve gelip hayatına devam edebileceğini öğrenseler…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalpleri zaten bir kez kırılmıştı. Neden bunu onlara bir daha yapacaktı ki?

Kendisini dört buçuk yıldır yiyip bitiren acı yerine, şu anda bir teslimiyet hissi vardı içinde. Dane Clark'a haftalar önce, *eşimi el yapımı bir patlayıcı yüzünden kaybettim*, demişti ama o anda aslında tam anlamıyla doğruyu söylemiyordu. O patlayıcı, Dalton'ı da yerle bir etmişti. Sandra gibi, o da acının üstesinden gelip diğer tarafa geçemeyecek kadar korkaktı. Yas tutup içine kapanmıştı ve yaklaşmaya çalışan herkesi kendinden uzaklaştırmıştı. Kendi acısı ile öfkesinin içinde neredeyse boğulacaktı.

Dalton, Sandra'ya hayatını sürdürmediği ve Dalton'ın sürdürmesine de izin vermediği için çok kızgındı. Ama bu artık değişiyordu. Jessy ve Dane gibi insanlar etrafında dolanırken, kendi içine kapanması zordu.

Kısa süren sessizliğin sonunda, garson içeceklerini getirip yiyecek siparişlerini aldığı sırada, Jessy göle doğru baktı. "Aaron ile Savannah'daki bir kulüpte tanıştım. Oraya yerleşmiştim ve o da Fort Stewart'ta görevdeydi. Komik, sevimli ve burnu havada biriydi. Birkaç yıl sonra evlendik ve çok güzel zamanlarımız oldu."

Dalton hafifçe güldüğünü fark edince şaşırmıştı. "Sandra ve ben, kasabadaki bir yem dükkânında tanıştık. On gün sonra da evlendik."

"Vay canına. Öyle ani kararlar verebileceğini hiç zannetmezdim."

"Hiçbir zaman öyle biri olmadım." Dalton her zaman sabırlı olan, her şeyi dikkatle düşünüp sonuçlarını hesaplayan biriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dillon ise sonuçlara hiç takılmayan, pervasız olan. Arkasında herkesi bırakmış olmasına rağmen.

Erkek kardeşi bir yerlerde, insanların hayatlarını mahvetmeye devam mı ediyordu? Ya da değişip olgunlaşmış mıydı? Toparlanıp artık doğru adımlar atmaya mı başlamıştı?

Hayatta mıydı?

Tek yumurta ikiziydiler. Herkes bir tür mistik bağları olduğunu düşünürdü. Birbirlerinin mutluluğunu ve acısını hissedeceklerini, derin mistik bir bağ paylaştıklarını... Eğer bu doğruysa, Dillon, Dalton'ın acı çektiğini hissediyorsa, böylesine bir pislik olmayı yıllar önce bırakması gerekmez miydi? Yaşadığı acıyı hissetmemiş miydi?

Eğer Dillon, ailesinin büyüttüğü adam olsa, onlara nerede ve nasıl olduğunu, neler yaptığını haber verirdi tabii ki.

Güvertenin yanında bir balık sudan sıçradı ve Jessy'nin dikkatini çekti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "On yaşlarındayken arkadaşımın babası bizi balık tutmaya götürdü. Daha önce hiç gitmemiştim ve birkaç saat geçirmek için çok eğlenceli bir etkinlik olduğunu düşündüm. Çok iyi balık tuttum ve eve götürüp, anneme aşçı akşam yemeği için balıkları hazırlayabilir mi diye sordum. Annem, balıkları çöpe atıp bana genç bir bayanın, özellikle de bir Wilkes'in nasıl davranması gerektiği ile ilgili bir vaaz verdi ve sonra da beni o berbat kokudan arınmam için gönderip bir daha da onlarla gitmemi yasakladı. Ve ben de doğal olarak, evden ayrılabildiğim her fırsatta, arkadaşımın babasıyla balığa gittim. Sadece tuttuklarımı geri suya bırakıyordum. Bu benim gizli isyanımdı ama bunu annemden saklıyor olmam, isyanın gücünü azaltıyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan saklıyor olman, senin huzur ortamını korumanı sağlıyormuş." Gerçi ailede zaten bir huzur ortamı olduğu söylenemezdi. "Önemli olan bunu senin biliyor olman. Ve eminim bu, ne ilk olmuştur, ne de son."

Jessy kendini huzursuz hissetti ve gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi. "İlk sırrım mı? Yoksa isyanım mı?"

Jessy'nin sesi gayet normal çıksa da, Dalton bunun için kendini çok zorladığını tahmin edebiliyordu. Jessy hangi sırları saklıyordu ya da kimlerden saklıyordu? Kendisi de bir sır mıydı? O yüzden mi kasabanın dışında bir restorana gitmeyi teklif etmişti? Kimse bir randevusu olduğunu ya da Dalton'la bir randevusu olduğunu öğrenemesin diye mi?

"Hem ikisi. Hem hiçbiri."

Bir süre sonra, içindeki sıkıntı yok oldu ve Jessy omzunu umursamaz bir şekilde silkti. "Sırları ya da isyanları olmayan insanlar, hayatta yeterince fırsat yakalamamış demektir. Kimse Jessamine Wilkes Lawrence'ın fırsatları yakalamadığını söyleyemez."

Dalton bu sırların, isyanların ve şansların neler olduğunu merak etti. Jessy'nin bu huzursuz bakışlara sahip olmak için geçmişte neler yaptığını merak etti. Bunu açık açık sorabilirdi. Son dört yıldır o kadar asosyaldi ki, insanlar davranışlarını mazur görebilirlerdi. Ama sormadı. Onun yerine, kolasından büyük bir yudum alıp, boğazını yakarak geçmesini bekledi ve sonra da uzun zamandan sonra ilk kez alaycı bir ses tonu kullanmaya çalışarak, "Jessamine? Adın Jessamine mi? Lanet olsun, ben olsam ben de isyan ederdim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşam yemeği bitene kadar, gece Jessy'nin etrafına karanlık bir zırh çekmişti. Yakınlardaki ağaçlarda çobanaldatanlar ve bıldırcınlar ötüyordu. Arada sırada da bir baykuş sesi onlara eşlik ediyordu. Suyun üzerinde uzakta görünen ışıklar, balıkçıların balık tutup ağ attıkları yerleri işaretliyordu. Jessy, içinde tuhaf bir duygu hissetti. Ilık, huzurlu ve *güzel*. Hayatında çok fazla güzel an yoktu ama bu akşam, kesinlikle onlardan biriydi.

Gecenin sonuna yaklaşırken, bu huzur yerini kısmen bir korkuya bıraktı. Bu anda genellikle çoğu insan, yemek sonrası bir içki içerdi ama Jessy bunu yapmayacaktı. Kızlarla içtiği margaritanın dışında, Jessy genellikle evde yalnız içerdi genellikle ya da en azından arkadaşlarından uzakta içerdi. Kasabadaki her bar ve kulüpteki barmen, onun ne sevdiğini bilirdi ve uzun zamandır günü bitirmenin koltuğuna elindeki Patrón şişesiyle kıvrılmaktan daha iyi bir yolu olmadığını düşünüyordu. Bazen de bütçesini daha az zorlayan Cuervo oluyordu elinde. Bunu hep yapıyordu.

İki gecedir içkiye hayır diyebilmişti. Ama bunu çok kez yapmıştı: yemeğe çıkıp dönüşte eve gitmiş ve bir iki ya da daha fazla içki içmişti. Son iki gecedir bundan kaçınıyordu.

Bu gece nasıl olacaktı? Güçlü olmayı başarabilecek miydi yoksa zayıf Jessy mi kazanacaktı?

Garson hesabı getirdi ve Dalton iki yirmilik çıkarıp bıraktı. Jessy hesaba bakıp aklından geçenleri durdurmasını sağladığı için minnet duydu. "Çok uzun zamandır akşam yemeğini nakit ödeyen birini görmemiştim."

"Banka kartım var. Sadece nakit ödemeyi tercih ediyorum."

"Sanırım ben en az bir yıldır cüzdanımda nakit taşımıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani banka kartlarımız çalınsa ya da kaybolsa, ben kendime bir kola alabilirim ama sen alamazsın." Dalton'ın gülümsemesi neşeli ve sadeydi. Tek kaşını, *gördün mü,* der gibi kaldırdı.

Jessy, yavaşça ayağa kalktı ve elbisesini düzeltmek için hafifçe sallandı. "Ben de içeceğimi alırdım. Ve muhtemelen bir Sprite Zero olurdu," dedi Jessy masum bir gülümsemeyle. "Sadece para ödemek zorunda kalmazdım." Bu, yıllar içinde Sprite'tan daha fazlası için gelmişti başına. Güvertenin ilerisine doğru parmaklığın yanından ilerledi.

Dalton, garsona üstünün kalmasını söyledi ve sonra da Jessy'nin arkasından gidip sağ tarafına geçti. "Yani gülümseyip cilve yaptığında, erkekler her istediğini yaparlar, öyle mi?"

"Hemen hemen. Güneyli kadınların doğuştan sahip oldukları bir hak gibidir bu. Kreşten çıktığımız anda bunu öğrenmeye başlarız."

Dalton, parmaklıklara yaslandı. Ellerini kalçasının yanındaki yıpranwmış ahşaba koydu. "Memleketinden bahsettiğinde, şiven daha da belirginleşiyor."

"Öyle mi?" İnsanlar daha önce, evinden bahsederken, Scarlett O'Hara ve Suzanne Sugarbaker arası bir hal aldığını söylemişti. İyi Georgia kızları. "Eminim sen gülümsemelerden ya da cilveden etkilenmiyorsundur."

"Ben uzun zamandır hiçbir şeyden etkilenmedim."

Bir kızı yem dükkânından alıp da o kız kalbini kırana kadar. Bu, başına gelebilecek en büyük ilk görüşte aşk olmalıydı. On gün sonra evlenmelerine ve eşinin ölümünün üzerinden dört yıl geçmesine rağmen hâlâ yas tutuyor oluşuna bakılırsa... Eğer Dalton, Aaron öldüğünde, ilişkilerinin ne boyutta olduğunu bil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seydi, o zaman Jessy'nin yanında durmak bile istemezdi.

Jessy bile kendiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Uzun ve dalgın bir sessizlikten sonra, Dalton ona baktı. "Hazır mısın?"

Jessy başını salladı. Çantasını ve ihtiyaç duymadığı ceketini almak için masaya gitti ve sonra da restoranın içine girdi. Koridora ulaştıklarında yanında iki küçük çocuk olan bir adam, onlara bakıp başını çevirdi ve sonra bir kez daha baktı. Ardından da konuşmaya başladı. "Hey, Dalton. Seni şeyden beri görmedim—"

Sustu, bakışlarını uzaklaştırdı ve cümlenin sonunda aslında ne diyeceği böylelikle belli oldu: *Sandra'nın cenazesinden beri.* Yüzü kızardı ve hafifçe öksürdü. "Uzun zamandır. Nasılsın?"

Jessy, Dalton'ın cevabını bekledi. İki ay önce tanıştığı adam, bir şeyler mırıldanıp devam eder giderdi. Hayır, bu sefer yanında o adam yoktu.

"İyiyim," dedi ve bunun en azından kısmen doğru olduğunu hissettirdi.

"Peki ailen?"

"İyiler. Birkaç gün önce uğradılar."

"Evet, kasabadan ayrılırken, benzinlikte karşılaştık onlarla."

Adamın bakışları Jessy'ye döndü. Kibarca gülümseyip başını salladı ama Dalton adamın ne demek istediğini anlasa da, Jessy'yi ona tanıtmadı. Jessy de tanıştırmamasına sevindiğini düşündü kendi kendine ama içten içe bundan rahatsızlık duymuştu.

Gerçekçi yanı onu azarladı. *Adil olan bu. Daha az önce, onlarla tanıştırmak zorunda kalmamak için Dalton'ın, Ilena ve Bennie gittikten sonra gelmesini umuyordun.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii ki, Ilena ve Bennie tanıştırılmayı beklemezlerdi bile. Onu hemen selamlayıp şeytani sorularıyla boğarlar ve adamın kendini en yakın sincap yuvasına atlamayı dilemesine neden olurlardı. Margarita Kızları'nın birçok insan üzerinde böyle bir etkileri vardı.

"Pekâlâ." Adam, tuvaletleri işaret etti. "Eşim ve küçük kızımı bekliyoruz. Seni gördüğüme sevindim."

Dalton, tokalaşmadan önce adamın uzattığı eline tereddütle baktı ve tarihteki en kısa tokalaşmaya imza attı. "Evet, ben de," dedi bir yandan da Jessy'yi ön kapıya doğru iterken.

Jessy ağır adımlar atarak onu yavaşlatmaya çalıştı. Yıldızlı gökyüzüne baktı. "Eski bir arkadaşın mı?"

"Evet. Yolun birkaç kilometre ilerisinde oturuyor."

Aynı zamanda komşusuydu da ama Dalton'ı dört buçuk yıldır görmemişti. Dalton, bu inzivaya çekilme işini, Jessy'nin anladığından daha fazla ciddiye almıştı galiba. Yanında hayvanlardan başka kendisini rahatlatacak kimse olmadan, acısıyla nasıl baş ediyordu? Jessy, ilk on sekiz ayı yalnız atlatmıştı. Sadece birkaç arkadaş, iş arkadaşları ve sokakta tanıştığı birkaç kişi vardı ve bu onu neredeyse öldürecekti. Eğer Carly, Therese ve diğerleriyle tanışmasaydı, hayatta kalamazdı.

Ama hayatta kalmıştı. Artık hayatında kayda değer bir şeyler yapmak onun elindeydi.

Dalton, yine centilmenlik yapıp aracın kapısını açtı ve Jessy'nin binmesini bekledi. Jessy ise binmek yerine, aracın basamağında durup ona baktı. Sonunda boy avantajı ondaydı. Dalton'ın kovboy şapkasının ucundan tutup şapkayı çıkardı ve kendi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başına koydu. Şapkayı arkaya doğru ittiğinde, neredeyse gözlerine ve kulaklarına kadar inmişti. Dalton'a dikkatle baktı. "Yalnız olmaktan sıkıldın mı?"

Şapka olmadan, Dalton gözlerini gölgede saklayamıyordu. Ay ışığı yüzünde parıldıyordu. Her bir sert yüz hattında. Dalton o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki, Jessy, taşa dönmüş olabileceğini düşündü ama sonra dudaklarını aralayıp bir nefes verdi. "Evet. Bazen.

Jessy ona baktı. Dalton da bakışlarını ona çevirmişti. Ta ki restoranın kapısı gürültüyle açılıp ardından çocuk sesleri gelene kadar. Gelenin arabası birkaç araç ileride olan komşusu olduğunu tahmin etmiş olmalıydı Dalton ama gerilmedi, başka yerlere bakmaya çalışıp, telaşla Jessy'yi kamyonetin içine itmedi. Jessy, içeri adımını atıp koltuğa oturdu ve kemerini taktı.

Şapkayı koltuk başlığına çarptığı için çıkarıp tam konsola koyacaktı ki, koymak yerine, parmağını üzerinde gezdirmeye karar verdi. Hasır şapka denilince aklına hep deniz kenarlarında gördüğü kalın örgülü şapkalar gelirdi. Kovboy şapkasının o asil örgülerini düşünmezdi. Çok yumuşaktı ve konsola koyarken, üzerine Dalton'ın kokusunun sindiğini fark etti.

Erkeksi kokuları özlemişti.

En azından iyi olanlarını.

Dalton koltuğuna yerleşince şapkasını yeniden taktı ve geri giderek, kamyoneti park yerinden çıkarıp, "Klimayı mı açayım, pencereleri mi?" diye sordu.

"Pencereleri aç lütfen. Hayatımın çok uzun bir kısmını klimalı yerlerde geçirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de tam tersi," dedi Dalton soğuk bir şekilde ve pencereleri açtı.

Tabii ki çoğu gününü açık havada geçiriyor olmalıydı. Teninin bronzluğu da bunun bir kanıtıydı. Jessy'nin bulanık anılarından birinde, beline kadar bronz olduğu vardı. Ve kaslı. İyi şekilli. Uzun bacaklar ve—

Oralara gitme Jessy.

Pencereden gelen esinti, içeriye girip yerden bir kâğıdı Jessy'nin bacaklarına doğru savurdu. Jessy kâğıdı aldı ve güneş gözlüğünün yanına koyarken, üzerinde Double D (çift D) logosu olduğunu gördü. "Erkekler ve göğüsleri andıran logolara olan düşkünlükleri," dedi ayıplar gibi bir sesle. "Çiftliğin adını Sandra'dan dolayı koymadığını söyle bana. Hatta bu ismi senin koymadığını söyle."

Dalton rahat, sakin ve huzurlu bir şekilde oturuyordu. Tek eli direksiyonun üzerindeydi. Jessy'ye hafif şakacı bir bakış attı. "Peki. İsmi ben vermedim. Çiftlikte ilk çalışan Smithler olan Dooley ve Donald verdi. Geleneği sürdürmek için ondan sonraki her neslin isimleri D ile başlayan iki oğlu oldu."

Dalton'ın küçük kardeşinin adı Noah'ydı ve bu da demek oluyordu ki... "Yani sen ve..."

"Sorma."

Dalton'ın sesi gece boyunca olduğu gibi mesafeliydi ama Jessy bu kelimeleri söylerken gayet ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Gizemli Erkek Kardeş, belli ki konuşmak istediği konulardan biri değildi. Tamam, bu Jessy için sorun değildi. "Anne ve babamın kız kardeşlerime ne isim verdiğini öğrenmek ister

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

misin? Bana lanet bir şarabın adını vermişler ve kız kardeşlerim de Anne ile Mary. Gayet sıradan isimler. Mary doğduğunda, annemin bana kastı olduğundan şüphelenmiştim."

Dalton güldü. "Peki, sen o zaman kaç yaşındaydın?"

"Üç. Ama çokbilmiş bir üç yaş çocuğuydum."

"Anne ve Mary hiç isyan ettiler mi?"

Jessy, saçlarının uzun olmasını ve o anda yüzünün önüne düşürüp, rüzgârda savrulmalarına izin verebilmeyi diledi. Yine de parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Biz küçükken potansiyelleri vardı ama ortaokula geldiklerinde, en az direnç gösterecekleri yolu seçtiler." Bir an durdu ve sonra da sinirle ekledi: "Hainler." Ve Dalton'ın gülmesine neden oldu.

Jessy, kız kardeşlerini kolay olanı seçtikleri için suçlamıyordu. Anne ve babası korkutucu insanlardı. Jessy, uysal olabilmek için elinden geleni yapmıştı ama içinden bir şeyler karşı çıkmasını söylüyordu. Mükemmel gibi davranmaya, o kırılgan gülümsemelere, yapay Mini-Wilkes olmaya… Pişmanlıkları vardı ama isyan etmesi kesinlikle onlardan biri değildi.

Jessy başını eğdi ve pencereden karanlığa baktı. Ara ara havlamalar duyuyor, yeni açmış hanımeli kokuları alıyordu. Hayatı ne kadar kötü olursa olsun, ailesinin onun için tasarladığı hayattan çok daha iyiydi. O sıfat kaygısı, kendini beğenmiş üstünlük çabası, anlayış ve empati yoksunluğu ile… Kesin boğulurdu.

Daha önce hiç, ailesinin evinden taşındığı gün hissettiği kadar özgür hissetmemişti. Bir daha asla o eve alınmayacaktı, ailesinin parası artık kesilmişti ama bu umurunda değildi. Çıktı gitti ve sonunda nefes alabildiğini hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yolun geri kalanında sessizdiler ve Jessy bundan rahatsız olmamıştı. Bazen sırf bir ses duyabilmek için konuşurdu ama yanında biri varken ortamın sessiz olması ile yalnızken sessiz olması arasında büyük fark vardı. Dalton ile bu sessizlik, en azından şu anda, oldukça huzur vericiydi.

Dalton, Jessy'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştığında, kendini kapıya kadar geçirecek mi yoksa eve, kahve içmek için davet edilmeyi bekleyecek mi emin olamadı. Bu düşünce, midesine kramp girmesine neden oldu. Evine hiçbir erkeği davet etmezdi ve onlarla sarhoş değilken takılmazdı. Bu, uzun süredir kaçın

Dalton arabayı park etti ve motoru durdurdu. Jessy zorlukla yutkundu. Ama Dalton emniyet kemerini açmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Hatta ona doğru bakmadı bile. "Merkezde yaşamak çok gürültülü olmuyor mu?"

Bu soru, Jessy'yi içinde olduğu panik havasından alıp derin bir nefes almasını sağladı. "Düşündüğün kadar değil. Bu eski binalar çok sağlam. Tren seslerini, pazarları kilise çanlarını, büyük tırları duyuyorsun ama trafiği, insanları, sokağın gürültüsünü pek duymuyorsun."

"Yine de benim yaşadığım yere kıyasla gürültülü. Hem de çok aydınlık. Ama en azından Noel kutlamalarında manzaran iyi oluyordur."

Sıradan bir sohbet. Jessy, bunu yapabilirdi. Bundan keyif alabilirdi. "Ah, hayır, hayır, hayır. Noel kutlamaları yakından keyiflidir. Soğuk havada küçük çocuklara şekerler vererek itfaiyeleri izleyip, Noel Baba'ya el salladıktan ve atları hayranlıkla seyret-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tikten sonra, içeri gidip bir fincan sıcak çikolatayla ısınırım." Sıcak çikolata konusunda yalan söylemişti.

Jessy yine zorlukla yutkundu. Bu seferki farklı bir nedenden dolayıydı. Gözlerini kırpmak istedi. Açtığında da sabah olmuş olmasını diliyordu. Sabahları güneş varken ve hava sıcakken kendini daha güçlü hissederdi.

"Soğuğu seviyorsan ama zamanının çoğunu ısıtılmış yerlerde geçiriyorsun."

Jessy umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. "Hey, istediğin zaman fazladan kıyafetler giyebilirsin ama bir kez soyundun mu, bundan daha fazla serinleyemezsin."

Çıplak ten düşüncesi aralarında asılı kalmış gibiydi. Havayı ağırlaştırıp cızırdamasına neden oluyordu sanki. Hayır, hayır, hayır. Çıplak düşünceler olamaz, diye çılgın gibi engel olmaya çalıştı Jessy kendine. Ama lanet olsun, bu düşünceler bir kez aklına geldi mi, bir daha göndermesi çok güçtü.

Dalton hafifçe öksürdü ve sanki kendisinin çok edepli bir hayal gücü varmış gibi konuştu. "O beğendiğin kısrak, sıfırın altında bir soğuklukta doğurmaya karar verdiğinde ve üzerinde bir sürü kıyafet olduğu bir anda, Michelin'in lastik adamı gibi görüneceğinden emin olabilirsin."

Ve böyle bir durumda kendine yardımcı olacak ateşli bir kovboyu vardı. Üzerindeki birkaç katı çıkarabilirdi. Eğer Dalton kendisine bakmıyor olsaydı, Jessy eliyle kendisini yelleyebilirdi. Onun yerine, Dalton'ın oluşturduğu tablonun ilk anını düşündü —bir sürü kıyafetle, termalle ya da çiftçiler kış şartlarına karşı koymak için her ne giyiyorsa onunla— ama görüntü zihninde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşmayı reddediyordu. Düşünceleri hep diğer tarafa kayıyordu. Gerçi, birincisi Jessy çirkin kıyafetler giymezdi. İkincisi, kimsenin doğurmasına yardım etmezdi. Üçüncüsü de, neyse... Bir ve iki yeterliydi.

"Üzgünüm kovboy, öyle bir şey olmaz." Jessy kapıyı açtı. Çantasını ve ceketini alıp ona baktı. "Akşam yemeği için teşekkürler. Seninle vakit geçirmek güzeldi."

Dalton az önce merkezin fazla ışıklarından bahsetmişti ama ışıklara rağmen Jessy yüzündeki ifadenin ne demek olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Dalton hafifçe gülümseyerek cevap verdi, "Evet, benim için de."

Jessy ona doğru yaklaştı ve sesini alçaltıp kendini etkileyen kokusunu içine fazla çekmemeye çalıştı. "İyi geceler Dalton."

Jessy arabadan ayrılırken, Dalton da arkasından mırıldanıyordu: "Sonra görüşürüz."

Bu belirsiz kelimeler başından savmak ister gibi söylenmiş de olabilirdi ama yine de kapıyı kapatırken Jessy'nin içine küçük bir mutluluk duygusunun yayılmasına neden oldu. Açık pencereden Dalton'a gülümsedi ve sonra da apartmanın kapısına yaslandı.

İçeri girip kapıyı güvenli bir şekilde kilitleyene kadar kamyonet uzaklaşmadı. Ne kadar güvendeyim, diye düşündü bir yandan da susuzluğunun farkına varırken.

İki gece olmuştu. Üçüncü bir geceyi daha atlatabilecek miydi yoksa sabaha berbat bir kütle olarak mı uyanacaktı?

***

Lucy, planlanmasına yardımcı olacağı tek cenaze töreninin seksen ya da doksan yaşlarına geldiklerinde, anne ve babasınınki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacağını düşünürdü ama perşembe günü öğleden sonra, kendini kasabadaki bir cenaze evinde bulmuştu. Yeryüzündeki en kasvetli yerlerden biriydi burası. Gerçi daha kasvetli yerlerde de bulunmuştu.

Sol tarafına Patricia ve LoLo Baxter oturdu. Ben, oturmak istemediğinden, arkalarında ayakta duruyordu. Belli ki orada olduğu için huzursuzdu. Patricia, ölüm ilamı için yöneticinin George ile ilgili sorularını cevaplarken, Ben uzaklaştı. Bir süre sonra, Lucy de onun arkasından diğer odaya gitti. İçerisi, tabutlar ve özelliklerinin sıralı olduğu listeler ile doluydu.

"En azından Patricia, bununla uğraşmak zorunda değil," dedi Lucy sessizce Ben'in yanında durarak. "Ordu temin ediyor."

Ben, başını salladı. Gerçi bakışları, Lucy'nin ne dediğini pek duymamış gibi dalgındı. Örnek bir tabutun bakır ucuna dokundu ve sonra da parmaklarını soluk gri renkli saten şeritte gezdirdi. "Babamın cenaze işlemleri ile ilgilendiğimde yirmi beş yaşındaydım."

"Ben de Mike'ınki ile ilgilendiğimde yirmi sekizdim. Tanrı'ya şükür, onun annesi ve benim annem, yanımdaydılar." Lucy bunları söyler söylemez, yüzünü ekşitti. Ben'in annesi onunla değildi. George ile evlendiğinden beri ortada yoktu. Bir teyzenin, amcanın ya da arkadaşın ona yardım etmiş olmasını umuyordu.

"Nasıl katlandın? O kadar genç bir yaşta eşini kaybetmeye?"

Lucy, içerideki tek ahşap tabuta baktı. Akaju ağacındandı. Şık ve pahalıydı. Ayrıca çamurlu toprağa indirilmek için fazla güzeldi. İçinde taşıdığı beden artık kimsenin sevdiği bir insan olmayacaktı. Zaten gitmiş olan bir ruh için, sembolik bir şeydi bu sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre sonra, Lucy hafifçe öksürdü. "İlk yılı, hepimizin atlattığı gibi geçirdim: azimle. Sevmediğim bir işe gittim ve her akşam artık evim diyemediğim bir eve döndüm. Sürekli bugünleri atlatmama yardımcı olabilecek bir ailemin olduğu Kaliforniya'ya neden dönmediğimi düşündüm ve Marti'nin omzunda çok ağladım. Sonra Mike'ın ölümünün yıldönümünde, iki şansım olduğunu fark ettim. Pes edip Mike'ı hayal kırıklığına uğratabilirdim ya da yeniden yaşamaya başlardım. Onun dolabını temizledim. Yeni bir işe girip insanlardan kaçmayı bıraktım ve yeniden başladım."

Bu şekilde anlatınca çok kolay geliyordu kulağa ama öyle değildi. Her seçim zor olmuştu. Her bir adımı dayanılmaz biçimde zordu. Market alışverişi yapmak bile travmatikti. Çiftleri, aileleri reyonlarda görüp otomatik olarak Mike'ın en sevdiklerine uzanmak ama sonra malzemeleri tek kişiye yetecek kadar alması gerektiğini hatırlamak... Markete kaç kez gidip çift olmak yerine *tek* nasıl olacağını kestiremeyip hiçbir şey almadan dönmüştü?

"Herkesin iyileşme süreci farklı oluyor," diye devam etti Lucy. Diğer tabutlara doğru yürüyüp, bunlardan birine hiçbir zaman ihtiyaç duymadığı için sevinerek. Mike'ın tören üniformasının içindeki bedenini, göğsünün üzerindeki rozet ve madalyalarını, San Diego'daki Fort Rosecrans Ulusal Mezarlığı'nda tabutunun toprağa indirildiğini, onu ve Kaliforniya'yı arkasında bırakarak bir uçağa bindiğini görmüş ve kendi bedeninin öldüğünde yakılmasına karar vermişti.

"Arkadaşım Marti ile Margarita Kulübü'nden önce de arkadaştık. Mike ve Joshua aynı birliktelerdi ve aynı savaşta öldüler." Sesi titredi. Ölüm haberini almaktan daha kötü bir şey varsa, o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da en yakın arkadaşının da bu haberi seninle aynı zamanda almasıydı. "Neyse ki, Marti elle tutulur şeylerle teselli bulabiliyor. Joshua'nın her şeyini hâlâ saklıyor. Arkadaşımız Ilena, Juan'ın eşyalarını daha ilk aydan vermişti. Eşini kalbinde taşıyor. Dış dünyadan hatırlatıcılara ihtiyacı yok. Annenin—"

Ben'in çenesindeki bir kas gerildi ve Lucy hemen kendini düzeltti. "Patricia'nın durumu farklı. Ilena, Marti, Carly ve hiçbirimiz, eşlerimizle yeterince zaman geçirmemişken, o, George ile yirmi yıl geçirdi. Bir yıl kadar sonra emekli olacaktı ve içinde seyahat olmayan bir sürü planları vardı. Zaten dünyayı gezmişlerdi. Ev ile ilgili planları vardı. Gönüllü işler yapacaklar, hayır kurumları ile çalışacaklardı." Lucy önce sustu ama sonra kibarca devam etti. "Birlikte olacaklardı. Her gece yatağa birlikte gidip her sabah aynı yatakta uyanacaklardı. Yemeklerini, etkinliklerini ve dileklerini paylaşacaklardı."

Ben'in çenesindeki kas yine gerildi. Patricia'ya baktı. Bakışları derindi. Burası, çok genç ölen ve Ben'in erkenden onun yerine geçmek zorunda kaldığı babası ile ilgili çok kasvetli anılarını hatırlatıyordu ona. "Komik," diye mırıldandı. "Bunlar, neredeyse benim babamın da sahip olduğu planlardı."

Lucy, insanın kalbini acıtan küçücük bir tabutun karşısında durdu. Açık pembeydi ve kenarında beyaz saten bir şerit vardı. Margarita Kulübü'nün birçok üyesi gibi, Lucy ve Mike da bir aile kurmak için çok fazla zamanları olacağını düşünmüşlerdi. Aralarından sadece Ilena, hamile kalacak kadar şanslıydı ve bu da bir doğum kontrol kazasından kaynaklanmıştı. Zamanla Lucy'nin çocuklara olan özlemi azalmıştı ama arada sırada içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir acı hissediyordu. Özellikle bir önceki doğum gününden beri.

Tabuta özellikle arkasını döndü. "Boşanmanın, babanın tercihi olmadığını anlıyorum."

Ben, ellerini arka cebine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı. "Patricia'dan başka kimsenin tercih hakkı olamaz. Bir akşam yemeğe babam olmadan oturduk —onu çoktan haberiyle şok etmişti— ve bize gideceğini anlattı. Bir avukatla görüşmüştü ve boşanmadan hemen sonra da George ile evlenecekti. O süreçte de, George ile birlikte yaşamak için evi terk edecekti. İki saat içinde, ailemizi parçaladı ve Almanya'ya giden bir uçağa bindi. Ben on beş yaşlarındaydım. Kızlar da on bir ve dokuz. Onu, üç yıl boyunca bir daha görmedik."

Lucy'nin içine şefkat duygusu doldu. İnsanın ailesinin dağılması hep zor olurdu ama böyle bir haber; annenin başka bir adama âşık olması, onu kendi eşine ve çocuklarına tercih etmesi... Ben, tabii ki hâlâ acı çekiyordu.

Lucy'nin içindeki iki tarafı da anlamak isteyen yanı konuştu: Patricia'nın George'u sevmesi suçunu azaltır mı? Belli ki birbirleri için yaratılmışlardı yoksa evlilikleri sürmezdi. Ben'in babasıyla evliyken, onunla ilişki yaşamış olması kesinlikle doğru değildi ama bundan gerçekten pişmanlık duyuyorsa, bu hatası affedilemez miydi?

Lucy, çekinerek Ben'in koluna dokundu ve avucundan koluna doğru bir sıcaklık yayıldı. Bir cenaze evinin tabutlarının sergilendiği yerde karşı cinse karşı bir çekim hissetmek ne kadar yanlıştı? Ama bir erkeğe karşı böyle bir çekim yaşamayalı altı uzun yıl olmuştu. Birine sarılmadan, birini öpmeden ve geceleri kendisine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarılan güçlü kolları hissetmeden geçen altı yıl... İçindeki yalnız kadın tüm bunları özlemişti.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "Üzgünüm Ben. Bu, kardeşlerin ve senin için zor olmuş olmalı. Özellikle de baban için. Kendini haksızlığa uğramış gibi hissettiğin için seni suçlamıyorum." On beş yaşındayken, Ben, sadakat, gurur ve güvenilirlik ile ilgili bilgi sahibiydi. Annesinde bunların hiçbirinin olmadığını —en azından ailesine karşı— görmek onu şüphesiz derinden yaralamış olmalıydı.

"Herkes üzgün Lucy," dedi Ben. Sesinin yumuşaklığı, yüz hatlarında belirgin olan duygularla örtüşmüyordu. "Ama 'üzgün olmak' hiçbir şeyi düzeltmiyor."

Ben, odadan çıkınca, Lucy olduğu yerde kaldı ve her şeyi yoluna koyabilmek için süper güçleri olmasını diledi. Çok fazla acı, öfke, incinmişlik ve ihanet... *Ama kötü anları yaşamadan, iyi anların değerini nasıl anlayabiliriz evlat?* diye fısıldadı büyükannesinin sesi zihninde.

Nana muhtemelen haklıydı —gerçi hep haklıydı— ama Lucy bu sözü duymazdan gelmişti.

"İyi misin?"

Gözlerini kırpıp LoLo'nun birkaç metre uzağında durduğunu fark etti. Bu kadın, asker alımlarıyla ilgili bir poster için poz verebilirdi. Dik duruşu, çizgisiz suratı, cildinin hoş rengi, az makyajı ve güzel olmasa da göz alıcı olan görüntüsü. Onunla ilgili her şey yeterli, kontrollü, saygın ve tutkuluydu. Lucy ona hem imreniyor hem de onu kıskanıyordu.

"Evet." Bu doğruydu. George ölmemiş olsa, daha mutlu olur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Eğer son üç günü işe giderek ve Norton'ın işememesi gereken yerlere işemesinden başka şeylere kafasını takmadan geçirseydi. Ama hayatı, ölümü ya da kalp sancılarını kontrol edemediği düşünülecek olursa, iyiydi.

"Albayın naaşı salı sabahı Tulsa'ya getirilecek. O akşam, cenaze evinde cenaze ziyareti olacak ve tören de Çarşamba sabahı kışlanın şapelinde gerçekleşecek."

Lucy, içini parçalayan ürpermeye engel olamıyordu. Söylemek ne kadar basitti: *Albayın naaşı Salı sabahı gelecek.* Ama bundan çok daha fazla anlam içeriyordu. Mike'ın eve dönmesi, Lucy'nin yaşadığı o kâbusu daha da gerçekçi kılmıştı. İkisinin hayatının sonuna geldiklerini Lucy'nin yüzüne çarpmıştı. Tüm aşkı, duaları, hayalleri boşa gitmişti. Mike eve geldiğinde, Lucy'nin yapması gereken tek şey artık ona hoşça kal demekti.

Bildiği en zor kelimeydi bu.

LoLo, Lucy'nin koluna dokundu. "Havaalanına Patricia ile birlikte gideceğim. İkimiz de naklin ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Tüm bunları bir kez daha yaşamana gerek yok."

Lucy ürperdi. "Ben de orada olacak mı?"

"Birkaç ameliyatının tarihini değiştirmesi gerekiyor ama gelmeyi düşünüyor."

Lucy, tırnaklarına baktı ve maniküre ihtiyacı olduğunu geçirdi aklından, hatta bir de pedikür. Kesinlikle salıdan önce. Bakışlarını LoLo'dan yeterince uzaklaştırdıktan sonra, ona yeniden baktı. "Ben güçlü bir kadınım."

"Biliyorum. Ama bunun güçle ilgisi yok Lucy. Kalbinin bir kez daha kırılmasına engel olmakla ilgisi var. Papaz ve ben onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

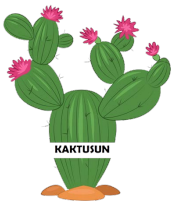
yanında olacağız. Pastör ve eşi de bize katılacak. Ben'in de orada olma ihtimali var. Biz, Patricia ile ilgileniriz."

Lucy hafif bir nefes verdi ama kendi kulaklarına cesur bir başlangıç gibi gelmişti bu. "Dün, başka bir nakil işlemine katılamayacağımı düşünüyordum. Başka her şey olurdu ama o…"

LoLo ona sarıldı. "Sen iyi bir arkadaşsın Lucy. Bu birkaç gün boyunca, Patricia için bir can yeleği oldun ve ikimiz de önümüzdeki aylarda da bunu sürdüreceğini biliyoruz. Bu kısmı bize bırak."

7. Bölüm

Patricia, masanın yanında elleri cenaze yöneticisinin ellerinin arasında otururken, işleri bitmiş gibi görünüyordu. Ben, sergi odasındaki Lucy ve Binbaşı Baxter'a, oradan da ılık güneşe doğru açılan çift kanatlı kapıya baktı. İçeride yoğun bir oda kokusu vardı ve onun haricindeki tüm kokular Ben'in hayal ürünüydü. Artık dışarı çıkmak istiyordu.

Lobiyi birkaç adımla geçti ve kapıyı açıp güneşe doğru bir adım attı. Sıcaklık, teninde iki kat etki yapıyor gibiydi ama tenine işlemesi normalden daha uzun sürdü. Bunun nedeni, içindeki üşümenin aslında sıcaklıkla bir ilgisi olmamasındandı. Telefonunu titreşimden, sesli moda almak istediği sırada bir mesaj ilişti gözüne. Yazan Brianne'di. *Zamanın var mı?*

Cenazenin detaylarını iki kız kardeşiyle de konuşmamıştı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikisinden biri katılmayı düşünecek olsa, bu kişinin Brianne olduğunu biliyordu. Büyük kız kardeşi tutkulu, İyi Kadın kriterlerine uyan bir iş kadınıydı. Ben ve Sara affetme kelimesini anlıyor olsalar da, Brianne bu kelimeyi hem anlıyor hem de ne demek olduğunu biliyordu. Onun için kötü karma yoktu.

Mesajına cevap yazmak yerine onu aradı ve kapıdan birkaç metre uzaklaştı. Kimse ansızın yanında belirmesin diye yüzünü kapıya doğru çevirdi.

"Benim Brianne." Sesi neşeliydi ama Ben, şaşkın olduğunu anlayabiliyordu.

"George'un naaşı salı günü Tulsa'ya getirilecek ve cenaze töreni de Çarşamba günü yapılacak.

"Sana da merhaba. Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Brianne'in onaylamayan bir tavırla başını sallıyor olduğunu hayal edebiliyordu. "Yerel gazetelerde gördüğümüz gibi büyük bir şey mi olacak?"

"Galiba evet."

"Sen de orada olacak mısın?"

Ben, boynu çıtırdayıp gerginliğinden kurtulana kadar, başını sağa sola yatırdı. "Galiba evet." Binbaşı Baxter, bunu ondan özel olarak istemişti ve bunun Lucy için çok zor olacağını da eklemişti. Patricia için zaten çok fazla çaba harcamıştı ve Ben'in isteyeceği son şey de ona eşinin ölümünü acı bir şekilde hatırlatacak bir başka zorluğu göğüslemesiydi.

"Bana ayrıntıları anlat," dedi Brianne ve Ben de ona her şeyi anlattı.

"Cenazeye gelecek misin?" Ben, onun gelebileceğini düşünüyor olsa da, yine de şaşırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brianne, soruyu cevaplamaktan kaçmadı. "Evet. Aramız ne kadar kötü olursa olsun, o bizim annemiz ve George da, onun eşi ve rütbeli bir Amerikan askeriydi. O yüzden saygıyı hak ediyor."

Bir süre sonra, Brianne daha az kesin bir sesle ekledi, "Saygı göstermek, geçmişi unutmak demek değil Ben. Ama annem ve ben, yaşananları arkamızda bırakabileceğimiz bir noktaya gelecek olursak, eşinin cenazesine katılmamış olmak istemiyorum."

Annem. Onu yıllardır bu şekilde adlandırmıyorlardı. Ben, her zaman ilk adını kullanırdı. Sara, konuşma sırasında ondan bahsederken *o* derdi. *Annem,* kulağına çok yabancı geliyordu. Fazla duygu doluydu. Patricia'nın hak etmediği kadar.

Ben sessizce sordu, "Onu yeniden hayatında istiyor musun?"

Sessizlik çok uzun sürdü ve Ben karşı taraftan düzenli olarak nefes sesini duymuyor olsa, hattın kesilmiş olabileceğini düşünürdü. Sonunda derin bir nefes geldi. "O, bizim hayatımızın büyük bir bölümü Ben. O, bizim *annemiz. Eğer o olmasa, biz de burada olamazdık. Hatalar yaptı. Buna şüphe yok. Ama neden gittiğini, George'a neden âşık olduğunu ya da... babamıza olan aşkının neden bittiğini hiçbir zaman bilmedik."*

Nasıl olurdu da babalarına olan aşkı bitebilirdi? Bu, Ben'in asla anlayamadığı şeylerden biriydi.

Cenaze yöneticisi kapıyı açtı ve dışarı çıkıp kadınlara kapıyı tuttu. Kendisinden çok uzakta olmalarına rağmen, Ben daha kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Ne kadar zamandır bu şekilde düşünüyorsun Bree?"

"Yirmi yıldır."

Yirmi… Patricia gittiğinden beri. "Bunu hiç söylemedin…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brianne güldü. "Sen ve Sara, kendinize ait çok sert fikirlere sahipsiniz. Ben de ayrık otu olmak istemedim. Ayrıca, babam o kadar üzgünken..." Brianne bir nefes aldı ve daha güçlü bir şekilde devam etti. "Bir gün evleneceğim ve bebeklerim olacak. Büyükbabalarını asla tanıyamayacaklar ama belki büyükannelerini tanıyabilirler. Belki onları sevip şımartacak bir kişi daha olur. Öyle insanlardan çok fazla olmuyor, değil mi?"

Ben'in bakışları, konuşmalarının kahramanına takıldı. Yeşil bir pantolon, onunla uyumlu çiçekli bir bluz ve yüksek topuklu açık ayakkabılar giymişti ve her zamanki gibi yüzü tamamen makyajlıydı. Binbaşının gelmesini beklerken, Patricia saçını ve tırnaklarını şekillendirmiş ve Lucy'ye de önümüzdeki hafta için randevu almayı unutturmamasını söylemişti. Sanki bunların büyük tablonun içindeki önemsiz şeyler olduğunu sonradan hatırlamış gibi kederli bir şekilde gülüp, *George, kendisi için bir şeyler yapmamı hep severdi*, demişti.

Babası, onu makyajlı, güzel giyimli, kötü giyimli hiç fark etmeden her haliyle severdi.

"Bunu bana karşı kullanamazsın Ben," dedi Brianne. Sesinden bu konuda inatçı olduğu anlaşılıyordu. "Buna izin vermem. Hepimiz yetişkiniz. Sen kendi seçimlerini yaparsın. Ben kendi seçimlerimi."

"Tabii ki bunu sana karşı kullanmam," dedi Ben boşta kalan eliyle burnunu ovarak. Patricia'ya kin duyması normaldi ama Brianne... O, Ben'in küçük kız kardeşiydi. Ona asla sırtını dönemezdi. "Dinle Bree, gitmem gerek. Sanırım çarşamba günü görüşeceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki daha önce. Kendine iyi bak."

"Evet, sen de." Ben, telefonu cebine koyup otoparktan annesine doğru yürüdü.

***

Jessy, çarşamba gecesini geçirmeyi başardı ve Perşembe sabahına da dolaptaki içki şişelerinden birini almadan ulaştı ama saat üç buçuk olana kadar, sabrı tükenmişti. Öğle yemeğinden beri evin içinde dolanıp, her seferinde mutfağa bir adım daha yaklaşıyordu. O sırada belki dışarı çıkmanın işe yarayacağını düşündü.

En son ne zaman yürüyüşe çıkmıştı? Uyuyakaldığı için bankaya aceleyle gitmek ya da tüm yakın yerlere park edildiği için otoparkın diğer ucuna yürümek ya da Salı geceleri alkol aldıktan sonra araba kullanmak zorunda kalmamak için The Three Amigos'a yürüyerek gitmek dışında? Gerçek bir yürüyüş? Gezinti. Sadece zevk için.

Hatırlayamıyordu.

Neredeyse yepyeni olan bir çift spor ayakkabı dolaptaki rafta duruyordu. Bunları getirdiğinde kızlar gülmüş ve Jessy'nin ruhuna hitap eden açık ayakkabılar, botlar ve topukluların yanında bunların kendilerini ne kadar küçük düşmüş hissedecekleriyle ilgili espriler yapmışlardı. Onları giymek için aldığı etkinlikten sonra —mart ayında Turner Şelaleleri'ne gidişlerinden sonra— bir daha asla giymeyeceğini söylemişlerdi ve haklıydılar. O zamandan beri hep daha çekici ayakkabıları koymak için spor ayakkabıları oradan oraya taşımıştı.

Jessy, kendini bundan vazgeçiremeden, sevimli küçücük çoraplarını giydi —bunları kimsenin göremeyecek oluşu çok kö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tüydü— ve spor ayakkabılarını bağlayıp anahtarı ile cep telefonunu aldı. Merdivenlere doğru yürüdü. Dışarı çıkınca bocaladı ve ne tarafa dönmesi gerektiğine karar veremedi. Evden hiçbir zaman nereye gideceğini bilmeden çıkmazdı. Tek amacı *kasabadan uzaklaşmak* olsa bile. İçinden birden doğuya gitmek geçti.

Eski tuğla ve kum taşı evleriyle, duvar resimli duvarlarıyla ve atmosferiyle Tulsa'yı seviyordu. Gerçi büyüdüğü yerdeki evlere benzeyen evlerin olması hoş değildi. Burası sadece kışladan ibaret değildi. Eğer ordu Fort Murphy kışlasını önümüzdeki hafta kapatacak olsa, Tallgrass var olmaya devam ederdi. Küçülür, sakinleşir, seçenekleri daralır ama yine hoş bir kasaba olarak kalırdı.

Gezinirken dinleyebilmek için yanına kulaklıklarını almış olmayı diledi. Eskiden tuhafiye olan ama artık yirmi dört saat açık bir spor merkezine dönüşen yerin önünden geçti. Sıkı bir egzersiz, yeterince endorfin salgılanmasını sağlayıp, ilaç almadan bağımlılıkları aşmaya yardımcı olabilir miydi acaba? Eğer olabiliyorsa, terlemekten nefret etse de, buraya günde on altı saat gelmeye gönüllü olabilirdi. Süper olurdu.

Buddy Watson's'a gelmeden önceki son kavşaktan sola döndü. Merkezdeki kulüplerin en saygın olanıydı bu. İşadamlarının öğle yemeklerini yediği ve akşam iş çıkışlarında uğradığı bir yerdi. Jessy'nin en sevdiği yer burası değildi ama merkezi oluşundan dolayı birkaç puan alabilirdi. Sinirleri gerildi ve ağzı sulandı. Belki de sonraki birkaç saat boyunca en sevdiği yer orası olabilirdi.

Hayır hayır hayır hayır. Üç buçuk gün olmuştu. Kesinlikle dört gün dayanabilirdi. Hangi geri zekâlı dört gün dayanamazdı ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlerideki kaldırıma baktı ve hızlanıp ardı ardına adımlar attı. Zihninin, attığı adımlar dışında bir şeye odaklanmasına izin vermedi. Kaldırımdan gelen çıtırtılara, karşıdan karşıya geçmesini beklediği araçlara... İşyerlerini arkasında bırakıp bir kilise ve ilkokulun yanından geçti. Yaz tatili nedeniyle kapanmış ve bu sırada da konutların olduğu bir bölgeye taşınmıştı. Yıllar önce dikilen ağaçlar uzundu ve evlerin bazıları diğerlerinden daha çok ilgiye muhtaçtı. Sanki içlerinde oldukları bahçeye kök salmış gibiydiler.

Bir dahaki sefere fotoğraf makinesini de getirip bunları çekecekti. Bakımlı olanlar parıldardı. Daha eski olanları siyah beyaz tonlayarak, güzel zamanların solan anılarını hatırlatacak bir hale sokardı.

Yürürken, evler ve park yerleri azaldı. Son bloğa geldiğinde, artık etrafta bina kalmamıştı ama kaldırımlar ve beton basamaklar, eskiden nerelerde ev olduğunu belli ediyordu. Bir havlama sesiyle irkilerek bakışlarını kaldırdı ve sokağın sonuna geldiğini gördü. Kasaba ile taşranın ayrıldığı yerdeydi.

Önünde sadece büyük bir bina vardı. Çatısı güçlü bir metalle kaplanmıştı. Tel örgünün arkasından kendisine bakan bir köpek vardı. Boynunun etrafına geçirilen plastik huni nedeniyle, asaleti sıfırlanmış gibiydi ama bu onun, korkmasına ya da saklanmasına neden olmuyordu. Orada durup Jessy'ye baktı.

Jessy, karşıdan karşıya geçip tel örgüye yaklaşırken, hantal ayakkabıları betona gürültüyle vuruyordu. Her bir buçuk metrede bir, tel örgülere parmak sokmama konusunda uyarılar vardı. Eğer bir insanın bunu yapmamak için uyarıya ihtiyacı varsa, za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten uyarıyı önemsemeyecek kadar aptaldır değil mi? Binaya başka bir uyarı daha asılmıştı. Üzerinde Tallgrass Hayvan Barınağı yazıyordu.

"Hey, köpekçik."

Jessy gibi, köpek de tel örgünün bir buçuk metre gerisinde duruyordu. Çok büyük değildi ve bu tarafa geçebilecek kadar büyük patileri yoktu. Aslında başındaki o komik huniye rağmen çok asildi. Bir barınaktakinden daha iyi bir hayata layıktı.

Hepsi daha iyisine layıktı.

"Sizin burada yaşadığınızı bilmiyordum. Dışarı daha sık çıkmalıyım."

Köpek başını tek bir tarafa yatırdı ve Jessy'yi dikkatle dinliyormuş gibi baktı ona. Muhtemelen sihirli kelimeleri bekliyordu: *kurabiye, ödül, yürüyüş, dışarı çıkmak*. Jessy, umudu olmasa da ceplerini kontrol etti. Sadece anahtarları ve cep telefonu vardı. Banka kartını bile getirmemişti çünkü o zaman canı bir şeyler isteyebilirdi. Sonra dün gece Dalton'a söylediklerini hatırladı. Aslında bir içki alabilirdi ve ödemesine gerek kalmazdı.

Yavaş yavaş daha fazla köpek ona doğru yaklaştı. Binanın yanındaki gölgeden çıkıp gelenler de vardı. Her renkten, boydan, türden köpek vardı. Gürültücü, sessiz, meraklı, ürkek. Hepsinin tek bir ortak yanı vardı: Aileleri onları istememişti.

"Köpeklere çok benziyorum," dedi duygusuz bir şekilde.

"Etrafta kimse yokken onlarla konuşan tek kişi ben olmadığım için sevindim." Ön kapının yanından gelen bir kadın elindeki iki su şişesinden birini Jessy'ye uzattı ve sonra da kendi suyunun yarısını içti. Saçlarının uçları sarıydı. Terlemiş olan dipleri ise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha koyuydu. Kıyafetleri lekeli ve kirliydi. İş botları, yeni inşa edilen bir binanın tepesindeki bir çatı işçisine daha çok yakışırdı ama manikürü neredeyse kusursuzdu. Mercan rengi ojesi tüm salaşlığını örtüyordu.

"En azından beni, tanıdığım çoğu adamdan daha iyi anladıklarını fark ettim," dedi Jessy suyundan bir yudum almadan önce. Su aşırı soğuktu ve içerken, boğazını titrettiğini hissetti. Geçtiğimiz hafta içinde içtiği ve içmediği her şeyden daha canlandırıcıydı. Jessy de bu markadan almalıydı.

"Bu doğru değil mi?" Kadın sağ elini uzattı. "Ben Angela. Buranın yöneticisiyim. Yeni bir evcil hayvan mı almak istiyorsun yoksa ilan için mi geldin?"

Jessy gözlerini kırptı. Hafta boyunca iş ilanlarına bakmak için bir yerel gazete almayı planlamıştı ama her seferinde aklından uçup gitmişti. Sanki düşünmesi gereken daha önemli bir şeyler varmış gibi. Dalton gibi.

Ve ayık kalmak gibi.

Hayvan barınağındaki bir iş muhtemelen dışkı temizleme, kene temizleme, pire temizleme ve haftalık olarak yıkanmaya alışık olmayan köpekleri yıkama gibi işleri de içeriyordu. Eğer evet diyecek olursa, başına gelecek onlarca ya da daha fazla felaketi hayal edebiliyordu. *Ama zaten felaketlerle yüzleşiyorsun Jess ve en azından insanlarla fazla muhatap olman gerekmeyecek. İstediğin de bu değil miydi?*

Bayan Dauterive, buranın tam olarak ait olduğu yer olduğunu söyleyebilirdi. Bir sürü istenmeyen uyuz hayvanla bir arada. Julia ve diğer banka çalışanları ona acıyan bakışlarla bakarlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margarita Kulübü'ndekiler ise, Jessy mutluysa, onun için mutlu olurlardı.

"Evet," dedi Jessy neşeyle. "İş başvurusu için geldim."

Angela ile içeri girdi ve bankadaki kadar detaylı bir başvuru formunu doldurdu. Bu, hiç sorun değildi. Kendi hayvanları olsaydı, onlarla ilgilenecek yabancı birine karşı da, parasıyla ilgilenecek kişiye karşı olduğu kadar temkinli yaklaşırdı.

Angela formu inceledi ve Jessy'ye bakıp gülümsedi. "Yarına kadar referanslarını kontrol edip, seni ararım. Formun iyi göründüğünü söyleyebilirim tatlım çünkü şu ana kadar başvuran tek kişi sensin."

Jessy, bu iş için birileriyle rekabet etmesi gerekebileceğini düşünmemişti. Köpek dışkısı temizlemek için yeterince iyi olmadığı söylenecek olsa nasıl hissederdi? *Lütfen,* dedi dinleyen kişi her kimse ona, *bana bunu yaşatma.*

Jessy neşeyle gülümsedi. "Bazı insanlar bok temizleme konusunda yeteneklidirler. Yani dışkı demek istiyorum," diye düzeltti kendini tereddütle, "bazıları değildir. Sanırım ben bu konuda yetenekliyim."

"O halde buraya çok uyacaksın," dedi Angela gülerek. "Seni göndermek zorunda kaldığım için üzgünüm ama kasabada bir randevum var. Seni bırakayım mı?"

"Teşekkürler, hayır. Egzersiz, bilirsin ya." Sanki her gün yapıyormuş gibi. Angela kapıyı kilitlerken, Jessy tel örgünün yanında durdu ve aynı köpeğin deminki yerde durduğunu gördü. Ona veda etti. Hatta hafifçe gülümsedi de. Öne doğru eğilip fısıldadı: "Bir dahakine ödül de getireceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Dalton, duş alıp tıraş oldu ve temiz kıyafetlerini giydikten sonra ön kapıya gitti. Oz, o sırada televizyon koltuğundan atlayıp ona doğru geldi.

"Bu gece olmaz Oz. Sana söyledim."

Çoban köpeği kapıya başını vurup mızmızlandı.

"Tüm gece evde yalnız kalmak zorunda olduğunu biliyorum, sanki bunun bir önemi varmış gibi. Eve geldiğimde, seni bıraktığım yerde uyuyor olacaksın."

Oz, ona gözlerini kırpmadan baktı. Köpek aslında, Dalton'a kendini şey hissettirmeyi başarıyordu… Hayır suçluluk değildi bu. Kandırılmışlık. "Hayır. Son kez söylüyorum. Kenara çekil." Dalton daha sonra gözlerini devirdi. "Lanet olsun, köpeğime açıklama yapıyorum. Bu da ne?"

Köpeği kenara itti ve ona orada oturmasını söyleyip kapıya gitti. Oz, bir pencereden diğerine koşup, mutsuz bir şekilde havlayarak Dalton'ın gidişini izledi. "Ben dönene kadar, sandalyesine kıvrılmış olacak," diye mırıldandı Dalton ve sonra gözlerini yeniden devirdi. "Şimdi de kendi kendime konuşuyorum. Bu köpekle konuşmaktan bir derece daha mı iyi daha mı kötü?"

Daha kötü olduğundan emindi. Hatta belki bir dereceden daha kötü de olabilirdi.

Bugün çiftlikten ayrılmayı planlamıyordu ta ki öğle yemeğinde bir telefon alana kadar. Dane Clark, onu birlikte akşam yemeği yemeye ve nişanlısı Carly ile tanışmaya çağırıyordu. Dalton başta bir bahane bulmayı düşündü ama uzun zamandır böyle yapıyordu ve bunun kendisine hiçbir yararı yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık olmazdı.

O yüzden, bir Perşembe akşamı erken saatlerde Tallgrass'a doğru yol almıştı. Lanet olsun, bu hafta bunu o kadar çok yapmıştı ki kamyoneti artık otomatik pilotta gidebilirdi. Dane'in evine gidecek ve elinden geldiğince ve annesinin onu yetiştirdiği kadar kibar ve sosyal bir insan gibi davranacaktı. Bunu uzun zamandır denememişti. Gerçi Jessy sayesinde şu anda bir hafta öncekinden daha iyiydi ama yapabilirdi. Bunu yapmalıydı. Mart ayındaki o günden beri, Jessy, Dalton'ın hayattan daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Çamurlu yol, otoban ile ayrılınca, bir an için dur levhasının yanında durdu ve Jessy'nin çitin yanında eğilmiş fotoğraf makinesine odaklandığı için başka hiçbir şeyi fark etmediği o anı hatırladı.

Dalton'ın fotoğraf konusunda hiç yeteneği yoktu. Kendi dijital makinesiyle bile, puslu, yarım ya da sıkıcı fotoğraflar çekiyordu. Kendi hayvanlarının fotoğrafına ihtiyacı olduğunda, gelip çekmesi için birini tutuyordu.

Jessy'nin fotoğraflarını hiç görmese de, birinci sınıf bir fotoğrafçı olduğuna iddiaya girebilirdi. İfadesindeki derinlik, makineye çok hâkim oluşu, parmaklarının hızlı hareketleri ve farklı ayarları kolaylıkla yapışı... Bu, Dalton'ın yıllardır on binlerce kez yaptığı işleri tekrarlarken sahip olduğu rahatlığa benziyordu.

Kasabaya giden kilometreler çabuk geçti. Kamyonet, şehrin hız limitini hatırlatan kasislerin üzerinden geçti. Daha sonra da Sandra'nın mezarı için çiçek aldığı çiçekçinin önünden geçti. Buranın bir blok güneyinde, sokağın doğu tarafında biri dikkatini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekti. Böylesine kızıl saçların dikkatinizi çekmemesi çok mümkün değildi. Özellikle de kadın, kaldırımın her iki tarafında da yürüyen tek kişi olduğu zaman. Özellikle de arkadan Jessy gibi görünürken.

Çok fazla cebi olan bir şort ile açık renk tenine uyan beyaz bir bluz giymişti. Ayakkabısı gri pembeydi. Çoğu kadının giydiği spor ayakkabılarına benziyordu ama Jessy genellikle daha zarif şeyler giydiği için, onda tuhaf duruyorlardı.

Dalton direksiyonu daha sıkı tuttu ve diğer sokağa dönmeden önce, ayağı otomatik olarak gaz pedalından, frene doğru kaydı. Bu, komşu kızı gibi görünen Jessy'ydi ve nemli otuz beş derecenin altında değil de, esintili yirmi beş derecede yürüyor gibiydi. Kızaran yüzü ve terle parıldayan teni ile Jessy, avucundaki, boş bir su şişesiyle oynarken düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Dalton döner dönmez durdu. Jessy de onu fark eder etmez durdu. Bir süre sonra, Jessy saçlarını eliyle arkasına itip ona doğru geldi.

Dalton onu daha önce hiç bu kadar iyi, çekici ve sevimli görmemişti. Yapmış olduğu makyaj terden yok olmuştu ve bluzunun sıfır yakasından görünün teninin pembe rengi, aslında alışık olduğundan daha uzun bir süredir dışarıda olduğunu ele veriyordu. Yanında çantası yoktu. Gerçi bu ceplerin içinde çantada taşıyabileceği her şeyi taşıyabilirdi. Hatta fotoğraf makinesini bile ve o ayakkabılar…

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dalton, Jessy yeterince yaklaştığında.

"Buna yürüyüş deniyor. İnsanoğlunun bir yerden bir yere ula-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şımını sağlamak için bildiği en eski yöntemdir. Kaslarını güçlendirir, kalori yakar ve metabolizmanı hızlandırır."

"*Spor* mu yapıyorsun?" Dalton, onun vücudunu seviyordu. Jessy'yi spor yaparken düşünemiyordu. Bu, Scarlett O'Hara'nın tayt giyip başına bir bant takarak 5 kilometre koşuya çıkması gibi bir şeydi.

"Ah, hayır. Yürüyorum. Bilirsin ya, amaçsız bir şekilde etrafımdaki güzellikleri izliyorum."

"Kasabanın yanlış tarafını seçmişsin. Buralarda pek bir güzellik yok."

Jessy etrafa bakmadı. Sanki o da sadece birkaç binanın olduğu bu bölgenin, Tallgrass'ın en güzel yeri olmadığını biliyor gibiydi. "Tabii ki var. Gökyüzü var. Bulutlar. Ağaçlar." İki elini kaldırıp etrafı gösterdi ve sonra da yeri işaret etti. "Şu çiçeğe bak. Çok güzel."

"Karahindiba."

"Güzel bir karahindiba. Bunun fotoğrafını çekip bastırabilir; çerçeveletip senin duvarına bile asabilirim ve sen de buna itiraz etmezsin."

Dalton kamyonetine yaslandı. Tişörtünün ısısı tenine işliyordu. "Sana katıldığımı söyleyeyim ki, fotoğrafını çekmek zorunda kalma."

Jessy'nin gülüşü, Dalton'a en şımarık kısrağını hatırlattı. "Yani, böylece duvarına asmak zorunda kalmazsın, öyle mi?"

Dalton, Jessy'nin elindeki su şişesini işaret etmeden önce, sadece omuzlarını silkti. "Bu sıcakta tek bir küçük şişe suyla mı çıktın yürüyüşe?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, şişeyi yan tarafına indirmeden önce bir süre inceledi. "Hayır. Ben yanıma su almamıştım. Bunu, hayvan barınağını işleten kadın verdi. Hey, bu benim ilk yürüyüşüm. Eksiklerimi hoş gör. Ayrıca..." Jessy, ellerini bir kez daha gezdirdi nemlenen bakır kızılı saçında. "Bu kadar uzağa gelmeyi planlamamıştım. Bugün yürüyüşe çıkmak ile ilgili ilk dersimi aldım: ne kadar uzağa gidersen, dönüş yolu da o kadar uzun olacaktır."

"Birileri sana acıyıp arabasıyla bırakmayı teklif etmediği müddetçe."

"Evet." Jessy gözlerini kıstı. "Bana acıyor musun?"

Dalton cevap olarak yolcu koltuğunu işaret etti. Jessy terlemiş ve yorulmuş olabilirdi ama kamyonetin diğer tarafına hızla ilerledi ve Dalton dönüp kapıyı açana kadar, koltuğa yerleşti.

Jessy, yolcu koltuğundaki klimayı doğrudan üzerine çevirdi. Birini yüzüne, diğerini de bedenine ve sonra hafifçe inledi. "Sıcağı seviyorum ama lanet olsun, soğuk çok daha iyi hissettiriyor."

Dalton, Jessy'nin teninin ürperdiğini gördü. Nemli ve kızıl saçı, arkaya doğru uçuşuyordu. Meme uçları üzerindeki ince kumaşın altında belirginleşiyordu. Dalton boğazında bir düğümle, başka bir yere bakmaya çalıştı. Jessy, emniyet kemerini takarken, o da park ettiği yerden uzaklaştı. "Yani hayvan barınağına kadar gittin ve orada sana acıyıp su verdiler."

Jessy ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını konsola yasladı. "Evet, köpekler kendilerininkini paylaşmazdı. Bu ayakkabılar ne kadar sıcak tutuyor biliyor musun?"

Bacakları nemliydi ve çorapları da ıslanmıştı. Beyazlardı ve kırmızı kalplerin ortasında siyah kafatası şekilleri vardı. Bilek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kemiğine kadar bile ulaşmıyorlardı ve çorabın bittiği yerden, şortun başladığı yere kadar ortada olan açık renk teni, pürüzsüz görünüyordu.

Bu, sosyal olmaya çalışmanın bir tür karşılığıydı: Jessy ile ilgili her şey —teri bile— mükemmel görünüyordu.

"Tüm gün deri botlar giyiyorum," dedi Dalton. Sesi olmasını istediğinden daha derin çıkıyordu. "Naylon ve hafif spor ayakkabılarınla sana acımamı bekleme."

Jessy yine o umursamaz sesi çıkardı ve, "Çiftçilerin kasabada bu kadar çok zaman geçirdiklerini bilmiyordum," dedi.

Dalton çok da uzakta yaşamıyordu —sadece dokuz on kilometre— ama birileriyle çıkmadığı müddetçe kasaba ziyaretlerini mümkün olduğu kadar az tercih ediyordu. Ve birileriyle çıkması da asırlar önce gibiydi. "Genellikle geçirmem zaten. Bir tanıdığımla yemek yiyeceğim." Buluşacağı kişinin Dane Clark olduğunu ve Jessy'nin iyi arkadaşı Carly ile de ilk kez tanışacağını söylemedi. Bunun nedenini tam olarak bilmiyordu.

Bir sonraki sokağa döndü ve birkaç dakika içinde, Jessy'nin binasının önünde durdu. Jessy ayaklarını konsola sert bir şekilde vurdu ve sonra da ayakkabılarını almak için eğildi. "Beni bıraktığın için teşekkür ederim."

"Onları giymeyecek misin?"

Jessy ayakkabılara baktı ve sonra da kapıya gidene kadar yürüyeceği kaldırımın uzunluğunu inceledi. "Onları bir daha asla giymeyebilirim. Ayaklarıma işkence edeceksem, bunu başka şekilde yapmayı tercih ederim." Aracın basamağına inerken, Dalton, Jessy'nin bacaklarını, kalçasını ve alt bedenini rahatlıkla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görebiliyordu. Jessy, ona doğru eğildi. "Eğer akşam yemeğinden sonra bu taraftan geçip de vakit bulabilirsen…"

Dalton herhangi bir cevap veremeden önce, Jessy kamyonetten atladı ve apartman kapısına doğru hızla gitti. Kapı görüntüyü kapatmadan önce, Dalton'ın gördüğü son şey, Jessy'nin bal rengi bacaklarıydı.

Gelip onu bir daha görmek… İlk tanışmaları düşünülecek olursa, bu fikir çok cazipti. Ama bir şeyler değişmişti. Ve Dalton bunun iyi yönde olduğunu düşünüyordu. Bir insan dibe vurduğunda, yükselmekten başka şansı kalmazdı. Eğer yükselirken birilerinin yardımına ihtiyacı olacaksa, bu yardımı almak için Jessy'nin nazik elleri, göründüğünden daha güçlüydü.

Dane'in nişanlısı ile yaşadığı evi bulması zor olmadı. Ev küçüktü ve beyaza boyanmıştı. Çimler yemyeşil ve canlıydı. Çiçekler eve güzel bir görüntü katıyordu. Dalton'ın evinin de çiçeklere ve boyanmaya ihtiyacı vardı. Ama onun büyütmekle ilgilendiği tek şey çiftlik hayvanlarıydı ve listesinde boyanacak bir sonraki şey, ağıldı. Zaten çiçekleri ve boyayı önemseyen bir kadın yaşamıyordu çiftlikte. Annesi bunu önemserdi ama Sandra umursamazdı ve Jessy… Akşam güneşine doğru bakıp gözlerini kıstı ve Jessy'nin yabani çiçekleri ne kadar sevdiğini düşündü ama onu bahçe ile ilgilenirken hayal edemiyordu.

Gerçi, onunla ilgili bilmediği daha bir sürü şey vardı.

Dalton, merdivenleri çıkarken ön kapı açıldı ve bir kadın onu gülümseyerek karşıladı. Dalton onu The Three Amigos'ta birkaç kez görmüştü. Dane ona evlenme teklif ettiği akşam, Dalton da oradaydı. Gerçi bunu kimse bilmiyordu. Margarita Kulübü'ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaklaşmak umuduyla gitmişti oraya ama o sırada Jessy'yi görmüş ve barda tek başına içmişti.

"Sen Dalton olmalısın."

"Bugün başka bir seçenek sunulmadığı için sanırım o olmalıyım." Dalton, tokalaşmak için kendine uzanan eli tuttu.

Kadın gözlerini devirdi. "Çok anlamsız bir soru, değil mi? Ben Carly Lowry. Dane, arkada ızgara ile ilgileniyor. İçeri gel."

Carly onu içeri davet etti. Dalton arka kapıya doğru giderken, odaları inceledi: yanık turuncu rengi bir oturma odası, gri yemek odası, açık sarı koridor, beyaz-mavi mutfak. Önceki düşünceleri değişmişti. Evine sadece bir kat boya gerekmiyordu. Evinin buna çok *ihtiyacı* vardı.

"Dalton geldi bebeğim," dedi Carly kapının girişinden. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hallediyorum. Teşekkürler. Hey, Dalton, otursana."

Dane, oturduğu bir şezlongdan ızgarayı izliyordu. Şezlongun ahşabı koyu renkti ve üzerinde kalın pas rengi bir kumaş vardı. Şort giyen Dane, protez bacağını da aynı renkteki bir ayak taburesine yaslamıştı. İki elinde de biralar vardı.

"Dane." Dalton diğer sandalyeye geçti ve bacaklarını uzattı. Aynı pas renginin üzerinde kırmızı beyaz çiçekler vardı. Katalpa ağacına asılı çanlar, hafif bir esintiyle çınladı ve aynı zamanda ızgarada kızaran yiyeceklerin kokusunu da ortalığa dağıttı. Yanında üç kişilik hazırlanmış bir masa vardı. Verandanın karşısında Dane'in evin en sevdiği yeriymiş gibi görünen bir süs havuzu vardı.

"Orada soğutucuda içecekler var." Dane, sandalyelerin ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sındaki küçük dolabı işaret etti. "Carly ve ben, gerisini o yaparsa, benim ızgarayı yapacağım konusunda anlaştık. Benim işimin daha kolay olduğunu anlayıp anlamadığından tam emin değilim. Bir şeyler içerken arada yiyecekleri çevirmek ve sonra da onları indirmek pek de zor değil."

"Belki de kolay olan işi özellikle sana vermiştir." Dalton soğutucunun içindekileri inceledi ve sonra buzun içinden uzun boyunlu bir şişe çıkardı.

"Olabilir. Mutfakta pek iyi değilim ama ızgara yapabiliyorum. Çiftlik işleri nasıl gidiyor?"

"Deli gibi zor ve hiç de iyi kazandırmıyor." Babası öyle derdi eskiden ve bunu ondan öğrenmişti. Dalton, uzun süre öyle olmadığını düşünmüştü.

"Tıpkı ordu gibi dostum."

"Evet, en azından sığırlar ve atlar beni öldürmeye çalışmıyorlar. Sadece beni arada bir tekmelemek onlara yetiyor."

Dane güldü. Son birkaç ayda değişmişti. Dalton, onunla mart ayında tanıştığında, asker, zorlu bir süreçten geçiyordu. Çölden canlı bir şekilde dönebilmişti ama henüz memnun olduğu bir yerde değildi. Zamanla ve Carly sayesinde bugünlere ulaşmıştı.

Eğer Sandra da kendine zaman verecek olsaydı, sahip oldukları şeyler için minnet duyabilir miydi?

Dalton, sahip *oldukları* için şükredebilir miydi? Sahip *olabilecekleri için?*

"Artık bir hedef olmak yok," dedi Dane. "Carly ve ben, sonunda karar verdik. Ordudan çıkıp okula döneceğim ve okulumu bitireceğim. Muhtemelen öğretmenlik okurum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin adına sevindim." Bir avuç çocukla gün boyu kapalı bir yerde olmak. Ama eğer bu, Dane'in istediği şeyse —Carly'nin de istediğinin bu olduğu kesindi; ilk kocasını zaten savaşta kaybetmişti— o zaman ikisi için de en doğrusu buydu.

"Uçaklardan atlamak gibi değil," dedi Dane omuzlarını silkerek, "ama bununla mutlu olabilirim."

Ve önemli olan tek şey de buydu zaten, değil mi? Sağlıklı olmak, mutlu olmak ve umut beslemek. Dalton ilkine sahipti ve ikincisine de sahip olabilecekmiş gibiydi.

Ve eğer mutlu olmak aklına Jessy Lawrence'ı getiriyorsa... Güzel. Bu, onun için çok iyiydi.

***

Lucy içeri girdiğinde, duvardaki saatte sekize dört vardı. Norton'ı dışarı çıkarmak için eve üç kez uğramıştı ama bu kez eve geceyi geçirmek için gelmişti. Patricia'nın cenaze evindeki işi bitince, çiçekleri seçmek için Pansy's Flowers'a oradan da tören ve müzik konusunu papazla görüşmek için Sandersonların kilisesine gitmişlerdi. Son birkaç saati de Patricia'nın şerefli nakil, naaş ziyareti ve tören sırasında ne giyeceğini ayarlamaya çalışarak geçirmişlerdi.

Siyah giymeyeceğim, demişti Patricia titrek bir gülümseme ve parıldayan gözlerle. *George renkleri severdi. Benim tek bir kısa siyah elbisem olmasını bile istemezdi ve bunun klasik bir şey olmasını hiç umursamazdı. Sen de giyme Lucy. Güzel kıyafetlerimizle cennetten bize gülümsemesini sağlayalım.*

Norton'ın yiyecek tabağını ve su kâsesini doldururken, buna razı olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Bunu kaç kez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duymuş olursa olsun, siyah giydiği zaman daha zayıf falan görünmüyordu. Sadece siyah giymiş kilolu bir tavuk gibi duruyordu.

"Norton!" diye seslendi. Genellikle köpeğin yemeğini koyarken, köpek odaya koşar, yol boyu mobilyalara ve duvarlara çarpardı.

Lucy dinledi. Parkeden pati sesleri ya da horultu gelmiyordu. Tam yatak odasına doğru giden koridora yürüyecekti ki —Lucy'nin yatağının tam ortası, Norton'ın en sevdiği yerdi— arka kapı çalınca durdu. Yönünü değiştirip pencereden şüpheli bir bakış attı ve verandadaki Joe'yu gördü.

"Köpeğim seninle mi?" diye sordu Lucy kapıyı açarken.

"Evet. Dışarıda yemek yemek için güzel bir akşam olduğuna karar verdik."

"Norton dışarıda yemek yemenin ne demek olduğunu bile bilmez. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, suyum var."

Joe çıplak ayaklarla, verandadaki masaya doğru giderken, Lucy de buzdolabının yanında durdu. Kapının dışına çıkarken, ayakkabılarını çıkardı ve hâlâ ılık olan betonun üzerinden, Joe'ya en yakın sandalyeye doğru gitti. Sandalye de gün boyu güneş gördüğü için hâlâ ılıktı. Gerginliği baştan ayağa kadar bedenini terk ederken, sandalyeye gömüldükçe gömüldü.

Bir süre sessizce oturdular. Çobanaldatanlar ve Amerikan bıldırcınları ağaçların arasında görünmeseler de, sesleri duyuluyordu. Norton, Joe'nun sandalyesinin yanında uzanıyordu. Yedek yiyecek tabağı boşalmıştı. Su kâsesinin de yarısı boştu. Masada, The Hideaway'den alınmış pizzanın artanları kutunun içinde du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyordu. Yanında da üç tane boş su şişesi vardı. Dördüncüsü de Joe'nun elindeydi.

Joe'nun suçlayıcı bakışlarını fark ettiği sırada, Lucy elindeki kola kutusunu açmak üzereydi. Kendini biraz suçlu hissetti. Ne kadar istese de, hâlâ diyete başlamamıştı. Tüm öğünlerini yenilecek yemek konusunda hiçbir söz hakkı olmadan, başka birinin evinde yerken bu hiç kolay değildi ama yine de bu konuşmayı tekrarlamak zorunda kalmak yerine suyu seçmeliydi.

"Bu şeyin, senin için ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?"

Lucy, teneke kutunun üzerindeki tanıdık logoya baktı ve meydan okur gibi bir yudum aldı. "Biliyorum."

"Kimyasallarla dolu. Bir tanesi yüz elli kalori. Bir yıl boyunca her gün bir tane içersen, 54.750 kalori eder. Her birinde yirmi sekiz gram karbonhidrat var. Bildiğimiz şeker. Ve susuzluğunu yatıştırmaz bile."

"Ama bazen ihtiyacın olan tek şey budur. Ben senin öğrencin değilim Joe."

"Öyle mi? Öğrencilerim beni dinler."

Lucy ona vurdu. Ama Joe'nın kaslı kollarını acıtmak yerine, kendi elini acıttı sadece. "Bu çok kaba."

"Bu içeceği içmek berbat bir şey. Ve daha dişlerine ne kadar zarar verdiğinden bahsetmedik bile."

"Dişlerimin bir sorunu yok ve bu seni ilgilendirmez," diye kestirip attı Lucy. "Diyetimin ilk gününde Krispy Kreme donutlarını alıp gelen adamın, gün boyunca kendime verdiğim ödülü bu şekilde eleştirdiğine inanamıyorum." Lucy yine kendini biraz suçlu hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joe sandalyesine biraz daha gömülüp, ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzattı ve başını arkaya iterek kararan gökyüzüne baktı. "Diyette misin?"

Neyse ki, *yine*, diye eklememişti. Lucy diyet yapardı. Sadece yeterince iyi ya da uzun süre yapmayı beceremezdi. Herkesin giydiği sevimli yazlık kıyafetlere girebilmek için bir diyete başladığında, Joe, ona sorunun motivasyonu olduğunu söylemişti. Bunu kendi için istemeliydi. Sağlığı, iyiliği, kendi kişisel hedefleri için. Bunun modayla, kıyafetlerle ya da başka bir şeyle ilgisi olmamalıydı.

"Sadece dört beş kilo vermek istiyorum," dedi Lucy. Kendini savunmaya çalıştığını fark edince canı sıkıldı. "Kilonun yüzde onunu kaybedersen, sağlığın için çok iyi olacağını söylüyorlar."

Neyse ki, bu sefer de, Lucy'nin kilosunun yüzde onunun ne olacağını hesaplamaya kalkmamıştı Joe. "Peki ya spor?"

Lucy, onu taklit etti. "Bu hafta biraz doluyum."

"Luce, sen her hafta dolusun. Buna hayat deniyor. Yine de egzersiz yapmak için zaman bulmalısın." Joe biraz daha su içti. "Sabah saat altıda buluşalım."

Lucy'nin uyumayı seven yanı bu fikri hiç sevmedi. "Yarın işe gideceğim."

"Sekizden önce işte olman gerekmiyor. Sadece mahallede yürüyeceğiz."

Lucy *ofladı*. "Senin yürüyüşünü gördüm. Her bir adımın için benim üç adım atmam gerekir."

"Yavaşlarım." Lucy'nin omzuna hafifçe vurdu. Kesin kendi eli hiç acımamıştı. Joe çok sağlamdı. Lucy ise çok yumuşak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Luce, sana beş kilo vermen için yardım etmeyi teklif ediyorum. Ayrıca sana diyetin ve Doktor Ben ile tanışman arasındaki bağlantı ile ilgili de hiçbir şey söylemeyeceğim."

Lucy'nin yanakları kızardı ve kararan havanın bunu saklıyor oluşuna minnet duydu. Birinden hoşlandığını saklayamayacak kadar çocuksu muydu? Ah, lanet olsun, bunu Ben de mi fark etmişti? Bundan keyif almış mıydı? Utanmış mıydı? Onu nasıl kibarca reddedebileceğini mi düşünüyordu?

Gerçi, o da Lucy'den hoşlanmış gibi görünüyordu. Bu imkânsız değildi. Joe yakışıklı ve çekiciydi. Mükemmel bir vücudu vardı ve Lucy'den hoşlanıyordu. Romantik olarak değildi tabii ki ve aralarında hiçbir zaman bir arzu olmamıştı. Sadece iyi dostlardı. Ama Ben, Lucy'den kız arkadaşıymış gibi hoşlanabilirdi. Farklı şeyler olabilirdi.

Joe diyet ve spor konularında çok iyiydi. Futbol koçuydu. Beslenme ve fitness konusunda ders veriyordu. Mesleği gereği, insanlara forma girmeleri ve formlarını korumaları konusunda yardım ediyordu ve Lucy de onunla zaman geçirmeyi seviyordu. Eğer Joe, ona yardım etmek istiyorsa, o halde Lucy'ye düşen tek şey kendine yardım etmek değil miydi?

Lucy, kaşlarını çattı. "Demek altı? O saatte güneş doğmuş oluyor mu?"

Joe alay edercesine sırıttı. "Yarın görürsün."

Lucy, cep telefonu çaldığında, tam da bundan ne kadar pişmanlık duyacağını düşünüyordu. "Arayan Marti. Geçen salıdan beri onunla konuşmadım."

"Keyfine bak." Joe ayağa kalktı ve çöplerini topladı. "Gün ağarmadan görüşürüz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joe'ya el salladıktan sonra, telefonu kulağına götürdü. "Hey, tatlım, uzun zaman oldu."

"Evet, meşgul olduğunu biliyorum."

Marti Levin, Lucy'nin en yakın arkadaşlarından biriydi. Lucy yakın arkadaşlar konusunda çok şanslıydı. Marti, Lucy'nin sahip olmadığı tüm özelliklere sahipti: uzun boylu, zarif, incecik, siyah saçlı ve açık tenliydi. Kendine çok güvenirdi. Lucy'nin tam tersiydi. Mükemmel hikâyeler anlatırdı ve insanları güldürme konusunda çok yetenekliydi ama kendisinin komik olmadığını iddia ederdi hep. *Tek ihtiyacınız olan benimki gibi bir anneye sahip olmak.*

Marti, Patricia'yı sordu ve Lucy de anlattı. Margarita Kulübü üyeleri, George'un şerefli nakli öncesinde, Jessy'nin evinde buluşup, yoldaki yerlerini almaya ve cenazede de yan yana oturmaya karar vermişlerdi. Sandersonlarla sadece Marti tanışıyordu ve o da sadece bir kez görüşmüştü onlarla ama bu, birbirleri için yapmaları gereken bir şeydi.

"O halde pazartesi günü Anma Günü etkinliği yapacağız, o gün öğleden sonra Carly'nin evinde barbekü, Salı günü şerefli nakil ve Çarşamba da cenaze töreni," diye sıraladı Marti. "Haftaya dopdolu bir başlangıç."

"Ah, ben barbeküyü unutmuştum." İlk Anma Günü'nde, Tall Grass Gölü'ne pikniğe gitmişlerdi. Bu yıl, Dane ve Therese'nin nişanlısı Keegan da gelecek ve mangalı yapacaklardı. Herkes bir şeyler getirecekti ve Lucy'ye tatlı getirme görevi verilmişti. Mükemmel. Motive edici.

Patricia'yı düşündü. Bir dul olarak ilk Anma Günü olacaktı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

henüz kocasını toprağa vermemişti bile. Yaslı bir dulu bir partiye davet etmenin uygun olmayacağını düşündü. Ayrıca, kız kardeşi ve birkaç yeğeni de aynı gün burada olacaklardı.

Ben'i davet etmek de çok uygun olmazdı. Tatil günlerinde insanların yalnız olması fikrinden nefret etse de, Ben'in parti yapacak ruh halinde olmayacağından emindi.

"İptal etmeyeceksin, değil mi?" Marti'nin sesi onu uyarır gibiydi.

"Ah, hayır. El Cajon'daki ailem ile birlikte olamayacaksam, Tallgrass'taki ailem ile olmayı isterim."

"Güzel, çünkü seni boynundan tutup Carly'lere kadar götürmek zorunda kalmak istemem ama gerekirse bunu yapabilirim. Erkek kardeşlerim bunun nasıl yapılacağını öğretti."

Marti ve Ilena, Margarita Kızları arasında fiziksel güç kullanabilecek son kişilerdi. Jessy'nin birilerine ciddi zararlar verebileceğini düşünebilirdi ve Fia'nın da bunu yapabileceğini *biliyordu*. Therese bir çiftlikte büyümüştü ve Carly de tüm gün üçüncü sınıflarla boğuşuyordu. Bu durumda onların da bu konuda deneyimleri olmalıydı. Ama Ilena'yı kızdıran birilerinin alabileceği tek cevap sonsuz bir sevgi olabilirdi ve Marti de ölüm kalım meselesi olmadığı müddetçe manikürüne zarar verebilecek bir şey yapmazdı.

"Sen ve kim?" diye yanıt verdi Lucy bu tehdide.

"Beni küçümseme Kaliforniyalı. Ben bir asker eşiyim—"

"Ve güçlüyüm," dedi ikisi de aynı anda.

"Çok doğru. Şimdi anlat bakalım, seni bu hafta, bana mesaj bile atamayacak kadar meşgul eden şey nedir? Bir numaralı ce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vabın Patricia olduğunu biliyorum tabii ki ama eminim yalnız geçirdiği zamanlar da oluyordur. Jessy'den Patricia'nın bizim yaşlarımızda bir oğlunun olduğu ve onu ziyarete geldiğini öğrendim. Patricia dinlenirken, sen de bu konuyla mı ilgileniyorsun? Oğlunu rahatlatmakla?"

Lucy'nin yüzü bir kez daha ısındı. "Oğlunun rahatlatılmaya ihtiyacı yok. George'u tanımıyordu." Ben'in bir sürü eski yarası vardı evet ama bunları Marti'ye anlatmak Lucy'ye düşmezdi.

"Annesinin yirmi yıllık eşini tanımıyor muymuş? Hey, ben annemin her bir eşiyle ve özel arkadaşıyla tanıştım ve bazı ilişkileri üç ay bile sürmedi. Hem de ülkenin farklı uçlarında yaşamamıza rağmen."

"Bu karışık bir durum."

Marti güldü. "Kimsenin özel hayatı Eugenie'inkinden daha karışık olamaz."

Lucy, *hım* diyerek ona katıldı ve sonra da konuyu özellikle değiştirdi. "Diyete başladığımı sana söyleyerek sorumluluğumu ve diyetin etkinliğini daha fazla arttırmış olabilmeyi umuyorum."

"Senin için sevindim." Kısa bir sessizlikten sonra Marti suçlu bir şekilde sordu… "Yine de pikniğe gelirken böğürtlenli ve gerçek kremalı beyaz pastadan getirecek misin?"

"Evet."

"Ah, rahatladım ve senin için sevindim LucyLu," diye tekrarladı Marti neşeyle. "Senin canın çekmesin diye tek bir parça bırakmayacak kadar çok yiyeceğim."

Lucy, kısa bir süre için Marti gibi yiyebileceği bir metabolizmaya sahip olmayı diledi. Sadece kısa bir süre için. Mike öl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meden önce öyleydi. Ortalama bir kilodaydı ve ne yediğine dikkat ederdi. Tanrım, o zamanki halini çok özlüyordu. Ama sonra, acısını dindirmek için çatlayana kadar yemeye başladı ve bu da zamanla kötü ve sinir bozucu bir huy haline geldi. Eğer yeniden çok mutlu olacak olsa, yeme alışkanlığı normale döner miydi? Yoksa ömür boyu baş etmesi gereken bir canavar mı yaratmıştı?

Bu düşünce onu çok mutsuz edince aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "Bana Eugenie'in yeni hikâyelerini anlat lütfen. Gülmeye ihtiyacım var."

8. Bölüm

Akşam yemeği bitmiş ve güneş batmıştı. Esinti hâlâ çanları sallıyordu. Dalton, Carly'nin masayı temizleyip tatlıyı getirmesine yardım etti. CaraCakes'ten alınan iki dilimlik pastalarla dolu bir tepsiydi bu ve bir saat içinde hepsini silip süpürdüler. Artık eve gitme vaktiydi.

Kendininkine mi? Yoksa Jessy'ninkine mi?

Bunu düşünmemeye çalıştı. İçgüdülerinin kendini yönlendirmesine izin verecekti.

Dane ve Carly el eleydi. Sandalyelerini omuzları birbirine değecek kadar yaklaştırmışlardı. Dane, hafifçe öksürüp, başını kaldırmadan önce kısa bir süre nişan yüzüğüyle oynadı. "Dinle Dalton, ben, şey, biz senden bir şey isteyeceğiz."

Dalton'ın boğazında bir düğüm oluştu ve yutkunmakta zorlandı. Birilerinin istekleri onun için sorun olmazdı. Sandra'nın ölü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müne kadar çoğu kişinin isteklerini yerine getirmişti. Ölümünden bir süre sonra da, Noah ağabeyinden bir şey istemektense, bir çıngıraklı yılandan istemeyi tercih edeceğini mırıldanmıştı. Bunu hatırlamak, Dalton'ı utandırdı.

"Tabii," dedi Dalton söyleyecek başka bir şey bulamadığından.

"Carly ve ben haziranın birinde evleniyoruz. Cumartesi günü bir hafta kalmış olacak. Onun ailesi Utah ve Colorado'dan gelecek ve benim annem de Teksas'tan. Carly'nin baş nedimesi, kardeşinin eşi Lisa olacak ve..."

Dane derin bir nefes alıp Carly'ye baktı. Carly de, Dalton'ın Sandra'da görmeye alışık olduğu gibi sevimli ve zarif bir şekilde gülümsedi. "Eğer bu senin için sorun değilse, benim sağdıcım olup olamayacağını soracaktım."

Lanet olsun. Bu çok fazlaydı. Sandra'nın cenazesinden beri kiliseye gitmemişti. Ondan önce de en son Las Vegas'ta evlendikleri şapele gitmişti. O zamandan beri takım elbise giymemişti. Tanrının önüne çıkmamış, önemli bir işte yer almamıştı. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bunu yapıp yapamayacağından bile emin değildi.

Ama düşünecek olursa... Dillon kasabayı terk ettiğinden beri, yanında durabileceği tek damadın Noah olabileceğini düşünmüştü. Tabii çocuk sonunda tek bir kızla takılmayı düşünecek olursa.

Carly, boşta kalan elini Dalton'ın elinin üzerine hafifçe koydu. Teninin ılıklığını hissedebiliyordu. "Eğer bu, sana kötü anıları hatırlatacaksa, seni anlayabiliriz Dalton."

"Olanları hatırlamak için hiçbir şeye ihtiyaç yok aslında değil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi?" diye sordu Dalton yavaşça. "Hep oradalar ve onlarla yaşıyorsun. Onlarla yaşamayı öğreniyorum." Sonra da yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "Memnun olurum." Pekâlâ, yalan söylemişti. Memnun olmazdı. Ama Sandra'nın ihanetini dinlediği ve yükünü biraz olsun hafiflettiği için Dane'e borçluydu.

"Pekâlâ!" dedi Carly. "Lisa'ya kilisede çok dürüst bir Oklahoma kovboyu ile yürüyeceğini söylediğimde çok sevinecek. Onun dünyasında pek fazla kovboy yok."

"Hangi dünya o?" Kovboylar, Dalton'ın dünyasında o kadar sıradandı ki, onların olmadığı bir dünyanın var olduğunu bile unutmuştu.

"O, dâhi bir bilim kadını," dedi Dane.

Carly ona kızarak baktı. "Bilim kadını değil. Küçük erkek kardeşim bir biliminsanı." Dalton'a dönüp ekledi: "Lisa doktorasını tamamladı ama normal birisi. İnsanlarla iletişim kuruyor, normal bir dil kullanıyor ve onların yaptığı her şeyi yapabiliyor."

Bir düğünde yer almak, Tanrı'nın evinde durmak ve kendi zekâsının hayal bile edemeyeceği kadar zeki bir kadınla birlikte yürümek... Daha kötü bir şeyler olmadan oradan gitse iyi olurdu. Mesela bekârlığa veda partisine falan davet edilmeden.

Veda edip kamyonetine binmesi on dakika sürdü. Akşam yemeği için onlara teşekkür etti. Onu pazartesi günü yapılacak olan pikniğe davet ettiler. Carly düğünden bir gün önceki provadan bahsetti.

Cimarron'dan First Street'e doğru batıya gitti. Şimdi içgüdüsünü dinleme zamanıydı. Ya onu eve götürecek ya da Jessy'nin davetini kabul edecekti. Aslında bunun içgüdüsü olduğunu söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemek çok da doğru olmazdı ama bir şeyler Third sokağına doğru sola dönüp birkaç blok ileride sağa, Main'e dönmesini söyledi. Kısa süre sonra, Jessy'nin evinin karşısına park etmişti.

Kapıya gitmesi birkaç adım sürdü. Kapı kahverengiye boyanmıştı ve kenarları soyuluyordu. Üzerine eğri numaralar yapıştırılmıştı. "108½. İşaretparmağı, zilin üzerinde dolandı ama basamadı. Belki de eve gitmeliydi. Bir gün için yeterince insan görmüştü. Üzerine çalışması gereken kitaplar vardı ve çok geç olmadan Oz'u dışarı çıkarmalıydı ve—

Kapı birden açıldı ve Jessy hızla dışarı çıkıp Dalton'a çarptı. O kadar hızlı bir şekilde durdu ki, kapının kenarını tutmak zorunda kaldı ve tek terliği ayağından çıktı. Gözlerini kocaman açtı ve kısa bir nefes verdi. "Ah!"

Dalton geriye doğru bir adım attı ve Jessy'nin gecenin bu saatinde nereye gittiğini merak etti. Yoksa Dalton'ın davet olarak algıladığı şey, sadece kibarlık olsun diye mi söylenmişti? Jessy nasıl oluyordu da şaşkın bir şekilde kalakaldığında bile bu kadar güzel görünebiliyordu?

Jessy'nin toparlanması biraz zaman aldı. Dengesini sağlayıp nefes alış verişlerini düzene soktu, terliğini yeniden giydi. Bunları yaptıktan sonra, hınzır ve alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. Her zamanki çekiciliği kendini gösterdi. "Şuna bakın, kapımın önüne ne bırakmışlar."

"Bir yere mi gidiyordun?"

Jessy, sol elindeki çantaya ve sağ elindeki anahtarlara baktı ve sonra da yavaşça Dalton'a baktı. "Biraz kahve alacaktım. Geçen sefer kafeinsiz almışım ama işe yaramadı. Daha sert bir şeylere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ihtiyacım var." Son kelimeleri söylerken, ifadesi tuhaftı.

"Bir fincan mı bir demlik mi istiyorsun?"

Jessy başını yana doğru eğip bir süre düşündü. "Sanırım bu gecelik büyük boy bir fincan yeterli olur. Java Dave's hâlâ açıktır" —bankanın üzerinde asılı olan saat ve derece panosuna baktı— "on beş dakika. Benimle yürümek ister misin?"

Dalton cevap olarak, yolu gösterdi ve Jessy de dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Birlikte karşıya geçtiler. Java Dave's, First sokağındaydı. Adliyenin güneyinde. O yüzden çimenlerin üzerinden geçip terastan ilerlediler ve sonunda sokağa ulaştılar. Birkaç kapısı açık olan bir restoran dışında, her yer kapalıydı.

"Arkadaşlarınla yemek nasıl geçti? diye sordu Jessy, çantasının sapını tutarak. Üzerinde başka bir dar bluz vardı ve çantanın deri sapı, iki göğsünün arasından geçiyordu. Böylece sutyen giymediği daha da belirginleşiyordu. Bu, Dalton'ın kısa sürede kendini kaybetmesine neden olabilecek bir manzaraydı. Bir kadının bedenini incelemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Farklarını, yumuşaklığını, kıvrımlarını, zarif kemiklerini, satenimsi tenini, göğüs ve kalça çıkıntısını—

"Hey kovboy. Yüzüm burada." Jessy'nin sesi alaycı ve sertti. Alay ediyor gibiydi ama çok da değil.

Dalton, Jessy'nin gözlerine baktı. Yanakları ısınıyordu. Noah zekice yorumlar yapabilirdi. Dillon, aynı anda hem bir pislik hem de etkileyici biri olabilirdi. Dalton'ın da yarı etkileyici yanıtlar verebildiği zamanlar olmuştu ama lanet olsun ki şu anda hiçbirini hatırlayamıyordu.

Jessy ile birlikte olduğu o gece dışında, çok uzun zamandır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yalnızdı. Eğer bir süre düşünecek olsa, tam tarihi bile hesaplayabilirdi: Sandra'nın yola çıkışından önceki geceden beri. Beş yıl ve birkaç hafta. Uzun zamandır kimseyi arzulamıyordu. Ancak Jessy ile geçirdiği o öğleden sonradan beri bazı şeyler değişmişti.

Artık sadece bunu yapmayı değil, suçluluk hissetmeden düşünmeyi de özlüyordu. Sandra'yı aldatıyormuş gibi bir suçluluk hissetmemeyi. Jessy hakkında hiçbir şey bilmeden onunla bir gece geçirmenin suçluluğunu hissetmemeyi. Sarhoş olup kendi gibi davranmamamın verdiği suçluluğu hissetmemeyi. Çünkü biriyle yakınlaşmak, onun için hiçbir zaman *o kadar sıradan bir şey olmamıştı. Olanlardan pişmanlık duyup, Jessy'yi hatırlamıyormuş gibi yaptığı için kendini çok suçlu hissediyordu.*

Dünyadaki her erkeğin isteyeceği şeyi istediği için kendini aşağılık biri gibi hissetmek istemiyordu.

Bu çok karmaşıktı. Belki de aynı durumda başka bir erkek olsa, böyle hissetmezdi ama Dalton öyle hissediyordu. *İşleri zorlaştırıyorsun*, diye yankılandı zihninde Dillon'ın sesi.

Evet, kendinden başka hiç kimseyi düşünmediğin zaman hayat kesin çok kolaydır.

Dalton durunca kafenin karşısında dikiliyor olduklarını fark etti. Işıklar, kaldırımın üzerinde gölgeler oluşturmuştu. Jessy, ona bakıyordu. Yüzünde Dalton'ın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kararsızlık mıydı bu? Jessy dudaklarını araladı ve sonra belli ki söyleyeceği şeyden vazgeçip kapıyı işaret etti. "Hadi kahvemizi alalım. Terasta otururuz."

Dalton başıyla onaylayarak, kapıyı açtı ve Jessy'nin arkasından içeri girdi. Küçük mekândaki tüm masalar doluydu ve Dal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ton, müşterilerin hiçbirinin on sekiz yaşından büyük olmadığını düşündü. Çocuklar, kasaya giden Dalton ve Jessy'yi umursamadı. Ancak, kasadaki çocuk, Jessy'ye ve üzerindeki dar ve küçük bluza bakarken, hiç de çekiniyor gibi görünmüyordu.

Jessy, kahvenin parasını ödedi. Dalton bir yirmilik çıkardığında, *seni ben davet ettim* dedi ve onun yerine kartını uzattı. Daha sonra birlikte sessiz geceye doğru ilerlediler. Terastaki bir banka oturana kadar ikisi de konuşmadı.

Jessy, kahvesinin kapağını açtı. Dumanı havaya doğru yükseldi. Daha sonra da dikkatle bir yudum alıp, "Çok tuhaf değil mi? Sen, ben, iki ay önce, şimdi," dedi.

"Evet. Öyle." Dalton, iki ay önce, onunla o geceyi yaşamamış olmayı dilerken, şimdi bir daha ne zaman benzer bir şeyi yaşayabileceğini merak ediyordu. Onu bir daha hiç görmek istemezken, şimdi bir daha ne zaman görüşeceklerini merak ediyordu. Onu tanımak istiyordu. Uzun süre sonra ilk kez bir şeyler istiyordu.

"Bunun olduğunu unutabiliriz," dedi Jessy.

Dalton, ona duygusuz bir şekilde baktı. "Evet. Ama ben unutma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

"O halde yeterince çabalamamışsındır. Ben bütün hayatımı bunu yaparak geçirdim."

Dalton'ın Jessy'ye neyi unutmaya çalıştığını sormasına gerek yoktu: ailesinin onu yeterince sevmediğini, ihtiyacı olduğunda ailesinin ona kucak açmadığını, kocasının öldüğünü biliyordu. Wilkes'lerin dar görüşlü ve benmerkezci bir anne baba olması çok acıydı. Ve Wilkes kızlarının da, huzura, kız kardeşlerinden daha fazla önem veriyor olmaları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya da..." Dalton derin bir nefes aldı. Kahvenin sıcaklığına rağmen, parmaklarının üşüdüğünü fark etti. Kahvenin ilk yudumu, boğazında ekşi bir tat bıraktı ve sinirleri de birden kaskatı kesildi. "Şunu biliyoruz ki" —Dalton, *bunun olmaması gerekiyordu* demeyi planlıyordu ama beyni kelimeleri onun yerine değiştirdi— "çok erkendi ve biz... bir dahaki sefere bunu berbat edemeyiz. Ne yaptığımızı ve... neden yaptığımızı biliyoruz."

Sokak lambalarının loş ışığı altında bile, Dalton, Jessy'nin ifadesini görebiliyordu: şaşkındı, biraz gergindi ve hatta belki biraz da paniklemişti. Dalton da öyle hissediyordu. Keşke ne yaptığını bilseydi.

Ama elinden gelse bile bu sözleri geri almazdı.

***

Bir dahaki sefere. Bu sözler Jessy'nin zihninde yankılanıp durdu. Kelimeler zihninde yankılanıyor ve dikkatini daha fazla vermesini istiyordu.

Dalton, onunla bir kez daha birlikte olmak istiyordu. Umursamaz bir şekilde, sarhoşken ve ne yaptığını bilmez haldeyken değil. İsteyerek, bilerek, ayıkken. Dalton, onu en kötü halinde görmüştü ama buna rağmen bir kez daha birlikte olmak istiyordu.

Jessy'yi en kötü halinde gören kimse onunla bir daha birlikte olmak istememişti. Neyse ki Aaron bile, onun neler yapabileceğini bilmiyordu. Dalton da bunların çoğunu bilmiyordu, tabii ki, ama yine de ona ve onunla bir ilişkiye bir şans vermek istiyordu.

Bu düşünce, Jessy'yi çok korkuttu.

Tüm akşam saati takip etmiş, arkadaşlarıyla akşam yemeğinin ne kadar süreceğini, Dalton'ın yine gelip gelmeyeceğini düşünmüştü. Bunu neden yapacaktı ki? Düşünceleri bir türlü son bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamıştı. Eğer gelirse bu güzel olurdu, gelmezse de güzel olurdu. İki türlüsü de çok önemli değildi sonuçta. Akşamlarının çoğunu yalnız geçiriyordu zaten. Bir tanesini daha yalnız geçirebilirdi.

Sonra saat yedi buçuk oldu. Sekiz, sekiz buçuk. Dalton bir çiftçiydi. Güneş doğmadan önce uyanması gerekiyordu. Muhtemelen geceleri de yapması gereken işler vardı. Zaten bir önceki gece, Jessy onu dışarıda oyalamıştı. Jessy ile oyalanmaktan daha önemli işleri vardı.

Sekiz kırka kadar, Jessy bir içki içmeyi dünyadaki her şeyden daha fazla istiyordu. O kadar istiyordu ki, tadını düşünüp hayal ediyordu. O kadar istiyordu ki, içkinin düşüncesiyle bile midesi hareketleniyor, elleri titriyor, başı ağrıyor, göğsü sıkışıyordu.

İçki içmemeye başladığı pazar gece yarısından beri 5.560 dakika boyunca hiç alkol almamıştı. Bu, aylardır kırdığı en büyük rekordu ama yeterince iyi değildi.

Çünkü Dalton ile kapıda karşılaştığında tam da Buddy's'e gidiyordu.

Tüm titremeleri ve ağrıları geçmişti. Az önce kahvesinin içine biraz rom döktüğünde tadının ne kadar iyi olacağını düşünmeden edemiyordu ama şu anda buna ihtiyaç duymuyordu. Adsız Alkolikler Örgütü kesinlikle sponsor kullanıyordu. Jessy'nin dikkatini dağıtacak birilerinin olması işe yaramıştı.

Ve Dalton dikkatini deli gibi dağıtıyordu.

"Eğer bu kadar uzun süre düşünmen gerekiyorsa—" diye başladı Dalton gergin bir şekilde ama Jessy lafını kesti.

"Ben genellikle ani kararlar veririm. O yüzden yaptığımız şey o kadar çabuk gelişti. Şu anda bir yetişkin gibi davranıp aklıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilk gelen cevabı vermemeye çalışıyorum."

Jessy'nin sözleri, Dalton'ın gerginliğini biraz olsun hafifletti ama yüz hatları hâlâ gergindi. Gözlerindeki gölgeler ve bedeninin gerginliği tamamen rahatlamadığını gösteriyordu.

Bir dahaki sefere bunu berbat edemeyiz. "Bir şeyleri berbat etmeme konusunda çok iyi değilimdir," dedi Jessy. "Bu, doğmamın beklendiği günden on gün sonra doğup ailemin beni bile planlamadan önce planladığı doğum sonrası tatilini ertelememle başladı ve sonra da hiçbir zaman iyiye gitmedi. Tüm ailemle olan ilişkimi berbat ettim. Bankadaki işimi berbat ettim. Sonra—"

Ağzını sımsıkı kapattı. *Evliliğimi de* demek üzereydi ki bu, *kimseyle* paylaşmadığı bir sırdı. Aaron'ı nasıl hayal kırıklığına uğrattığını yeryüzünde bilen tek kişi kendisiydi ve bu sırrı mezara kadar götürecekti.

"Her şeyi," dedi omuzlarını silkerek.

"O halde bir mola vermen gerekiyor galiba."

Dalton ona bu konuda yardım etmeye istekli gibiydi.

Hayatında hiç ağlamamış gibi davranan ve kızlara hayatın gözyaşlarıyla harcamak için çok kısa olduğunu söyleyen Jessy, nemlenen gözlerini sürekli kırpmak zorunda kaldı. Ve tam da orada, o sırada Dalton'a biraz âşık oldu.

***

Güneş sabah 6'da az da olsa doğmuş oluyordu. Işınları bulutların arasından soluk sarı ışıklar şeklinde görünen güneş, Lucy gibi uykulu görünüyordu. Gerçekten güzeldi ama Lucy yağmurun yağmasını ve yatakta bir kırk beş dakika daha geçirebilmeyi tercih ederdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisi de mümkün değildi. Lucy tahıllı atıştırmalığının sonunu da ağzına atıp, kahvesini içerken, Joe mutfağa girdi. Çok neşeli bir şekilde, Norton'ı selamladı. Yiyeceği ve suyunu yenileyip, köpeğin yemesini izlerken bir yandan da ön kapının yanındaki askıdan tasmasını aldı.

"Günaydın," dedi en sonunda.

Lucy homurdandı.

"Norton'ı da alabileceğimizi düşündüm. O da egzersiz yapmış olur."

"Onu da kendi tabağından besleyip durmasan, buna ihtiyaç duymaz." Lucy saçlarını atkuyruğu yaptı ve sonra da kendine baktı. Yırtık pantolonu ve bluzu istediğinden daha çok oturuyordu bedenine. Ter emen çorapları, rahat yürüyüş ayakkabıları, anahtarı, cep telefonu ve dudak kremi ceplerindeydi. "Hadi cezamı başlatalım."

Joe kaşlarını çatıp, Norton'ın tasmasını aldı ve sonra da Lucy'nin arkasından dışarı çıktı. "Uslu dur yoksa adını değiştirmek zorunda kalacağız. Luce'un birçok dilde ışık anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Benim ışığım sadece uygun saatlerde parıldar." Daha sonra Joe'nun verandadaki masaya bıraktığı su şişelerinden birini aldı ve evin köşesinden sola dönerek sokağa çıktı. "Eğer Tanrı benim güneş doğmadan uyanmamı istiyor olsaydı, bir tavuk olarak doğmamı sağlardı." Koca göğüsler, kalın bacaklar, baş gösteren kilo problemiyle yüzleşmektense, saklanmayı tercih etmesi—ah, bir dakika, belki de Tanrı gerçekten bunu istemişti.

Joe, Lucy'nin huysuzluğunu görmezden geldi. Bu, Lucy'nin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joe'da sevdiği özelliklerden biriydi. "Günün en sevdiğim zamanı bu saatlerdir. Güneşin doğuşu mükemmeldir; yani, hava bulutlu olmadığında. Henüz hava ısınmadı. Çok trafik yok. Fazla insan da. Düşünmek için güzel bir zaman."

Başka zaman olsa Lucy ona takılırdı —Sen düşünebiliyor musun?— ama bugün o modda değildi. Joe bir spor delisiydi ama spor yapmaktan başka özellikleri de vardı. Ailesini, arkadaşlarını ve okuldaki öğrencilerini severdi. Eğer bir gün durulacak olursa, ara sıra çocukça davranmasına rağmen iyi bir eş ve mükemmel bir baba olabilirdi.

Zaten ara sıra çocukça davranmayan bir erkek var mıydı ki?

Ben, dedi içinden bir ses. Onda çocukça bir yan görmemişti. Mükemmel, çekici, zeki ve annesiyle problemleri olmasına rağmen ilgili biriydi o.

Joe da çok yakışıklı, dedi içindeki bir ses Joe adına. Çoğu zaman spor kıyafetler giyerdi. Sahip olduğu Oklahoma Üniversitesi şapkalarının sayısı, gömleklerinden daha fazlaydı ve birkaç ayda bir, yeni spor ayakkabılarına bir servet öderken ikinci kez düşünmezdi bile. Yine de kasabadaki her bir bekâr kadın ona takılırdı. Gülümsemesi mükemmeldi ve insanlarla arası iyiydi. Başkalarına o kadar iyi davranırdı ki, insanlar ona gıpta ederdi.

"Çok sessizsin."

Lucy, dikkatini kaldırıma tekrar vermeden önce, ona kötü bir bakış attı. Joe adımlarını küçülteceğine söz vermişti ve bunu yapmıştı da. Henüz Lucy için sorun olmayan bir hızda gidiyordu. "Sana bir kız arkadaş bulmayı düşünüyordum."

Lucy bunu söyler söylemez, bunun ne kadar güzel bir fikir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu fark etti. Bu çok adil bir anlaşma olurdu. Joe onun kilo vererek, daha zayıf ve çekici olmasına yardım ederdi, Lucy de bunun karşılığında ona hayatının aşkını bulması konusunda yardım ederdi. Daha sonra Ben ve Joe arasındaki düşmanlık sona erer ve dört arkadaş olarak takılırlardı.

Joe, siyah-turuncu şapkasının altında, kaşlarını çatmıştı. "Kendi kız arkadaşımı kendim bulabilirim."

"Biliyorum ama şu anda hayatında biri yok ve ben bir sürü kadın tanıyorum. Mesela Fia var. Yirmi üç yaşında, kişisel antrenör. Tam senin tipin."

"Benim tipim neymiş?"

Lucy, listeyi parmaklarıyla işaret etti. "Uzun boylu, zayıf, kaslı, atletik, güzel."

"Bir kadında sadece bunları aradığımı mı düşünüyorsun?" Joe'nun sesi kırıldığını gösteriyordu ve ifadesi de bunu destekliyordu ama Lucy onu tanıyordu. Numara yapıyordu.

"Oklahoma'ya taşındığından beri çıktığın tüm kızları gördüm. Tabii ki aradığın bunlar. Çoğu erkeğin aradığı kriterler bunlardır."

Karşıdan bebek arabalı bir kadın gelirken, Joe, Norton'ın tasmasını kısalttı. O ve Lucy otomatik olarak, iki ayrı taraftaki otların üzerine geçip, anneye yol verdiler. Bebek arabasındaki küçük kız, Norton'a gülümsedi ve sonra da geçerken iki elini birden Joe'ya uzattı.

Küçük bebekler bile ona karşı koyamıyordu.

Yeniden yan yana geldiklerinde, Joe başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Eğer tanıdığın erkekler hep bu kriterleri aradıysa, o halde hep yanlış erkeklerle tanışmışsın Luce."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanlış. Aslında yalnız olan hiçbir erkek tanıdığı yoktu. Sadece Joe ve Ben vardı ki Ben de büyük ihtimalle uzun boylu ve zayıf kadınlardan hoşlanıyordu. Boyu konusunda bir şey yapamazdı ama diğer konuda daha sıkı çalışabilirdi. *Bugün, geri kalan hayatımın ilk günü* ve artık şişman bir kadın olmayacağım.

Nefes nefese kalsa bile, evet, bugün. Bacakları yorulmaya başlasa ve ter emen çorapları ayak parmaklarının su toplamasına neden olsa bile. Serena's'a ne kadar yaklaştıklarını elinde olmadan ağzı sulanarak fark ettiği sırada Joe karşı kaldırıma doğru ilerledi.

Bugün, başladığı diğer tüm diyetlerin ilk gününde olduğu gibi, ümitli ve kararlıydı. Başarısız olduğu diğer tüm diyetlerdeki gibi, bu kez de, aynı ümit ve kararlılıkla evlenmeden önceki kilosuna ulaşabilmeyi hedefliyordu.

Joe ona yardım edecekti ve bu sırada o da Joe'ya mükemmel kızı bulacaktı.

***

Jessy her telefon çaldığında, telefonun ekranını kontrol etti. Gerçi arayan sadece Margarita Kızları'ndan biriyse, telefonu cevaplayacaktı. Onlara yalan söylemiş, bahaneler uydurmuştu ve onlardan bir şeyler saklamıştı ama bunun dışında onları hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu hayatta, bunu söyleyebileceği başka tek bir kişi yoktu. Kendisi bile.

Cuma sabahı gelen arama hayvan barınağındandı. *Dışkı takımı işine hoş geldin* araması mıydı bu? Yoksa *kusura bakma, hayvanlarımızı sana emanet edemeyiz* mi?

Derin bir nefes alıp, sanki hayatını değiştirecek bir şeyler ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak üzereymiş gibi, herkesi aldatan o neşeli sesiyle cevapladı telefonu.

"Selam Jessy. Ben Angela. İş botun ya da eski spor ayakkabın var mı?"

Jessy gülmemeye çalıştı. Ciddi miydi? Jessy'nin iş botlarına en çok yaklaştığı an, Aaron'ın asker botları ile aynı dolabı paylaştığı zamanlardı. Eski spor ayakkabısı mı? Jessy, yenilerini bile sevmezdi.

"Hızla eskiyebilecek olan ayakkabılarım var," diye yanıtladı. Bu, işi aldığı anlamına mı geliyordu? Kalbi birden iki katı hızla atmaya başladı. Bir işi olması, farklılık yaratabilirdi. Dün gece Dalton'ı ya da alkolü düşünmediği birkaç dakika içinde, bunu düşünmüştü. Gideceği bir yer, göreceği insanlar ve iyilik yapma şansı olurdu.

Bir amacı olurdu çünkü şu anda yoktu. Hem de uzun bir zamandır.

"Güzel," dedi Angela. "Öğle yemeğinden sonra gelebilirsen, sana etrafı gezdiririm ve çalışma saatlerini belirleriz. Sonra da başlarsın. Sana da uyar mı?"

Kalbi birden yavaşladı ve bir sandalyeye çöktü. "Evet. Tabii. Sorun değil," dedi hızla. Zihninden de bir yandan, *İşi aldım. Terk edilmiş köpeklerin pirelerini temizlemek, onları yürüyüşe çıkarıp, arkalarından temizlik yapmak için yeterince iyiyim. Lanet bankada çalışmak için uygun olmayabilirim ama köpekler ve pireler ve keneler çok daha iyi zaten*, diye düşünüyordu.

"Kirlenmeye hazır ol, tamam mı?" dedi Angela.

"Bunu yapabilirim." Yıllardır kirlenmemişti ama yapabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çalışırken kirlenmenin utanılacak bir yanı yoktu. Aaron bunu yapıyordu; Dalton da her gün yapıyordu.

"O halde on iki otuzda görüşelim mi?"

"Tamam. Güzel. Teşekkürler Angela." Jessy telefonu kapattı ve sonra da yatak odası dolabına gitti. Birilerine söyleme ihtiyacı duyması çok tuhaftı ve doğal olarak ilk başta kızlar geldi aklına. Ama bunu söylemek için önce bankadan ayrıldığını —kovulduğunu— kabul etmesi gerekirdi, hem de bir ay önce ve bunu yüz yüze yapması daha doğru olurdu. Hem yüz yüzeyken söylerse, beş kez tekrar etmekten de kurtulurdu.

Dizlerinin üzerine eğilip, spor ayakkabılarını dün attığı köşeden çıkardı. Bu ayakkabılardan nefret ediyordu. Kirlenmeyi hak ediyorlardı. Sonra da ayağa kalkıp, sırayla askıdaki mini ve dekolteli elbiselerine baktı ve bu haberi aslında paylaşmayı en çok istediği kişinin Dalton olduğunu düşündü. O, bunu anlardı. Kızlar gibi şaşırmaz ya da çatlak olduğunu düşünmez ya da diğerlerinin yapacağı gibi sonunda ait olduğu yere gideceğini ima etmezdi.

Tabii ki, Dalton'ın telefonunu almamış olması gibi küçük bir problem vardı.

Ama evinin yolunu biliyordu.

Akşama kadar bu fikri aklından uzaklaştırmaya karar vererek ayağa kalktı. Bunu belki akşam yapabilirdi ya da yapamazdı. Yırtık pantolonu ile bir bluz, sevimli çoraplar ve yine o berbat ayakkabılar. Mutfağa göz gezdirdi ve dün gece salata yapmak için aldığı marul, domates ve soğanla bir sandviç yaptı.

Sandviçini yiyip bir şişe su içtikten sonra, çantasını aldı ve içine küçük bir fotoğraf makinesi koyup, arabasına gitti. Hava

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokuz on derece önce ılık olmaktan çıkmış olsa da, pencereleri açıp, arabanın ısısını dağıtmaya çalıştı. Bir de aylardır kullanılmadığı için örümcek ağları vardı.

Barınağa geldiğinde arabasından indi ve aynı köpeği yine aynı yerde buldu. Kaşlarını çattı. "Ah, dostum. Bir dahaki sefere ödül getireceğime söz vermiştim ama o kadar heyecanlıydım ki unuttum. Ama Margarita Kızları'nın üzerine söz veriyorum, bir dahaki sefere getireceğim."

Köpeğin kendisine *önce bunu kanıtlaman gerek*, der gibi bir bakış attığından emindi.

Barınağa girerken, çantası kalçasına çarpıyordu. Yirmi iki köpek ve on altı kedinin bulunduğu bir yere göre, kapının üzerindeki zilin çıkardığı ses haricinde, burası umduğundan daha sessizdi.

"Hemen geliyorum," diye seslendi bir kadın içeriden bir yerlerden.

"Acele etme," diye yanıtladı Jessy odanın içinde dolanırken. Tavan yüksekti. İki tane tavan vantilatörü içerideki havayı ağır ağır dağıtıyordu. Mobilyalar —masa, sandalye, iki ahşap koltuk, bir ikili koltuk— oldukça eskiydi. Zemin betondu ve belli ki bir zamanlar boyanmış ama sonra yıpranmıştı. Yıpranmış bir sehpanın üzerinde eski dergiler duruyordu ve üç kedi batıya bakan pencere pervazına uzanmış yatıyordu. Sadece bir tanesi Jessy'nin varlığını fark etmiş gibiydi.

Bu barınak, Angela ve ortağının bebeğiydi. Çoğu, hayvan yardım gruplarından olmak üzere biraz parayla yola çıkıp, yılda bir yardımda bulunan bağışçılarla ayakta duruyorlardı. Düşük maaş ve sınırlı fırsat ile —*ruhlardaki tatminin dışında*— burayı döndürüyorlardı. Bir maaş hiç fena olmazdı ama Jessy'nin zaten ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disini idare ettirecek parası vardı; mükemmel tıbbi imkânları ve ordunun ayrıcalıkları vardı. Onun asıl ihtiyacı olan şey, ruhunun tatmin olmasıydı.

Koridordan ayak sesleri geldi ve içeri bir kadın girdi. "Nasıl yardımcı—Ah sen Jessy misin?" Kadın, Jessy'ye doğru yürüyüp gülümseyerek elini uzattı. "Angela bugün geleceğini söylemişti. Tallgrass Hayvan Barınağı'na hoş geldin. Ben Meredith."

Angela gibi, Meredith de sarışın ve bronz tenliydi. Ve bir de Jessy'nin boy konusundaki eksikliğini hissetmesine neden olacak kadar uzun boyluydu. Jessy, kısa ya da minyon gibi kelimelerden hoşlanmasa da, bir ortamdaki en kısa insan olmayı umursamazdı. Kısa kadınların, birçok erkeğe çekici gelen bir yanı vardı ve zaten bir kadının birden fazla aşığı olamazdı.

Gerçi Jessy'nin olabilirdi.

"Tanıştığımıza sevindim."

Tokalaştılar ve sonra Meredith masaya gidip, aradığı şeyi bulana kadar, dosyaları didik didik etti. "Sadece resmiyete dökmek için bir evrak imzalaman gerekiyor. Bilirsin, bürokrasi."

Jessy, imza gerektiren boşlukları imzaladı ve Meredith belgeleri masanın çekmecesine koydu. Çekmecenin anahtarını cebine koyup, koridoru işaret etti. "Kendini neyin içine soktuğunu görmek ister misin?"

Sonraki beş saat boyunca, Jessy her yeri görüp, bütün hayvanlarla tanıştı. Dışarıdaki bahçede gördüğü yakışıklı da dahil. Kırma bir köpekti ve adı Oliver'dı. Boynundaki huni, bir pisliğin havalı tüfekle vurduğu ve iyileşmekte olan yarasını yalamaması içindi. Çekingenliğinin Jessy'ye özel olmadığını anlattı Mere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dith. Şu ana kadar tanıştığı hiçbir insanla ilgilenmemişti.

Dört köpeği yürüyüşe çıkardı ve diğerleriyle de bir süreliğine oynadı —buna sosyalleşme diyorlardı— ve evet, biraz süpürme işi de yaptı. Ayakkabıları artık ya merdivenin başında bırakılacak ya da arabanın bagajında kalacak duruma gelmişti.

Bu, şimdiye kadar geçirdiği en iyi iş günüydü.

Altıda eve gitme saati geldiğinde, bir duş alıp temiz kıyafetler giymek ve sonra da arabasına atlamak için sabırsızlanıyordu. Mangal için en sevdiği pirzolalardan aldı ve sonra da kasabanın kuzeyine doğru yola çıktı.

Kasabanın dışına yaklaştığında, kararını düşündü. Ya Dalton meşgulse? Bir hafta boyunca Jessy'yi yeterince gördüğünü düşünüyorsa? Sadece Oz ve diğer hayvanlarla, evde sessiz bir gece geçirmeyi planlıyorsa?

Jessy yetişkin bir kadındı. Küçüklüğünden beri istenmiyordu. Eğer yine öyle bir şey olacak olursa, bunun etkisi Oreo ineklerinin derisinden kayan bir yağmur damlası gibi olurdu ve kolayca unuturdu. Hayal kırıklığına bile uğramazdı. Hem dışarıda dolanmak da mangal yapmak kadar güzel olurdu. Ayrıca öğle arasında köpeklerle birlikte çektiği fotoğrafları düzenlemesi gerekiyordu. Bu birkaç saat oyalanmasını sağlayabilirdi.

Köşeyi dönerken, içindeki sesi dinlemeye karar verdi. Ki birkaç dakika sonra bunun iyi bir şey olduğunu anlayacaktı. Dalton'ın kamyoneti evin yanında duruyordu ve arkasında biri parlak siyah, diğeri tozlu gri renkte iki araç daha vardı.

Yanında birileri vardı. Jessy yanında yiyecek getirmiş olsa da, ziyaret için doğru bir zaman değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Az önceki planlarına rağmen, hayal kırıklığıyla boğazında bir düğüm oluştuğunu ve midesine doğru indiğini fark etti. Sorun değil, dedi kendi kendine. Dalton'ın da, Jessy'ninki gibi kendine ait bir hayatı vardı ve bir daha karşılaşana kadar Jessy için sorun yoktu. Jessy yapışkan bir kadın değildi. Her dakikasını bir erkekle geçirmek zorunda değildi. Öyle olacak olsa, Aaron'la birlikteyken, onun görevlendirmelerle dolu geçen ilk yılını asla atlatamazdı.

Gerçi zaten sonuncuyu atlatamamıştı. Gerçekçi Jessy bunu ona hatırlattı.

Gerçekçi Jessy ile bu yüzden Margarita Kızları'yla olduğu gibi yakın arkadaş olamıyorlardı. Gerçekçi Jessy tam bir pislikti.

Doğuya doğru ilerleyip, çitin yanından geçti ve otlakların arasından geçen çamurlu ve çakıllı yoldan ilerledi. Daha önceki seferden bu yolun, kışlanın batı yakasından geçip kasabaya kadar gittiğini hatırlıyordu. Fia'nın çoğu akşam yediye kadar çalıştığı spor merkezine bir kilometrelik bir mesafe kaldığında, Main caddesine döndü. Bir an için arkadaşının yanına gidebileceğine karar verdi.

Elini uzatıp radyoyu açtı. Bir rock kanalı ayarladı ve müziğin sesini iyice açtı. Bildiği şarkıları yüksek sesle söyleyip, bilmediği şarkılarda da bir şey düşünmemeye çalıştı. Hayatla, Dalton'la, suçlulukla, pişmanlıkla ya da hayallerle ilgili şeyler düşünmemeye çalıştı. Kasabaya dönene kadar hiçbir şey düşünmedi. Kışlanın arazisi ile soldaki rüzgâr kıranlara ve sağdaki kurabiye kalıbından çıkmış gibi duran evlere gelene kadar.

Fia'nın spor salonu otobanın güneyinde, Starbucks ile bir de-

polama tesisinin de bulunduğu bir iş merkezindeydi. Jessy, yaşlı bir meşe ağacının altına park edip, spor merkezine kadar yürüdü. Georgia'da öğrenip Oklahoma'ya uyarladığı kurallardan biri de buydu: Yazları en iyi park yeri en yakın olan değil, en gölge olan yerdi.

İçerisi tam da göreceğini düşündüğü türden insanlarla doluydu. Çoğu genç, sağlıklı, bronz, uzun boylu ve zayıftı. Ya da sert kas kütleleriyle doluydular. Terlemişlerdi. Çoğu kulaklıkla müzik dinliyordu. Bu insanlar gezintiye çıkan türden insanlar değildi.

Jessy onları sevmedi.

Kasanın arkasındaki kadın Jessy'yi baştan ayağa inceledi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kuşkulu olduğunu belli eden bir tonlamayla. Sanki Jessy onun tarzı değilmiş gibi.

Belki gerçekçi Jessy'ydi tarzı.

"Ben Fia Thomas'a bakıyordum."

"Orada."

Kadının başıyla işaret ettiği yere bakıp, Fia'yı spor salonunun arka tarafında, başını eğmiş, parmakları bilgisayarın üzerinde hızla gezinirken buldu. "Hey, Fee."

"Jess!" Fia, gözlerini kocaman açtı. "Vay canına. Buraya ilk kez ayak basıyorsun."

"Muhtemelen de son olacak. Dinle tatlım, Bad Hank's'ten mangal malzemeleri aldım ve seninle takılıp, benim evimde ya da sende birlikte yeriz diye düşündüm. Vaktin var mı?"

Fia'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Diğer kızlar olmadan ilk kez birlikte vakit geçirmeyeceklerdi. Hatta Jessy, ona ilk kez yiyecek bir şeyler de getirmiyordu. Ama şaşkınlığının yerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemen bir gülümseme aldı ve Jessy'ye yirmi üç yaşın ne kadar genç —ya da olgun— olabileceğini hatırlattı. "Hem zamanım hem de iştahım var. Beş dakika içinde çıkabilirim. Senin evine gitsek olur mu? Benimki berbat halde."

"Benimki iyi durumda." Jessy önceki ay boyunca bol bol temizlik yapmıştı. Çoğunlukla da gece yarısı uyku tutmadığında yapmıştı ama temizlik temizlikti. "Benim arabamla gelmek ister misin?"

"Hayır, ben sürebilirim. Sadece hızlı bir duş almam gerek."

Fia, cevap verirken yüzü biraz kızardı. Geçtiğimiz bir buçuk ayda iki kez Fia'yı işten alıp eve bırakmak zorunda kalmıştı çünkü araba süremeyecek kadar kuvvetli baş ağrıları olmuştu. Fia bunu istemekten nefret etse de, Jessy, Fia'nın son çaresi olduğunu bildiği halde ona yardım ettiği için mutlu oluyordu. O zamandan beri Fia'yı çok merak etmişti ama nasıl olduğunu öğrenmek için aramadığı için kendinden utanıyordu. Kendi problemlerine fazla dalmıştı.

Bundan daha iyisini yapacağına söz verdi. Daha *iyi* biri ol.

"Tamam. Ben de eve gidip, ızgarayı ısıtayım. Aşağıdaki kapının kilidini senin için açık bırakacağım." Jessy yürümeye başlayacakken, geri dönüp eğildi ve Fia'ya sarıldı. Fia, Jessy'den on santimetre kadar uzundu ve hiç vücut yağı yoktu. Kasları belirgindi ama yine de Jessy'nin kollarında kendini kırılgan hissetti. Geçtiğimiz ayda yaşadığı yaralanmalar ve ağrılar onu gerçekten çok sarsmıştı.

Margarita Kızları'ndan Bennie, hemşirelik derecesini bitirmek için okula devam eden ruhsatlı bir hemşireydi ve bir de Lucy'nin doktor aşkı vardı. Belki onlardan biri Fia'nın hastalığının ne olduğunu bulabilirdi. *Bir şeyler* yapabilirlerdi çünkü Margarita Kızları birbirlerini asla yüzüstü bırakmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9. Bölüm

Akşam yemeğinden sonra, Ben tabakları durulayıp, artıkları temizledi ve Patricia da bulaşık makinesini yerleştirdi. Ben, daha önce birkaç kez bunu kendisi yapmış ama daha sonra Patricia'nın sessizce gelip, onun yerleştirdiklerini düzelttiğini görmüştü. Bunu görünce gözlerini devirmişti. Evde, babaları bulaşıkların yerleştirilmesine sevinirdi. Kâselerin ne tarafa dönük olduğu ya da kaşık çatalların ters duruyor olmasıyla ilgilenmezdi.

Ben daha sonra dudaklarını sıktı. Bunlar Patricia'nın tabaklarıydı. Onun bulaşık makinesi. Kimin umurundaydı ki? Ben de klinikte her şeyin belli bir düzende olmasını istemesiyle meşhurdu. Hatta sinir bozucu bir hemşire bir keresinde ona *fazla detaycı* demişti. *Huysuz bir yaşlı kadın gibi*, diye de eklemişti.

Bu, yetenekli bir cerrahın isteyeceği bir kıyaslama değildi ama hastalar onundu ve tercihler de onundu. Hemşire, bunu bir süre sonra unutmuştu. Ben de.

Ben, Patricia için bir fincan kahve koydu. Kendi için de yeşil çay. İki fincanı birden aldığı sırada, Patricia bulaşık makinesini çalıştırıp, ellerini kuruladı ve yorgun bir şekilde gülümsedi. "Çalışma odasında içelim. Olur mu?"

Çalışma odası, Ben'in henüz girmediği iki odadan biriydi. Diğeri büyük yatak odasıydı. Daha cazip yerler —mesela Lucy'nin de evini gören veranda gibi— olsa da başıyla onaylayıp Patricia'yı takip etti.

Çalışma odası, oturma odasının hemen karşısındaydı ve belli ki George'a aitti. Mobilyalar daha koyu ve daha ağırdı. Duvar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki, tek dekor da orduyu konu alan baskılardı. Birçok çerçeveli bildiri ve takdirname vardı. Bir de George'un West Point diploması ile egzotik yerlerde çekilmiş bir sürü fotoğraf.

Patricia deri bir koltuğa yerleşti. Ayaklarını altına aldı ve kahvesini de kokusunu alacağı kadar yakınına çekti. "Keşke senin ve kız kardeşlerinin George ile tanışma fırsatınız olsaydı."

Ben, her şeyi uzaktan görebileceği ama hiçbir şeye yakın olmayacağı bir sandalye seçti. "Bunun bir önemi olduğunu mu düşünüyorsun? Onu tanımamızın, ailemizi mahveden adam olduğunu düşünmememize yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Belki. Gerçi, Tanrım, sen ve Sara hep dik başlıydınız." Kahvesini sehpaya bıraktı ve sonra ellerini dizinin üzerinde birleştirdi. "O, ailemizi mahvetmedi Ben. Eğer babanızı yeterince sevseydim, bizi onunla ancak ölüm ayırırdı. George çıkıp gelmeseydi bile, baban ve ben boşanacaktık. Belki beş ay, belki beş yıl içinde ama bu olacaktı."

Ben, çenesini sıktı ve fincanı ellerinin arasında kıracak kadar sıkmadan önce, Patricia gibi sehpaya bıraktı. "Yani babama âşık değildin."

"Olmam gerektiği gibi değil." Patricia'nın ifadesi acı doluydu. Ben'in aklında eski bir anı canlandı: Ameliyathanede kaybettiği tek hastanın dul eşi. Berbat bir kazaydı, bacaklarında, leğen kemiğinde ve kaburgalarında büyük bir travma vardı. Eşi mahvolmuş gibi görünüyordu.

Sonra daha eski ve daha acı dolu bir anı daha: Patricia gittikten sonraki haftalarda babası… O da mahvolmuştu. Şaşkındı. Eşinin gittiği gerçeğini idrak edemiyordu. Sonraki dokuz yıl boyunca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mahvolmuş bir şekilde kaldı ve sonunda da denemekten vazgeçti.

Annesinin babasına olan aşkı nasıl bitmişti? Ben bunu neden bilmiyordu? Bunun belirtileri olmuş muydu? Son haftalarda annesinin tavırları değişmiş miydi? Peki ya babasınınkiler?

Ben, bunları hatırlayamıyordu. Annesi ve babası o sıralarda öncelik listesinde fazla üst sıralarda değildiler.

"George ile Gilcrease Müzesi'nde tanıştım," dedi Patricia uzaklara bakıp, acı bir şekilde gülümseyerek. "Müzelere gitmeyi severdim ama siz ve babanız sadece Philbrook'ta sergilenen Noel ağacına gitmeyi isterdiniz. O yüzden ben de yalnız gidiyordum. George eski arkadaşlarını ziyaret etmeye gelmişti ve onlar işteyken de eğleniyordu. Gilcrease'i birlikte dolaştık ve sonra öğle yemeği yedik. Sadece ortak ilgi alanları olan iki yabancıydık."

"Sonra Philbrook'a, Fenster'a ve Claremore'daki Will Rogers Müzesine gittik. Woolaroc'a günlük bir gezi ile Tahlequah'ya, Cherokee Heritage Center'a gittik. Bana her zaman görmeyi istediğim egzotik yerlere yaptığı gezilerden bahsetti ama babanız...

Babaları uzaklara seyahat etmeyi sevmezdi. Rick'in tatil anlayışı, evde boş boş dolanıp, evden yarım saat uzaklıkta olan Keystone Gölü'ne kampa gitmekti. Oklahoma'nın, Tanrının en güzel eseri olduğunu söylerdi. O yüzden dünyanın başka yerlerinde vakit kaybetmeye gerek yoktu.

Babalarını her yaz kendilerini Dallas'taki, Six Flags Over Teksas lunaparkına götürmesi konusunda ikna etmeye çalışmak Ben ve kız kardeşleri için artık bir oyun haline gelmişti. Babaları her seferinde inat ederdi. *Oyuncaklar, aletler ve yiyecek Bell's'te de var*, derdi Tulsa'nın artık çalışmayan lunaparkını ima ederek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bell's de eğlenceliydi ama Six Flags gibi değildi.

Ve Tulsa mükemmeldi ama Paris, Roma ya da Londra değildi.

"Âşık olmaya çalışmıyordum. Sadece benimle ilgilenen, benim fikirlerime de gerçekten önem veren bir adamla sohbet etmek bana iyi gelmişti. Babanız, evlendiği kızı tanıyordu ama zamanla benim nasıl bir kadına dönüştüğümü fark etmedi. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini, her zaman aynı kalacağımızı, her zaman aynı şeyleri isteyeceğimizi ve bunun da her zaman onun istediği şeyler olacağını zannetti. Onun ilgi alanları. Onun tercihleri."

Patricia kamp yapmaktan nefret ediyordu. Ben bunu biliyordu. Brianne ve Sara da bunu biliyordu. Babaları bunu gözden kaçırmış olabilir miydi yoksa hiç umursamamış mıydı?

Ben'in sol şakağı atıyordu. Kalbi her atışında, bedenine bir gerginlik yayılıyordu. Bu konuşmayı dinlemek istemiyordu. Başka bir adamın evinde oturup, ailesi için birçok şeyden fedakârlık etmiş ve her şeyini eşi ile çocuklarına adamış bir adam olan babasıyla ilgili eleştirileri dinlemek de istemiyordu.

Ben, ayağa kalktı. Neredeyse tüm bedeni gerilmişti. "Ben, şey, yürüyüşe çıkıp zihnimi rahatlatacağım. Geri dönerim..."

Patricia konuşmaya başlayacakken, dudaklarını sıkıp, hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Ben, ön kapıyı arkasından kapatırken, Patricia'nın gözünden bir damla yaş süzüldüğünü ve kahvesini yudumladığını gördü.

***

Jessy, hızlı hazırlanma konusunda usta olduğunu düşünürdü. Çalışırken çok kez geç saatte uyanması, bu yeteneği geliştirmesine neden olmuştu ama Fia bu konuda ona meydan okuyabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirdi. Jessy eve ulaştıktan on beş dakika kadar sonra, Fia işini bitirip duşunu almış, üzerini değiştirip, kasabanın diğer ucundaki Jessy'nin evine gelmişti. Saçını bol bir şekilde bağlamıştı ve nemli saç telleri boynuna düşüyordu. Ve artık ikinci derisi gibi olan spor kıyafetleri yerine, kot bir şort ve kendisine bir beden büyük olan bir bluz giymişti.

Ama iyi görünüyordu. Aksamıyor, temkinli adımlar atmıyor, elini acıyla bir yerlere bastırmıyordu. Bu gece, daha zayıf, daha kırılgan ama iyileşmeye başlamış bir Fia vardı.

Jessy mangalı ve tabakları hazırlamıştı. Koltuğa geçmeden önce, en sevdiklerinden aldılar. Jessy bir demlik Güneye özgü tatlı nane çayı yapmıştı. Bankadaki o yaşlı cadaloz Bayan Dauterive'i bile insana benzer bir şeye çevirebilecek güçte bir glikoz şokuydu bu. Koltuğun diğer ucuna geçmeden önce, sehpaya iki büyük bardağı da yerleştirdi.

Ergenler gibi yiyip, fazla şekerli çay ile tatlı baharatlı sosu bitirdiler ve tüm yemeği bitirip, karınları şişene kadar, Carly'nin yaklaşan düğününden, Ilena'nın yakında doğacak çocuğundan ve diğer dedikodulardan bahsettiler.

Yan yana oturup arkalarına yaslanmışlardı ki Jessy, zihninin derinliklerindeki soruyu dile getirdi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışmak için fazla tembel ve doymuş hissettiği için her zaman yaptığı gibi doğrudan sordu. "Neyin var tatlım?"

Fia normalde sağlığı ile ilgili soruları geçiştirirdi: *Doktora gittim, sadece burkulma, yorgunluk, sadece baş ağrısı.* Bu akşam ise başını arkaya itip, tavandaki alçıdan yapılmış şekle baktı ve bir süre sonra uzun bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Üç doktora git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tim ama hiçbiri de, 'Kafana takma. Kaslarına buz koy. Bir aspirin al,' demekten başka bir şey yapmadı."

"Üç aptala gitmişsin. Kaç kilo verdin?"

"Sadece dört beş kilo."

"*Sadece* mi?" Bu, Jessy'nin on beş kilo vermesi gibi bir şeydi. Fia'nın verebileceği fazla iki kilosu bile yoktu. "Belirtiler ortaya çıkıp, kayboluyor değil mi?"

Fia başıyla onayladı. "Yorulduğumda daha kötü oluyor. Kaslarım kasılıyor, başım ağrıyor, titreme geliyor ve yürümekte zorlanıyorum. Gözlerim puslu görüyor. Bazı şeyleri hatırlayamıyorum. Bugün site yöneticisiyle birinci kata taşınma konusunda konuştum çünkü bazen merdivenlerden inip çıkamıyorum." Fia uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra Jessy'ye baktı. "Bazen korkuyorum."

Gözlerindeki kırılganlık ve sesindeki keder, Jessy'nin içini acıttı. Birini rahatlatmak ve ona destek olmak Jessy'nin yetenekleri arasında değildi ama bunu yapacak başka kimse yoktu. Ayrıca, konuşmayı başlatan da kendisiydi.

Koltuğun ortasına geçti ve Fia'nın ellerini, kendi ellerinin içine aldı. "İyi olacaksın. Neler olduğunu anlayıp her şeyi yoluna sokacağız." Fia'yı ikna edebilmek için kendinden emin bir şekilde konuştu. "Hepimiz senin için endişeleniyorduk ama kimse burnunu sokmak istemedi. Pekâlâ, tatlım, artık burnumuzu sokuyoruz. Sorularının cevaplarını bulup, iyileşmene yardım edeceğiz."

Fia yaşlı gözlerle, Jessy'nin ellerini daha sıkı tuttu. "Söz mü?"

Jessy nadiren söz verirdi. Bir eyleme ya da davranışa bağlanıp, eğer beceremezse, birilerini hayal kırıklığına uğratmak is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temezdi. Ama bu gece bir an bile tereddüt etmedi. "Kesinlikle. Tıp konusunda hiçbir bilgim olmayabilir ama birilerine tekmeyi basma ve başa bela olma konusunda iyiyimdir."

Fia tek eliyle gözlerini sildi. "Bu, kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu. Kendime bakmaya alışığım. Bunu hep yaptım. Ama insan bazen kendini çok yalnız hissediyor, biliyorsun değil mi? Her şeyi kendin yapmak zorunda olmak, kendin için güçlü olmak, zayıflığını belli etmemek ya da herkesi bezdiren zavallı biri olduğunu göstermemek."

Evet, birbirlerine benziyorlardı. En sevimli, en genç ve en masum Margarita kızı ile en arsız, en cesur ve en sahte olanı. "Arkadaşlarından güç almaya ihtiyaç duymanın kötü bir yanı yok. Bu konuda da başka bir konuda da yalnız olmak zorunda değilsin Fee. Biz buradayız."

Fia'nın ifadesinden rahatladığı belli oluyordu. Elini kıvırdı. Artık o, Jessy'nin elini tutuyordu. Sessizce, "Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Hiçbir şeyi yalnız başına atlatmak zorunda değilsin. Biz güçlüyüz ve bize ne zaman ihtiyaç duyarsan yanındayız."

Jessy'nin içi ürperdi ve sonra bu ürperti midesine yerleşti. İyi bir oyuncu olduğunu zannediyordu—iyi bir yalancı—kimsenin sergilediği kişi olduğundan şüphe etmediğini zannediyordu. Kim ve ne olduğunu saklama konusunda sarsılmaz bir yeteneği olduğunu düşünüyordu. Kimsenin, sırlarını tahmin bile edemeyeceğini zannediyordu. Ve küçük margarita kardeşi onlardan en azından birini biliyordu. Bu, Fia'nın şefkatli gözlerinden anlaşılıyordu. Jessy'nin ellerini nazik ama güçlü bir şekilde tutuyor oluşundan…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne yapacaktı? Yalan mı söyleyecekti? Anlamamış gibi mi davranacaktı? Yoksa bir kez olsun dürüst olmayı mı deneyecekti?

Jessy dürüstlüğü seçti.

Ama şimdilik çok fazla dürüst olmasına gerek yoktu.

"Şeyden bahsediyorsun..." Kızlar, kendisi hakkında yanlış bir kanıya vardılarsa, bunu gerçeği söyleyerek düzeltmeye çalışmasına gerek yoktu.

Fia, elini sıkıca tutup, bıraktı ve sonra da dizlerini göğsüne doğru çekti. "Scott ile tanışmadan önce, kız arkadaşlarımla birlikte sürekli parti yapardık. Neredeyse her akşam kulüplere gidip, dans eder, içer ve iyi zaman geçirirdik. Scott ile çıkmaya başladıktan iki hafta sonra beni karşısına aldı ve hayatın sadece bundan ibaret olmadığını söyledi. Başka şeyler de yapmak istiyordu: iyi bir akşam yemeği yiyip sohbet etmek, yürüyüşe çıkmak, dondurma alıp bisiklete binmek ya da piknik yapmak gibi. Kulüplere gidip içmenin, insanın zamanını, parasını ve emeğini çaldığını düşünüyordu. Bu tür bir hayat konusunda ona katılmayan biriyle birlikte olamayacağını ve bir seçim yapmam gerektiğini söyledi."

Fia anlamlı bir şekilde silkti omuzlarını. "Ben onu seçtim. İçmeyi ve partilere gitmeyi bırakıp, hayatta bir şeyler yapmaya başladım. Bu yüzden arkadaşlarımı kaybettim ama Scott vardı ve bu her şeye değiyordu. Aslında hedeflerim ve hayallerim olduğunu fark ettim. Daha gerçek bir insan oldum. Hayatı daha iyi yaşamaya başladım."

Jessy, bu kelimelerin doğruluğu altında ezildiğini hissetti. "Benim gerçek bir insan olmadığımı mı düşünüyorsun? Öyleyse tatlım, şunu söyleyebilirim ki—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fia onu susturdu. "Ben sadece hayatının bir kısmını içerek harcamış olan birinin aynısını yapan başka bir kişiyi anlayabileceğini söylüyorum."

Jessy, koltuğa yaslanıp, sessiz televizyona baktı. Fia'nın rahatsızlığının nedeni içmek olsa, bunu anlayabileceğini düşünmemiş miydi daha önce Jessy? Bir ayyaş, diğerini anlardı.

Bunun karşı taraf için de geçerli olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bedeni ısındı ve utandığını hissetti. Sanki küçük böcekler, cildini adım adım yırtıyor gibiydi. Bu, kendi küçük sırrıyken bile yeterince çirkindi ama şimdi en az bir kişinin daha bildiğini öğrenmek…

Sesi kısık, Georgia aksanı baskın bir şekilde, "Bunu herkes biliyor mu?" diye sordu.

"Sanırım Carly şüpheleniyor. Belki Therese de. Diğerlerini bilmiyorum. Söylediğim gibi, ben arkadaşlarım içtiği için içiyordum. Benden beklenen bu olduğu için. İçimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordum. Sen, içinde büyük bir boşluk olduğu için içiyorsun ve içmek buna iyi geliyor. Lucy içindeki kederi besliyor. Sen de boğuyorsun."

Jessy artık daha fazla hareketsiz oturamayacağını hissedip, ayağa kalktı ve tabakları alıp, mutfağa götürdü. Demliği geri getirdi ve bardakları tazeledi. Sonra da sokağı izlemek için uzaklaştı. "Küçük kız kardeşimin içgüdüleri kuvvetli," dedi şakayla karışık. Bunu beceremmesi umurunda değildi. "Bunu beklemiyordum."

Fia ayağa kalkarken, koltuk gıcırdadı. Bir süre sonra, Fia'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yansıması camdan göründü. "İnsanlar benim sadece mükemmel bir vücuttan ibaret olduğumu zannediyor. İşleyen bir beynim olduğunu unutuyorlar." Onun şakası da beceriksizceydi.

Bir süre sessizce dışarıyı izleyerek orada durdular. Ta ki Fia, "Günbatımına bak," diyene kadar.

Çok güzeldi. Mavinin, morun, menekşe renginin, kırmızının ve sarının mükemmel tonları... Jessy daha önce çatıya çıkıp, günbatımının yüzlerce fotoğrafını çekmişti ama fotoğraflar ne kadar güzel olursa olsun, nefes kesen gerçeklikle aynı olamıyordu.

"Scott her gittiğinde, birkaç haftalık bir eğitim bile olsa, gitmeden önceki akşam günbatımını birlikte izlerdik ve bana, 'Mesafenin bir önemi yok. Nerede olursan ol, nerede olursam olayım, ikimiz için de aynı güneş batacak ve sana, seni düşündüğümü hatırlatacak,' derdi." Fia, tek elini pencereye uzattı. "Her gece güneş battığında, onu ve beni ne kadar çok sevdiğini düşünüyorum. Beni gerçekten seven ilk insandı. Benim değerli olduğumu düşünen ilk insan. *Bana* kendimi değerli hissettiren."

"Sana sahip olduğu için şanslıydı," diye mırıldandı Jessy.

Fia'nın dudaklarındaki gülümseme titrekti. "Evet. İkimiz de inanılmaz şanslıydık."

Jessy ağlamak için yeterince üzgündü ama hayat bu şekilde harcanacak kadar kısa... Ah, lanet olsun. Gizlice gözündeki yaşı sildi... ve sonra Fia'nın pencereye yaslı olan elinin titrediğini gördü. Bu duygusallıktan dolayı olan bir titreme değildi. Kontrol edemiyordu. Fia da bunu fark edince elini çekti ve parmaklarını sol elindeki bardağın üzerine sıkıca kapattı. Sonuç olarak, bardaktaki çay yere sıçradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm. Ben..." Kelimeler tuhaf çıkmıştı. *Üjgüm. Men...*

Jessy, bardağı elinden alıp, kolunu beline sardı. "Ben hallederim. Şimdi koltuğa geri dönelim."

Fia, ona tüm ağırlığını verdi ve Jessy başını indirdiğinde kızın ayağının dönmüş olduğunu görünce şok oldu. Ayağının dışına basarak yürüyordu. Aklında iki soru dolanıyordu. Fia'nın nesi vardı? Ve Jessy ona nasıl yardımcı olacaktı?

Fia koltuğa oturunca, beceriksiz bir şekilde gülümsedi. "Ben, sadece dinlenmem gerek. Ben iyi olacağım." İstemeden kıvrılan parmaklarını zorlukla Jessy'nin koluna götürdü. "Sen de iyi olacaksın."

***

Pazartesi sabahı Dalton sessiz bir eve uyandı. Noah hafta sonu için evdeydi ve sabaha karşı üç gibi gelmişti. Dalton'ın onu üst kata çıkarması gerekmişti. *Araba mı kullandın?* diye sormuştu ısrarla ve Noah da sallanarak, sırıtmıştı. *Tabii ki hayır*. Yatağına çöküp kalmadan önce son söylediği bu olmuştu.

Dalton uzanırken, Oz ona bir bakış atıp, ayağa kalkmış ve bıyıklarından kuyruğuna kadar her yerini esnetmişti. Sallandıktan sonra, hızla ön kapıya doğru gitti.

Anma Günü'ydü ve Dalton'ın hiç sevmediği Gaziler Günü kadar anlamsızdı. Dalton daha gençken, Anma Günlerinin, ölümden çok aile ve eğlence ile ilgili olduğunu düşünürdü. Anneleri onları zorla mezarlığa götürür ve çok uzun zaman önce ölen akrabalarının mezarlarına çiçek koydururdu. Göle pikniğe gitmeden önce, geçit törenini hâlâ hayatta olan akrabalarıyla izlerlerdi. Dalton bu günün anlamını tam olarak anladığında, lise bitmişti ve ondan sonra mezarlığa yaptıkları o ziyaretlerden vazgeçmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama şimdi yeniden başlamıştı. Yıl boyunca Sandra'nın mezarına sarıçiçekler koyup, bu haftayı atladığı için kendisini affetmesini umuyordu. Ama kendi annesi ve Sandra'nın annesi onu bu yüzden affetmezdi. Ayrıca, bu özel günde çiçeksiz olan birkaç mezardan birinin de Sandra'nınki oluşu çok acıydı.

Sandra'nın mezarının etrafındaki diğer mezarlar da savaş sırasında terör kurbanı olan ve yakın sayılabilecek zamanlarda ölenlere aitti. Birkaçını tanıyordu. Onbaşı Aaron Lawrence gibi. Bunun, Jessy ile nasıl tanıştığına dair bir anlamı olacaktı hep.

Jessy'yi perşembe gecesinden beri görmemişti. Cuma günü işi bitince, kasabaya gitmeye ve sonunda telefon numarasını almaya niyetlenmişti ama sonra Noah, tarım konusunda uzmanlaşan ve çiftlik ile ilgili soracakları bir sürü sorusu olan arkadaşlarıyla çıkagelmişti. Cumartesi ve pazar günü de bir sürü aksilik olmuştu. Birkaç inek dışarı çıkmış ve sonra da çitlerin diğer tarafındaki hayatın kolayca teslim olmak için fazla ilginç olduğuna karar vermişlerdi. Noah ve Dalton, hayvanları yakalamaya çalışırken, Noah'nın atı yaklaşan bir aracın sesinden ürküp, çocuğu yola atmış ve başının arkasının sert bir şekilde yere çarpmasına neden olmuştu. Bacağını yaralayan tayın yarası yine açılmış ve veterinerin gelmesi gerekmişti.

Pazar sabahı, Dalton aşağı indiğinde, koridorun su dolduğunu görmüştü. Alet odasındaki sıcak su tankı patlamış ve birinci katı su basmıştı. Islak elektrik süpürgesi ile suları çekip, paspasla yerleri kurutmuş ve suları arka kapıdan dışarı akıtmaya çalışmışlardı. Oz'un her geçişinde içine girmesi için mükemmel çamurlu bir göle dönmüştü ev.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tüm işlerine rağmen, Dalton bugün Jessy'yi görmek istiyordu. Bu tuhaf bir duyguydu ve uzun zamandır böyle bir şey hissetmemişti ve bir daha hissedebileceğini de zannetmiyordu. Ama bu, iyi hissetmesine neden oluyordu.

Giyindikten sonra, Oz ile alt kata, mutfağa indi ve büyük bir sürprizle karşılaştı. Noah da giyinmişti ve parıldayan gözlerle, pastırmalı yumurta yapıyordu. "Köpeğin arkasından senin geleceğini tahmin etmiştim. Kahve hazır. Bisküviler de beş dakika içinde hazır olacak."

Dalton fincanını sert kahve ile doldururken, Noah'ya ters ters baktı. "Akşamdan kalma bile değilsin."

"Kahvaltını hazırlamak yerine, deli gibi kusuyor olsam daha iyi mi hissederdin? Ayrıca çok sarhoş da değildim." Noah, büyükannelerinin eski örtülerinden birinden yapılmış olan tencere altlığının yanına bir tüp margarin koydu.

"Bugün Stillwater'a dönecek misin?"

"Evet. Birkaç saat sonra. Çiçek alıp... şeyden başka planın var mı?"

Dalton masaya oturdu ve tencere altlığına baktı. Büyükannelerinin yaptığı çılgın bir örtüden kesilmişti. Elli santimetrelik, yün, pamuklu ve kadife şeritlerin farklı şekillerde konduğu, sık yıkandığı için rengi solan ama hâlâ sağlam olan bir parçaydı. Bundan elli yıl sonra, kendisi için de aynı şeylerin söylenebilmesini istiyordu.

"Evet," dedi Dalton sonunda. "Şu tanıdığım adam ile nişanlısı bugün öğleden sonra mangal yapacaklar."

Noah ocağa arkasını dönüp, gözlerini ve ağzını kocaman açtı. "Kim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanımıyorsun."

"Senin tanıdığın *herkesi* tanıyorum."

Yakın bir geçmişe kadar bu doğruydu. Dalton muhatap olmak zorunda olduğu kişiler dışında herkesten uzaklaşmıştı ve Noah da onları tanıyordu. "Dane'i tanımıyorsun. Kışlada asker ve palomino atlarını seviyor ve..." Derin bir nefes aldı. "Önümüzdeki hafta düğününde sağdıcı olacağım."

Noah'nın ne diyeceğini bilememesi çok rastlanır bir durum değildi ve Dalton bu durumdan hoşlanmıştı. Noah yanan pastırmanın kokusunu alana kadar öyle kaldı ve sonra da ocağa dönüp, hızla konuşmaya başladı. "Benim haberim bile olmadan nasıl olur da birileriyle sağdıcı olacak kadar samimi olursun? Nerede tanıştınız? Asker mi? Gerçek asker mi? Ve bir *partiye* mi gidiyorsun?"

Dalton en kolay olan soruyu cevaplamayı seçti ve geri kalanını duymazdan geldi. "Evet, bir parti. İnsanların ve yiyeceğin falan olduğu."

"Ve bir düğün. Sen şeyden beri düğüne bile gitmedin—" Noah, yiyecekleri tabaklara doldururken, omzundan arka tarafa doğru bir bakış attı.

"Sandra ve ben evlendiğimizden beri," dedi Dalton sakin bir şekilde. "O zamandan beri evlenen pek kimseyi tanımadım."

Noah tabakları getirdi ve sonra da bisküvilerin *sıcak tenekesini alıp, komik örtünün üzerine koydu. "Baş nedime güzel mi? Yatma ihtimaliniz var mı?"*

Küçük kardeşinin aklında her zaman birileriyle yatmak vardı. Gerçi on dokuz yaşında olduğu için bu normaldi. Ve kabul etmek ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rekirse, bu düşünce Perşembe gecesinden beri Dalton'ın aklında da olması gerektiğinden çok fazla yer kaplıyordu. *Bir dahaki sefere…*

Dalton hafifçe öksürdü. "Onunla tanışmadım. Utah'tan gelen bir bilim kadını ve evli."

Noah, karşısındaki sandalyeye oturdu ve kahvaltısıyla ilgilenmeye başladı. "Başka kadınlar da olmalı. Düğünlerdeki bekâr kadınlar her zaman kolay lokmadır." Noah başını duyduklarına inanamıyormuş gibi salladı. "Lanet olsun… İnsanlarla tanışıyorsun, partilere gidip, düğünlere katılıyorsun… Bir sonraki adımı biliyorum. Eve gelip, burada bir kadın bulacağım."

Dalton bedeninin ısındığını hissetti ve sandalyesinde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Noah'ya Jessy'den bahsetmek zorunda değildi. Şimdilik onları neler beklediğini bile bilmiyordu. Belki de her şey burada kalırdı. Birkaç buluşma, yakınlaşma ve *her şey güzeldi hoşça kal*. Gerçi Dalton böyle olmasını kesinlikle istemiyordu. Jessy ile ilgili bir şeyler vardı…

Noah, Dalton'ın cevabıyla ilgilenmek yerine yiyecekleriyle ilgileniyordu. Dalton da kendi tabağına odaklandı ve bir süre içeridekı tek ses onların yemeklerini silip süpürmesi ile Oz'un geleceğinden emin olduğu yemek artıklarını düşünerek yalanması oldu.

Noah sonunda yeniden konuşmaya başladığında, Dalton son bisküvisine tereyağı sürüyordu. "Büyükannemin ve büyükbabamın mezarlarına kimse çiçek bırakıyor mu?

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim." Zaten kasabada çok fazla akrabaları yoktu—Smith ve Reynolds aileleri Oklahoma'nın farklı yerlerine dağılmışlardı. Yaşlılar ölmüş, gençler de taşınmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir sessizlik daha oldu. Noah sandalyesini arkaya doğru itti ve bacak bacak üstüne attı. "Sence… Dillon da buralarda bir yerlere gömüşmüş ve mezarına kimse çiçek bırakmıyor olabilir mi?"

Dalton ağzındaki bisküviyi ağır ağır çiğnedi ve sonra da bir yudum kahve içti. İkizi ile ilgili konuşmaktan hatta onu düşünmekten bile nefret ediyordu ama bu, onu aklından çıkarmasını sağlamıyordu tabii. Dillon gittiğinde, Noah çok küçüktü. Başlarda, her gün onunla ilgili sorular sorardı—*Nereye gitti, ne zaman eve gelecek?*—ama artık adını çok nadir anıyordu. Bunun bir nedeni üzerinden çok zaman geçmiş olması, diğeri de Dalton'ın acılarını körüklemek istememesiydi. Belli ki Dillon, Noah'nın da düşüncelerinden çok uzak değildi.

"Bilmiyorum," dedi Dalton sonunda. "Belki de hayattadır."

"Hiçbir şey *hisset*miyor musun? O senin ikizin. Bir tür iletişiminiz olması gerekmez mi?"

Dalton'ın ilk tepkisi bununla alay etmek oldu. İkincisi de bu konuşmayı daha önce hiç yapmadıkları için hissettiği bir şaşkınlık. Hayır, şaşırmaması lazımdı. Daha önce Noah'nın bu soruyu sormasına hiç izin vermemişti. "Belki bazı ikizler için öyledir ama bizim için öyle değil. Çocukken ve aynı odayı paylaşırken bile, hiçbir zaman onun ne hissettiğini anlayamazdım."

"Neden o şekilde gitti? Neden kimseye iyi olduğunu bile haber vermedi?"

"Sanırım gecenin bir yarısı kaçmış olmasının bir nedeni, giderken yanında kız arkadaşımı da götürüyor olmasıydı. Kızın babası, neler olduğunu biliyor olsaydı, Dillon'ın karşısına bir tüfekle çıkardı. Aramaması da… tam Dillon'a yakışan bir hareket.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendinden başka hiç kimseyi düşünmez."

Noah'nın gözleri kız arkadaş kısmında kocaman açıldı. Anne ve babası ona daha önce hikâyeyi tamamıyla hiç anlatmamışlar mıydı? Acı anıları onlara hatırlatmamak için mi bunu hiç sormamıştı onlara? Dillon'ın tersine, Noah insanların duygularına çok önem verirdi. İçgüdüsel davranarak, sinirlenebilir ve ortalığı birbirine katabilirdi ama sonunda insanların duygularına saygı duyardı.

"Bazen, onu hatırlayıp hatırlamadığımdan bile emin olamıyorum," dedi. "Birçok şeyi hatırlıyorum ama bazen hatırladığım kişi o mu yoksa sen misin emin olamıyorum. Yani, birbirinize benziyordunuz, benzer davranıyordunuz. Mesela, beni kilise kıyafetlerimle göle atan sen miydin yoksa o muydu hatırlayamıyorum."

"Oydu. Sen uyurken saçlarını tıraş eden de oydu. Seni, pantolon askından, ağıldaki askıya asan da oydu. Noel Baba'nın çocukları kaçırıp, atölyesinde onlardan oyuncak yapmayı sevdiğini söyleyen de." Dalton birden sırıttı. "Aslında, anılarında birisi sana kötü bir şey yapıyorsa, o Dillon'dır. Ben iyi olan ikizdim."

Noah homurdandı ve sonra da eğilip, tabağını Oz için yere bıraktı. "Ona âşık mıydın?"

Kimden bahsettiğini anlaması, Dalton'ın biraz zamanını aldı. "Öyle olduğumu zannediyordum. Ama sonra bunun sadece on dokuz yaşında olmamdan kaynaklandığını anladım." Bir nefes verip, zihninin o kısmındaki görüntüleri getirdi gözlerinin önüne: sarı saçlar, mavi gözler, itfaiye kırmızısı rujlara olan düşkünlüğü, dans, country tarzı müzik ve eğlenceli zamanlar. "Adı Alice'ti ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürekli sakız çiğnerdi. Her cümlesinde, 'bilirsin ya?' derdi. Bir ay daha birlikte olacak olsak ya o sıkılırdı ya da ben onu bir kez daha 'bilirsin ya?' dediği için boğardım."

"Ama bu bir kuraldır," dedi Noah. "O senin *kız arkadaşındı.* Erkek kardeşinin kız arkadaşıyla takılmazsın."

Dalton, Jessy'yi geçen ay Noah'dan uzak durması konusunda uyardığını hatırladı. Şimdi anlıyordu ki, aslında buna hiç gerek yoktu. Jessy onunla dans edip, bir şeyler içebilir, hatta dans edebilirdi ama artık Noah'nın onun tipi olmadığını biliyordu.

Bunu biliyordu, çünkü onun tipi, *kendisiydi.*

***

Jessy, Anma Günü geçidinde, evinin karşısındaki kaldırımı kaplayan Margarita Kızları ve onların aileleri ile çok iyi zaman geçirdi. Dane ve Therese'nin kıymetlisi Keegan, ordu ile ilgili konulardan, Therese'nin çocukları Abby ve Jacob'tan konuşup, kendi arkadaşlarıyla selamlaşırken, bir yandan da Keegan'ın küçük kızı Mariah'yı oyaladılar. Bennie büyükannesini getirmişti. Kakao kahvesi gözleri her şeyi görebilen akıllı bir yaşlıydı. Jessy ilk tanıştırıldıkları andan sonra, ruhuna işleyen bakışlarını görüp, bir daha onunla göz göze gelmek istememişti. Lucy ve Marti her zamanki gibiydiler. Fia iyi bir gün geçiriyordu. Gerçi Jessy yine de her ihtimale karşı bir sandalye getirmiş, Bennie'nin büyükannesi ile karnı burnunda Ilena'nın arasına koymuştu.

Tüm kızlar bu günü sadece iyi anıları hatırlayarak kutluyor gibiydi ya da en azından iyi tol yapıyorlardı. Jessy her zamanki gibi hem iyi hem kötüydü. Çok fazla sevgi ve eğlence, acı ve pişmanlık bir aradaydı. Şaşırtıcı olan şey şuydu ki: Kendini bir sahtekâr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi hissetmiyordu. Belki de suçluluk havuzunda sonunda dibe vurmuştu. Belki de ruhu sonunda affedilmeyi hak edebileceğini düşünmüştü. Büyük hatalarını dengeleyecek kadar çok doğru ile.

Geçit bittikten sonra, evleri yürüme mesafesinde olanlar yürüdü ve diğerleri de trafiğin azalmasını bekledi. Jessy o sırada Bennie'nin büyükannesinin yanına otururken buldu kendini. *Bana Maudene Anne de*, dedi yaşlı kadın, Jessy'nin ellerini ellerinin içine alırken. Ama Jessy, içindeki o eski kafalı Güneyli kızdan bıkmıştı ve *Anne* kelimesini kullanması neredeyse imkânsızdı.

"Adın neydi tatlım?" diye sordu yaşlı kadın.

"Jessy. Jessamine'in kısaltması."

"Güney Kaliforniya'nın yabani çiçeği. Oralı mısın?"

"Hayır, Bayan Maudene. Ben Georgia'da büyüdüm." Hâlâ da büyümeye devam ediyordu.

"Benim memleketim, Beaufort'un ilerisinde Güney Carolina. İnsanları çok iyidir."

"Benim memleketim Atlanta ve Eski Güney, eski para, eski inanışlar, eski tavırlarla ilgili ne biliyorsanız, orada bulmak mümkündür." Wilkes-Hamilton ailesinin geçmişinde, birkaç çiftlik, birkaç kölelik ve kirli sırlar vardı.

"Oradan ne zaman ayrıldın?"

"On sekiz yaşıma geldiğimde. Siz?"

"Otuz bir yaşıma gelip, boşandığımda, kendim için yeni bir hayat ararken. Orayı seviyip sevmediğimden hâlâ emin değilim," dedi Bayan Maudene ve sonra da güldü. "Mezarlıkta kendime bir yer alacak kadar sevdim. Cenazeme gel Jessamine ve lütfen benim kızımın gülüp, şarkı söylemesini sağla. Sakın tek bir damla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözyaşı bile akıtmasın."

Jessy'nin boğazı düğümlendi. Gülüp, şarkı söylemek belki olabilirdi. Ama tek bir gözyaşı bile akıtmamak? Birini seviyorsanız, gözyaşı da cenaze töreni ve gömülme anının vazgeçilmeziydi. "Onunla gülüp, şarkı söylerim."

Maudene Anne eğri parmağını ona doğru salladı. "Ağlamama konusunda bir şey söylemedin."

"Bu konuda söz veremem, biliyorsun."

Yaşlı kadın yine güldü. Tüm bedenini titreten türden bir gülüştü bu. "Ah, pekâlâ, bu konuda endişe etmemiz için daha çok yılım var. Henüz yetmiş sekiz yaşındayım."

Bennie, Maudene Anne'nin sandalyeden kalkmasına yardım etmek için geldiğinde, Jessy de onun kolunu tuttu ve elinin altındaki tenin hassaslığına ve gücüne şaşırdı. Kadın, hayatta bazı zor zamanlar geçirmişti ama Jessy bunların hepsini incelikle atlatmış olduğundan emindi çünkü belli ki onlarla çevrelenmişti.

Ve her zaman insanların fotoğraf karelerini berbat ettiğini düşünen Jessy, fotoğraf çekmek istiyordu.

Lucy ve Marti en son gittiler ve öğle yemeğinde kendilerine katılması için Jessy'yi de davet ettiler. Carly'nin evine ikide davetlilerdi ve ziyafet de beşten önce başlamazdı. Diyetinin dördüncü gününde olan Lucy, kesinlikle o kadar uzun süre bekleyemezdi.

Jessy onları reddetti. Mangaldan önce yapması gereken bir şey daha vardı ve bunu da tek başına yapsa daha iyi olurdu. Kalan birkaç parça çöpü alıp, kamp sandalyesini katladı ve kapının iç tarafına bırakıp, üst kata hızla çıktı. Çiçek, arabasının arka koltu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğundaydı ve fotoğraf makinesi de çantasında. Kıyafetleri mezar ziyareti için uygundu—mavi kolsuz bir elbise ve açık ayakkabılar—ve ne saçını ne makyajını düzeltmesi gerekiyordu.

Fort Murphy Ulusal Mezarlığı tabii ki kalabalıktı. Savaş anıtının yanında bir tören yapılıyordu ve farklı bölümleri insanlar doldurmuştu. Her bir mezarda bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Bu görüntü, Jessy'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. Aaron bu bayrakla gurur duyuyordu. Üniformasında taşıyor, her gün dışarı asıyor, arabasının camında çıkartmasını gezdiriyordu. Onun için, dünyada uğruna her şeyin yapılabileceği şeyi temsil ediyordu bu bayrak. Uğruna savaşılabilecek, ölünebilecek. Bu bayrağı seviyordu.

Jessy, bayrağı uzun süre, Aaron'ın tabutunu örtmesiyle hatırlamıştı.

Jessy de vatanseverdi. Sadece onunki Aaron'ınki kadar görünür değildi. Jessy, uğruna savaşılabilecek kurallar olduğunu düşünüyordu. Uğruna kesinlikle ölünebilecek insanlar. Orduya girip, bir silah alabileceğini, tehlikeden kaçmak yerine, üzerine üzerine gidebileceğini hiç zannetmiyordu. Herkes kahraman olamazdı.

Ama o askerine destek olmuştu. Onunla evlenip, güzel zaman geçirmiş, onu desteklemiş ve cesaretlendirmişti. İmkânlarını beğenmiş, düşük maaşları, sürekli taşınmak zorunda olmayı ya da ordu yüzünden daha güçlü durmak zorunda olmayı dert etmemişti.

Ve Aaron, her gidişinde, Jessy onun dönüşünü beklemişti.

Son seferinde de bekliyordu. Henüz avukatla konuşmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henüz hiçbir evrakı doldurmamıştı. Aaron, görevlendirmesindeki son iki haftayı da bitirebilseydi, her zamanki gibi eve gelip, onu karşılayan Jessy'yi bulacaktı. Jessy boşanmayı istiyor olsa da, onu hâlâ seviyordu. Sadece olması gerektiği kadar çok sevmiyordu. Onun sağlıklı bir şekilde dönmesine minnet duyacaktı. Onun eve dönüşü her zamanki kadar önemliydi.

Ve kim bilirdi? Belki de boşanma ile ilgili fikri değişirdi Jessy'nin.

Kendini suçlamaya çok alışık olan yanı bundan pek emin değildi. Bir yanı bu düşünceyle karmaşıktı.

Dar yolda diğer arabaların yanından arabasıyla geçti ve Aaron'ın bölümüne gelince, kenara çekti. Arabanın diğer tarafına geçip, fotoğraf makinesini boynuna astı. Çiçeği aldı ve Aaron'ın mezarına doğru birkaç metre ilerledi. En sevdiği çiçekçi Pansy hazırlamıştı bunu. Bir sepette, zarif morsalkımlar, yeşillikler ve birbiriyle uyumlu tonlardaki çiçekler. Jessy, çiçeğini taşın yanına koydu ve küçük bayrağın çevresinde çıkan filizleri temizledi. Birkaçının taşın üzerinden sallanmasına izin verdi.

İlk evlendiklerinde, mor salkımlar, Savannah apartmanlarının dışındaki canlı meşe ağaçlarında açıyordu. Jessy kaç sabah orada uzanıp, pencereden dışarı zarif çiçeklere bakmış ve dünyadaki en şanslı kadın olduğunu düşünmüştü?

Yan taraftan çıkan bir otu koparmak için eğildi ve sonra da elini mermerin üzerine koydu. Ilık ve sert bir şekilde. "Eve gelmeyi hak ediyordun Aaron," diye fısıldadı. "Savaşlarda çarpıştın. Kendini onurlandırdın. Giden sen olmamalıydın."

Ama o olmuştu. Tanrı, şans, kader, talih, talihsizlik ya da her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neyse o almıştı Aaron'ı. Dünyayı ihtiyacı olan bir adamı vermesi konusunda ikna etmişlerdi.

Peki, Jessy'yi neden terk etmişlerdi? Ne sebeple?

Jessy, bacakları karıncalanana kadar orada dizlerinin üzerinde kaldı. Parmak uçlarını öptü ve sonra da Aaron'ın adının kazındığı yerde gezdirdi ve bir an için, kendini… huzurlu hissetti. Bu, tuhaf bir duyguydu. Jessy'nin hayatı hep karmaşık olmuştu—öfke, isyan, yalnızlık, boşluk, korku, incinme, mutluluk ve kararsızlık, kendine güvensizlik ve dayanılmaz bir acı. Huzur dolu anlar—sakin, huzurlu, korkunun, kendinden nefretin ve kötü duyguların olmadığı—daha az ve uzaktı. Jessy bu duyguya tutunup, sonsuza kadar bırakmamayı diledi ama bunu yapamazdı.

Sadece bunu yeniden bulmayı öğrenmeliydi.

Ayağa kalkıp, bacaklarındaki otları silkeledi ve güneye, Sandra Smith'in mezarına doğru baktı. Bayrağı, güzel bir sarı buketin üzerinde dalgalanıyordu. Dalton, Jessy ile tanıştığı gün de ona sarıçiçekler getirmişti. Muhtemelen bu, Sandra'nın en sevdiği renkti. Jessy, *Bana bakın! Mükemmelim!* diyen her rengi severdi.

Taşların arasından Sandra'nın mezar taşına doğru ilerledi. "Sen, benden daha cesur bir kadındın," diye mırıldandı. "Senin yaptığın şeyleri ben yapamazdım."

"Nasıl deniyordu? Cesaret bir şeyden korksan da onu yine de yapmaktır."

Dalton'ın sesi, Jessy'yi şaşırttı. Omzunun üzerinden baktı ve sonra diğer omzunun üzerinden de ve sonra onun yandaki ağacın gölgesinde durduğunu gördü. Duyguları çok güzeldi: şaşkınlık, keyif ve saf mutluluk. Bu kadar basit duyguların bu kadar güzel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabileceğini unutmuş muydu?

Dalton yaslandığı ağaçtan uzaklaştı ve birkaç adım yaklaştı. "Sen de gayet iyi iş çıkarırdın. Ve sen eve dönerdin."

"Sandra eve dönmek için elinden geleni yaptı."

Dalton dudaklarını araladı ama sonra tekrar kapattı. Bir süre sonra, Jessy'nin fotoğraf makinesine baktı. "Mezarlıklarda çok fotoğraf çeker misin?"

"Eskiden doğduğum yerde çekerdim. İki yüz yıllık mezar taşları hep ilgimi çekmiştir." Jessy, makinenin kapağını çıkarıp, düğmesine bastı ve boşta kalan eliyle etrafı işaret etti. "Bayrakların fotoğraflarını çekmek istiyorum."

Mezar taşlarının simetrisini ve renkleri objektife alıp, çekmeye başladı. Farklı açılara çevirip, çekmeye devam ediyordu. "Güneydeki birçok eski mezarlıkta, İç Savaşta Ölenleri Anma Gününde, mezarlara çiçekler koyup, yere bir çarşaf ya da masa örtüsü sererler. Piknik yapıp, ailelerini ve komşularını ziyaret ederler. Çocuklar da bu sırada oyun oynar."

"Bunu bilmiyordum. Ben pikniklerimin daha az hüzünlü yerlerde olmasını tercih ederim."

Jessy makineyi ona çevirdi ama fotoğrafını çekmedi. "Seni piknik yaparken hayal edemiyorum."

"Uzun zamandır yapmadım."

Jessy buna şaşırmamıştı. Kendisi de yapmamıştı. "Bugün için ne planın var?" Jessy yeniden dizlerinin üzerine çöküp, mezar taşlarına döndü ve esintinin durmasını bekledi. Sonra deklanşöre bastı. İyi bir kare yakalayabilmek için birkaç tane daha çekti.

"Sana sürpriz yapmayı düşünüyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yorum bile Jessy'yi şaşırtmaya yetmişti. Makinesini indirdi ve sonra ayağa kalktı. Dalton, evine gelip, bir yerlere gitmek için davette falan bulunacaktı? Gerçi öyle bir durumda sürprizi yapan Jessy olurdu çünkü akşama kadar eve dönmeyi düşünmüyordu. "Nasıl?"

"Bu öğleden sonra bir mangala gidiyorsun."

"Evet." Muhtemelen bunu Dalton'a daha önce söylemişti. Ne kadar gevezeydi.

"Ben de."

"Carly ve Dane'in evinde mi?" Dalton bunu başıyla onaylayınca, Jessy düşünceli bir şekilde makineyi başka bir yöne çevirdi ve çiçeklere, ağaçlara, gölgelere ve dalgalanan bayraklara baktı. Dalton ve Dane'in arkadaş olduğunu biliyordu ama yine de Carly'nin arka bahçesine gidip de Dalton'ı karşısında bulacak olsa çok şaşırırdı. Margarita kızlarının hepsi, bu yakışıklı kovboyun kim olduğunu merak ederdi ve Jessy de onun yanındayken nasıl davranması gerektiğini bilemezdi. Ve sonra da birileri şüphelenip, anlardı…

Ya da Jessy, Dalton'a karşı gayet normal davranırdı. Herkes birbirlerini tanıdıklarını fark ederdi. Hatta belki Jessy, *Bu, Dalton, benim*—Arkadaşım mı? Erkek arkadaşım mı? Önce yatıp, sonra tanıştığım adam mı? Zamanımın çoğunda var olan ve hep daha fazlasını istememe neden olan adam mı?— derdi.

"Eğer rahatsız olacaksan, gelmeyebilirim."

Jessy ona bir kez daha makineden baktı. Koyu gözleri sabit ve meraklıydı. Bu kez, fotoğrafını çekti. Onun için Dalton ne ara bu kadar tanıdık olmuştu da, yüz hatlarını ezbere öğrenmişti? Ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamandan beri onun fotoğrafını çekme ihtiyacı duyuyordu?

Jessy bilerek makineyi daha sıkı tuttu. "Tabii ki hayır. Eğer, birlikte görülmekten rahatsız olmazsan, birlikte gidip, oradakileri şaşırtabiliriz."

"Sorun değil."

Dalton onunla daha az çiçeğin olduğu daha yalnız mezarlara doğru yürümekten hiç de rahatsız olmuyordu. Bu askerlerin aileleri burada yaşamıyor galiba diye düşündü ya da kendileri de ölmüş olabilirlerdi veya Anma Günü'nü sıradan bir tatil günü gibi kullanıp, göle gidiyorlar, havuz kenarında takılıp, arkadaşlarıyla geziyorlardı. Aslında, Jessy'nin buna üzülmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Bu, askerleri değersiz kılmazdı, mesafeler sevgiyi azaltmazdı. Zamanla herkesin mezarına yapılan ziyaretler azalırdı. Hep böyle olurdu.

"Başka sürprizin var mı?" diye sordu Jessy yaşlı bir kadını sevdiği birinin mezarı başında rahatsız etmemek için arkasını dönerken.

"Cumartesi günü düğünde olacağım."

Dalton, Dane, arkadaş. Tabii ki düğüne davet edilmişti. Sonra birden aklına geldi: Dalton, düğüne kendisiyle gitmesini mi isteyecekti? En sevdiği insanlardan birine olan sevgisini Tanrının ve herkesin önünde ilan etmek için mükemmel bir gün olurdu. Bu, bir kadının göklere uçması için yeterdi.

Dalton onun aklını okumuş gibi, "Erkenden gitmem gerekiyor çünkü sağdıç benim ama belki sonrasında, yemeğe çıkabiliriz. Yıllardan sonra üzerimde ilk kez takım elbise ve kravat olacağı için, belki güzel bir yerlere gideriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy bundan daha sevimli, komik ya da kibar davetler almıştı ama daha önce hiçbir daveti kabul etmek için bu kadar istekli olmamıştı. "Tabii ki. Ben de normalden daha hoş giyineceğim."

"Her zamanki ışıltın yeter. Gelini gölgede bırakma."

Carly'yi düğünde gölgede bırakacağını düşünüyor olması Jessy'yi gülümsetti ve yeniden fotoğraflarını çekmeye başladı. Bir yandan da akşam eve döndüğünde bunu bir yere kaydetmesi gerektiğini düşünüyordu. Cumartesi günü şimdiden takvimde Önemli Bir Gün diye işaretlenmişti.

Bu gece eve gidince altına bir not daha ekleyecekti: *Çok* Önemli Bir Gün.

10. Bölüm

Taşıyacağı tatlılar olmasaydı, Lucy, Carly'nin evine kutlama için yürüyerek de gidebilirdi. Joe ile dört sabah yürüyüşünün ardından—ve bir de hiç ummadığı üç akşam yürüyüşü—en azından biraz daha güçlü ve dayanıklı olduğunu hissediyordu. *Bu bir yarış değil,* demişti Joe. Bunun amacı daha iyi yemek, daha sağlıklı yaşamak ve düzenli egzersiz yapmaktı. İlk haftadan dört beş kilo gibi bir sonuca ulaşamazdı—*kalbimi kırıyorsun*, demişti Lucy alay ederek—ama bunu başaracaktı.

Ben'in dikkatini çekmek için o kiloya biran önce ulaşması gerektiğini kendine sakladı. Kesinlikle arkadaşlardı ama Lucy, Ben'in kendisini bundan daha fazlası olarak görmesini istiyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Ben'in Tallgrass'taki zamanı kısıtlıydı. Buraya gelmek için, hayatını askıya almıştı ve Patricia'nın ihtiyacı kalmadığında, o da evine dönecekti. Sonrasında birbirlerini yirmi yıl daha görmeyecekler miydi?

Lucy, bu kısa ziyareti sırasında, buraya geri dönmesini sağlayacak kadar ilgisini çekebilecek miydi Ben'in?

Bunu yürekten diliyor ve olmasını çok istiyordu. *Evet!*

Carly ve Dane iki büyük şemsiye kiralamış ve gölge yapmaları için bahçenin iki yanına yerleştirmişti. Masalar, stadyum sandalyeleri ile şezlonglar gölgeye yerleştirilmiş, verandaya da iki ızgara kurulmuştu. Üzerlerinde birkaç farklı çeşit et vardı.

"Bu adamlar mangal işini çok ciddiye alıyorlar," dedi kulübe her zaman katılmayan üyelerden biri olan Leah Black. Bir yandan da verandanın ucundaki buz dolu metal kaptan bir şişe kola alıyordu. "Marco yumurta bile haşlayamazdı ama eline maşayla körnürü verdin mi, beş yıldızlı bir yemeği atıştırmalıktan tatlıya çevirebilirdi."

"Bu, kromozomlarında olmalı. Mike'ın biftekleri ve köfteleri de en iyisiydi ama aynı malzemeleri alıp, ocağın karşısına geçecek olsa, bir süre boş boş bakıp, bir şeyler dener ve sonra bana bakıp, giderdi" —Lucy mağara adamı taklidi yaptı— "*Ateş nerede? Duman gitti?*"

Lucy, kabın içinden kola yerine su aldı. Çenesini sıkıp, kolayı bıraktı ve suyun da en az onun kadar lezzetli olduğunu söyledi kendi kendine. Evet, lezzet konusunda kendine yalan söylemekte üstüne yoktu. Buharda pişmiş, kızarmıştan daha iyiydi. Balık, köfteden daha iyiydi. Brokoliyi *seviyordu*. Yalanlar devam edip gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy ile Leah diğer kulüp kızlarının da toplandığı gölgeye doğru gittiler. Marti her zamanki gibi havalı ve güzel görünüyordu. Bennie, büyükannesini kilisenin dua grubunun grup yemeğine bırakmıştı—*klimalı bir yerde*, demişti Maudene Anne mutlu bir şekilde başını sallayarak—ve Ilena da yardım almadan sandalyesinden kalkamasa da, her zamanki gibi neşeliydi. Geçit töreninden sonra Carly ve Lucy'nin yardımını kabul etmişti ama akşam yemeğinden sonra erkeklerin yardım için hazır olmasını söylemişti. Çünkü iki kişilik yemek yedikten sonra, yeniden ayağa kalkabilmek için erkek gücüne ihtiyaç duyacaktı.

Lucy grubun geri kalanına bakıp, tek eksiğin Jessy olduğunu fark etti ve tam o sırada bahçenin yan kapısı açıldı ve Jessy içeri girdi... arkasından da uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı, bronz tenli, Stetson şapkası, çizmesi ve her şeyiyle tam bir kovboy olan bir adam girdi. Fia sessiz bir ıslık çaldı ve diğer kadınlar da dönüp baktılar.

"Ah, Aman," dedi Ilena. Basit kelimeleri ve nazik sesiyle her şeyi anlatıyordu. *Yüce Tanrım.*

"Sence beraberler mi yoksa sadece aynı anda mı geldiler?" diye sordu Therese.

O sırada kovboy, Jessy'nin boynunda asılı duran fotoğraf makinesini düzeltip, hepsinin bir ağızdan konuşmasına neden oldu, "Birlikteler."

"Bu, kim?"

"Dane'in sağdıcı Dalton," dedi Carly. "Onun haberi olduğunu bilmiyordum..."

"Hey, Dalton," diye seslendi Bennie. "Carly neden senin Jessy'yi tanıdığını bilmiyor?" Normal şartlarda, bu soruyu sora-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın Jessy olması gerekirdi ama Bennie de aynı tavırla ona vekâlet ediyordu.

Dalton, herkesin ilgisinin üzerinde olmasından rahatsız olsa da, bunu belli etmiyordu. Jessy'nin yanakları kırmızıydı ama Dalton gayet normaldi. Bunun sebebi bronz teni ve şapkasının siperliği olabilirdi. "Üzgünüm Carly. Uzak akrabalarımın, komşularımın, arkadaşlarımın ve tanıdıklarımın bir listesini vereceğim sana."

Carly'nin yüzü kızardı ve Bennie'yi dürttü ama bu, Bennie'yi yavaşlatmadı. "Kesin yap."

İkili, yemeklerin konduğu masaya doğru ilerledi. Jessy, mutfakta iyi olmadığı için, her zaman yanında taze meyve ve sebze tabakları getirirdi. Muhtemelen Lucy sadece bunları yiyecekti. Gerçi Joe ona sihirli kelimeleri söylemişti: ölçülü olmak.

Birkaç dakika sonra Dalton, mangalın başındaki erkeklere katıldı—Dane, Keegan ve Dane'in savaştan arkadaş olduğu yaralı çocuklardan birkaçı—ve Jessy'nin de kızlara katılmaktan başka şansı kalmadı. Şemsiyenin altındaki kızların hepsi, *a-ha, hadi dökülmeye başla bakalım,* der gibi bakıyordu.

Bennie hemen atladı. "Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı tatlım?"

Lucy, Jessy'nin güvende hissetmek için fotoğraf makinesini sımsıkı tutuşunu ve ardından gruba bakışını izledi. Nefes alış verişleri zorlaşmıştı. "İşimden ne kadar nefret ettiğimi hep anlatırım, bilirsiniz. Yeni bir iş buldum. Artık Tallgrass Hayvan Barınağı'nda, pire tarayıcısı, kene toplayıcısı, hayvan yıkayıcısı ve dışkı süpürücüsüyüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve tabii ki Lucy dahil herkes, onun bu açıklamayla yakışıklı kovboy konusunu geçiştirmesine izin verdi. Hepsi Jessy'nin ütülü ipek elbisesine, deri açık ayakkabılarına, mükemmel manikür ve pedikürüne, düzgünce yapılmış saçlarına ve harika makyajına baktı ve sonra Marti herkesten önce akıllardaki soruyu sordu. "Sen köpekleri sever misin ki?"

"Tabii ki severim. Neden sevmeyeyim?"

"Çünkü tüy dökerler, yalarlar, pis kokarlar ve nereye isterlerse oraya işerler," diye yanıtladı Lucy. "Senin ve mobilyaların üzerine atlayıp, parkeleri çizer ve yatağının ortasında uyumak isterler. Bir yandan da ağır kokulu nefeslerini yüzüne verirler."

"Evde büyütmek için falan almadım," dedi Jessy. "Sadece onlarla *ilgileniyorum*. Çok tatlılar ve içinizde evcil hayvan arayan varsa, bir sürü seçeneğimiz var. Sahiplenmek ücreti yetmiş beş dolar ve hayvanlar hem kısırlaştırılmış hem de aşılarını vurulmuş durumda."

"Peki ya kovboy?" diye sordu Fia. "Onun da aşıları yapılmış mı? Çünkü... deli gibi ateşli."

Lucy de sandalyesinde arkasına yaslanıp, onu onayladı. Dalton gerçekten deli gibi ateşliydi. Ben ise bunu kızlara koro halinde söyletebilirdi. Lucy, onu da davet etmiş olmayı isterdi. Keşke onu buraya getirebilse, kızların gözleri açık kalsa ve onu nereden bulduğunu deli gibi merak etselerdi.

Bir gün.

Sonuçta her kadının hayal etmesi gerekirdi, değil mi?

***

Salı sabahı koyu ve ağır bulutlar gökyüzünde asılı duruyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yağmur yağdırmayı bekliyordu. Ben, George'un şerefli nakli için cenaze evinin tahsis ettiği aile aracının arka koltuğunda, Tulsa'ya giderken bulutlara bakıyordu. Patricia ona bir kilometre uzakta, diğer yolcu penceresinde, düşüncelerinin içinde kaybolmuş durumdaydı. Teğmen Graham, papaz ve Binbaşı Baxter da yan koltuktaydılar.

Babasının cenazesinin olduğu gün yağmur yağmış, her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Gerçi Brianne bunu hiç umursamamıştı. *Tüm cenazelerde yağmur yağmalı,* demişti. *Melekler de ağlayıp, acımızı paylaşıyor.*

Öyle olsa, dünya gri bir yer olurdu.

Tulsa'nın dışından geçerken, ilk durakları Ben'in çatı katı olacaktı. Zaten duş alıp, tıraş olmuştu ama kot pantolon ve gömlekten daha düzgün bir şeyler giymeliydi. Brianne ayarlayabilirse, orada buluşacaklardı. Eğer olmazsa da, ertesi sabah, cenaze töreninde olacağına söz vermişti. Ben, Bree'nin planının işe yaramama ihtimaline karşı, Patricia'ya henüz bir şey söylememişti.

Şoför, arabayı Brady District'te, Ben'in apartmanın karşısında durdurdu. Patricia, yalnız olmadığını ilk kez fark etmiş gibiydi. Binaya ve sonra Ben'e baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Ne kadar tuhaf."

Ben, bunun nedenini sormadı. Lanet olsun, bu, kendisini bile bazen şaşırtıyordu. Ama yüksek tavanları, geri dönüşüm parke zeminleri ve dış duvarın neredeyse tamamını kaplayan dört metrelik pencereleri seviyordu. Üçüncü katta, şehrin biraz uzağında yaşamayı seviyordu ama çok da uzağında değildi. Restoranlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüme mesafesindeydi. Kliniğine ya da hastaneye arabayla gidişi de çok kısa sürüyordu.

Karşıya geçip binaya girdi ve kendi katına çıkan merdivenlere yöneldi. Açık gri bir takım elbise giyip, kravat bağlaması ve Tallgrass'a götürmek için birkaç kıyafet alması sadece birkaç dakikasını aldı. İşlerin nasıl gideceğine bağlı olarak, perşembe günü, ya da belki cuma, eve dönebileceğini düşünüyordu ve sonra...

Geri gidecek miydi? Patricia'yı yeniden görmek zorundaydı. En azından nasıl olduğunu zaman zaman görmek için. Onu bir daha affedip, affetmeyeceğini bilmiyordu ama onunla görüşecekti.

Ve üstüne üstlük Lucy vardı. Eğer farklı şartlarda tanışmış olsalar, şimdiye kadar ilk buluşmalarına, hatta belki ikincisine çıkmış olurlardı. Lucy, Ben'in bir kadında aradığı her şeye sahipti: sevimli, zeki, cömert ve kibardı. Ben, aralarında neler olabileceğini görmek istiyordu.

Ben, apartmanın girişine yeniden geldiğinde, omzundaki çantayla aniden durdu. Brianne sonunda gelmişti. Ofisten geliyordu ve üzerinde tercih edeceğinden birkaç santimetre daha uzun lacivert bir etek, ütülü beyaz bir gömlek ve kolları dirseğine kadar ulaşmayan lacivert hoş bir ceket vardı. Siyah saçlarını, Ben'in nasıl yapıldığını asla anlayamadığı örgülerden biriyle yüzünden uzaklaştırmıştı ve yüzündeki ifadeden hem heyecanlı hem de gergin olduğu anlaşılıyordu.

Brianne kenara çekilince, Ben, arkasındaki Sara'yı gördü. Çiçeklerle bezenmiş bir elbise giymişti. Rengi çok dikkat çekici değildi. Kısa ve dardı ama uygunsuz görünmüyordu. Koyu renk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçlarına sarı gölgeler attırmıştı. Matthew, Lainie ve Eli felaketleriyle baş edebildiğine göre, her şeyle baş edebilirdi.

"Ne kadar yakışıklı görünüyorsun!" dedi Sara, tek kaşını kaldırıp, dudaklarını büzerken. "Araba bu mu?"

Üçü de aynı anda bakmak için o tarafa döndüler. "Bu.

"Yanında kim var?"

"Ölüm bildirimini yapan memur ve papaz."

"Aileleri?" Sara yine dudağını büzerek sormuştu bunu.

"Biz de ailesindeniz," dedi Brianne hemen.

"Diğerleri bugün ilerleyen saatlerde gelecekler—Joan Teyze, Ralph Dayı ve çocuklarından bazıları."

Orada bir süre durup, birbirlerine baktılar ve sonra Brianne sesi titreyerek, "Onu bekletmemeliyiz," dedi.

"Evet. Biz yirmi yıldır beklemiyoruz zaten," diye mırıldandı Sara.

Ben, Brianne'in arkasından Sara'ya kaşlarını çattı ve Sara da buna gözlerini devirerek karşılık verdi.

Siyah camlardan, üçünün birlikte yürümesine Patricia'nın ne tepki verdiğini göremiyorlardı. Aracın yolcu koltuğu tarafına geçtiler ve Ben kapıyı açıp, kız kardeşlerinin içeri girmesini bekledi.

"Ah! Ah, Aman Tanrım!" Patricia elini dudaklarına bastırıp, gözlerini sürekli kırparak iki görevlinin karşısına oturmakta olan Brianne ve Sara'ya baktı. Ellerini indirmeden önce birkaç küçük çığlık attı. "Ah, hayal ettiğimden çok daha güzelsiniz."

Brianne'in yüzü kızardı ama Ben, bunun yüzüne yayılan koca gülümsemeden kaynaklandığını düşünüyordu. Brianne'in anneleriyle ilgili kendi fikirlerine sahip olmasına izin vermediği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendine kızdı Ben. Hiçbir çocuk annesini özlediğini saklamak zorunda kalmamalıydı. Özellikle de geçen yirmi yılın ardından.

"Bu mükemmel bir sürpriz," dedi Patricia gözlerindeki yaşları tek parmağıyla silerken. "Bree. Sara."

Sara'nın sesi de görünüşü kadar katıydı. "Kaybın için üzgünüz."

Sara'nın soğukluğu, Patricia'yı incitse bile, Bree'nin samimiyeti kesin bunu unutturmuştu. Patricia'nın yanındaki koltuğa geçti ve ona sarılarak, "George için çok üzgünüm, Anne. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum," dedi.

Sara, Ben'e bakıp, *neler oluyor* dercesine bir bakış attı ve Ben sadece omuzlarını silkti. En azından, Brianne'in kandırdığı bir tek kendisi değildi.

Binbaşı yaklaşıp, elini uzattı. "Ben Binbaşı Baxter ve bu da Teğmen Graham. Patricia'ya yardım ediyor olacağız."

Sara kendini ve kardeşini tanıttı. Brianne de o sırada görevliyle tokalaşmak için Patricia'dan bir an olsun uzaklaşmıştı.

Oradan, Tulsa Uluslararası Havaalanı'na kadar kısa konuşmalar oldu. Gerçi Sara'nın sürekli öfkeli olan bakışlarından, söyleyecek çok şeyi olduğu anlaşılıyordu. Ben, pencereden, günlük hayatlarına devam eden, işleri ve aileleriyle meşgul olup, başka insanların hayatlarının birden kesintiye uğradığının farkında bile olmayan insanlara baktı. Tabii ki sürekli ölümü düşünemezlerdi. Öyle olsa, yaşamanın ne anlamı olurdu ki?

Tulsa Ulusal Hava Muhafız Birliği'nin ana kapısında, Patriot Korumaları dizilmişti. Çoğu kot ve deri giymişti. Motorları parıldıyordu ve bayraklar tamamen açılmıştı. İleride ordu personeli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Muhtemelen Fort Murphy personeli ile Ulusal Muhafızlardandı. Emniyetten birçok araç da oradaydı: Tulsa ve Tallgrass Polisi'nden, Tulsa Bölge Şerifinden, Oklahoma Otoyol Devriyesi'nden.

Sara binbaşıya yaklaştı ve sert bir şekilde sordu, "Şu protestocular da burada mı olacak?"

Aşırı muhafazakâr bir avuç dar görüşlünün nakil esnasında sorun çıkartabileceği Ben'in aklına hiç gelmemişti. Bu insanların kederli bir ailenin acısını nefretleriyle sabote edip, kendilerinden tiksinmeden aynaya nasıl bakabildiklerini bilmiyordu. Ben, cevabı duymak için eğildi.

"Geleceklerini söylediler ama henüz ortada yoklar," dedi Binbaşı Baxter sessizce. "Eğer gelecek olurlarsa, muhtemelen bunun farkına varmazsınız çünkü Patriot Korumaları onları ailelerden uzak tutma konusunda gayet iyiler."

"İyi olur çünkü bu gün birinin kıçına tekmeyi basmak istemiyorum—kıyafetim uygun değil—ama gerekirse sorun değil." Sara, çenesini dışarı doğru uzatıp, Ben'e çocukken hep kendini birilerinin korumasıymış gibi hissettiği zamanları hatırlattı. Sara, gerçek bir kavgaya neredeyse hiç bulaşmamıştı ama birkaç kez kendisi kavga çıkarmıştı. Ben, bugün bir şey olmayacağı konusunda iddiaya girebilirdi. Özellikle de bu yüksek topuklu ayakkabılarla.

Patricia belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Hala tam bir mücadeleci," diye mırıldandı ve Sara'nın çenesinin kasılmasına neden oldu.

Daha sonra araç durdu. Gelmişlerdi. Arabadan indikten sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben herkesi inceledi: cenaze işleri müdürü, Patricia'nın Pastörü Reverend Vernon ve eşi, onların kilisesinden gelen birkaç kişi daha. Kısa bir mesafe kaldığında, polis araçlarına ait memurlar, askeri personelle birlikte ayağa kalktı. Birçoğu Albay George Sanderson'ı hiç tanımıyordu. Hepsi hüzünlü ve saygılıydı.

Birkaç dakika sonra, Binbaşı, Patricia'nın omzuna dokunup, onu durdurdu. Bayraklar, rüzgârla dalgalanıyordu. Yakındaki otobandan trafiğin sesi geldi. Bir de kuş ötüyordu ama herkesin dikkati az ileride yeni inen uçaktaydı.

Ağır ağır yaklaşırken güneşin altında parıldıyordu. Tazyikli su fışkırtma aracı bir yandan su fışkırtıyordu. Püskürtülen su da ışıldıyordu. Kalitta Charters uçağı, son bir dönüş yapıp, birkaç metre ileride durduğunda, herkes selam durdu.

Uçağın motorları durunca, sessizlik elle tutulur bir hal aldı. Uçaktan ilk pilot indi ve ardından da yardımcı pilot göründü. Tabutu indirmek için rampayı olması gereken yere yerleştirdiler ve sonra biri yeniden uçağa çıktı. Bir dakika sonra uçağın kapısında bayrağa sarılı ahşap tabut göründü. Patricia hızla bir nefes aldı ve sonra zorlukla bir nefes daha. Acı, yüzünde derin çizgiler bırakmış gibiydi.

"Eskiden ölüleri, ticari hava yolları ile gönderirlerdi," diye mırıldandı. "Valiz bölümünde. Sonra bir baba, 'Benim oğlum valiz değil,' dedi ve charter uçaklara başladılar." Patricia'nın sesi son kelimede titredi ve birden ürperdi. Tek eliyle Brianne'e tutundu. Diğeriyle de Bayan Vernon'a ve bir an için Ben, onların desteğiyle bile ayakta kalamayacağından korktu.

Sert ifadeli yedi asker, uçağa doğru düzenli adımlarla yürü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dü ve rampanın iki yanındaki pozisyonlarını aldılar. *Tabut ekibi*, diye fısıldadı Teğmen Graham. Tabut, taşıyıcıya yüklendiğinde, etraflarındaki üniformalılar selam dururken, bu ekip, dikkat kesilmişti. Ben, boğazındaki düğümü yutkunmaya çalışıp pilotun yaptığını yaptı ve elini kalbine koydu. Kalbinin sonraki birkaç atışı acı vericiydi ve görüşü giderek puslanıyordu.

Mantıklı yanı, bu adamı tanımadığını hatırlatıyordu ama bunun bir önemi yoktu. George Sanderson, hayatını orduya hizmete adamıştı. Diğer erkekler dokuz-beş çalışıp, her gece eşlerine ve çocuklarına dönerken, o, bu ülkeyi korumak için eğitim alıyordu. Çok kez savaşa gitmişti. Son fedakârlığı da, hayatını vermek olmuştu.

Ölümü, saygıyı, pişmanlığı ve kederi hak ediyordu.

Taşıyıcı durduğunda, tabut ekibi düzenli adımlarla yürüdü yine. "Artık tabutu aldıklarına göre," dedi papaz, Ben ve kız kardeşlerine, "Anneniz bir süre yalnız vakit geçirecek ve sonra da ekip gelip, tabutu cenaze arabasına götürecek."

Cenaze işleri müdürü, Patricia'nın sol tarafındaki yerini aldı. Reverend ve Bayan Vernon sağındaydı. Binbaşı Baxter da onları asfaltın üzerinden tabuta doğru götürdü. Uçakla aralarında üç metre kaldığında, Patricia omuzlarını dikleştirip, başını kaldırdı ve tabuta doğru yalnız başına gitti. Diğer askerler kadar dik duruyordu. Tek eli kırmızı beyaz çizgilerin üzerinde dolandı. Sonra hava kaçıran şişme bir oyuncak gibi yavaşça eğildi ve çenesini büzüp, hıçkırmaya ve gözyaşlarını akıtmaya başladı.

Ben, gözlerini sımsıkı kapattı. Patricia'ya hâlâ çok öfkeliydi ama ne olursa olsun, o, bu adamı çok sevmişti. Onun için her şeyi

bırakmıştı, ailesini bile. Ona âşıktı. Sadık bir şekilde destekçisi olmuş, birlikte geçirdikleri yirmi yıl boyunca mutlu olmuştu ve şimdi de onu kaybetmişti. Bu bir hata değildi, yanlış bilgilendirme ya da kâbus da değildi. Bu ahşap tabutta, eşinin bedeni vardı ve bu dünyada anıların dışında ondan kalan son şeydi bu. O gitmişti ama Patricia hâlâ buradaydı ve Ben, sözkonusu Patricia olduğunda, kalbinin o kısmının tamamen taşlaşmış olduğunu düşünse de, bu manzara, annesinin bayrakla sarılı tabutun yanında ağlaması, kasvetli gökyüzü, George'un anısını şereflendiren sert bakışlı askerler…

Ben'in içi acımıştı.

***

Günün büyük kısmı yağmur yapmış olsa da, Margarita Kulübü The Three Amigos'un verandasındaki yazlık yerlerini aldı. Sıcaklık yeterince yüksekti ve o yüzden yağmurun atıştırması sorun değildi. Yağmurun serinliği, havanın sıcaklığını dengeliyordu. Jessy, binadan uzaklara baktı. Bakışları yakın arkadaşlarından uzaklaşıp, su ile dolu olan ve üzerlerine kalın yağmur damlalarının indiği küçük su birikintilerine takıldı. İncecik dereler gibi otoparkta kendilerine akacak bir eğim arıyorlardı. Görüntü, ses ve koku, Jessy'de ayakkabılarını çıkarıp, rahat bir sandalyeye kıvrılma ve sağanak yağmurda ıslanmanın yararlarını düşünme isteği uyandırdı.

Her zamanki margaritası karşısında duruyor, içindeki buz eriyordu. Canı içmek istiyordu ama henüz bardağına dokunmamıştı. Alkolün tadına bile bakmadan 12,720 dakika geçirdiğini hesap etti. Dokuzuncu günün sonuydu. Hayatında neredeyse her şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berbat etmiş biri için çok büyük bir başarıydı bu.

Ah, ama bazen canı çok istiyordu. O kadar çok istiyordu ki bir kalabalığı yarıp, içkiye ulaşabilirdi. Çok yalnız hissettiği zamanlarda, canını sıkan her şeyi bir içkinin düzeltebileceğine inanıyordu. Sadece tek bir içki. Körkütük sarhoş olmak, olanları unutmak ya da yanlış şeyler yapmak olmadan. Tek bir içki. Ölçülü olmak.

Jessy, belki de sorun budur diye düşündü. O ve Ölçülü Olmak birbirinden çok uzaktı.

Jessy'nin arkasındaki kapı açıldı. Ilena ve Therese, sohbet ve müzik gürültüleri eşliğinde lavabodan dönüyorlardı. Ilena sandalyeye oturup, bu yürüyüş onu yormuş gibi derin bir nefes verdi. Masanın etrafına koca bir gülümsemeyle bakınıp, en son Jessy'ye döndü. "Demek bir kovboy," dedi neşeyle.

"Burası Tallgrass," diye yanıtladı Marti ağzına salsa soslu bir cips götürürken. "Her zaman kovboylar vardır—Ah!"

Jessy kendine engel olamadı. Ve pencereden dışarıya baktı.

"Barda," dedi Therese. "Dane ve arkadaşı ile futbol maçı izliyorlar."

"Ben de onlara katılmayı düşündüm," dedi Ilena. "Küçük Hector da futbol oynayacak—babası da çok iyi bir oyuncuydu—ve ben de onu eğiteceğim."

Jessy, oturduğu yerden Dalton'ı göremediği için, dikkatini yeniden arkadaşlarına verdi ve Dalton'a bakıyor olmasının arkadaşları üzerindeki etkisini azaltmaya çalıştı. "Her şeyi öğretmeyi düşünüyorsun. Bu sporlardan hiçbiri ile uğraştın mı?"

Ilena onu duymazdan geldi. "Göründüğüm kadar narin bir çiçek değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece çelikten bir hindibasın," dedi Carly. "Ve vaftiz oğlumuz gelmeden önce ona Hector demeyi bıraksan iyi olur yoksa sonsuza dek onu bu isimle çağıracağız. Hep beraber."

Masanın etrafındaki herkes bir ağızdan, "John," dedi. Sonra da Ilena'nın cılız sesi duyuldu: "Bebek Hector."

Gülüşmelerden sonra, Lucy devam etti, "Pekâlâ… Jessy. İşten ayrıldın, yeni bir iş buldun ve deli gibi çekici bir kovboyla çıkmaya başladın ve bizim bunlardan haberimiz yok. Başka ne sırlar saklıyorsun?"

Masadaki tüm kadınlar Jessy'ye döndü ve o da sandalyesinde ezilip büzüldü. Çok uzun bir süre ilginin odağında kalmıştı. Hâlâ etkiyi azaltmaya çalışıyordu: "İşimle ilgili kısım sır değildi. Cuma günü başladım ve bir sonraki görüşmemizde hepinize anlattım."

"Peki ya kovboy?"

"O… karışık."

Fia ve Bennie homurdanma cesaretini gösterdiler. "Yakışıklı bir adam," dedi Bennie, "Ve sen de çekici bir kadınsın. İkiniz bir araya geldiğinizde havadaki çıtırtıları duyabiliyoruz. Bunun karışık bir yanı yok."

"Siz ikiniz… biliyor muydunuz?" Lucy sözlerini bitirdiğinde kaşlarını kaldırmıştı.

"Evet, lütfen bize düzenli bir özel hayatı olanların sadece Carly ve Therese olmadığını söyle," diye ekledi Marti. "Bizlere de umutlu olmamız için bir sebep ver."

Jessy'nin tüm bedeni kızardı. "Ah, size inanamıyorum kızlar. Özel hayatımı mı soruyorsunuz? Ben hiç sizlerin yatağında neler olup bittiğine burnumu soktum mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha fazla homurtu geldi. "İlk soran sensin," diye hatırlattı Carly.

"Ah, Evet. Peki," Jessy bir nefes verdi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Zaten önünde var."

Marti dolu olan bardağı biraz daha yakınına itti ve o anda içerideki hava değişti. Carly ve Therese birbirlerine baktılar. Fia'nın bakışları Jessy'ye odaklanmış durumdaydı. Diğer kadınlar da o üçünden sonra Jessy'ye baktı.

Jessy'nin içindeki sessizlik, sonunda patlayacağını düşündürecek kadar büyüdü. İçindekilerin hepsi ortalığa saçılacak, ya birileri tarafından süpürülecek ya da yağmur tarafından alıp götürülecekti. Sinirleri gerildi. Binlerce zayıf ses bir şeylerin kırılmasını bekliyordu böylece sessizlikleri sona erip, fısıldayabilecek, ağlayabilecek, çığlık atıp belki de rahat bir nefes verebileceklerdi.

"Ben—" Jessy margaritasını aldı. Misket limonunun kokusunu aldı ve bir yudum alma isteğine karşı koymaya çalıştı. Bir süre sonra, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve güzelim içkiyi çatıdan damlayan suların biriktiği kaldırıma döktü.

Bardağı yeniden bıraktığında, masadakilere bir bakış atmaya cesaret etti. Kimsenin ifadesinde bir değişiklik yoktu ama kendi içinde bir şeyler değişmişti. Bir şeyler... daha özgür bir hiti bu. Daha güçlü. En yakın arkadaşlarına hedefine sadık kaldığını anlatabilecek cesarete kavuşmuştu.

Kelimeler zorlukla döküldü dudaklarından. Titrek ama güçlülerdi. "İçmeyi bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Bu, dokuzuncu gecem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masada bir sessizlik oldu. Bir dakika boyunca hepsi ne tepki vermeleri gerektiğini düşündü. Jessy'nin onlara bakacak cesareti kalmamıştı. Yerini endişe, rahatlama, tuhaflık, biraz şaşkınlık ve keyfe bırakmıştı. Kâbuslarında, korku, şok ve tiksinti görüyordu ama kızlardan hiçbirinde bu duygular yoktu şu anda.

Sessizlik bölünüp, Margarita Kızları her zamanki tarzlarıyla aynı anda konuşmaya başlayınca, Jessy rahat bir nefes aldı. Onu tebrik ettiler. Bunu başarabileceğini söyleyip, hep yanında olacaklarını anlattılar. Fia, masanın altından Jessy'nin elini hafifçe sıktı. Onu kabul etmişlerdi. Sözleriyle, kollarıyla ve kalpleriyle onu sıkıca sarmışlardı. Konuşmalar, gülüşmeler, komik hikâyeler ve yarınki cenaze töreniyle ilgili tatsız tüm planlamalar esnasında, Jessy'nin zihninde kızların sözleri yankılanıyordu.

Bunu başarabilirsin.

Jessy ilk kez, kendini kandırmadan bunun doğru olabileceğini düşündü.

Lucy, albayın naaşını ziyaret etmek için cenaze evine gidecekti ve bu yüzden ilk o kalktı. Diğerleri de arkasından kalktılar. Fia, Jessy'ye sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Jessy aynı anda hem kalakaldı hem de bedeninin ısındığını hissetti. Bu basit kelimeleri daha önce kimse söylememişti ona. Ailesi, kız kardeşleri hatta Aaron bile söylememişti. Aaron onu ne kadar çok sevdiğini, özlediğini ve istediğini söylemişti ama hiçbir zaman onunla gurur duyduğunu söylememişti.

Seninle gurur duyuyorum. Jessy bu kelimeleri asla unutmayacak ve yalnız kaldığı anlarda ihtiyaç duyabileceği ihtimaline karşı bir yerlerde saklı tutacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşlarına veda edip, çantası ile şemsiyesini aldı. Azıcık yağmur, Jessy Lawrence'ı kızlarından ayrı düşüremezdi elbette ama sonra duraksadı ve otoparka giden kapı ile restoranın içine açılan kapıya baktı.

"Ah hayır. Dalton, Dane ile birlikte içerideyken, çıkıp gitmeyeceksin, değil mi?" Carly, Jessy'yi kolundan tutup, içeri götürdü. "Kasabaya kadar tüm o yolu, sırf çocuklarla maç izlemek için gelmediğini biliyorsun."

"Nerede yaşadığımı biliyor."

Carly sırıttı. "Kimsenin heyecanlı olduğunu anlamasını istemeyen havalı kız taklidini hiç beceremiyorsun."

"Hey, tatlım, ben taklit yapmıyorum. Çok havalıyım. Şimdi, beceremediğim şeylerden konuşmak istiyorsan, bir sandalye çeksen iyi olur çünkü uzun zaman alacak."

"Biliyor musun? Kuzenim bir nörolog ve kelimelerin gücü üzerine bir araştırma yapıyor. Özellikle de sık sık tekrarlanan kelimelerin. Temel olarak, eğer bir şeyi çok sık söyler ya da duyarsan, iyi ya da kötü fark etmez, sonunda buna inanmaya başlarsın. Hayatlarımız çok zor Jessy. Kendine bir darbe de sen vurarak, daha da zorlaştırma. Kendine bir bak. Sağlıklısın. Yeni bir işin ve mükemmel bir adamla yeni bir ilişkin var. Etrafında seni seven insanlar var ve dokuz gündür ayıksın. Çok şanslısın tatlım. Hepimiz öyleyiz."

Şanslı. Lanet olsun. Jessy, bu kelimeyi kendisi ile asla bağdaştıramazdı. Bu, onun için fazla… iyiydi. Jessy, kötüye odaklanmaya alışıktı: İçmek, Aaron konusundaki pişmanlıklar, ailesiyle ilişkisinin nasıl olması gerektiği… Ama etrafında kendisini seven

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insanlar vardı. İşini seviyordu. Evet, sadece bir buçuk günün sonunda bile, bundan emindi. Birkaç hafta içinde vaftiz anne olacaktı. Ve Dalton vardı.

Hem de tam olarak karşısındaki yuvarlak bir bar masasında, çizmelerinin topuğunu taburenin alt basamağına yaslamış, şapkasını da yanlarındaki askıya asmıştı. Kot pantolonu eskitilmiş ve yıpranmıştı. Tişörtü kotuna göre daha yeni görünüyordu. İkisi de bedenini, çekici bir kadın gibi sarmışlar, kasları ile sert hatlarını belli ediyorlardı.

Lucy'ye göre, o, deli gibi çekici bir kovboydu.

Carly, Jessy'nin omzunu hafifçe sıktı. "Evet, tatlım, kesinlikle şanslısın." Carly daha sonra onu bırakıp, Dalton'ın yanından geçti ve Dane'e gitti. Onu yanağından öptü. Dane de kolunu hiç düşünmeden onun beline sarıp kutuplardaki bir buz kütlesini bile eritebilecek bir bakış attı. Dane, Carly'yi seviyordu ve ona sahip olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Bu, ifadesinden, ona dokunuşlarından ve ona değer verişinden belliydi.

Basit bir beden diliyle, romantik olmayan Jessy'nin bile bu mesajı alması mümkündü.

Carly, selam verdikten sonra sordu, "Seni eve birinin bırakması gerekiyor mu Jessy?"

"Teşekkürler ama geldiğim gibi gideceğim. Yürüyerek."

"Şimşek çakarsa?"

"O zaman koşarım."

"Spora karşı ne kadar duyarlı olduğunu bilirim," dedi Carly alaycı bir şekilde. "Galiba onları paylaşmak zorundayım. Belki biri seni bırakabilir. Dalton'ın tam da yolunun üzerinde oturuyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, olanları pek de umursamıyormuş gibi görünen Dalton'a baktı. "Dışarıdaki havaya bir bakayım. Size iyi eğlenceler." Jessy el sallayıp, kapıya doğru döndü. Bir süre sonra, betonun üzerinden Dalton'ın taburesinin sesi geldi ve arkasından da çizmeli adımlarının sesi…

Restoranın dışına çıkarken, Jessy gülümsedi. Carly haklıydı. Dalton, sadece maçı izlemeye gelmemişti. Jessy, uzun zamandır bir erkekle bu kadar kısa zaman geçireceği için heyecanlanmamıştı. Ama bu gece heyecanlıydı. Tüm olumsuzlukları yok sayıyor, bütün güzelliklerin dikkatini çekmesine izin veriyordu.

Jessy şanslı bir kadındı.

***

Dalton, parlak çizgili şemsiyenin altında, Jessy'nin yanında durdu ve yağmurun başladığı andaki kadar hızlı yağışını izledi. Güzel bir yağmurdu. Çiftlikteki otlar, ağaçlar ve ırmaklar, bu yağmuru içiyorlardı. Bir sonrakinin ne zaman olduğunu bilemeyecekleri için sağanak yağışa hazırlardı.

"Eğer seni yürüyerek eve bırakacak olursam, kendi kamyonetime yürüyerek dönmek zorunda kalacağımı biliyorsun."

Jessy ona bakmak için başını yana eğdi. "Sadece yağmur. Erimezsin."

"Sen de. Bu şemsiye kendinden bile büyük. Bir silah olarak da kullanabilirsin."

Jessy gülümseyerek, duruşunu aldı ve şemsiyeyi, sarıpapatya rengi ile pembeye boyalı bir kılıç gibi salladı. "Eve giderken hiç şemsiye kullanmam. Amacım akşam yemeğine giderken, güzel görünmek. Eğer suya batmış bir kedi gibi görünecek olursam,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görüşeceğim kimse kalmaz."

"O zaman neden benimle eve gidip, şemsiyeni bırakmıyorsun? Sonra da kahve içmek için Java Dave's'e gideriz."

"Olur," dedi Jessy, Dalton'a zaten ne dese kabul edeceğini hissettirerek. Jessy az önce dediğini kanıtlarcasına, şemsiyesini açmadı, kamyonete doğru koşmadı ya da kendini çantasıyla korumaya çalışmadı. Hava, Pazar ayinlerinin sıkıcı havasına bürünmüş olabilirdi ama bu, Jessy'nin umurunda değildi.

Kamyonetin içi ıslak deri, temiz yağmur ve güzel kokulu bir şampuan kokuyordu. Bu aromaların dışında da, tozun ve kumun kokusu ile Dalton'ın ağzını mükemmel bir yemek kokusuymuş gibi sulandıran bir parfüm kokusu vardı.

Dalton, Main Street'e dönünce, "Dane, bugünkü şerefli nakilden bahsetti," dedi. Geçit ilerlerken, tüm Margarita Kızları Jessy'nin evinin önünde dizilip, bayraklarını sallamış ya da ellerini kalplerine götürmüşlerdi. Dalton'ın zihninde, Sandra'nın nakline ilişkin silik anılar vardı. Şoktaydı. Kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Dalton'ın ve Sandra'nın anne ve babaları, Sandra'nın kız kardeşleri ve onların aileleri ile Noah onlara havaalanına kadar eşlik etmişti. Dalton kimseye tek bir söz ettiğini hatırlamıyordu. Tabutun yanında bile konuşmamıştı. Söylemek istediği tek şey *neden*di ama Sandra'nın buna cevap vermesi için artık çok geçti.

"Kasabaya getirilen kaç nakil gördün?" diye sordu Dalton sert bir sesle.

"Çok fazla. Aaron'dan önce bile." Dalton'a baktı. "Hepsini hatırlıyorum. Her zaman da hatırlayacağım. Ama bazen onları zihnimin arkalarına atmak zorunda kalıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton başıyla onu onayladı. Kendisi tek bir şerefli nakil görmüştü. Tek bir askeri cenaze töreni. Ve bazen bunları zihninin arka taraflarına atmak, akıl sağlığını korumak için tek yoldu.

Birkaç dakika içinde, Dalton, aracı Jessy'nin binasın karşısına park ediyordu. "Her zaman park yerinin olması çok iyi."

"Gün içinde işyerleri açıkken daha zor oluyor. Ama arka taraftaki dar sokakta, özel bir park yerim var." Jessy tek elini iri çantasının içine sokup, kapıyı açmadan önce anahtarını çıkardı. "Şemsiyemi içeri bırakmam için bana bir dakika ver. Oradan da kafeye gelirim."

Dalton, Carly'nin Jessy ve spor yapmakla ilgili sözlerini hatırlayıp, başını salladı. Motoru durdurdu ve kendi anahtarlarını cebine atıp, dışarı çıktı. Jessy bu arada su birikintilerinin üzerinden sıçrayarak karşıya geçiyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandı Dalton ve ardından kapıyı çarpıp, sola ve sağa hızla bakıp, Jessy'nin arkasından koştu. Hareketi fazla sevmeyen biri için, Jessy fazla hızlıydı. Dalton, onu yakalayıp, elinden tutarak durdurana kadar, Jessy Java Dave's'e giden yolu yarılamıştı.

"Şapkanı unuttun," dedi Jessy sırılsıklam olan saçını yüzünden nefesiyle uzaklaştırırken.

"Beni kandırdın. Yarış, aynı anda başlar."

"Sen daha uzunsun ve daha formdasın ve bacakların da benimkilerden daha uzun. Kandırmasam nasıl kazanabilirdim?"

"Ben senin formunu beğeniyorum." Jessy saçlarını arkaya atmıştı. Mor bluzu, iki beden çekmiş gibi görünüyordu ve şortu da genişlemiş, belini daha dar gösteriyordu. Kalçası ise aksine daha kıvrımlı görünüyordu. "Bundan daha iyi olamazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini bırakmadan, kafeye doğru ilerlediler. "Teşekkürler," dedi Jessy pek de umursamaz bir şekilde. Sanki bu iltifat zaten beklediği bir şeymiş gibi. Dalton, bu tepkiyi, aslında sadece rol olduğunu anlayacak kadar çok görmüştü.

"Çocukken, diş perilerine, Noel perilerine, Ninja perilerine ve herkese dua edip, bir altmış beşin üzerinde bir boy dilerdim. Ailemde, erkekler de dahil herkes kısa boylu. Arkadaşlarım bize, oyuncak aile derdi. Ne yazık ki, periler ve genetik, beni hayal kırıklığına uğrattı. On beş santimetre daha uzun olmak isterdim ama..." Dalton'ın kapıyı açmasına izin vermek için kenara çekildi ve neşeyle gülümsedi. "Abartılı topuklar bu yüzden var."

İçerideki soğutma, kutuplardan gelen bir rüzgâr gibi vurdu yüzlerine. Daha önceki gibi, kahvelerini alıp, yağmurun altından terasa doğru yürüdüler. Jessy bir banka oturdu ve arkasına yaslanıp, kahvesinin kremalı üst kısmından bir yudum aldı ve ayaklarını da bankın üzerine çekti. "Burayı seviyorum. Bankadayken bazen öğle aralarımda gelirdim. Bilirsin, genellikle kimse burada oturup, zaman geçirmez."

"Kendine boş zaman ayırıp, rahatlayacak birine benzemiyorsun."

"Bankadayken, burası benim sinirlerimden arınıp, patlamama engel olma yerimdi. Müşterin aptalca fikirlerinin her zaman haklı olduğu fikri yüzünden." Jessy titredi ve sonra da kahvesinden huzurla büyük bir yudum aldı. "O işten nefret ediyordum. Kovulmak—" Jessy birden susup, bakışlarını hızla sokağa ve sonra Dalton'a çevirdi. Zarif omuzlarını, bu kelimeyi hatırlamak istemiyormuş gibi silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısa bir sessizlikten sonra Jessy bir nefes verdi. "Bir gün, şu kız geldi—güzel, bir pislikten bile daha aptal, şımarık, burnu havada ve kendini beğenmiş. Babası bankanın yönetim kurulundaymış ve aynı bilgiyi tekrar tekrar verdikten sonra sabrım tükenmişken, beni kovdurmakla tehdit etti ve ben de ona—"

"Bunu yapmak için fazla aptal olduğunu mu söyledin?" Dalton gülüşüne engel olmak için dudaklarını sıktı.

"Hemen hemen. Sundrae patrona gitti ve ben… kovuldum." Jessy omzunu bir kez daha silkerken, kahvesine bakıyordu.

Dalton, sonunda gülüşüne engel olamadı. "İlk kez mi?"

"Evet." Jessy ona bir kez daha baktı ve gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Ardından kendi de gülümsedi. "O işten *nefret* ediyordum. İşle ilgili her şeyden de. İşe gitmek için her gün yataktan zorla çıkıyordum. Ama kovulmak beni çok utandırdı. Bir kez daha her şeyi berbat ettim. Bir hafta boyunca yataktan çıkmadım ve zamanı geri alıp, kendi isteğimle istifa edebilmeyi diledim. Ne kadar aptalca değil mi?"

Dalton, işini hiç kaybetmemişti. Hayatı boyunca kendisi için değil de, babası için çalıştığı düşünülecek olursa, bu çok da büyük bir başarı değildi. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordu. Kendilerine kapı gösterilen bazı insanlar, bunu hiç umursamayabiliyordu; aklına doğrudan Dillon geldi. Jessy gibilerse, bunu kişisel algılıyordu. Dalton, kendinin de aynı tepkiyi vereceğini düşündü.

Dalton, Jessy'nin bunu kendi başarısızlığı olarak görüp, arkadaşları da dahil kimseye söylemediğini fark etti.

Yani, kazara da olsa, kendisiyle bir şeyler paylaşmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeni işin nasıl?" Mangal partisinde, arkadaşları bu habere şaşırmıştı. Sanki hiçbiri Jessy'nin hayvanlarla çalışabileceğine inanamıyormuş gibiydi. Jessy'yi, Oz ve diğer hayvanlarıyla birlikte gördükten sonra, Dalton, bunun mantıklı hatta gayet doğal olduğunu düşünüyordu. Canın çok yandığında, bazen yapılabilecek en doğru şey hayvanlarla çevrelenmektir. Genellikle, hayvanlar daha zeki, daha sadık ve çoğu insandan daha tutkuludur ve seni verdikleri tavsiyelerle bunaltmazlar.

Jessy'nin yüzündeki utangaç ifade sonunda tamamen silinmişti. "Ah, mükemmel. Köpeklerin çoğu çok tatlılar. Kedilerin çoğu asil olduklarını zannediyor ve ben de orada durup, onların emirlerini bekliyorum. Birkaç bebeğin de güvenle ilgili sorunları var." Jessy, bu hayvanlar kendisine sıkıntı yaratıyormuş gibi bir an için durdu ve sonra devam etti. "İnternet sitesi ve Facebook için fotoğraflarını çekip, onlara olan ilginin artmasına katkıda bulunuyorum. "Berbat ettiğim şeyler bir yana—"

Jessy sustu ve uzaklara baktı. Bir süre sonra, konuşmaya devam etti, "İyi bir fotoğrafçıyım. Mükemmel fotoğraflar çekiyorum."

"Hayvanlarımın fotoğraflarını göstermedin," diye hatırlattı Dalton.

"Haklısın, göstermedim." Jessy kahvesinden büyük bir yudum daha aldı. Dudağının kenarında kremanın izi kaldı. "Seni evime davet ettiğimde, bunu da yaparım."

İkisi, Jessy'nin dairesinde yalnız... Bunu hayal etmek bile bir erkeğin onu arzulamasına yeterdi. Dalton, evin nasıl göründüğünü ya da Jessy'nin mobilyalarının nasıl olduğunu, renklerini bilmiyordu ama ikisinin bir yatakta, koltukta, yerde ya da makul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herhangi bir sabit zeminde olduğunu hayal etmek için bunları bilmesi gerekmiyordu. Bu düşünce—olasılık—bedeninin hızla ısınmasına neden oldu ve nemli kıyafetlerinden, çıkan dumanın sesini duyabildiğini düşündü.

İşaretparmağıyla, Jessy'nin dudağının kenarını silmek için uzandığında, elleri titriyordu. Jessy inanılmaz derecede yumuşak, ılık ve zarifti ama Dalton'a bakarken, yeşil gözlerindeki ifade, Dalton'ın elleri kadar titrekti. Ağır gitme konusunda hemfikirdiler. Tekrar acele etmek gibi bir hataya bir daha düşmeyeceklerdi. Şu anda çok mu erkendi?

Dalton düşününce, öyle olduğuna karar verdi. Dalton elini yavaşça geri çekti ve bunu yapar yapmaz ona dokunmayı özledi. Hayatında çok fazla yumuşak şey yoktu ama bekleyebilirdi.

Bir süre.

11. Bölüm

Çarşamba günü, Margarita Kızları, kışlanın şapelinde, Patricia'nın ricası üzerine, rengârenk kıyafetleriyle bir bütün sırayı doldurdular. Dane bir uçta tören üniforması ile oturuyordu. Joe ise diğer uçta koyu renk bir takım elbiseyle. Lucy, Joe ve Marti'nin arasındaydı. Acılı anma konuşmaları sırasında dalıp duruyordu.

Aile Pastörünün, Mike için söylediklerinden çok daha fazlası vardı George ve başarıları hakkında söylenecek. Mike, George'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarısı kadar yaşamıştı. Lucy'nin eşi üniversiteye asla gidemeyecek, memur olamayacak, yirmili yaşlarını bitirip, Kaliforniya'da babasının marangozluk işiyle uğraşmaya gidemeyecekti.

Yine de Mike yaşasa, o da mükemmel işler yapardı. Lucy'nin mükemmel çocuklar yetiştirmesine yardım eder, yaşlanan anne ve babalarıyla ilgilenir, yardıma ihtiyacı olan komşuların arayacağı ilk kişi olurdu.

Kendine tarih kitaplarında yer edinecek türden bir adam olamazdı ama herkesin sevdiği, saygı duyduğu ve özlediği bir insan olabilirdi—ki öyle de olmuştu.

Lanet olsun, Lucy onu çok özlemişti.

Ilık ve güçlü parmaklar, ellerinin üzerine kapandığında, ellerinin titremeye başladığını fark etti. Lucy, uzaklara dalan Joe'ya baktı. Bakışları pastörün arkasındaki duvara kazınmış haça takılmıştı. Bu sabah Joe'yu kapıda takım elbise ve kravatla görmek, saç tıraşı olduğunu görmekten daha şaşırtıcı olmuştu. Eşofmanlarla, şortlarla ve tişörtlerle yaşayan bir adam için, takım elbiseyi gayet güzel taşıyordu. Kızların hepsinin belirttiği gibi, fazla yakışıklıydı.

Siyahi teni giydiği parlak mor elbiseyle büyük bir kontrast yaratan Bennie, Lucy'ye şüpheli bir bakış attı. *Ben, sadece arkadaşız masalına inanmadım, Lucy.*

Kadınlar ve erkeklerin sadece arkadaş olabileceklerine inanmıyor musun?

Tabii ki inanıyorum. Ama Joe gibi görünen bir adam? Sadece arkadaşlıkla harcamak için fazla yakışıklı, tatlım.

Ama Lucy'nin kalbi hâlâ Mike'a aitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve bir kısmını da Ben'e vermeye niyeti vardı.

Ben, iki kız kardeşinin arasında uzaktan akrabalarıyla birlikte ikinci sırada oturuyordu. O da açık gri bir takım elbise ile daha da açık gri bir gömlek giymişti. Lucy onu dün gece gördüğünde de bu sabah gördüğünde de düşünceli bir haldeydi. Sara ve Brianne bile onun kendini iyi hissetmesine yardımcı olamamıştı.

Patricia, ön sıradaydı. Çok yorgun görünse de, dik oturuyordu ve gözleri kuruydu. Lucy, cenazelerin fotoğraflarına bakıp, videolarını izlerken, dul eşlerin nasıl kendilerine hâkim olabildiklerini merak ederdi. Bu, Lucy'de olmayan bir yetenek miydi? Belki de onların öğrendiği ama Lucy'nin haberdar olmadığı bir sırdı.

Ve sonra Mike öldü ve Lucy de cevabı öğrenmiş oldu. Onun durumunda, kontrollülük sözkonusu değildi. Tören boyunca dimdik durmuştu ve gözleri kuruydu çünkü başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Çünkü o kadar çok ağlamıştı ki, artık tek bir gözyaşı daha akıtmaya gücü kalmamıştı. Acıdan ve şoktan hissizleşmişti. O ana odaklanıyor, henüz kaybının büyüklüğünü anlayamıyordu. Hayatının geri kalanının Mike'sız geçeceği gerçeğini…

Elleri bir kez daha titredi ve Joe onu biraz daha sıkı tuttu.

Papaz, Deniz Piyade Teşkilatının Genelkurmayı Paul X. Kelley'den bir alıntı yaptı: *Tanrım, böyle adamlar nereden gelir?* General Geoger S. Patton: *Bizler, böyle iyi insanlar bu dünyada var oldukları için Tanrı'ya teşekkür etmeye geldik.* Ve Mike'ın en sevdiği: *Şeytanın zafere ulaşması için, iyi adamların hiçbir şey yapmaması gerekir.*

Mike ve George, Marti'nin ve Bennie'nin eşleri ve Ilena ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğerlerinin de eşleri öyle adamlardı. İyi adamlardı ve hayatlarını şeytana karşı savaşırken verdiler. Lucy onlar dünyaya geldikleri için mutluydu.

Ama öldükleri için de üzgün…

***

Patricia'nın evi yedi gibi boşalmaya başladı. Ben, ne kadar insanın gelip gittiğini, ne kadar çok yemek getirildiğini ve yendiğini tahmin bile edemiyordu. Cenaze evinden tüm evi çiçek kokularıyla kaplamaya, tüm boşlukları doldurmaya ve verandayı rengârenk renklere boyamaya yetecek kadar çok çiçek ve bitki gelmişti. Ben, çok fazla insanla tanıştığı için, isimlerini ve Patricia ile George'a yakınlıklarını aklında tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Yorgundu. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak da. İşinin yoğunluğuna ve kendi yatağının rahatlığına dönmek istiyordu—buna ihtiyacı vardı. Eve gitmesi lazımdı.

Sonra, gün boyunca yaşananlar zihninden geçti—Patricia'nın onlarca insandan gelen baş sağlığı dileklerini kabul edişi, cenaze evinin şemsiyesinin altında, yavaşlamış bir kurmalı bebek gibi oturuşu, dualar mırıldanışı, selam ateşlerinden korkuşu, kışla komutanından, tabutun *üzerine örtülen bayrağı kabul edişi, mezarlıkta ona veda edişi, George'un tabutunun üzerine bir avuç dolusu gül bırakışı ve eve dönerken kendi içine kapanışı.*

Ben, henüz gidemezdi. Çalışanlar, randevularını düzenlemişti; partnerleri ertelenemeyecek olan vakalarla ilgileniyordu. Şu anda ona ihtiyaçları yoktu.

Ceketi ve kravatını çıkarıp, kollarını katlamıştı ama henüz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerini değiştirmemişti. Seslerden, insanlardan ve ara sıra içinde hissettiği suçluluk duygusundan yorulmuş bir şekilde, verandaya çıktı. Yan kapıdaki uzun ağaçlar sayesinde, tuğlalı bölüme akşam güneşi vurmuyordu ve kalın minderli sandalyeler çok davetkârdı. Ağaçların, toprağın ve çiçeklerin hafif kokuları çok hoştu.

"Bree'yi ne zamandır biliyordun?"

Sara'nın yanına geçerken, ona bakmadı. Onun yerine Lucy'nin evine doğru baktı. Köpeği doyurup, gezdirmek için az önce gitmişti—muhtemelen biraz rahatlamak da istiyordu. Bugün, onun için kolay olmamıştı. Ben, bunu dudaklarını ve gözlerini çevreleyen çizgilerden anlayabiliyordu. Çok fazla anı vardı ve bunlardan pek azı mutluluğu hatırlatıyordu.

"Birkaç gün önce söyledi."

"Bunca yıl annemi özlediğine inanmıyorum."

"Sen özlemedin mi? Hiç?"

"Hayır," diye yanıtladı Sara sert bir şekilde.

"Dokuz yaşındaydın."

"Ve onu bize tercih ettiğini görebilecek kadar da akıllıydım." Patricia'nın arkadaşlarından birinin getirdiği şaraptan bir yudum aldı. "Sen onu özledin mi?"

Ben omuzlarını silkti. "Ben bunu düşünmedim bile. Onu düşünmedim." Bu doğruydu. Patricia onları bırakmış ve kendilerine ellerinden gelen en iyi yolu çizmelerini beklemişti ve Ben'in bunu yapabilmesi için, onu düşünmemesi gerekiyordu. Bu konuda çok da başarılı olmuştu ama geçtiğimiz bir buçuk hafta bunu değiştirmişti.

"Ailemle tanışmak istiyor," dedi Sara. "Bree bahsetti. Bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Hayatımın üçte ikisini kaçırmayı seçti—en önemli zamanlarımı. Şimdi neden geri dönsün ki?" Sara, derin bir nefes vererek, bir sandalyenin kenarına oturdu. "Bree, geçmişin geçmiş olduğunu söylüyor. Geri alınamaz."

Bu doğruydu. Mükemmel aileleri sarsılmıştı. Babaları incinmişti. Dengelerini, mutluluklarını ve hayallerini kaybetmişlerdi. Ve bunların hiçbiri artık değişemezdi. O halde unutmaları mı gerekirdi? Bu sarsıntıdan anneleri sorumlu değilmiş gibi tüm olanları bir kenara bırakıp, ona bir şans daha mı vermeliydiler? Ona güvenip, onu affetmeleri, hayatlarına kabul edip hatta belki onu yeniden sevmeye başlamaları mı gerekiyordu?

Peki, Patricia onları bir kez daha terk ederse?

"Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin," dedi Ben sonunda. Saçma bir cevaptı ama şu anda bundan daha iyisini yapamıyordu.

"Biliyorum. Aslında Bree ve ben, Tulsa'ya dönmeliyiz. Zamanında gidebilirsek, çocukların yanlarına kıvrılıp, onlara bir masal anlatırım." Sara ayağa kalktı ve şarabın sonunu da yudumladı. "Eve ne zaman döneceksin?"

"Yakında. Yarın. Cuma."

Sara'nın ifadesinden, bu cevaptan pek hoşlanmadığı anlaşılabiliyordu ama yorum yapmadı. "Bree'yi götürmeme yardım eder misin?"

Eve döndüler ve Brianne'i gerçekten de Patricia'nın yanından zorla uzaklaştırmaları gerekti. Eve gitmeyi ertelemek istiyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama Sara'nın üç kelimesi—*Matt, Lainie, Eli*—onun itirazlarını susturdu. Patricia ona sıkıca sarıldı ve Sara'ya da daha sakin bir şekilde veda etti. Ben onları dışarı Sara'nın arabasına kadar götürdü.

İkisine de sarıldı. Ben, saçlarını dağıtınca, Sara yüzünü ekşitti. Daha sonra da ellerini cebine koyup, onların gidişini izledi. Bir yanı, kendi aracıyla onların arkasından gidebilmeyi diliyordu. Ama diğer yanı, şu anda Tallgrass'tan ayrılmanın bir hata olacağını biliyordu. Neden birkaç gün daha kalma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu. Ama öyle olması gerektiğini hissediyordu.

Kalabalık eve bir süre baktıktan sonra, yan taraftan arka bahçeye gitti ve verandada durmayıp, Lucy'nin evine yürüdü. Yorgundu, başı ağrıyordu ve sinirleri çok gergindi. Ona kendini iyi hissettirecek bir şey varsa, o da Lucy'nin yumuşak sesi, mantıklı konuşmaları ve yumuşak elleriydi.

Verandaya ulaştığında, arka kapı açıldı ve köpek hızla dışarı çıktı. Arkasından da tasmasının ucundaki sahibini çekti. Hayvandan hafif bir hırlama sesi geldi.

"Ah! Hey, Ben." Lucy, köpeği içeri doğru çekti. Yüzünde halinden memnun ve şaşkın bir ifade vardı. Ben, gelişme olduğunu görebiliyordu. "Norton, otur. Uslu dur."

Köpek bunları umursamadı ve Ben'i inceleyip, dilini çıkardı ve gözlerinde kuşkulu bir bakışla onu izledi.

"Hey." Ben, Norton'dan bir adım uzaklaştı. "Bir yerlere gitmek isteyip istemeyeceğini merak etmiştim. Akşam yemeği. Bir tatlı. Arabayla bir gezinti." Ben, bunu söylerken bile, buna ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu: sakin biraz zaman geçirmek, kim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seyi yargılamadan, acı olmadan, geçmişin kendisini birilerinden ayırmadığı, sadece dostluğun bir arada tuttuğu ve bir de gelecek ihtimalinin olduğu...

"Ah, vay canına, mm..." Lucy, atkuyruğundan düşen bir tutam saçı, kulağının arkasına attı ve Ben'in arka tarafına baktı. Ben'in birinin geldiğini anlaması için ayak seslerini duymasına gerek yoktu ve bu gelenin Joe Cadore olduğunu anlaması için de adamın sesini duyması gerekmiyordu. Hayvan neşeyle oynuyordu.

"Joe, selam," dedi Lucy. "Ah, dinle, bu gece Norton'ı benim yerime yürüyüşe çıkarabilir misin? Ben bana—bir yerlere gitmeyi teklif etti. Akşam yemeği. Bir tatlı. Gezinti."

Cadore, şapkasını ters takmıştı ve üzerinde de spor şortu ile kolları yıpranmış tişörtü vardı. Joe, Ben'e, sorumlulukları olmayan, güzel vakit geçirmeyi seven ve aklında ciddi düşünceler bulundurmayan—ama bolca şüpheleri olan—bir çocuğu anımsatıyordu. Joe, önce Lucy'ye, sonra Ben'e, daha sonra yeniden Lucy'ye baktı. Gözlerini kıstı ve çenesinde bir kas kasıldı. "Peki ya—"

Lucy'nin bakışları onu susturmaya yetti. Onun yerine aksi bir şekilde, "Evet, tabii ki," dedi.

Lucy, tasmayı eline tutuşturdu. "Ben üzerimi değişeyim. Hemen hazır olurum."

Ben, zaten güzel göründüğünü söyleyemeden, kapı Lucy'nin arkasından kapandı ve Ben, orada Cadore ve köpek ile yalnız kaldı. Hiçbir şey söylemedi—konuşacak olursa, onları burada kalmaları için teşvik etmiş olurdu—ama Cadore ipucunu almamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Norton, ayaklarının ucuna oturdu ve bacağına yaslanıp, onları izledi.

Ben, ellerini yine cebine soktu ve evi inceledi. Bakımlıydı. Son iki üç yıl içinde beyaz, sarı arası bir renge boyanmış gibiydi. Panjurlar ve kapılar yeşildi. Verandadaki sandalyelerin minderleri de aynı renkti. Köşelerde duran çiçeklerle birlikte burası güzel bir yer olabilirdi. Tabii eğer birkaç metre ilerisinde o iki baş belası olmasa.

Ben, kibar olmak ya da huzursuz havayı dağıtmak için bir şeyler söylemek üzereyken, kapı yine açıldı ve Lucy dışarı çıktı. Kolsuz bir elbise giymişti. Canlı mavi renkte. Ayaklarında da parmak arası terlikler vardı. Saçını açık bırakmıştı. Hafif dalgaları omzuna doğru uzanıyordu. Rujunu tazelemişti. Ilık bir yaz akşamını ve günbatımını birlikte karşılamak için dileyebileceği en sevimli ve güzel partnerdi.

"Teşekkürler Joe," dedi Lucy havadaki gerginlikten habersiz bir şekilde. "İşin bitince eve bırak sadece. Sonra görüşürüz."

Ben, verandada Lucy'nin arkasından gidip, otlara indi. Arkasına bakmak istiyordu. Cadore, köpeğe bir şeyler mırıldanmadan önce kaşlarını çattı ve sonra da köpeği evin etrafında yürüyüşe götürdü.

***

Cuma günü öğlene kadar, Jessy kokmuş, terlemiş ve yorulmuştu ama emeklerinin karşılığı olarak, muhtemel sahiplerinin karşısına çıkacak olan güzel kokulu beş köpek vardı. Hiçbiri banyo yapmaktan keyif almıyordu—*Neyiniz var sizin?* diye sormuştu Jessy. *Küvette uzun bir banyonun, hayatın en büyük zevklerin-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den biri olduğundan haberiniz yok mu?—ama uzun uzun tüylerinin taranmasına ve bir Angela'dan, bir Jessy'den gelen ödüllere rağmen, köpekler karşı koymuştu.

Jessy artık arka odada, masanın üzerinde bir şişe soğuk suyla, ucuz bir hasır sandalyede oturuyordu. Angela öğle yemeğini almaya gitmişti—Jessy'nin daha önce hiç fark etmediği sağlıklı ürünler dükkânından filiz ya da sağlıklı başka bir şey—ve Meredith de diğer işindeydi. O yüzden Jessy barınakta yalnızdı. Burayı seviyordu—kokular, kedilerin sessizce yürümeleri, köpeklerin oyunları, havlamaları ve horultuları. Kim Jessy'nin bir barınakta kendini evinde gibi hissedeceğini söyleyebilirdi ki?

"Döndüm," diye seslendi Angela, koridorda görünmeden hemen önce. Kediler ayaklarının çevresine toplandı. Her nasılsa, Angela'nın yanında bu gayet sevgi dolu ve tatlı bir eyleme dönüşüyordu. Aynısını Jessy'ye yaptıklarında onu düşürmeye çalışıyormuş gibi görünüyorlardı.

Sarışın kadın, masanın diğer tarafına katlanan bir sandalye getirdikten sonra, getirdiği poşetleri açmaya başladı. Elinde geniş bir tabak vardı. Biran için tereddüt etti. "Beslenmeyle ilgili bir kısıtlaman olup olmadığını sormayı unuttum. Vejetaryen misin? Ya da vegan? Glutensiz mi yersin? Diyabet? Paleo, Atkins, South Beach?"

Jessy gözlerini kırptı. "Her şeyi yerim."

"Güzel." Angela gülümseyerek, poşeti açmaya devam etti. "Biz de. Ama Meredith ve ben Los Angeles'ta yaşarken, arkadaşlarımızın diyetleri yüzünden akşam yemeği partisi bile veremezdik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, paketleri açmaya başladı. Her birinde iki porsiyon yemek vardı: ızgara tavuk parçaları, domates, soğan ve peynirli salata; kişnişli ve acı soslu barbunya, ızgarada pişmiş mor soğan, mantar parçaları ve bunları içine yerleştirmek için yumuşak mısır ekmekleri. Eğer sağlıklı yemek buysa, o halde Jessy de hemen bu gruba dahil olmalıydı.

"Oklahoma'ya seni getiren neydi?" diye sordu Jessy, ikisi de hepsinden karışık doldurdukları ekmeklerini hazırlayıp, ilk ısırıklarını aldıktan sonra.

"Meredith Oklahoma Üniversitesinde veterinerlik okudu. Ondan çok uzun süre ayrı kalmak istemiyordum ama o da Kaliforniya'da çalışmak istemiyordu. O yüzden ben de onunla geldim. İkimiz de hayvan koruma gruplarında görev almıştık. O, Tallgrass'a geldiğinde, burada bir iş buldum ve şimdi de burayı çalıştırıyoruz."

Angela bunu basit bir şeymiş gibi anlatıyordu. Sanki Los Angeles'taki hayatını bırakıp, Oklahoma'daki küçük bir kasabaya yerleşmek, akşam yemeğinde ne pişireceğine karar vermek kadar kolay bir kararmış gibi.

Ama aslında zor değil diye düşündü Jessy içinden. Sevdiğin biriyle gittiğin zaman hiçbir şey zor olmazdı. Kendisi de bunu yapmıştı. Tüm arkadaşları da, birçok kez. Ve hepsi de bunu yine gerekse, yine yaparlardı. Jessy bunun bir daha gerekmemesini diledi... gerçi beş on kilometre uzağa gitmek çok da büyük bir problem olmazdı.

Dalton ile işler o boyuta gelirse tabii. Dalton henüz onu öpmemişti bile. Jessy de Dalton'ı. Dalton'ın bunu istediğini biliyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve o da deli gibi istiyordu ama içinde bir endişe vardı. Yine erken olursa? Çok güzel bir şeyler olmak üzereyken, her şeyi mahvederlerse?

Ama ya çok uzun süre beklerlerse ve Dalton bu arada başka biriyle tanışırsa? Jessy, yalnızlığın ve memnuniyetsizliğin, mantıklı bir insanı, kolay beğenen birine nasıl dönüştürdüğünü ve sabah uyandığında kendini nasıl berbat hissettirdiğini biliyordu.

"Çok hüzünlü görünüyorsun," dedi Angela, Jessy'nin dikkatini çekerek. "Konuşmak istediğin bir şey olursa, iyi bir dinleyiciyimdir."

"Teşekkürler." *Ama ben de iyi bir sır saklayıcısıyımdır.* Ama sır saklamak ona zarar veriyordu. Onu, sabırsız ve utangaç bir insana çevirip, korkularla dolmasına neden oluyordu. İçmesine engel olmak için ne kadar çok uğraşmıştı ve bunu hep Margarita Kızları'ndan saklamaya çalışmıştı. Çünkü ona sırt çevirecekleri-ni düşünmüştü ama öyle olmadı. Onu desteklediler. Cesaretlendirdiler. Fia, onunla gurur duyduğunu söyledi.

Ve işinden kovulma konusunda… Dalton da ona sırt çevirmemişti. Bunu komik bulup, gülümsemişti. Ve Jessy'nin de olanlara gülmesini sağlamıştı.

Ekmeğinin son lokmasını da yedi ve yavaşça bir tane daha hazırladı. "Şu çocuk," dedi umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerek.

"Ah, tatlım," diyerek güldü Angela. "Kaç hikâyenin 'Şu çocuk' diye başladığını biliyor musun? Ben, bu yüzden kadınları tercih ediyorum."

Jessy de güldü. "Hayır, şu çocuk… o, iyi biri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eşinden sonra ilk mi?"

İlk değil ama Jessy öyle olmasını çok isterdi. Ama ciddi olan ilk kişi miydi? "Evet. Onun da eşi savaşta ölmüş. Biz... birbirimizi anlıyoruz sanırım. Fiziksel olarak değilse de, duygusal olarak. Çarşamba gecesi, Dalton elini tuttuğunda, Jessy'nin neredeyse başı dönmüştü. Sanki her şeye en başından başlayan, genç ve masum biri gibi. Bu küçük temastan keyif alıyor ve daha fazlasını bekliyordu.

Ama Jessy'nin evine döndüklerinde, Dalton başka hiçbir şey yapmadı. Jessy'den ayrılmak istemiyor gibiydi ama ona yaklaşmadı, boynunu koklamadı, ona sarılmadı. Hatta gözlerine uzun uzun bile bakmadı. Sadece düğün provasından sonra, onu akşam yemeğine götürmeyi teklif etti. Carly'nin de Dane'in de ikinci evliliği olacağı için, resmi prova yemeğini ve diğer detayları istememişlerdi. Onlar birbirlerine söz vereceklerdi, tören çok da mühim değildi.

"Vay canına. En az zorlu olan yolu seçmiyorsun yani?" dedi Angla. "Eşiyle mutlu muymuş?"

Jessy, patronunun yüzüne bakarken, bedeninin kasıldığını ve çenesini sıktığını hissetti. Angela'nın sarı saçları büyük bir tokayla tepeden tutturulmuştu. Mavi gözleri gayet netti. İfadesinde sadece merak vardı. "Bunu neden sordun?" diye sordu Jessy, sesinin yankılanmasının nedeninin beş metrelik tavan mı yoksa içinin birden boşalması mı olduğunu anlayamadan.

"Birçok evli insan mutlu değildir." Angela omuzlarını silkti. "Ve bazen de çiftler bununla ilgili bir şey yapmak üzereyken, kader devreye girer. Los Angeles'ta yaşayan ve en başından beri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boşanmak isteyen bir arkadaşım vardı. Bunu eşine söylemeyi planladığı gün, eşi bir kaza geçirdi. Ve olay yerinde öldü. Aynı durumda olan bir arkadaşım daha var—kendisine tam anlamıyla tapan eşine ayrılmak istediğini söylemek için cesaretini toplamaya çalışan. Ona ne söyleyeceğine karar verdi ve sanki bir televizyon dizisini prova eder gibi bizim karşımızda prova yaptı. Eşine söylemeye hazır olduğunda, eve gitti ve eşinin eşyalarının toparlandığını, banka hesaplarının boşaltıldığını ve değer verdiği her şeyin gittiğini gördü. Ve ona tapan eşi, hamile kız arkadaşıyla kaçarken, ona tek bir not bile bırakmamıştı. Kader," diye tekrarladı Angela omuzlarını silkerken.

Jessy de evliliğini sonlandırmak istiyordu ama Aaron'a söylemeyi planladığı tarihten birkaç hafta önce, o ölmüştü. Bu da mı kaderdi? Hepsi bu muydu? Bir tür güç, kontrolü eline mi alıyordu? Yoksa Angela'nın arkadaşları, kötü karmayı tetikleyen bir şeyler yapıp, bu sonuca mı ulaşmışlardı? Jessy'nin kötü karması da Aaron'ı bir tetikçinin tetiğine hedef olarak mı koymuştu?

Jessy başını salladı ve bunu düzeltmeye çalıştı. "Hayır, Dalton ve Sandra mutlulardı." Tüm arkadaşları evliliklerinde çok mutluydu. Hepsinin zor zamanları olmuştu ama o günleri atlatmışlardı. Sadece Jessy pes etmişti. Sadece o, bir kaçış planı yapmıştı.

İki yıl dokuz ay boyunca, bunu bilmek, Jessy'ye kendini onlardan çok daha kötü biri gibi hissettirdi.

"Eğer öyle düşünüyorsan, Dalton'ın eşinden sonra ciddi düşündüğü ilk kadın olmalısın. Bunun zor olabileceğini düşünüyorum… ama buna değer. Bazen bu şekilde güç bulursun, ödüle odaklanarak. Yanlış adımlar atabilirsin ama ödüle odaklan. Son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suza dek iyi bir adamla. Ne kadar güzel."

Jessy bunu çok istiyordu—bunu elde edebileceğine inanıyordu. Ama bu isteğini belli etmemek için hafifçe gülümsedi sadece. "Benim için daha güzel."

"Doğru. Ben Meredith'le çok mutluyum. Teşekkürler."

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Yirmi bir yıldır. On beş yaşımızdan beri. Bir gün evleneceğimizi düşündük hep ama sonra Oklahoma'da yaşamayı seçtik. O yüzden hayalimiz suya düştü."

Doğru. Oklahoma mükemmel bir yerdi ama burası çok tutucu bir eyaletti.

Dışarıdan bir havlama sesi duyuldu ve daha sonra da içerideki ve dışarıdaki köpekler de ona eşlik etti. İki kedi karanlık köşelere doğru hızla kaçarken, iki tanesi de kuyruklarını dikmiş, kendilerine itaat edilmesini bekler gibi gururla koridorda ilerliyordu. "Gelenler müstakbel sahiplerimiz olmalı," dedi Angela tabakları toparlarken. "Tam vaktinde."

"Sen git. Ben burayı hallederim." Jessy, koridorun ilerisinde iyi giyimli bir anne ile kendiyle uyumlu olan temiz, düzenli ve kibarca bekleyen çocuklarını gördü. Angela'nın söylediğine göre, kadın, doktorun eşiydi. On yaşındaki kızı ve on iki yaşındaki oğluna evde eğitim veriyordu. Parmaklıklı geniş bir bahçeleri vardı ve kilisede çok aktiflerdi. Bir hayvan edinmeyi çok istiyorlardı ve aile, barınağın en önemli bağışçılarındandı. Jessy, ailenin tüm hayvanları almasını diledi. Hatta kendisi de onların hepsini almayı diliyordu ama evi çok küçüktü ve her zaman ihtiyacı olan daha fazla kedi ve köpek olacaktı. Hep öyle oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Depoyu/yemek odasını temizledikten sonra, dışarı çıktı ve kaplara temiz su koyup, arka bahçedeki plastik havuzların suyunu değiştirdi. Oradaki tüyleri temizledikten sonra, ön bahçeye gidip, bir diğer ucuz bahçe sandalyesine oturdu.

Oliver birkaç metre ilerisindeydi. İnsanların kendisine yaklaşmasına tahammül edebiliyordu ama bundan hoşlanmıyordu. Kapılardan yanlış hesaplayarak geçişleri ve oyunları sırasında hunisi çok az zarar görmüştü. Az zarar görmesinin nedeni muhtemelen gününün çoğunu aynı yerde geçirmesiydi. Sahibinin gelip kendisini bulmasını mı bekliyordu? Orada nadir olan otların kokusunu mu seviyordu? İnsanları meraklandıran bir şeyler yapmayı mı seviyordu?

"Çok sevimli bir çocuksun Oliver."

Köpek, kahverengi gözlerini kırpmadı.

"Sana ne olduğunu merak ediyorum." Meredith, insanlar maddi sıkıntılar yaşadıklarında, evcil hayvanlarını besleyemediklerinden onlardan vazgeçtiklerini ya da daha kötüsü onları bir yerlere bıraktıklarını söylemişti. Bazen evcil hayvanlara izin verilmeyen yerlere taşınıyorlardı ya da evcil hayvanlarını götürerek kendilerini bir tartışmanın ortasında bulmak istemiyorlardı. O yüzden de onları arkalarında bırakıyorlardı.

"Bir yerlerde birileri mutlaka vardır. Belki henüz senin sahibin olduğunu bilmiyorlardır ama mutlaka bunu fark edecekler."

Oliver bir an için ön kapıya baktı ve sonra bir daire çizip yere oturdu. Çenesi hunisinin üzerinde, ön patileri birden ayağa kalkması gerekecekmiş gibi yerdeydi.

"Beklerken de, burası gayet iyi bir yer. İstediğinde güneşe uza-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nabilirsin, sıcak geldiğinde, içeriye klimanın olduğu yere geçersin. Karnın tok. Meredith yaralarınla ilgileniyor ve ben varım." Hafifçe güldü. Hem bir köpekle gerçekten konuşuyor oluşuna hem de pireli ve keneli teninden, mermilerin çıkarılmış olduğu, evsiz bir köpeğe destek olan kişinin kendisi olması fikrine.

Köpeğe bir parmağını uzattı. "Benim gibi olma. İyi ve kötü zamanlarım oldu. İkisinin arasında geçen zamanlarım da, ama iyileşiyorum. Çok uzun zamandır… çok uzun dakikalar boyunca içmedim. Köpek yılıyla en az bir yıldır. Ben de senin gibi gelişme gösteriyorum."

Oliver ön patilerini öne doğru uzattı ve karnının üzerine süründü. Bunu aralarındaki mesafeyi yarıya düşürene kadar devam ettirdi ve sonra oraya uzandı.

"Ah, gördün mü? Beni seviyorsun. Birçok insan seviyor." Bu yorumun doğruluğu dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmesine neden oldu. "Hatta bazı insanlar bana bayılıyor. Bazıları da pek bayılmıyor. Ama biliyor musun? Hayat seni önemsemeyen insanları önemsemek için fazla kısa. Yani, eğer tüm zamanını burada uzanarak geçirmekten hoşlandığın için buradaysan sorun yok ama eğer eski sahiplerini bekliyorsan, bunu yapma tatlım. Yeni sahiplerin çok daha iyi olacak."

Ve herkes daha iyisini hak ederdi. Tıpkı Jessy'nin de daha iyi bir insan olmayı hak ettiği gibi.

***

"Bir kez daha düşünmek ister misin evlat?"

Dalton, kilisesinin ibadethaneye açılan koridorunda rahibin gelişini ve Carly'nin elini Dane'e uzatışını izliyordu. Bu, öylesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne sorulan bir soruydu. Dane'in herhangi bir tereddüdü olduğunu ancak görme engelli bir adam düşünebilirdi.

"Hayır, efendim. Bunu resmiyete dökmeye hazırım."

"Ondan daha hazır birini göremezsiniz." Diğer sağdıç Keegan Logan, küçük kızının elini tutmuş, duvara yaslanıyordu. Küçük kız, babasının bacaklarının arasına kendini sıkıştırmış, bir sağa bir sola sallanıyordu.

Gerçi Keegan kendini daha hazır hissediyordu. Jessy'ye göre, Keegan, arkadaşları Therese'ye deli gibi âşıktı ve son görevinin bitmesini ve Mariah ile birlikte Tallgrass'a taşınıp, Mathesonlarla bir aile olmayı dört gözle bekliyordu.

Aile. Dalton kendisinin artık bir ailesi olamayacağını düşünüyordu. Noah'nın çocuklarının hakkında ne düşünmeleri gerektiğinden pek emin olamayacakları tuhaf amcası olacaktı o, hepsi bu. Ama uzun zamandan sonra ilk kez, kendisinin de evlenebileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki çocukları olurdu, belki olmazdı ama kesinlikle hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyecekti.

Kendisini Jessy ile hayal edebiliyordu.

Birileri, rahibe, düğün töreni için gerekli olan işlerin tamamlandığını işaret etti ve o da ibadethaneye girdi. İçerisi, Dalton'ın daha önce gördüğü tüm düğün törenlerinde olduğu gibiydi. Dalton, Dane ve Keegan rahibin arkasından gittiler. Carly'nin kız ve erkek yeğenleri, ellerindeki çiçekler ve yüzüklerin olduğu yastıkla koridorda ilerledi. Therese ve Carly'nin kardeşinin eşi Lisa da arkadan geliyordu. Onların peşinden babası, gelini kilisenin mihrabına kadar getirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton, etrafa kısaca göz gezdirdikten sonra, Lisa ile koridorun orta yerinde buluşup onunla birlikte Carly ve Dane'e doğru geri döndü. "Pekâlâ, şu kovboy sensin," dedi Lisa. "Tam da beklediğim gibi."

"Sen de bilim kadınısın."

"Aslında antropologum. Bugünlerde daha çok Isaac ve Eleanor'un annesiyim." Arkada işlemeli yastıkla uğraşan çocukları işaret etti. "Şu anda onların yaramazlık yaptığını görmezden geliyorum. Bütün ailemiz Carly'yi mutlu ve yeniden âşık gördükleri için çok heyecanlılar. Sadece dışarıdan bunu anlamak çok zor."

Lisa eliyle onları işaret edince, Dalton iki arka sırayı dolduran geniş gruba baktı: anne, baba, üç erkek kardeş, iki eş, bir sürü çocuk. Çocuklar daha çok sıkılmış gibi görünürken, yetişkinler huzursuz ve düşüncelerinde kaybolmuş gibilerdi. Dane onların dalgın profesörler olduğunu söylemişti. Her biri gerçek birer dahiydi. *140'ın üzerindeki her bir IQ puanları, eksikliğini çektikleri bir sosyal yeteneklerine eşit,* diye eklemişti Carly de şefkatle.

Koridorda tam da karşılarında, Dane'in annesi ve Dane'in, Carly'nin eski eşinin anne ve babası olduğunu söylediği bir çift, Carly'nin kendi ailesine kıyasla çok daha heyecanlı görünüyordu.

"Senin eşin de oralarda bir yerlerde mi?" diye sordu Lisa arkaya bakarak. Dalton için sadece yabancı olsalar da, arkadakilerin de uzak akrabalar olabileceğini düşündü.

"Hayır, o ikinci görevinde öldü."

Lisa'nın parmakları, Dalton'ın kolunun üzerinde kasıldı. "Ah, tatlım, çok üzüldüm." Koridordun sonuna ulaştılar ve Lisa parmaklarını çekip, ona hızlı bir şekilde sarıldı. "Carly, Dane'i

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulduğuna göre, artık onun yerine senin için endişeleneceğim. Üzgünüm."

Dalton'ın boğazında bir düğüm oluştu ve yüzünün yandığını hissetti. Aslında tam olarak utanmamıştı. Sadece birkaç dakika önce tanıştığı bir kadının bu kadar samimi olup, kendisini bu kadar önemseyebileceğine inanamamıştı.

Lisa kollarını ondan uzaklaştırırken, Dalton hafifçe öksürdü ve gözlerinin nemlenmediğinden emin olmak için bakışlarını uzaklaştırdı. "Teşekkürler. Çok kibarsın. Ama şu anda, Eleanor, Isaac'e yastığıyla vuruyor. Isaac ondan yaşça ve boyca daha büyük ama Eleanor çok güçlü."

Lisa gözlerini devirdi ve arkasını dönüp, Isaac'in yere düşüp, yanındaki sıranın altına doğru yuvarlanışını gördü. "Eleanor! Isaac! Roger!"

Andersen kardeşlerden biri döndü ve kaşlarını kaldırıp, otomatik olarak, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Çocukların tam da altında güreşiyor! Kilisede!"

Roger omuzlarından arkaya doğru bakıp, yere eğildi ve Eleanor'u sıranın altından kaldırıp, kucağına oturttu. Lisa da Isaac'i kendine doğru çekti. İki çocuk da anne ve babalarının kucaklarından, diğer kardeşe dil çıkarıyordu.

Dane ve Carly birbirlerine sarılarak, Dalton'ın yanında durdular. "Isaac biliminsanı olup, kız kardeşinin konuşamayan ve ne derse onu yapan bir klonunu yapacak," dedi Carly.

"Ve Eleanor da bir süper kahraman ya da süper kötü adam olacak. Henüz karar vermedi," diye ekledi Dane. "Hangisi erkek kardeşine daha fazla vurmasını sağlayacaksa onu seçecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ailemiz. Çok gururluyuz." Carly de onun gülümsemesini taklit etti. "Hep birlikte Main'deki Zeke's'e gideceğiz. Sen de bize katılırsan seviniriz."

Dalton onlara kibarca teşekkür etti ve kapıya doğru gidip, Jessy'nin evine gitmek için kamyonetine bindi. Jessy, evinin önündeki bankı kaplamıştı. Bankın koluna sırtını yaslamış, bacaklarını da diğer uca doğru uzatmıştı. Şortu beyaz, bluzu siyahtı. Zarif topukları olan, siyah, pembe ve yeşil renkte ayakkabılar giymişti. Ayaklarının ucunda her zamanki küçük bir valiz boyutlarındaki çantası vardı. Elindeki beyaz kâğıtlarla yüzünü yelliyordu.

Dalton, tam önüne park etti ve yolcu koltuğunun penceresini indirip, seslendi, "Hey, Beyaz Atlı Prensi'ni mi bekliyorsun?"

Jessy koyu camlı güneş gözlüklerini yavaşça başının üzerine itti. "Prensler çok sıkıcı. Onun yerine kızgın bir atın üzerindeki bir kovboyu tercih ederdim."

"Öyle mi? Palominolar çok kızgın değildir."

"Bilmiyorum. İyi bir fotoğrafçı, günbatımı ve ışığı yansıtan o altın renkli tüyler..." Jessy ağır ağır hareket ederek, ayaklarını yere indirdi ve ayağa kalkıp çantasını omzuna takmak için eğildi. Kamyonete doğru ilerledi. Onunla ilgili her şey çok güzeldi ve Dalton'da dokunma ya da öpme isteği uyandırıyordu. Jessy arabaya binip, masum bir şekilde gülümseyene kadar, Dalton, neredeyse akşam yemeğini unutup, kamyoneti eve doğru sürmeye karar verecekti. "Beni biftek yapan bir yere götür kovboy. Canım kırmızı et istiyor."

Ev bunun için tam da uygun yerdi. Dalton'ın buzluğunda, son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kesimden kalan biftekler vardı ve onlar pişerken, ikisinin oyalanmak için bir şeyler bulabileceğinden emindi. Sadece beş, ya da yedi, ya da yirmi dört saat sürerdi.

Park ettiği yerden hareket ettikten sonra, First sokağından güneye doğru döndü ve günbatımı Jessy'nin tarafında kaldı. Altın rengi teni, ışığı olduğu gibi yansıtıyordu.

"Prova nasıldı?"

"Olaysız. Yani, çiçek taşıyan kızın, yüzük taşıyan oğlanı dövdüğünü saymazsak."

Jessy güldü. "Yıllar önce bir düğüne gitmiştim ve gelinin de damadın da beşer yaşında kızları olduğundan, çiçeği ikisi birlikte taşımıştı. Tören sırasında bir kavgaya tutuştular ve çığlık atarak birbirlerinin saçlarını çektiler. Nedimeler kızları ayırmak zorunda kaldı ve sonra da koridor boyunca onları zorla sürüklediler."

"Komik bir yeni aile olmalılar," dedi Dalton alay ederek.

"Birbirlerinden nefret eden ikizler gibi."

Bingo. "Elinde ne var?"

Jessy elindekilere bakıp, gülümsedi. "Fotoğraf."

"Benim hayvanlarımın mı?"

"Olabilir." Jessy fotoğrafları salladı ve Dalton ciddi ifadeli bir köpek gördü.

Homurdanmasına engel oldu. "Sana Oz'un bir sokak köpeği olduğunu söylemiş miydim? Pire ve kenelerle kaplanmış ve açlıktan neredeyse ölmek üzere olan?"

"Öyle mi? Şimdiden bir sürü ortak yanları var. Oliver da pire ve kenelerle kaplı bir şekilde, açlıktan ölmek üzereyken bulundu. Onun üzerinde bir de kurşun denemesi yapılmıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton'ın boğazı düğümlendi. Ömrünün çoğunu hayvanlara bakarak geçirmişti. Sadece onlara zarar verenleri vurmayı aklından geçirebilirdi. Ama Oz çıkageldiğinde aslında bir köpek istemiyordu ve şimdi başka bir köpek daha olamazdı.

Zaten iki küçük sürün var. Bir hayvan daha olsa ne değişir ki?

Babasının sesi aklında yankılandı: *Şu lanet "ne değişir ki?" düşüncesi...* David'in anne ve babası, eşi, komşuları ve çocukları onu suçlamak için hep bunu söylerlerdi çünkü tüm sokak kedilerini ve köpeklerini, yaralı atları, evcil hayvandan farkı kalmayan inekleri ve sahipleri huzurevine giden keçi sürülerini sahiplenirdi.

Kül rengi eski bir binanın önüne arabayı çekerken, cevap vermeyi geciktirdi. Dalton'ın gençliğinden beri yanmayan eğri bir neon tabela onlara Holy Cow'a geldiklerini söylüyordu. Kapısında küçük bir sıra vardı.

"Burayı görmüştüm ama hiç gelmedim," dedi Jessy kamyonetten inerken.

"Büyük kayıp. O fotoğrafını çektiğin büyükbaşlar—"

Jessy, kamyonetin önünde, Dalton'ı bekleyip, kaşlarını çatarak baktı ona. "İnekler. Sevimli ve ağır hayvanlar."

"Büyükbaşlar," diye tekrarladı Dalton. "Başlı başına çok güzel akşam yemeğidir. Neyse, onları yetiştirenler, bu restorana en güzel biftekleri satarlar. Mekân çok hoş değil ama yemekleri en iyisidir."

Sıraya girdiler. Batıya doğru ilerleyen güneşten onları metal bir çatı koruyordu. Jessy fotoğrafları toparlayıp, Dalton'a uzattı. Dalton onları köşesinden tuttu ve almadan önce onu uyardı, "Sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dece bakıyorum, tamam mı?"

Jessy başını salladı.

Köpek, Dalton'ın en sevdiği cinstendi: biraz ondan, biraz bundan. Tam bir yetişkin gibi görünüyordu. On beş kilogramdan fazla değildi ve büyük kahverengi gözleri... Tanrım, sadece bu gözlerle bile kendine bir ev bulabilirdi. Düşünceli, üzgün, kafası karışık ve cesaretinin altında saklamaya çalıştığı korkulu hali...

Jessy hayvanı yağlayıp, ballandıra ballandıra anlatmadı ya da Oliver'ın iyi özelliklerini sıralamadı. Sadece Dalton'ın fotoğraflara bakışını izledi. Dalton fotoğrafları geri verince, Jessy onları çantasına yerleştirip, parmaklarını birbirine geçirdi.

"Acelesi yok, değil mi?" diye sordu Dalton bir süre sonra. "Hasta hayvanlara ötenazi yapan bir barınak falan değildir sanırım?"

Jessy başını yine salladı.

"Senin onu sahiplenmemenin bir nedeni var mı?"

Jessy zarif bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bir canlının tüm ihtiyaçları için bana bağımlı yaşadığını hayal edebiliyor musun?"

"Yaşamı için bana bağımlı olan çok fazla canlı var. Sen de tek bir köpekle baş edebilirsin. Hatta onu işe de götürebileceğin için, tüm gün evde yalnız kalmak zorunda olmaz."

"Evet, ama sen sorumluluk sahibisin. Ben—"

Jessy susunca, Dalton sessizce, "Kendini çok fazla eleştiriyorsun Jess. Neden?" diye sordu.

Jessy'nin yüzü kızardı. "Bundan vazgeçmeye çalışıyorum. Bilirsin ya, eski alışkanlıklar. Vazgeçmesi zor."

Dalton bunu anlayabiliyordu. Kendini çok uzun zamandır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötü alışkanlıklara ve karanlık yerlere hapsetmişti.

Dalton, kibarca, Jessy'nin ellerini birbirinden ayırdı ve sonra parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. "Şöyle bir teklifim var. Ben Oliver'ın son şansı olayım. Eğer onun için mükemmel birilerini bulamazsan, onu ben alacağım. Tamam mı?"

Jessy'nin yüzündeki gülümseme o kadar sevimli ve içtendi ki, Dalton sırf bu gülümsemeyi bir kez daha görebilmek için bütün barınak köpeklerini sahiplenebilirdi.

Hatta belki kedileri bile.

12. Bölüm

Cumartesi günü öğleden sonra, Jessy özenle giyinip, genellikle on dakika içinde hallettiği iş için kendine iki saat vermiş ama yine de Ilena ve Lucy onu almaya geldiklerinde hazır olamamıştı. Normalde, kiliseye yürüyerek giderdi. Zaten törenden sonra da Dalton ile çıkacaktı ama kızların teklifini kabul etmişti. Sonuçta birbirini bir yerlere bırakmak gibi şeyler, arkadaşların birbirleri için yaptıkları bir şeydi değil mi?

Ilena, elini beline koyarak, Lucy'nin arkasından, Jessy'nin evine gitti ve birlikte yatak odasına girdiler. "Jessy, tatlım, bu, oğlum doğmadan önceki son ziyaretim. Bu merdivenler insanı öldürüyor."

"Üzgünüm, *Mamacita*. Bu aklıma gelmemişti. Gelmiş olsa sizi sokakta beklerdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ben, arabayı ve klimayı çalışır halde bırakmayı teklif ettim ama o—"

Ilena, Lucy'nin lafını kesti. "Ah, egzersiz Bebek Hector için iyi."

Jessy bir ayakkabıyı çıkarıp, diğerini giydi. Diğer çiftle aynı kırmızı renge sahipti ama bu, ondan bir iki santimetre daha uzundu ve bileğindeki bağcığın yan tarafında bir fiyonk vardı. "Ona John dememizin söylendiğini düşünüyordum," dedi aynanın karşısında ayaklarını bir o yana bir bu yana çevirerek Jessy.

"Carly benim patronum değil," dedi Ilena sırıtarak. "Mükemmel ayakkabılar. Ayaklarımı yeniden görebildiğimde bana onları ödünç ver, olur mu?"

"Tamamdır." Jessy karşılarında bir poz verdi. "Pekâlâ, fiyonklu mu fiyonksuz mu?"

"Fiyonklu," dedi ikisi de aynı anda.

"Elbisem tamam mı?"

Lucy, Ilena'yı dirseğiyle dürttü. "Sanırım Jessy, bir düğünden daha fazlasına hazırlanıyor."

"Evet, sanırım sonrasında sağdıçla bir planı var."

"Eğer bana ikinci kez bir bakış atacağını bilsem, sağdıçla ben de bir plan yapardım," dedi Lucy kıskanç bir şekilde.

"Ben şu anda sadece tek bir plan yapabiliyorum," dedi Ilena bir nefes verip karnını okşarken.

Jessy aynaya son kez uzun uzun baktı. Elbisesi saygın bir boydaydı. Üzerine oturuyordu. Parlak kırmızı, yeşil ve safir desenliydi. Üzerine almak için yeşil bir şal hazırlamıştı. Kilisede üşüme ihtimali düşüktü ama Dalton'ın akşam için seçeceği restoran

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için hazır olmak istiyordu.

"Pekâlâ kızlar. Sanırım hazırım. Tabii—" Başka bir elbiseye uzandı. Kızıl saçlarının kaldırabileceği tonda pembe renkte bir elbiseydi ama Lucy, elbiseyi elinden çekti.

"Mükemmel görünüyorsun tatlım. Ayrıca, hangi elbiseyi giyersen giy, Dalton üzerindeki elbiseyi çıkarmaktan başka bir şey düşünmeyecek."

Ah, Jessy bunu düşünen tek kişinin kendisi olmadığını bilmek istiyordu. Bu gece hiçbir şey yapmasalar bile. Dalton bunu *istediği* müddetçe, Jessy mutlu olabilirdi. En azından bir süre daha.

On dakika sonra kiliseye ulaştıklarında, Andersen kabilesi, sol taraftaki ilk dört sırayı kaplamıştı. Bu sefer bir bilimsel toplantıdaymış gibi değil de, bir düğün törenine gelmiş gibi görünüyorlardı. "Carly'nin bütün ailesinin Utah'tan geldiğine inanabiliyor musun?" diye mırıldandı koridordan yürüyüp, diğer kızlara doğru ilerlerken.

Hem Lucy hem de Ilena ona soru soran gözlerle baktılar. "Eğer yeniden evlenecek olsan, senin ailen de Georgia'dan gelir, değil mi?"

Kızların bakışlarından, onların ailelerinin bunu yapacağı belliydi. Jessy kendi kendine, Wilkes'lerden kızlara neden hiç bahsetmediğinin bir sebebi olduğunu hatırlattı.

Gerçi Dalton'a onları anlatmaktan hiç rahatsızlık duymamıştı.

Jessy omuzlarını silkip, "Benim ailem düğünüme gelmemişti. Aaron'ın cenazesine de gelmediler. Aslında, onunla tanışmadılar bile," dedi.

"Ah, Jessy." Lucy ona sarıldı ve Ilena da oturmadan önce el-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerini sıkıca tuttu.

Herkes birbiriyle selamlaşıp kıyafetleriyle ilgili birbirlerine iltifatlar ederken, Jessy lekeli camlardan dışarı bakıp, değişimiyle ilgili neler hissettiğini anlamaya çalıştı. En belirgin olan şey artık utanmıyor olmasıydı. Yanakları kızarmamış ya da boğazı düğümlenmemişti. Kendisine acındığını ya da ailesinin umurunda olmayan işe yaramaz biri olduğunu düşünmüyordu. Sadece şefkat vardı. Arkadaşları onun için üzülüyordu. Onun kim olduğu sorun değildi.

Bunu bilmek içinde büyük bir mutluluk yarattı.

Tören tam vaktinde başladı. Ordu dünyasında her şey dakikti. Jessy küçük fotoğraf makinesini çantasından çıkardı. Carly bir fotoğrafçı tutmuştu ama Jessy'nin özel olarak istediği birkaç poz vardı.

Erkekler yan koridordan geldiler. Dane ve Keegan tören üniformalarını giymişlerdi ve kilisenin içindeki neredeyse her kadının nefesinin kesilmesine neden oldular. Rahip ile Dalton'ın üzerinde takım elbise vardı. Jessy, nefesini Dalton'a sakladı: uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Ciddi bakışlarıysa, Jessy'nin içini acıttı.

Şu anda ne düşünüyordu? Sandra ile kendi düğünlerini mi? Carly ve Dane'in sonunun kendisininkinden daha iyi olmasını mı umuyordu? Duygulanmış mıydı? Kendisi de onlar gibi şanslı olmayı mı diliyordu? Acı anıların içinde kayıp mı olmuştu?

Sanki bunları hissetmiş gibi, başını çevirip, Jessy'ye baktı ve gülümsedi. Küçük ve gizli bir gülümsemeydi bu. Sadece Jessy'ye. Ve *daha fazlasını* vaat ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbi olumlu anlamda erirken, nefesi kesildi. Bir daha asla bir erkeği sevmeyeceğine, bir erkeği daha hayal kırıklığına uğratmayı göze almayacağına söz veren Jessy Lawrence, *bu adama âşık olmuştu.*

Ve onun da kendisini seveceğine inanıyordu. Az da olsa.

Bunu düşünmek onu biraz daha mutlu etti. Kendini daha huzurlu ve daha normal hissetti.

Org çalan kişi, "Gelin Müziğine" başladı ve herkes aynı anda kilisenin arka tarafına baktı. Sadece Jessy oraya dönmemişti. O, kamerayı Dane'e odakladı ve Carly'nin, babasının kolunda ibadethaneye girdiği anı bekledi. O tarafa bakması ve kızların seslerini duyması gerekmiyordu. O an neler olduğu, Dane'in yüzünden belli oluyordu. Aşk, tabii ki. Adanmışlık. Söz. Huzur. Sadece mutluluk değil, aynı zamanda saf neşe. Ve en iyisi: hayatının bu yeni ve şanslı döneminin şaşkınlığı.

Jessy boğazındaki düğümü yutkunup, hızla fotoğraf çekmeye başladı. En az on ya da on iki fotoğrafın çok güzel olacağından emindi.

Therese ve Lisa düşük omuzlu, sonbaharda turuncu, kızıl renkler alan akçaağaç yaprağı renklerindeki elbiseleriyle çok güzellerdi. Carly, tabii ki tek kelimeyle mükemmeldi. Elbisesi omuzlarını açıkta bırakıyordu. Üzerine oturan, dizlerinin biraz üzerinde sona eren bu elbiseyle, sevimli, zarif ve ah, çok mutlu görünüyordu.

Müzik de atmosfere tam uyuyordu. Çiçek taşıyıcısı ile yüzük taşıyıcısı arasında bir anlaşmazlık yoktu. Yemin ederken sözlerini şaşıran olmamıştı. Çok romantik ve mükemmel bir andı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hem gelin hem de damat bu anı o kadar çok hak etmişti ki, rahip, Dane ve Carly'yi karı koca ilan edene kadar Margarita Kızları, burunlarını çekmeye başlamışlardı bile. Kız kardeşler, öpücüğü kıskanç ve mutlu nidalarla karşıladı.

Sona gelindiğinde, Jessy gözlerini sildi ve sonra makineyi yine kaldırdı. Carly ve Dane arkaya gidene kadar durmadan fotoğraf çekti. Therese ve Keegan da kendi sıralarına geçiyorlardı. İşte tam istediği fotoğraf buydu: Dalton ile Lisa birlikte yürüyorlardı. Dalton'ın adımları çok yavaştı ve doğrudan Jessy'ye baktı.

Dalton bu kez gülümsemedi. Sadece baktı ve aralarında fotoğraf makinesi olsa bile, bakışları Jessy'nin içine işleyip, nefesinin kesilmesine neden oldu. Gerildi. Biraz korktu. Bir ay önce, bu bakış, onun en yakın bara koşmasına neden olabilirdi. Böyle bir bakış, Jessy'nin istediğinden, hak ettiğinden ve baş edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Şimdiyse ağzı sulanıyordu. İçi ürperiyordu. Ona duyduğu ihtiyaçla titremeye başlayacaktı neredeyse ama alkole ihtiyaç duymuyordu. Makineyi önce kılıfına sonra da çantasına koyması bir dakikasını aldı. Bacaklarının kendisini taşıyıp, taşıyamayacağını anlaması da bir dakika sürdü. Ayağa kalkıp, topuklarının üzerinde dengede durabilmek için nefesini toparlaması için de bir dakika gerekiyordu.

Kutlama, resepsiyon salonunda devam ediyordu. Ortada bir pasta vardı. CaraCakes'ten gelmişti ve Carly'nin istediği şekilde yapılmıştı: yuvarlaktı ve alt katında hem kek hem de dondurulmuş karamel aromaları vardı. Yuvarlağın orta yerinde havuçlu kek ve donmuş krem peynir vardı ve en üst kat yine karamelliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Donmuş katların arasında, süslü kıvrımlar ve çiçekler, el yapımı deniz tuzlu karamel taneleri vardı. Carly'nin, Dane'den önceki tek zevki. *Onunla Mags' Mojos'larımı paylaştığım zaman, ona âşık olduğumu anlamıştım*, demişti Carly.

"Ah, Tanrım. Diyetime nasıl sadık kalacağım." Lucy, keke, Jessy'nin bir şampanya çeşmesine bakacağı aç gözlülükle bakıyordu.

Jessy, kolunu arkadaşının beline doladı. "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama," dedi yavaşça, "Küçük bir dilim alırsan, bu sana yeter mi yoksa eve giderken CaraCakes'in bütün vitrinini yemek istemene mi neden olur? Eğer sözkonusu alkol olsaydı, tek bir yudum aldıktan sonra, ertesi gün ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim olmadan akşamdan kalma bir şekilde uyanırdım."

"Bunun bir düğün olduğunu, bir özel gün olduğunu ve kutlama için var olduğunu düşünmem saçma mı olur?"

"Bilmiyorum. Ben—en azından kendim için—'kutlama' kelimesini yeniden tanımlamalıyım ve bunun içinde içmek olmamalı."

"Ya da yemek." Lucy'nin sesi yumuşak ve düşünceliydi. "Kilo verme konusunda başarılı olmak için, neden yediğini bulman gerektiğini söylüyorlar. Ben bunu söyleyebilecek kadar çok diyet yaptım. Ben mutluyken, gerginken, heyecanlıyken, kutlama yaparken, üzgünken, yorgunken, kızgınken, yalnızken, sıkıldığımda ve kalbim kırıldığında yiyorum… Bu, benim her şeye verdiğim yanıt."

Jessy, bu konuda farklıydı. O, sadece karanlık duygulardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzaklaşmak için, bir sahtekâr olduğunu unutmak ve hayal kırıklığından kurtulmak için içiyordu. Ve son zamanlarda kendini bir zavallı gibi hissetmiyordu. Hâlâ ara sıra canının çok çektiğini hissediyordu ve kendini zor tutuyordu. Muhtemelen Luncy'nin çikolataya olan ihtiyacı gibi bir şeydi bu. Ama henüz pes etmemişti.

Sonra kendini düzeltti. Pes etmemişti. O kadar. *Henüz* derse, öyle olması olası gibi geliyordu kulağa. Jessy güçlüydü. Kendine inanıyordu. Daha da önemlisi başka insanlar da ona inanıyordu. Arkasında kardeşleri varken, nasıl başarısız olabilirdi ki… ve önünde de Dalton varken?

***

Kutlamalarda illa ki yiyecek olması gerekmiyordu. Lucy kendine resepsiyon boyunca bunu hatırlattı. Bir de bu gece Ben ile yemeğe çıkacağını hatırlatıyordu. Ben, ertesi gün Tulsa'ya dönecekti—ofisten çok uzun süre uzak kaldığını söylemişti—ve kız kardeşleri de yarın sabah, Patricia ile birlikte vakit geçirmeye gelecekti. Sadece dördü olacaktı.

Tanrım, Ben'in gitmesi onu ne kadar çok üzüyordu. Mesafe olarak çok uzağa gitmiyordu ama hayatları birbirinden çok uzaklaşacaktı… Ben, Lucy'nin bir parçası olmadığı bir hayat sürüyordu. Lucy, gözden uzak olmasının, kişiyi sadece daha çok özlemesine neden olacağını daha önce deneyip görmüş olsa da, birinin kendisinden uzak olmasının, birlikte sadece hafta sonlarını ya da tatilleri geçirmekten daha fazlasını istemesine neden olabileceğini, her anını onunla geçirmek istemesini sağlayabileceğini de biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Ben geri döneceğini söylemişti. Lucy'yi Tulsa'da götürmek istediği bir restorandan bahsetmişti. Drillers'ı sevip sevmediğini sormuş, Cherry Street'teki büyük çiftçi pazarından söz etmişti. Çatı katının yanındaki yeni resim sergisini ve en sevdiği caz kulübünü Lucy'nin de seveceğini söylemişti.

Lucy'yi yeniden görmek istiyordu ve bu, Lucy'nin midesindeki hareketi yok sayıp, pastaya karşı koyması konusunda yardım etmişti. Kesinlikle, sadece bir küçük dilim olacaktı ve tabii ki, birkaç karamel parçası. En fazla on, on iki ısırığı, bir haftadır günde iki kez yaptığı yürüyüşün kalorisine eşitti ve buna karşılık içinde hâlâ yaşayan zayıf Lucy'yi bulma ihtimali vardı. Ah, hayır. Bunlara kıyaslamak bile sözkonusu olamazdı... yine de arkadaşlarının kendi pastalarını ve karamel parçalarını yiyişini ağzı sulanarak seyrediyordu.

Yemek masasına arkasını dönerek oturdu ve aklından bir sözün geçmesine izin verdi: *Ne kadar iyi hissedeceğini, ne kadar iyi görüneceğini, ne kadar sevimli olacağını düşün.* Bazen, zayıf anlarında, internete girip internet sitelerinden kendi bedeninde bile olmayan, bir gün giyebileceği havalı, dar, fit ve güzel kıyafetlere bakıyordu. Artık şekilsiz elbiseler, lastik beller ya da bedenini saklamak için kullandığı tuhaf aksesuarlar olmayacaktı. Bir erkek tarafından çıplak görülme ihtimalinin bile kendisini utandırması olmayacaktı.

Müzik sisteminden hafif bir caz şarkısı çalıyordu. Wayman Tisdale, diye düşündü. Mike, onun Oklahoma Üniversitesinde basketbol oynayışına hayrandı ve Lucy de müziğini çok severdi. Mike gibi, Wayman de çok genç yaşta ölmüştü ama inanılmaz bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müzik mirası bırakmıştı.

İçerisi dans etmek için tasarlanmamışsa da, Therese ve Keegan kendilerine dans edecek bir yer buldular. Zaten pek hareket etmedikleri için geniş bir alana ihtiyaçları yoktu. Sadece birbirlerinin kollarında olmak onlara yetiyordu.

"Dans etmeyi özledim," dedi Fia bir nefes vererek.

"J'Myel ağır dansları sevmezdi. Onun hareketleri ağır adımlar için fazla havalı ve enerjik." Bennie dalgın bir şekilde. "Aslına bakarsan, dans pistindeki spastik uzun ayaklı bir tavşana benziyordu. Maudene Anne, onu düğünümüzde dans pistine bırakmamamı tembihlemişti ama ben onu durdurmadım." Bennie güldü. "Görmeniz gerekirdi."

"Joshua ve ben birlikte sadece bir kez dans ettik," dedi Marti. "Düğün günümüzde, otel odamızda. Balayımız için aldığım o güzel ayakkabıların hiçbirini giyememiştim çünkü dans sırasında yaralanan parmaklarım sadece parmak arası terliğe izin veriyordu. Ona bir daha dans etmeyi hiç teklif etmedim."

Birkaç dakika sonra Bay ve Bayan Lowry, dans etmeye başladılar. Arkalarından da Lisa Andersen ve eşi geldi. Lucy, Dalton'ın Jessy'yi dansa kaldırmasını bekliyordu—resepsiyon salonuna girdiklerinden beri Dalton, gözlerini Jessy'den alamıyordu—ama ondan uzak duruyordu. Birbirlerine samimi, özel ve kaçamak bakışlar atıyorlardı. Evet, Ilena ve Lucy haklıydı. Yakışıklı kovboy bu akşam kesinlikle çok şanslıydı.

Lucy, üzerinde günün tarihi yazılı olan su şişesini kızlara doğru kaldırdı. "Carly ve Dane'e ve hayatımın son altı yıldır en mutlu gününe. Kutlamalar sona ermesin, olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes gülüp, *Bak sen, kesinlikle* diye tepkilerle şişelerini tokuşturup, içtiler. O anda, hiçbiri için dünyada olan bitenin önemi yok gibiydi. Keder ve acı gitmişti; unutulmamıştı ama en azından yüzeye çok yakın değildi ve sadece arkadaşlıkları vardı.

Lucy, onların bir parçası olduğu için çok şanslıydı.

***

Dalton, tam artık gidebileceğini düşünürken, fotoğrafçı içeridekileri önce ibadethane kısmına ardında da dışarıdaki ılık güneşe çağırdı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre gülümsemek zorunda kalmadığı için, fotoğrafçı on bin fotoğrafın yeterli olduğunu düşünene kadar yüzündeki kaslar isyan bayrağını çekmişti.

Sonunda, ceketini çıkarabildi. İneklerinin siyah beyaz tüyleri kışın onları sıcak, yazın da serin tutuyor olabilirdi ama Dalton, koca bir ter damlasına dönüşmek üzereydi. Diğer misafirler de mutlu çifte veda etmek için kilisenin dışına çıkarken, Dalton kravatını gevşetti ve sonra da Jessy'yi bir meşe ağacının gölgesinde, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş kendisine bakarken buldu.

Tanrım, resepsiyon boyunca birbirlerini izlemişlerdi. Dalton, neden yanına gidip, birlikte bir dilim pasta yemeyi, sohbet etmeyi ya da dans etmeyi teklif etmediğini bilmiyordu. Boğazı düğümlenip, göğsü daraldı ve sonra hatırladı: çünkü bunu yaparsa, kendinden geçebilirdi ve bu da Dane ve Carly'nin düğün albümünde kara bir leke olarak kalırdı. Kiliseye girip, Jessy'yi güzel ve seksi görüntüsüyle, kendisini izlerken gördüğü andan itibaren, düşünebildiği tek şey, *Zamanı geldi mi? Lütfen, gelmiş olsun*, olmuştu.

Tanrı'nın onu olduğu yere devirmemiş olmasına şaşırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy'ye doğru giderken, bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Otuz iki yaşındaydı. Bir süre evli kalmıştı. Farklı kadınlarla birlikte olmuştu. Lanet olsun, *bu* kadınla da birlikte olmuştu. Ama o zamanlar, şu anda bildiklerini bilmiyordu. O zaman sadece arzularını ve yalnızlığını dinlemişti ve onu sarhoş eden her kadınla idare edebilirdi. Şimdiyse…

Pekâlâ, şimdi de neler olduğunu tam olarak bilemiyordu. Jessy, onun için önemliydi. Özel bir şeyler vardı aralarında. İkisi için de olanları düzeltmek için ikinci bir şans. Berbat etmemeleri gereken bir şeyler.

Kendine kaygılanacak yeni bir şey bulman ne güzel dostum.

Sonra, Jessy'ye parfümünün kokusunu alacak kadar yaklaştı ve tüm bedeni sarsıldı. Şu anda tek kaygısı, Jessy için çok erken olup olmadığıydı. Ve eğer erkense, ne kadar beklemesi gerektiği.

"Sana gelini gölgede bırakmamanı söylemiştim," diye mırıldandı Jessy'ye yaklaşırken.

"Kimse fark etmedi."

"Evet, Utah'tan gelen dört biliminsanı, resepsiyon boyunca kalakaldılar."

"Bunun nedeni muhtemelen ayakkabılarımdır. Topukların yüksekliğini, tabanının şeklini ve dengenin zorluğunu hesaplıyorlardır."

"Evet, tatlım, ayakkabılarına bakıyorlardı." Bir el Jessy'nin sırtına hafifçe dokundu ve onu ileri doğru itti. "Gidip arkadaşlarına katıl. Carly'yi bilmiyorum ama Dane gitmek için sabırsızlanıyor." *Ve ben de.*

Jessy'nin saçlarıyla mükemmel uyumlu bir tonda olan yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri ve zarif teni, Dalton'a kilitlenmiş gibiydi. "Doğruyu söylemek gerekirse, çiçeklerin, suyun içine konarak elime verilmesini tercih ederim. Canlı birer bomba gibi bana doğru atılmasını değil."

"Bunu bir kenara yazacağım." Dalton onu bir kez daha itti. "Gitmen gerek çünkü grup kucaklaşmasında sen de olmalısın."

"Grup kucaklaşması olacağını nereden biliyorsun?"

Dalton mavi ve berrak gökyüzüne bakarak gözlerini devirdi. "Siz kadınlar kucaklaşırsınız. Çok sık."

Jessy alaycı bir bakışla, çantasını ona verdi ve Margarita Kızları'na ulaşmak için misafirlerin arasından ilerledi. Kızının elini tutan Keegan'ın arkasından genç bir kız ve hemen ardından da birkaç yaş daha küçük bir erkek çocuk ilerliyordu. Onlar da gölgeye doğru gidiyorlardı. "Bu mükemmel çiçekleri atmanın ne anlamı var ki?"

"Bilmiyorum."

"Ben de," diye yanıtladı Keegan. Küçük kız da onu taklit edip, başını hevesle salladı. "Ben de," diye de ekledi. "Biz çiçek *yetiştiriyoruz*."

Kadınlar şakalaşarak bir araya toplanırken, Keegan kızı diğer koluna aldı. "Bunlar Therese ve benim çocuklarım. Mariah, Abby ve Jacob. Bu, Dalton Smith. Ona Bay Dalton ya da Bay Smith diyebilirsiniz."

Dalton, çocukların büyükbabasına Bay Doug dediğini hatırladı. Bu kulağına çok eski moda geldi ama yine de hoşuna gitmişti.

"Üniformanız nerede Bay Dalton?" diye sordu Mariah babasının ceketine iliştirilmiş fiyonklarla oynarken.

"Üniformam yok. Ben bir çiftçiyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby, ona doğru baktı. "Atların var mı?"

"Palominolar. Tüyleri senin saçlarınla neredeyse aynı renk."

Onları görmeleri için bir davet bekliyormuş gibiydi yüzündeki ifade. Çocuklar ve atlar... bu hiç değişmeyen bir şeydi. Eğer annesi için sorun olmayacaksa, bir ara Jessy'den onları davet etmelerini isteyebilirdi.

Çimenlerin üzerinden gelen yüksek sesler, dikkatlerini o tarafa çekti. Carly birkaç metre uzaklarında duruyordu. Kolunu arkaya doğru uzattı ve sonra da çiçeğini doğrudan Jessy'ye attı. Eğilmek ya da yakalamak yerine, Jessy çiçekleri Dalton'a doğru yolladı.

Keegan ve çocuklar geri çekildi ve Dalton'a çiçekleri yakalamaktan başka bir şans bırakmadılar. Dalton, çiçeği yakalayınca, Jessy, grup kucaklaşmasına girmeden önce hınzır bir ifadeyle güldü. Gülüşüp ağlaştıktan ve fısıldaştıktan sonra, Carly'yi, kamyonetindeki Dane'e katılması için özgür bıraktılar ve Jessy de Dalton'a doğru gitti. "Eskiden voleybol oynadığımı söylemiş miydim? Kısa boylu olabilirim ama smaçlarım ölümcüldür."

Dalton, çantasını ona verdi ve kendi kamyonetine doğru ilerledi. Jessy yanlarından geçerken arkadaşlarına el salladı ve içlerinden biri, "Hey, acelesi olan birileri var. Jessy'yi bir daha gördüğümüzde, yüzünde koca bir gülümseme olmalı kovboy," diye seslendiğinde de sırıttı.

Dalton yüzü kızararak sordu, "Arkadaşlarının söylemeye çekineceği hiçbir şey var mı?"

Dalton, koltuğuna oturmasına yardım ederken, Jessy bunu düşünüyor gibi yaptı. "Bazıları çok ağırbaşlıdır. Bazılarımızın da aklından geçen şey dudaklarındadır. Akşam yemeği için nereye gidiyoruz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton, onun kapısını kapattı ve sonra sürücü koltuğuna geçip, ceketini arka koltuğa attı. İçeri girmeden önce çiçeği de üzerine yerleştirdi. "Üç seçeneğimiz var. Tulsa'ya gidebiliriz ya da Luca's'a."

"Ya da?"

Kravatı zaten gevşek olmasına rağmen, Dalton kravatını gevşetmeye çalıştı ve sonra da ellerini saçına götürdü. Boğazının birden şiştiğini ve avuçlarının da sanki su dolu bir lavaboya sokulmuşçasına ıslandığını hissetti. "Biz, şey, hazır yiyecekler alabilir ya da benim buzluğumda ne olduğuna bakabiliriz, şey, akşam yemeğini, şey, yalnız yeriz."

Uzun bir sessizlikten sonra, Jessy yoğun bakışlarıyla ona çekici ama masum bir bakış atıp, "Beni bu elbiseden kurtarmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Jessy'nin sesi derinden geliyordu ve aksanı baskındı. Sorusu, Dalton'ın ateşini yükseltmeye yetmişti. Parmaklarını direksiyonun üzerinde sıkıp, gevşetti ve sonra da zorlukla yutkunup sesinin düzgün çıkması için uğraştı. "Evet. Üzerinde ilk gördüğüm andan beri."

Jessy'nin yüzünde alaycı ama memnun bir gülümseme belirdi. "Güzel. O halde hadi buzluğunu keşfedelim."

Dalton bir kez daha zorlukla yutkunarak park yerinden çıktı ve First sokağının arka tarafına gidip, kasabanın dışına doğru kuzeye döndü. Jessy, yan tarafta, üzerindeki parti elbisesiyle, tek elini kapıya koymuş, yavaşça bir şarkı söylüyordu. Dalton şarkıyı tanıyamadı. Bunun şarkıyı bilmediği için mi yoksa Jessy kötü söylediği için mi olduğunu anlayamadı. Mükemmel ve nefes ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sen bir kadının çekiçle bile doğru notayı tutturamaması. Bunun çok çelişkili olduğu barizdi ama o anda umurunda değildi.

Dalton, Jessy'nin boğayı inek zannettiği otlağın olduğu yola döndüğünde, Jessy bir nefes verdi. "Zavallı inekler. Çok mutlu görünüyorlar. Holy Cow'da bir akşam yemeği tabağında son bulacaklarından habersizler."

"Doğarlar, otlarlar, doğururlar ve ölürler. Bizden çok da farklı değiller."

Jessy ona bakarken kaşlarını kaldırdı. "Kimse bizi ızgara yapıp parçamızı on beş dolara satmıyor."

"Eğer parçamıza on beş dolar alacak olsalar, bunu birileri denerdi." Dalton ne kadar basit olursa olsun ona dokumak istediğinden, eline uzandı ve başparmağını pembe ojelerinin üzerinde gezdirdi. Tanıştıkları gün, Jessy'nin tırnaklarında insanın gözünü alan mor ojeler vardı. Dalton, daha önce bunun uygun bir renk olabileceğini düşünebilecek bir kadınla hiç tanışmamıştı. "O kaburga etini nasıl yediğini gördüm. Yediğin hayvanların gözlerine bakmayı ne kadar sevmesen de, biftek endüstrisi, müşteri olarak seni kaybetmeyeceğe benziyor."

"Hayır," dedi Jessy. "Sadece inekler çok sevimli. Yani, bir tavuk ya da domuz, zavallılar, domuzlar şişman ve çirkin ve çamurun içinde geziniyorlar. İnekler evcil hayvan olabilirler." Jessy başını sallarken saçları ışıldıyordu. "Bu, kulağa çok sığ geliyor, değil mi? 'Sevimli hayvanları koru. Diğerlerini ye.'"

"Eğer geçimin o beğenmediğin hayvanlara bağlı olsa, emin ol, onların dünyanın en güzel hayvanı olduğunu düşünürdün."

"Hep bir çiftçi olmak mı istemiştin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neredeyse. Bu, bildiğim şeydi. Babam her zaman bizim işi devralmamızı istedi ve ben de hep bunu yapacağımı düşündüm." David, Dillon'dan da aynısını bekliyor olsa da, işler öyle gelişmemişti.

"Walleyed Joe's'a gittiğimiz gece, erkek kardeşlerinden ve ailenin oğullarına isim verme geleneğinden bahsetmiştin."

Lanet olsun, Jessy, *devralmamızı* dediğini fark etmişti. Garaj yoluna girmek için onun elini bıraktı ama hiçbir şey söylemedi. O gece de sormuştu Jessy. *Yani sen ve…* ve Dalton da *Sorma* demişti. Jessy de sormamıştı. Ama şimdi soruyordu. Birbirlerini daha iyi tanıyorlardı. Lanet olsun, yakınlaşmak üzereydiler. Her kadın beş para etmez ve çapkın bir erkek kardeşin varlığı gibi detayları öğrenmekten memnuniyet duyardı.

Ama Jessy sormadı. Dalton kamyoneti dar garaja doğru sürüp, bir meşe ağacının gölgesine park ederken, sadece önüne baktı. Birazdan bitki özleri damlamaya başlayacaktı ve Dalton başka bir yere park etmek zorunda kalacaktı ya da her dokunduğunda kapı koluna yapışıp kalmayı riskine girecekti.

Eve gelmişlerdi. İçeri girip, Oz'u dışarı çıkarma, kısa sohbetler edip, sonunda Dalton'ın odasına giden merdivenlerden çıkma zamanıydı. Ya da akşam yemeğini hazırlayıp, yukarı çıkmadan önce biraz takılırlardı ya da… Ya da Jessy'ye öğrenmek istediği şeyi söylerdi.

Dillon'dan konuşmak ya da soyunmak. Lanet olsun, bu gereksiz bir kıyaslamaydı.

"Bir gün, sana ondan bahsedeceğim," dedi Dalton arabayı durdurduktan sonra. "Ama bugün, Dillon hakkında konuşarak mahvedilemeyecek kadar güzel bir gün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy ona bir süre bakıp, araçtan inmeden önce başını salladı ve sonra da öndeki verandaya doğru ilerledi. Oz, oturma odasının penceresinde durmuş, havlıyordu. Muhtemelen Dalton'ın eve onun için Jessy'yi getirmesine sevinmişti. Atlar otlakta otlanıyor, köpeğe aldırış etmiyorlardı. Ve şişman arılar da evin batısındaki beyaz çiçeklerin üzerinde uçuşuyorlardı.

Kesinlikle mahvetmek için çok güzel bir gündü ve daha da güzel olacaktı.

***

Jessy, Oz'u neşeyle selamlayıp, arka bacağının seğirmesine neden olacak şekilde okşadıktan sonra, yavaşça doğruldu ve birden gerildiğini hissetti. Ne kadar zamandır bir adamla bir eve gitmiyordu? İçtiği zamanlarda takıldığı adamları saymıyordu çünkü onlar *sayılmazdı*. Uzun zaman olmuştu. Aaron son olmuştu. Ondan önce de birileri olmuştu ama o zamanlar gençti ve bekârdı. İyi zaman geçirmeye çalışıyordu.

Artık tam anlamıyla bekârdı ve gençliği bakış açısına göre değişebilirdi. Ve sadece iyi zaman geçirmek değildi amacı. Bundan daha fazlasını istiyordu. Bu korkutucu düşünce, ellerinin titremesine ve midesinin kasılmasına neden oluyordu.

Sonra Dalton'a baktı. Dalton kapıyı kapatıp, ceketini oturma odasının hemen girişindeki sandalyenin arkasına attı ve çiçeği mutfağa getirdi. Dolapları karıştırdıktan sonra, bir konserve kavanozunu çıkarıp, suyla doldurdu ve içine de çiçekleri koydu. Jessy'ye götürüp, ona ciddi bir şekilde uzattı. Koyu renk gözleri, Jessy'nin gözleri gibi kararsız bir şekilde bakıyordu. Aynı ihtiyaç, aynı derin arzu onun gözlerinde de vardı. *Çiçeklerin bana*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verilmesini tercih ederim, demişti kilisede, *tercihen suyun içine konmuş bir şekilde.*

Jessy çiçekleri aldı ve gerginliğinin yatıştığını hissetti. Gerginliği yerini olabileceklerin verdiği heyecana bırakıyordu. Hayatında hiç de gurur duymadığı birçok hata yapmıştı. Bunlardan büyük pişmanlık duyuyordu ama bu, onlardan biri değildi. Aslında, bu adam, şu ana kadar yaptığı en iyi tercih olabilirdi.

Jessy ne yaptığını bilmeden, çiçekleri merdivene koydu ve merdivenin kenarına tutundu. Tek ayağını merdivene koyup, zarif bilek bağını çözdü ve sonra da ayakkabısını çıkardı. Diğer ayakkabıyı da çıkardıktan sonra, onları ahşap zeminin üzerinde bıraktı. Biri dik duruyordu, diğeriyse ilk basamakta yan yatmıştı. Küçük fiyonkları sevimli ve seksiydi. Çiçekleri bıraktı ve basamakları yavaşça çıkmaya başladı. Smith nesillerinin dokunduğu merdiven tırabzanlarında gezdirdi parmaklarını ve her bir basamağın ne kadar pürüzsüz olduğunu hissetti. Merdivenleri çıktıkça yükselen ateşini de fark ediyordu.

Bu evde yaşayabilirdi. Her sabah bu merdivenlerden inip büyük bir mutfakta yemek yapmayı, hayvanların bakımına yardım etmeyi öğrenir, her akşam Dalton'ın kollarında uyumak için bu merdivenlerden çıkardı. Merdivenlerin gıcırtısını dinler, rüzgârın esiş yönüne göre pencereleri açar, burada iz bırakırdı. Buraya ait olurdu. Ona ait olurdu.

Merdivenlerin bittiği yerde, koridor hem batıya hem doğuya doğru devam ediyordu. Solda iki, sağda üç kapı vardı. Soldaki kapılar kapalıydı. Jessy o yüzden sağa döndü. Açık bir kapıdan banyo görünüyordu. Kendi banyosunun tam olarak iki katı bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüklükteydi. Açık yeşil boyanın altında lambri kaplama vardı. Ahşap çerçeveli bir aynanın orijinal koyu kırmızı boyası hâlâ görünüyordu. Yalnız bir duş ve bir de pençe ayaklı küvet vardı.

"Burayı aldığımda yapmak istediğim ilk şey, bu küveti kaldırıp bir jakuzi koydurmaktı." Dalton'ın sesi hemen sağından geliyordu ve nefesi boynuna vuruyordu. Böyle iri bir adam nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti?

Kalan diğer iki kapıdan sadece biri açıktı. Jessy içeri girdi. Burası, büyük dikdörtgen şeklinde bir odaydı. İki çift kanatlı pencere arka bahçeye bakıyordu ve diğer ikisi de ineklerin otlağına. Yatak en büyük boydu. Yatağın bir ucundaki örtü kaldırılmıştı. Köşedeki sallanan sandalye yumuşatıcı kokulu kotlar ve gömleklerle doluydu.

"Eğer buraya geleceğimizi bilsem, bu sabah yatağı düzeltirdim."

Jessy, şifonyerden bir şapka aldı ve üzerindeki yerel yem dükkânının adını okuyup ona delici bir bakış attı. "Yani benimle baş başa kalmayı planlamıyordun?"

"Buna ayakkabılar neden oldu."

"Ah, eğer bilseydim, onları değil elbiseyi çıkarırdım. Merdivenlerden inip onları getireyim." Tabii ki Jessy kapıya doğru ilerlemedi. Ve Dalton da bunu yapmayacağını biliyordu. "Neyse, bunu bilmek güzeldi. Bir dahaki sefere onları giymem gerektiğini unutmayayım. Onu kendine doğru çekti. "Belki de onları burada tutarım."

Jessy, bu sözünden sonra onu öptü. Şeyden beri ilk öpüşmeleriydi… yani, ilk seferden beri. Jessy kendine geldiği zaman, ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kınlaşmalarından bir şey hatırlamadığına hep sevinirdi ve şu anda da durum farklı değildi. Bir yandan hatırlamamak, bunun onların ilk seferi olmasını sağlıyordu. Gerçi Dalton'ın diğer erkeklerden farklı olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordu. Onun hayatını değiştireceğinin, hayatının büyük bir bölümü olacağının farkında olup olmadığını.

Jessy bunu daha önce bilecek olsa, muhtemelen çok uzaklara kaçardı.

"Mükemmelsin, biliyor musun?"

"Ah, bunu şansını denemek için söylüyorsun."

Jessy ellerini onun yüzüne götürdü. Çenesinde dolanan parmakları titriyordu. "Ben seninle tanıştığım gün şansım döndü."

O günden bahsedilmesi, Dalton'ın gülümsemesini gölgelemedi. Artık ikisi de hikâyelerinin utanç verici bir şekilde başlamasını unutuyor muydu?

Jessy bir şeyden emindi: Bu çok erken ya da çok geç değildi. Şu anda, bu şekilde, bu özel günde birlikte olmaları her şeyi mükemmel bir hale getirmişti.

13. Bölüm

Patricia'ya göre, Luca's Tallgrass'ta herkesin favori buluşma restoranıydı. O yüzden Ben rezervasyonu onun istediği gibi yaptı ve verandadan bir masa ayırttı. Ben, pantolon ve koyu yeşil bir gömlek giydikten sonra, verandaya çıktı. Bu arada annesi, Brian-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne ile şarap içiyordu. Bir yandan da ızgarada lezzetli bir şeyler pişiyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi Patricia bardağını Ben'e doğru kaldırarak. "Ama çok çekici görünmemek için kollarını katlayabilirsin."

"Çekici olmak iyi bir şeydir," dedi Brianne. "En azından, sözkonusu bir buluşma olduğunda." Brianne ertesi sabah gelecekti ama sabırsızlanmıştı. Sara, Pazar günü geliyordu. Bree'nin heyecanı yüzünden, planlarını değiştirmek istememişti.

Patricia'nın tavsiyesine uyan Ben, kollarını katladı. Tam tek kolunu bitirmişken, bahçenin diğer tarafından bir köpek havlaması geldi. O tarafa baktığında, Lucy'nin kendi evinin verandasında, Norton'un tasmasını Cadore'a verdiğini gördü. Sonra da üçü birlikte bahçenin diğer tarafına yürümeye başladılar.

Brianne saçını kabarttı "Joe çok tatlı. Boş mu?"

"Ne için?" diye sordu Patricia boş bulunarak ve sonra da abartılı bir yüz ifadesi takındı. "Bunu sormadığımı var say. Bildiğim kadarıyla, Joe'nun ciddi olarak ilgilendiği tek şey futbol takımı ve... Hm. Sanırım sadece takımı."

"Senin hokey oyuncusuna ne oldu?" diye sordu Ben. Tanrım, kız kardeşini birlikte görmek isteyeceği son insan Joe Cadore'du. Adam, mağara adamı gibiydi... sarı saçları, fazla mavi gözleri ve bir sürü kasıyla. Tam da hokey oyuncusuna ve Brianne'in son beş yıldır takıldığı diğer tüm adamlara benziyordu.

"Nigel uzaklarda değil," diyerek sırıttı Brianne. "Ama burada da değil."

Ben, dikkatini Lucy'ye çevirdi. Bir elbise giymişti. Deniz ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

visinin üzerinde açık pembe çiçeklerin olduğu bir elbiseydi bu. Altına da boyunu birkaç santimetre uzatan açık bir ayakkabı giymiş, saçını toplamıştı. Canlı, güzel ve sevimli görünüyordu. Onu her gün görmeyi çok özleyecek oluşu, Ben'i birden çok üzdü. Ondan hoşlanıyordu ve onun sayesinde normalde berbat geçebilecek olan bir ziyaret, tahammül edilebilir bir şekilde geçmişti. Ve eğer Ben şanslı olsa, çok daha fazlası olabilirdi.

Cadore, Patricia'ya sarıldı. Bu bir alışkanlık mıydı yoksa Ben'e nispet mi? Sonra da Brianne'e en yakın sandalyeye oturdu. "Hey, Bree. Bixby'deki Green Corn Koşusuna katılacak mısın?"

Brianne'e ailenin dışındaki kimse böyle seslenmezdi ama kız kardeşinin kulaklarına varan sırıtışına bakılacak olursa, onun için sorun yoktu. Ben, kardeşinin cevabını duymazdan geldi ve Patricia'ya veda edip, Lucy ile birlikte aracına doğru ilerledi.

"Kız kardeşin bekâr, değil mi?" diye sordu Lucy, Ben kendisi için kapıyı açarken.

Ben homurdandı. "Lütfen onu Joe'ya ayarlamaya çalışma." Gerçi içinden bir ses, Lucy'nin komşusuna birilerini ayarlamaya çalışıyor olmasının iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Onunla ilgilenmediğini gösteriyordu bu.

"Bunu denememin gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Brianne ondan hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Çok fazla ortak noktaları var."

Lucy koltuğa yerleşirken, Ben de onun bacaklarını beğeniyle izliyordu. Ben bacaklardan çok hoşlanırdı ve Lucy'nin de çok güzel kıvrımları vardı. Kapıyı kapattıktan sonra, Ben kendi tarafına geçip, koltuğuna yerleşti. "Mesela? İkisi de yürümeyi mi seviyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlişkiler çok az şey üzerine kurulur." Lucy ona sinsi bir bakış attı. "Tam bir ağabeysin."

"Kız kardeşimin biriyle çıkması umurumda değil."

Lucy homurdandı. "Çok cömertsin."

"Öyleyim, değil mi?" Ben de kendini tutamayıp güldü. "Sadece onu daha uygun biriyle görmek isterim. Sporcu olarak zaten Nigel var—"

"Nigel. Galiba diğer çocuklar kendine gülecek cesareti bulamasın diye hokeye başlamıştır." Lucy ona doğru uzanıp, bacağına hafifçe vurdu. Bu gayet sıradan bir hareketti. Rahatlatıcı ve tanıdık. "Eğer Brianne'in kaderinde Joe ile olmak varsa—"

"Talihsizdir."

"Yapman gereken tek şey bunu kabul etmek olur."

Evet. Ben, son zamanlarda değiştiremeyeceği şeyleri kabullenmekle ilgili çok şey öğrenmişti. Şimdiye kadar bunu uygulamakta çok iyi değildi ve toleransının Joe Cadore'a kadar uzanabileceğinden çok da emin değildi.

Luca's'ı hiç zorlanmadan buldu. Gerçi cumartesi gecesi yakın bir yerlere park etmek de bir diğer sorundu. Lucy, yürümenin kendisi için sorun olmadığına ikna etti onu ve o da bulduğu bir sonraki yere park etti. Restorana doğru birkaç blok yürüdüler. Yolu yarıladıklarında, Ben, Lucy'nin elini tuttu. Kendi ellerinin içinde küçük ve yumuşaklardı. İçinde bir şeyler gevşeyip rahatladı.

Luca's, önü tamamen veranda olan eski bir binadaydı. Masalar, verandanın arka tarafını kaplıyordu. Bahçede de birkaç tane vardı. "Ah, bunlar yeni," dedi Lucy mutlu bir şekilde ve hostes

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onlara ortadaki havuzun hemen yanındaki bir masayı gösterdi.

Ben, hayattaki basit şeylerden keyif alan kadınları severdi. Kendisinin de bunlardan keyif almasını sağlayan kadınları.

Siparişlerini verdikten sonra, Lucy çayını yudumladı. "Hastalarının seni yeniden gördüklerine sevineceklerine eminim."

Ben, Tallgrass'ta bu kadar uzun süre kalmasına şaşırıyordu ama aynı zamanda, gideceği için de karmaşık duygular içerisindeydi. Bir mola onun için iyi olmuştu; Patricia'yı görüp, Lucy ile tanışmak da. Ama Tulsa'ya gitmek, buraya geri gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum," dedi Ben, "Ama aslında biz bir grubuz. Asistanları, hemşireleri, teknisyenleri ve neredeyse hastaları paylaşıyoruz. Ben bir hastayı ameliyat ederken, bir asistan ya da başka bir doktor, ameliyat sonrası takipleri yapabiliyor. Sadece ne kadar meşgul olduğuma ya da klinik günüm olup olmadığına bağlı. Ameliyat günlerim, klinik günlerimden daha fazla." Ben, havuzun içindeki suyun akışını izledi. Damlalar, yeniden suya düşmeden önce batan güneşin ışıklarıyla parıldıyordu.

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Tıp fakültesindeyken hayal ettiğim gibi değil," dedi Ben kısa bir süre sonra. "Hep bir doktor olmak istemiştim ve okuldayken de cerrahi bölümüne karar verdim ama çok fazla detayla uğraşmam gerektiğinin ve hasta bakımına çok fazla vaktimin kalmayacağının farkında değildim. Bir komplikasyon olmadığı müddetçe, ameliyat sonrası hastaları görmem. Klinikte geçirdiğim zaman da çok kısıtlı. Her biriyle geçirmem gerektiğini düşündüğüm kadar zaman geçirmeye çalışıyorum ama o zaman da programın gerisinde kalıyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zaman paradır," dedi Lucy şefkat dolu sesiyle.

Ben başıyla onayladı ve bu şikâyetlerin nereden çıktığını merak etti çünkü işinden memnundu. İşinin çok fazla iyi yanı vardı ve bazen —genellikle— olmak istediğinden daha yoğun olması da iyi bir şeydi aslında. Çok fazla hastası olması, yeterince hastası olmamasından iyiydi.

Ben, bunu düzeltmek için başını salladı. "Bunu birkaç hafta önce sorsaydın, işimi sevdiğimi ve hiçbir şeye değişmeyeceğimi söylerdim. Sanırım biraz uzak kalmak beni etkiledi." Garson ekmek ve salata getirdiğinde bir süre sustu ve çatal kaşığının üzerindeki mendili açtı. Yeniden yalnız kaldıklarında, konunun değişmesini garanti altına alacak kelimeleri söyledi. "Bana arkadaşının düğününden bahset."

***

Dalton tavana ve tavanda ağır ağır dönen fana baktı. Bu odaya ve bu yatağa Sandra'dan başka hiçbir kadını getirmemişti. Dört yıl boyunca, acısının, artık bir kadına güvenebilecek kadar dinmeyeceğini düşünmüştü.

Jessy'ye tamamen güvenebilirdi. Ona kalbini verebilirdi.

Oz odanın dışında dolanıp hafifçe havlayarak aşağı indi. Aynı anda, Dalton'ın ön kapının açıldığını anlamasını sağlayan bir gıcırtı geldi. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Noah, bu hafta sonu gelmeyeceğini söylemişti."

"Uzak durmam için beni uyardığın erkek kardeşin o mu?"

"Sadece saçmalamıştım… ama sana paylaşmayı sevmediğimi söyledim." Doğum günlerini ve lanet olsun ki yüzlerini bile Dillon ile paylaşıyor olması yetmez miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Endişelenmene gerek yok. Kardeşlerle birlikte olmam. Bu, iğrenç bir şey. Ayrıca o bir çocuk."

"Evet, bunu ona söyle—"

"Dalton?" Merdivenin aşağısından gelen ses Dalton'ın yeniden kasılmasına neden oldu.

"Lanet olsun." Jessy'yi bırakıp ayağa kalktı.

"Sesi Noah'ya benzemiyor."

"Annemle babam. Kahretsin, al işte. Bundan sonra herkesin anahtarını elinden alacağım. Burası artık *benim* evim. Bir dakikaya geliyorum."

"Dolaba saklanmalı mıyım?"

Dalton ona hızlı bir bakış atmak istese de, bakışlarını ondan ayıramadı. Jessy artık oturuyordu. Dizlerini çekmiş, çarşafın arkasına saklanırken, çok kırılgan görünüyordu. Dalton kotunun düğmelerini ilikledi ve tişörtünü giydi. Sonra da Jessy'nin yanına oturup parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Senin ailenle tanışma ihtimalimin hiçe yakın olduğunu biliyorum ama anne ve babamla bir sonraki ziyaretlerinde tanışmanı istiyordum. Önden haberimiz olduğunda. Ve üzerimizde kıyafetler varken."

Bu sözler ya da Dalton'ın istediği şey, Jessy'yi gülümsetti ama sonra birden ciddileşti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu, basit bir karardı. "Giyin. Aşağı gel."

Jessy'nin rengi atmış gibiydi. "Ne yaptığımızı anlayacaklar."

Dalton ona bakıp gülümsedi. "Üç oğulları var. Bunu anlayacaklardır." Dalton ayağa kalkıp Jessy'yi başından öptü. "Aşağı gel ve ailemin coşkuyla rahatlamasını sağla."

Dalton odadan çıkıp merdivenlere doğru giderken, sesler du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yuyordu: tencere tıkırtıları, dolap kapaklarının açılışı. Anne ve babası mutfaktaydı tabii ki ve babası muhtemelen masaya yerleşirken, annesi de yemek yapmaya başlıyordu. Annesi, burada olduğu süre içinde onu iyi beslemezse, Dalton'ın açlıktan öleceğine inanırdı.

Oz, etrafta yemek olduğunda hep yaptığı gibi, ortalıkta dolanmak yerine, televizyon koltuğunda oturup, tek gözüyle misafirleri izliyordu. "Annem seni yine dışarı atmaya mı çalıştı?" diye sordu Dalton geniş koridora geldiğinde.

Dalton sola döndü ve annesi ile babasının mutfağın ortasında durduklarını gördü. David, elindeki havlu ile gözlüğünü temizliyordu. Ramona'nın elinde de kızartma tavası ile bir şişe zeytinyağı vardı. Ama ikisi de hiç kıpırdamıyor ve ona dikkatle bakıyorlardı. Dalton olduğu yerde durup, onlara ve Oz'a bakıp, neler olduğunu merak etti…

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı tatlım?" diye sordu Ramona. Gözleri her zamankinden daha parlaktı. Sanki ağlamak üzereydi ve babası birden bir Cadılar Bayramı kabağı gibi sırıtmaya başladı.

"Ben, ah…" Dalton ne söyleyeceğini bilemedi.

Babası havluyla işaret etti ve Dalton da yere baktı. Jessy'nin deli gibi seksi ayakkabıları, bıraktığı yerde, merdiven basamaklarının başladığı yerde duruyordu. Dalton'ın çıplk ayaklarından birkaç metre ilerideydi ve devamında da bir dizi kıyafetin atılmış olabileceğinin mesajını veriyordu.

Ramona birkaç adım yaklaşıp fısıldadı: "Tanışmamız için aşağı inecek mi yoksa utanıyor mu? Biraz tuhaf bir durum. Gelme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den önce sana haber vermemiz gerekirdi."

"Tulsa'ya gelene kadar biz de bilmiyorduk ve sanırım Dalton bir saat önce telefona cevap veremezdi," dedi David alaycı bir şekilde.

Ramona onu dirseğiyle dürttü. "Tabii ki kalmayacağız. Onu germek istemeyiz. Onunla tanışmak isteriz ama eğer kendini iyi hissetmeyecekse..."

Jessy gergindi ama onlarla er ya da geç tanışması gerekiyordu. Ayrıca, Dalton'ın anne ve babası, Jessy'ninkiler gibi değildi. Dalton'ın, onu seviyor olması, onların da Jessy'yi kızlarını karşılar gibi karşılamasına yeterdi.

Dalton, ayakkabıları masaya doğru iterek seslendi: " Jessy?"

Uzun bir sessizlikten sonra, Jessy merdivenlerin başında belirdi. Elbisesini giymiş, saçlarını parmaklarıyla taramıştı. Düğünde çok güzel görünürken, şimdi çıplak ayakları ve neredeyse sade yüzüyle... mükemmel görünüyordu. Sadece yeşil gözleri yerinden fırlayacak gibiydi ve son birkaç saatin heyecanı düşünülecek olursa, çok solgun görünüyordu. Yavaş ve tereddütlü bir şekilde merdivenlerden inmeye başladığında, Dalton, dolaba saklanma konusunda aslında şaka yapmıyor olduğunu fark etti. Gerçekten, saklanıp Dalton'ın ailesi ile başka şartlarda tanışmayı tercih ederdi.

"Jessy Lawrence," dedi Dalton, Jessy, sonunda yanında durduğunda. "Anne ve babam, Ramona ve David Smith."

Jessy, David'e doğru bakıp, uzattığı elini sıkmak için öne doğru bir adım attı. "Bay Smith."

"Ah, bana David de. Herkes öyle der. Ramona—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ramona, David gibi Jessy'ye doğru yaklaşmamıştı. David onu bileğinden tutup yanına doğru çekti ve sonra da elinden kızartma tavası ile yağ şişesini aldı.

"Bayan Smith." Jessy elini uzattı ve uzun bir süre Dalton'ın annesi ona sadece baktı. Bakışları Jessy'yi başından, bordo ojeli ayak parmaklarına kadar inceledi ve sonra yeniden bakışlarını kaldırdı. David dürtünce, Ramona birden Jessy'nin elini tuttu.

"Jessy. Tanıştığımıza memnun oldum." Bu, Ramona'nın en sıcak karşılaması değildi ve her zamanki gibi *Bana Ramona de*, dememişti. Sandra'ya ilk söylediği şey bu olmuştu. Tam da *evet bir kızım-oldu* der gibi bir tonda söylemişti bunu.

Dalton şaşkındı. Birkaç dakika önce, annesi çok mutluydu ve yatağındaki kadınla tanışmak istiyor, heyecanla parıldıyordu ve şimdi... Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Üzgün müydü?

Bunu Jessy de fark etmişti tabii ki ve gözlerindeki kırılganlık yine belirginleşmişti. Gerçi Jessy buna engel olmaya çalışıyordu. Dalton, elini tutacak kadar yakınına geldiğinde, Jessy geri çekilip, ellerini arkasından birleştirdi. Oz, tırnaklarıyla yerde sesler çıkararak, oturma odasına doğru gitti. Bir o yana bir bu yana baktı ve sonra da Jessy'nin tam karşısına oturdu. O an için Jessy'nin koruması olmayı mı seçmişti?

"Evet, şey, Jessy." David, gözlüğünü yeniden yerine koydu. "Tallgrass'ta mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Sohbet bitmişti.

Dalton ne yapması ya da ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Anne ve babasının yanında daha önce hiç böyle huzursuz olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Annesi her zaman herkesi severdi… Sadece belki Alice'i, Dillon ile kaçmadan önce bile sevememişti. Dalton, Ramona'nın, Jessy'yi sırf oğlunu kurtardığı için çok seveceğinden emindi.

Ramona telaşla, çıkardığı bütün yemek malzemelerini hızla kaldırıp çantasını arkadaki sandalyeden aldı. "Pekâlâ, Noah, bir kulüpte takılmaya gitmeden onu yakalamak istiyorsak, Stillwater'a vaktinde varmalıyız. O yüzden yola çıksak iyi olur. Tanıştığımıza sevindim Jessy. Dalton, seninle sonra konuşurum." Ramona, dik bir şekilde evden çıkıp, verandaya gitti.

David tereddüt etti. "Jessy seninle tanışmak çok güzel. Gerçi sana bu şekilde sürpriz yaptığımız için üzgünüm. Dalton… David ne söyleyeceğini bilemeyip başını salladı ve Ramona'nın arkasından gitti.

Tel kapı, David'in arkasından kapandıktan sonra, ev sessizliğe büründü. Dalton'ın nefesi fazla gürültülü çıkıyordu. Jessy ise nefes almıyor gibiydi. Solgun, boş ve güvensiz bir şekilde duruyor oluşu, Dalton'ın içini acıttı.

Karavanın motorunun sesi duyulmamaya başladığında, Jessy sonunda nefes aldı. "Coşkuyla rahatlama *bu* muydu? Bana söylediğine sevindim. Söylemesen öyle olduğunu asla anlayamazdım."

Dalton, Jessy'nin saçlarını okşadı. "Bunun *ne* olduğunu ben de bilmiyorum. Anlayamadım. Seninle tanışmak *istedi.* Hatta seni germek istemediğini söyledi."

"İlk tanışma olduğu düşünülürse bence gayet sakindi." Jessy bacaklarının yeniden hareket edebilmesini umarak, buzdolabına gitti ve bir şişe su aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düğün pastasından yemiş olsa da, öğle yemeğinin üzerinden uzun zaman geçmişti ve Dalton'ın midesi huzursuz olsa da, acıkmıştı. Kesinlikle Jessy de acıkmıştı. "Dinle, kasabaya gitmek ister misin?"

Jessy ona sert bir şekilde baktı. "Eve gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Dalton yavaşça. "Geceyi burada geçirmeni istiyorum. Sadece yiyeceği düşünüyordum. Eğer benden daha iyi bir aşçı değilsen, bu saatte akşam yemeği yiyebilmemiz için tek şansımız Tallgrass."

Jessy'nin ona bakması uzun zaman aldı ve sonra da buzdolabına döndü. "Pek yemek yapamam. Buharda balık pişirebilir—"

"Bunu neden isteyesin ki?"

"Ve yumurta ile ızgara peynir sandviçi de yapabilirim." Jessy, tezgâha bir karton yumurta çıkardı ve bir paket dilimli peynir ile tereyağı bulup, buzdolabını kalçasıyla kapattı. "Ekmek?" diye sordu.

Annesinin ev yapımı ekmekleri bitmişti. O yüzden kilerden marketten alınan ekmeği getirip, tavayı ocağın üzerine koydu. Jessy'yi izleyerek, tezgâha doğru eğildi ve ihtiyacı olduğunda ona bir şeyler getirdi. Bunun alışabileceği bir şey olduğunu düşündü. Onu, kendi yatağında görmek. Uyurken, onu yanında hissetmek. Uyandığında orada olacağını bilmek. O eski ve büyük küveti paylaşmak. Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek.

Lanet olsun, annesi neden öyle bir tepki vermişti?

Jessy, tereyağını kızgın tavaya sürdü ve sonra da üç sandviç hazırlamaya başladı: ekmek dilimleri, alt tarafa tereyağı, peynir dilimleri, kızarmış yumurta, daha fazla peynir, ekmek ve üst tarafa da tereyağı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton, onun sandviçleri hazırlamasını izlerken, "Ah, annem konusunda üzgünüm. Hiç bilmiyorum—"

Jessy'nin çenesinde bir kas kasıldı ama güzel ve sahte gülümsemesi bunu saklıyordu. "Hey, hayal kırıklığına uğratan annelerle bir ömürlük deneyimim var. Bu benim yeteneklerimden biri."

"Hayal kırıklığına uğramadı." Ama aynen öyle görünüyordu.

"Tabii ki öyle oldu. Belki de benim Sandra olmamam yüzünden. Belki de ona daha çok benzeyen birini bekliyordu. Belki kim olduğumu biliyordur. Kasabada hâlâ arkadaşları olmalı. Taşındığı için iletişimini kesecek birine benzemiyor."

"Peki, arkadaşları senin hakkında ne söylemiş olabilir?"

Jessy, ilk sandviçi yeterince kızarıp kızarmadığını kontrol etmek için kaldırdı ve sonra da dikkatli bir şekilde bırakıp, Dalton'a baktı. "Aaron öldüğünden beri takıldığım tek erkek sen değilsin."

Dalton gözlerini iyice açtı ve sesini bir oktav yükseltti. "İnanmıyorum, başka adamlarla da birlikte olduğunu mu söylüyorsun? Dışarı çıkıp, yemek yiyip içtin ve diğer adamlarla da dans ettin öyle mi?" Daha büyük etki yaratmak için bir süre bekledikten sonra, Jessy'yi başından öptü. "Bekârların dünyasına hoş geldin tatlım."

Dalton bunu kıskanamazdı. Birlikte olmadıkları zamanlarda olan şeylerin bir önemi yoktu. Şu andan itibaren... Önemli olan şu andan itibaren olanlardı.

"Biliyor musun... Sen ve ben. Önemli olan biziz. Annem gelir ya da gelmez." Jessy'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp onu burnundan öptü. "Ne olursa olsun biz iyi olacağız."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gece yarısı olmuştu ama Jessy uyuyamamıştı. Yataktan kalkıp Dalton'ın eski frak gömleğini giydi ve çıplak ayaklarla odanın dışına çıktı. Yerde kıvrılmış yatan Oz, Jessy geçerken başını kaldırdı ve yoga ustalarını gururlandıracak türden bir hamleyle esnedi ve sonra da kalkıp, Jessy'nin arkasından gitti.

Pencerelerden içeri sızan ay ışığı, içeriyi aydınlatıyordu. Merdivenin inişini, geniş koridoru ve Jessy'nin etrafında dolandığı oturma odasını. Rahat bir odaydı. Kare şeklinde büyük pencereleri ve duvarlardan birinde de kumtaşından şöminesi vardı. Şömine raflarında duran, Dalton'a, Noah'ya, gizemli Dillon'a, David'e, Ramona'ya ve Sandra'ya—Ramona'nın gözünde çok daha kabul edilebilir olan geline—ait fotoğrafları hayal edebiliyordu.

Ama rafta hiç fotoğraf yoktu. Bir dizi derginin haricinde, tamamen boştu. Aslında Jessy, hiçbir yerde Sandra'yı hatırlatacak bir şey görmemişti. Basit ama komik Vegas düğün fotoğrafları, Sandra'nın üniformalı fotoğrafları ya da hayvanlarla fotoğrafları, tabutunun bayrağı, madalyaları, hiçbir şey yoktu.

Dalton'ı bunun için suçlayamazdı. Jessy'ye Aaron'ı hatırlatan her şey— Jessy'nin bilgisayarındaki fotoğrafların dışında— ortadan kaldırılmıştı. Onlarla yaşamaya dayanamıyordu ama onlardan kurtulmaya da dayanamıyordu. O yüzden, hepsini dikkatle poşetlemiş, bodrumdaki depoya indirmişti.

Henüz oturmaya hazır olmadığından, kendi yönlendirdiği turuna devam etti. Dalton'ın ofisi, koridorun karşısındaydı. Tüm yüzeyler kâğıtla, dosyalarla, kataloglar ve dergilerle kaplanmıştı. Soluk ışıkta bile, Jessy odaya yerleşmiş olan toz katmanını görebiliyordu. Sanki Dalton buraya sadece çalışmaya geliyor ve son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rasında da mümkün olduğunca hızlı bir şekle burayı terk ediyor gibiydi. Her işyeri gibi, bir çiftliğin de çok fazla evrak işi olduğunu düşündü ama Dalton'ın bu kısımla, dışarıdaki kısımla ilgilendiği kadar uzun süre ilgilenebileceğini hayal bile edemiyordu.

Jessy, evrak işlerinde çok iyiydi. Organizasyonu mükemmeldi. On binlerce fotoğrafının arasından istediğini bulması saniyeler sürerdi.

Sandra da muhtemelen aşırı organizeydi. Ve Dalton'ın anne ve babası ona tapıyordu.

Aslında, annesinin Jessy'de hoşlanmadığı tek şey onun Sandra olmamasıydı. Öyleyse Jessy rahatlayabilirdi. Diğer ihtimal, Jessy'nin içini kemiriyordu. Ramona, Jessy'nin ne tür bir kadın olduğunu dedikodu yoluyla eski arkadaşlarından öğrenmiş olabilirdi. Dalton, bunun bir önemi olmadığını söylemişti ama yine de... Jessy zaten berbat bir aileye sahipti. Bir tanesine daha ihtiyacı yoktu.

Yemek odasında hızla dolandı. Bu evdeki her şey gibi ciddi bir şekilde. Sonra da mutfağın yanındaki çamaşır odasına gitti. Açmadığı bir kapı vardı. Banyonun karşısında. O yüzden orayı da açtı ve bir deponun karanlığında kaybolan merdivenleri gördü.

Huzursuz bir şekilde kapıyı kapattı ve koridorda ilerleyip, dışarı çıktı. Televizyon koltuğundaki yerini alan Oz, tel kapı kapanmadan, Jessy'nin arkasından koştu ve bahçeye çıktı.

Gece sessizdi ve havada tatlı çiçek kokuları vardı. Ay ışığı, yalnız ve meraklı bir palominonun üzerinde parıldıyor ve tüylerinin uhrevi bir hal almasına neden oluyordu. Bu manzaranın ona huzur vermesi gerekirdi. Bedeninde gergin olan her bir kası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gevşetmesi. Bu güzelliklerle ve *dünyadaki her şey güzel*, hissiyle çevriliyken, insanın nasıl bir sorunu olabilirdi ki?

Jessy bir kez daha kural bozandı. Hem de olumlu yönde değil.

Verandadaki salıncağa oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekip, bahçeyi koklayarak dolanan ve işeyen Oz'un ara ara kendine baktığını gördü. Hayat, köpekler için güzeldi. Kendisi için de bir gün öyle güzel olacak mıydı?

Tel kapı tam olarak gıcırdamadı—daha çok açılan menteşeler birbirine sürtmüş gibiydi—ve Dalton dışarı çıktı. Saçları dağınıktı. Kotu, kalçasında duruyordu. Ayakları ve göğsü çıplaktı. İlk gördüğünü de son gördüğü kadar çekici bulması tuhaf mıydı?

Tuhaf değildi. Jessy sadece kovboyunu seviyordu. Tanrı ya da karma ya da kader, bu kez mutlu bir sona ulaşmasına izin verecek miydi? Ya da bir kez daha kalp kırıklığı mı vardı kaderinde?

Dalton, salıncağa oturup, hareket ettirdi. Sallanmak, Jessy'yi sakinleştirmeliydi aslında ama çok fazla güvensizlik yaşıyordu. Dalton da konuyu umursamıyor değildi. Etrafına fokurduyormuş gibi bir hava yayıyordu.

Jessy söyleyecek bir şeyi olmadığı için konuşmadı. Bir süre sonra, Dalton sessizliği böldü. "Sana ilk iki erkek çocuğuna D harfi ile başlayan isimler vermenin bir aile geleneği olduğunu söylemiştim. Annem isimleri kendi seçtiği sürece bunun sorun olmayacağını düşünmüş. Başta Daniel ve Douglas gibi normal isimler seçmiş ancak doğduğumuz zaman fikrini değiştirip, Dillon—televizyondaki *Gunsmoke* programındaki Marshal Dillon gibi—ve Dalton'a—Oklahoma'nın yerlilerin toprağı olduğu dönemlerdeki yasadışı bir çetedeki gibi—karar vermiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğduğumuzda. Jessy'nin nefesi kesildi. Dalton'ın ikizi vardı. Hiç bahsetmediği kardeşi, onun *ikiziydi.* Tek yumurta mı? Aynı siyah saçlar, kahverengi gözler, mükemmel gülümseme, sisli bakışlar ve inanılmaz vücutla ortalarda dolaşan bir adam daha mı vardı? *Lanet olsun.*

"Tabii ki, yanlış yapmıştı. İkimiz de birbirimizin isimlerini yaşattık. Ben, saygı duyulan polis oldum, Dillon da pervasız kanunsuz. Birbirimize tıpatıp benziyorduk ama bizim kadar birbirinden farklı başka bir çift kardeş olabileceğini zannetmiyorum." Dalton ona baktı. "Gerçi belki sen ve kız kardeşlerin de bu tanıma uyabilirsiniz."

"Ayrılmaz değildik. İnsanların hep bahsettiği o bağ bizim aramızda yoktu ama benim *ikizimdi.* Bunun bir anlamı olmalıydı... ama onun için belli ki yoktu. On dokuz yaşındayken, bir gece yarısı kaçtı. Kıyafetlerini, eski kamyonetini ve benim kız arkadaşımı alıp, öylece gitti. Benden gizli bir şekilde kızla görüştüğünü anladım. Küçük kasaba hayatından ve ailelerinin beklentilerinden büyük bir kaçış planlamışlardı kendilerine. Tüm bu olanlar anne ve babamın kalbini çok kırdı ve..."

Dalton hafifçe öksürdü ama sesindeki sertlik gitmedi. "Yani... benim kalbimi de kırdı. Hatta beni daha çok öfkelendirdi. Hayatında onca kız varken, benim birlikte olduğum tek kızdan ellerini uzak tutamamıştı. Ama bizi umursamadığı için onun açısından bir sorun yoktu. Yok oldu. Bir daha geri dönmedi. Hayatta olup olmadığını bile haber vermedi. Lanet olsun, Noah onu tam olarak hatırlamıyor bile. Anne ve babam bunu asla atlatamadı ve... sanırım ben de öyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy, Dalton ve kardeşinin aslında onun kabul etmek istemediği kadar güçlü bir bağı olduğunu düşündü. Eğer öyle olmasa, nefreti ve öfkesi yıllar içinde azalırdı. Dalton bir gün bunun artık geçip bittiğini kabul ederdi—Dillon'ın bencilliğinin, aileye yazık ettiğini düşünürdü ama kırık kalpler, anılarla birlikte ait oldukları yerde, geçmişte kalırlardı.

Hayır, acıyı farkında olmadan derinlerde bir yerlerde canlı tutan Dalton'dı. Sandra ile tüm yaşadıklarından sonra, içinde bir de Dillon'a ait cevaplanmamış sorulara ihtiyacı yoktu aslında.

"Vay canına." Jessy kız kardeşleriyle en son ne zaman konuştuğunu ya da görüştüğünü hatırlamıyordu—bu kendine söylediği bir yalandı. Tabii ki kaç ay geçtiğini biliyordu—ama onları arayıp, görüşmeye çalışmamıştı bunca zaman içinde. Nerede olduklarını biliyordu. E-posta adresleri ve telefon numaraları vardı. Onlarda da Jessy'nin bilgileri vardı ve onun iyi olduğunu biliyorlardı. Bilmemek nasıl bir şey olurdu? Mutlu ve iyi oldukları konusunda bir fikre bile sahip olmamak? Hayatta olup olmadıklarını bile bilmemek?

Hem de ikizler... Jessy, kız kardeşlerini aklından çıkarabilirdi—ve bunu yapıyordu da—ama Dalton, kendine her baktığında, Dillon'ı görüyordu ve merak edip, içi acıyla doluyordu.

"Kız kardeşlerimin, evden ayrılarak onlara ihanet ettiğimi düşünüp düşünmediklerinden emin değilim. Hiç zannetmiyorum. O zamana kadar, ailem için ve onların mükemmel soy isimleri için büyük bir yüz karası olmuştum."

"Senin durumun farklı. Onlar, seni olmadığın biri olmaya zorluyorlardı. Dillon ise tam da Dillon gibi davranıyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton ona çapkın bir bakış attı ve Jessy yanına iyice sokuldu. "Kaçtığım için şanslıyız. Benim olmamı istedikleri Jessamine'e başını çevirip bakmazdın bile ve ben de mutlu olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemezdim."

Dalton, onu dizlerinin üzerine çekti. Bu tam da Jessy'nin istediği şeydi. Başını onun sıcak ve geniş omuzlarına yasladı. Dalton, parmaklarını hafifçe teninde gezdirirken, "Mutlu musun Jessy?" diye sordu. Jessy bir nefes alamadan önce, Dalton işaretparmağını onun dudaklarına bastırdı. "Artık büyü. Aklına ilk gelen cevabı verme."

Ben genelde aklıma geldiği gibi davranırım, demişti Jessy daha önce, adliyenin arkasındaki terasta. Dalton'ın zaman zaman ondan düşünceli cevaplar beklemesi normaldi çünkü Jessy de ondan zaman zaman fazla düşünmeden vereceği cevapları bekliyordu.

Bir süre sonra, Jessy, Dalton'ın ellerini uzaklaştırdı. "Hatırladığım tüm zamanlar boyunca sorunlarım oldu. Kendi ailen seni sevmediğinde, tuhaf düşüncelere kapılıyorsun. Ve Aaron'ın ölümü... Yaşamayı hak etmediğimi ve—her neyse bir şeyleri düşünmeme neden oldu. Sanırım aile konusu çok uzaklardı kaldı derken, nasılsa birden daha önce hiç olmayan ilişkimize dair bir özlem duymaya başladım. Carly, kendime çok yüklendiğimi söylüyor ama bunun nedeni de yarattığım tüm bu karmaşaya gerektiği kadar odaklanmamam ve—"

Dalton gülerek lafını kesti, "Belki de kimi zaman aklına ilk gelen cevabı vermelisin."

Jessy, bakışlarını ona odakladı ve kendine engel olamadan gülümsedi. "Seni görmek beni mutlu ediyor. Seninle vakit geçirmek, kızlarla takılmak, hayvan barınağında çalışmak, Oliver ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğer hayvanlarla ilgilenmek, sadece var olarak birilerinin hayatlarına iyi geleceğimi görmek, bu bir sokak köpeği bile olsa…"

Doğruyu söylediğini fark edince, Jessy'nin göğsü daraldı. Tüm bunlar onu mutlu ediyordu—sadece memnun etmiyor ya da gününü güzel geçirmesini sağlamıyor, aynı zamanda onun mutlulukla dolmasına neden oluyordu. Carly'nin de dediği gibi çok şanslıydı.

Avucunu, Dalton'ın yanağına yaslayıp, fısıldadı, "Evet, mutluyum. Beni şu anda başka neyin mutlu edeceğini söyleyeyim istersen."

Kalçasını, Dalton'ın kucağında hareket ettirerek, kelimeleri kulağına fısıldadı ve Dalton'ın nefesini kesecek kadar fazla detaydan bahsedip, beynine gitmesi gereken kanın cinsel organına doğru yol almasına neden oldu.

Dalton ayağa kalkıp, ellerini Jessy'nin kalçasına koydu ve o da birkaç uzun adımla kapıya doğru ilerledi. Jessy, tel kapıyı açtı ve sonra da Oz'a seslendi. Köpek, gölgelerin arasından gelip, önce verandaya oradan da evin içine geçti ve hızla kendi su kabına gitti. Sahibi de hızla ilerliyordu ama onun hedefinde üst kattaki yatak odası vardı. Kıyafetlerini çıkardılar ve dağınık yatak örtüsünü bir kenara itip, çarşafın arasından kullanılmamış bir kondom buldular. Ve birbirlerini çok mutlu etmeye devam ettiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14. Bölüm

Salı günü iş çıkışında, Jessy akşam yemeği için arabayla The Three Amigos'a gitti. Tabii ki kızlar ona takılacaktı ama üzerinden birkaç koca gün geçmişti. Jessy, restoranın dışındaki otoparkta arabasından inerken, olanları hatırlayıp gülümsedi ve mutlu bir şekilde nefes verdi.

Verandaya yaklaşırken, Marti kaşlarını kaldırmış dikkatle ona bakıyordu. "Arabayla geldin. Araba kullandığını bile hatırlamıyordum. Sen hatırlayabiliyor musun Lucy?"

"Hayır," dedi Lucy. Fia da, "Ben de," diye ekledi.

"Bu sabah işe yürüyerek gittim. Yedi köpeğe yürüyüş yaptırdım ve sonra da eve yürüyerek gittim. Ayak tırnaklarım bile yoruldu. Hey, *Mamacita*." Ilena'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve karnına doğru eğildi. "John, bu dünyaya gelmeye hâlâ hazır değil misin? Annenin, farklı ayakkabılar giydiğini fark edebilmesi için önce kendi ayaklarını görmesi gerekiyor. Ama şu anda bu, mümkün değil."

"Ayakkabılarım farklı mı?" Ilena bir cevap bekledi. Önce sola sonra da sağa doğru eğildi. "Ah, aman Tanrım, ayakkabılarım aynı değil! İşe bunlarla gittim!"

"Sakin ol, tatlım. Biri lacivert, diğeri kırmızı beyaz çizgili." Bennie, ağzına bir cips attı. "Çok vatanseversin. Ayrıca, çocukların nasıl farklı çoraplar giydiğini bilirsin. Belki sen de birbirinden farklı ayakkabılar giyme modası başlatırsın."

"Kesinlikle, artık bu çocuğu doğurmaya hazırım. Evim tam bir savaş alanı. Bir şey düşürecek olsam, eğilip alamadığım için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düştüğü yerde kalıyor. Bir aydır yatağımı düzeltmedim ve bacaklarımın tüylerini, görmeden tıraş ediyorum çünkü doğumhaneye tüylü bacaklarla gitmek istemiyorum. Hâlâ kan kaybından ölmemem bir mucize."

"Zavallı bebeğim," dedi Lucy. Therese ile Fia da ona katıldılar. "Zavallı bebeğim."

Kahkahalar sona erdikten sonra, Jessy, "Yarın iş çıkışı sana gelip düşürdüğün her şeyi toplarım. Hatta çarşaflarını değiştirip, yatağını yaparım. Ayakkabılarının her birinin eşleriyle iplerini bağlarım." Herkes, Jessy'ye bakınca, Jessy kaşlarını çattı. "Hey, ben de ev temizliyorum."

"Biliyorum," dedi Therese. "Ama sadece dağınıklıktan, temizlikten nefret ettiğinden daha fazla nefret ettiğin için."

Jessy, Ilena'nın karnını gösteri. "Özel durumlar."

"Kovboyun evini de temizliyor musun?" Bennie'nin yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi.

"Bulaşıklara yardım edip—" İfadeleri neşeli bir hal alınca, Jessy gözlerini yine kıstı. "Ben gelmeden önce, benden bahsediyordunuz değil mi?"

"Gülümsemenin ne kadar büyük olacağı konusunda iddiaya giriyorduk sadece."

Onu bir daha gördüğümüzde gülümsemesinin çok büyük olması gerek, kovboy, demişti Bennie, cumartesi günü Jessy, Dalton ile kiliseden ayrılırken.

Jessy onları duymazdan gelebilirdi. Gerçi kızlar her zamanki gibi bunu umursamazdı. Bazı konuların özel olduğunu söyleyebilirdi ama bu kez daha da fazla gülerlerdi. Onların dünyasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbir şey tam olarak özel değildi. Bu da, Jessy'nin onlarla ilgili en çok sevdiği şeylerden biriydi.

Onun yerine gülümsedi. Daha da büyük. Daha geniş bir gülümseme. Dudakları daha fazla açılamayacak kadar genişlediğinde, parmaklarıyla daha da zorladı.

Kızlar birer nefes verdi. Kimininki abartılıydı. "Güzel bir akşam mıydı?" diye sordular özlem dolu bir şekilde.

Jesy aynı abartılı ifade ile cevap vermek için dudaklarını araladı ama dudaklarından dökülen kelimeler tam da gerçeklerdi. "İnanılmazdı."

Fia, kendini menü kartıyla yelledi. "İşte bu, kızlar. Hepimiz kendimize birer erkek arkadaş bulmalıyız."

"Gün boyu spor salonunda taş gibi vücutların arasında çalışıyorsun," dedi Marti. "Bir kişi bile ilgini çekmedi mi?"

Fia başını salladı. "Güzel bir beden her şey değil."

"Hayır, ama en azından bir başlangıç." Bennie kelimeleri elindeki menü kartıyla vurguluyor gibiydi.

"Ben—" Lucy gruba bakarken kızardı. "Ben biriyle tanıştım. Onunla siz de tanıştınız. Ben Noble, Patricia'nın oğlu."

Lucy'nin, düşünceli bir şekilde parmaklarını buzlu çay dolu bardağının kenarında gezdirdiğini fark etti Jessy. Masada margarita yoktu. Kızların, onun ayık kalma çabasını desteklemek için sembol içkilerinden vazgeçmiş olması Jessy'yi çok etkiledi ve gözleri yaşardı.

Havadaki polendendir.

Bu düşünce üzerine kendiyle alay etti.

"Cumartesi gecesi Luca's'ta akşam yemeği yedik," diye de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vam etti Lucy, "Ve bup, Drillers maçına gideceğiz."

Ilena, "Sen beyzboldan hoşlanır mısın?" diye sordu.

"Hayır… ama… Ben'den hoşlanıyorum." Son kelime tam da emin olamadan fısıltı gibi çıkmıştı dudaklarının arasından.

Jessy, Lucy'yi aklından geçen seslerin beynini kemirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu: *O, mükemmel. Sen sıradansın. O bir doktor. Sen bir doktorun sekreterisin. O tonla para kazanıyor. Sen zorla geçiniyorsun. Onun mükemmel bir vücudu var. Sen şişmansın. Onun gibi erkekler, senin gibi kadınlara âşık olmaz.* Jessy, ona sıkıca sarılıp Ben gibi adamların, onun gibi kadınlara âşık olabileceğine garanti vermek istiyordu. Bunu, Dalton'ın kendisine âşık olmasından daha iyi açıklayacak bir şey olamazdı.

Her ne kadar sonunda neler olacağını bilmese de! Ya da bunun kısa süreli bir şey olup olmadığını. Ya da Dalton'ın aklında başka bir şeyler olup olmadığını. Jessy, *daha fazlasını* istediğini kendisine bile itiraf etmekten korkuyordu. Bu, Gerçekçi Jessy'nin ona, daha da yüksek sesle saldırmasına neden oluyordu. *Aaron'a berbat bir eş oldun. Bir şansı daha hak ettiğini nasıl düşünürsün? Sandra, sonunda eve döndüğünde Dalton'dan boşanmayı asla düşünmezdi. Sadece bencil bir cadaloz düşünebilirdi böyle bir şeyi.*

"İyi misin?"

Jessy şaşırarak, etrafına baktı ve yiyeceklerinin geldiğini gördü. Therese elini hafifçe onun koluna koymuştu ve bakışları ciddiydi. "Evet. Ben sadece…"

İçinde tuhaf bir şeyler vardı. Midesi altüst oldu ve tüm kasları titredi. Gerçekçi Jessy'yi susturmak istiyordu ama kardeşlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yardımına ihtiyacı vardı. Mantıklı düşünmeye fırsat bulamadan, içindeki titreme dışına vurmadan, konuşmaya başladı, "Size bir şey söyleyebilir miyim?"

Herkes birbirine baktı ve Ilena, ortak cevaplarıymış gibi, "Tatlım, bize her şeyi söyleyebilirsin," dedi.

"Beni yine de sevecek misiniz?" Jessy hafifçe gülümsemeyi başardı ve bunun içindeki korkuyu saklayabilmiş olmayı diledi. Margarita kardeşleri olmadan, nasıl hayatta kalırdı?

"Tabii ki seveceğiz." Cevap, masanın etrafından koro halinde geldi ve sonra herkes onun konuşmasını bekleyerek sustu.

Jessy'nin avuçları terledi ve kalbi hızla atıyordu. Jessy, *Boş verin* demeyi ya da sorusunu geri alabilmeyi umdu. Kendisinin berbat bir insan olup olmadığını merak edip durmaktansa, onu en iyi tanıyan insanlardan bu konuda bir onay almak daha doğru değil miydi?

Hayır, değildi. Jessy'nin sorunları vardı. Lucy gibi o da sorunlarını ortaya dökmüyor, zihninin orta yerinde tutuyordu. Sevdiği ve saygı duyduğu insanların düşünceleri, bunları bir kez olsun zihninden uzaklaştırmasına yardım edebilirdi.

Gerilen akciğerlerine bir nefes çekmeye çalıştı ve masadaki menüye baktı. Üzerinde uzun ve buzlu bir margarita resmi vardı. Bunlardan bir tanesi işleri onun için kolaylaştırabilirdi. Beş tanesi de su gibi geçmesini sağlardı.

Birden ortaya çıkan bu isteğine engel olmak için zorlukla yutkundu ve duraksayarak konuşmaya başladı, "Hepinizin eşlerini çok sevdiğini ve öldüklerinde çok üzüldüğünü biliyorum. Ben de Aaron'ı sevdim ve o gittiğinde kalbim çok acıdı ama... Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey… şey..." Sesinin titremesine engel olmak için bir nefes daha aldı. Bir seferde söyleyebilmek istiyordu. "Ben, evliliğimde sizler kadar mutlu değildim. Ben… Ben Aaron eve geldikten sonra, boşanma dilekçesini verecektim."

İşte. Söylemişti. Midesindeki kıpırtı azaldı. Titremeleri durdu. İyi ya da kötü, sonunda yapmıştı. Şimdi ya arkadaşlarını, Dalton'ı, aşkı, evliliği hak ettiğinden ya da ailesinin de inandığı gibi tam anlamıyla bencil bir hayal kırıklığı olduğundan emin olacaktı.

Bir dakika süren şaşkın sessizliğin ardından, Leah Black masanın diğer ucundaki sandalyesinden kalktı ve yanına gelip, eğilerek Jessy'ye sarıldı. "Teşekkürler," dedi sesinde bir rahatlamayla.

"Ne için?" diye sordu Jessy.

"Bana kendimi yalnız hissettirmediğin için." Leah, sandalyesine dönmeden önce, ona bir kez daha sarıldı. "Buraya ilk gelmeye başladığımda, bana çok fazla güç ve cesaret verdiniz. Ama sizi tanıdıkça, eşlerinize ne kadar *hayran* olduğunuzu daha iyi anladım. Çok mutluydunuz."

Dudaklarını sıktı. Gözlerinde keder ve utanç vardı. Jessy, utanç duygusunu metrelerce uzaktan, gözü bağlı olsa bile tanıyabilirdi. "Marco ve ben… Bizim evliliğimiz mükemmellikten çok uzaktı. Hatta iyi bir evlilik olduğu bile söylenemezdi. Çok fazla kavga ederdik ve özellikle de savaştan sonra, ondan boşanmayı düşündüğüm zamanlar oldu. Tartışmak istemiyordum. Aylarca yalnız kalmak istemiyordum. Çocuklarım olmasını ve onları yetiştirirken de her gün yanımda olacak bir eşim olmasını istiyordum. Beni yanlış anlamayın. Onu sevdim. Onu hep seveceğim. Ama…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leah doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi omuzlarını silkti ve onun yerine Jessy konuştu. "Ama bu, onun istediği, ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği türden bir sevgi değildi."

Leah bunu başıyla onayladı. "Ben sadece... sizlerden daha değersiz hissediyorum kendimi. Her konuda. Marco, her zamanki gibi hayatına dönmeyi planlarken, ben onun hayatını hayal bile edemeyeceği bir şekilde sarsmayı planlıyordum."

Bu sefer başıyla onaylayan Jessy'ydi. Bunu çok iyi anlıyordu.

Kulübün kurucu üyelerinden olan Therese ellerini ikisine birden uzattı. Parmakları sıcacıktı ve onları rahatlatan bir dokunuşu vardı. "Kulübe girerken evliliğinizin ne kadar mutlu olduğuna, eşinizi ne kadar sevdiğinize ya da eşinizle kendinizi beş yıl içinde nerede gördüğünüze dair bir form doldurduğunuzu hatırlayan var mı?"

Tabii ki herkes başını sağa sola salladı. Böyle bir form yoktu.

"Çünkü bunların hiçbir önemi yok. Hepimiz benzer deneyimler yaşadık. Hepimiz hayatımızın büyük bir kısmını kaplayan kişileri kaybettik. Hepimizin aynı desteğe ihtiyacı vardı." Therese sustu. "Evliliğinizin mükemmel olmaması nedeniyle sakın utanmayın. Hiçbir evlilik mükemmel değildir. Benimkine bakın. Paul'ün ölümünün üzerinden yıllar geçtikten sonra onun bana ihanet ettiğini öğrendim. Kendimiz çocuk sahibi olmayı ertelerken, onun bir yabancıdan bir kızı varmış... Ama Mariah olmasaydı, Keegan ile asla tanışamayacaktım ve bu, benim mükemmel evlilik yanılsamamdan çok daha büyük bir kayıp olacaktı. İyi şeyler, kötü zamanlardan sonra gelir bayanlar. Bizler bunun kanıtıyız."

Jessy, yaşaran gözleriyle —*lanet polenler*— masanın etrafına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı ve bakışları her birine bir süre odaklandı. Hiçbirinde onaylamayan, hayal kırıklığına uğramış ya da yargılayan bir bakış göremedi. Gördüğü tek şey, kendi içinde hissettikleriydi. Kabullenme. Şefkat. Sevgi.

Gülümsemesi titredi. "Yani Leah ile beni, köşedeki iki kişilik masaya gönderemeyeceksiniz?"

"Tabii ki hayır,"dedi birkaç ses aynı anda neşeyle. Sonra Ilena, "Pekâlâ, belki bir gün göndeririz ama bunun nedeni şu andan önce olanlar yüzünden değil, öfkeli davranışların yüzünden olabilir." Bir meleğinkini andıran gülümsemesiyle, ekledi: "Lanet olsun, bir gün muhtemelen seni cezaevinden kefaletle almamız gerekecek Jess. Kesin Fia ve Marti de yanında olacak ve '*Vay canına, bunu bir daha yapalım!*' diye bağıracaklar."

Jessy'nin bedenindeki gerginlik yerini koca bir gülümsemeye bırakırken, kendini sandalyesine bıraktı ve buzlu suyunun yarısını tek yudumda bitirdi.

Başarmıştı. Tüm ruhu rahatlamıştı. Kendisini kurtaracak arkadaşları vardı.

İyi şeyler, kötü zamanlardan sonra gelir.

Bunun için şükrediyordu.

***

Dört gündür ikinci kez, tozlu karavanın motorunun sesi Dalton'ın garaj yolundan duyuldu. Dalton, ayaklarının ucuna uzanmış Oz ile birlikte verandadaydı. Aracın ilerleyişini ve arkasında bıraktığı toz bulutunu izledi. İyi bir yağmura ihtiyaçları vardı. Yatağı ve mutfak masası dışındaki her şeyin üzerinde bir toz katmanı oluştuğu kesindi. Dışarıdaki toz azalmadan, içerideki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni temizlemenin bir anlamı yoktu. En azından, böyle bir bahane bulmuştu kendine.

Cumartesi gecesi, annesi onunla daha sonra konuşacağını söyledikten sonra, eve ulaştıklarında kendini arayacağını zannetmişti. Bu telefonda yapmayı isteyeceği türden bir konuşmaydı. Annesinin tepkisi, Dalton'ın kafasını karıştırmış, Jessy'yi incitmişti. O yüzden bu konuşmayı yüz yüze yapmaktansa telefonda yapması daha kolay olacaktı. Ama annesinin telefonu birkaç saat önce geldiğinde, bu gece yeniden uğrayacaklarını söylenişti. Annesi yüz yüze konuşmak istiyordu.

Mükemmel.

Babası, Dalton'ın kamyonetinin yanından geçip, karavanı ağılın yanında ağaçların gölgesindeki bir yere park etti. İlk önce David indi ve Ramona'nın inmesine de yardım etti. İkisi de yüzleri asık bir şekilde, verandaya gelip, temkinli bir şekilde selam verdiler. Selamlaşma sona erince, David, "Ben gidip Belties ineklerini kontrol edeyim. Yaşadığımız yerdeki arkadaşlardan biri bir çift almak istiyor."

Hemen ortadan kayboldu ve Ramona sessizce mırıldandı. "Korkak."

Ramona verandadaki salıncağa oturdu ama ayaklarını yerden kaldırmadı. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Saçları kahverengi, gri ve beyazın karışımıydı. Yüzünde de Dalton'ın hatırladığından daha fazla çizgi vardı. Ama gerçi, Dalton bir şeylere dikkatle bakmayalı ne kadar zaman olmuştu?

"Noah bizi gördüğüne sevindi," dedi kısa bir süre sonra. "Aslında, buzluğuna bıraktığım yiyeceklerini gördüğüne daha çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevindi. Oğullarımdan biri yemek yapmayı öğrenebilecek mi acaba? Kapı komşum Nita'nın torunu güzel bir otelde aşçı ve kendi eşi de bulaşıkları yıkamak yerine, yemek yapmayı tercih ediyormuş."

"Hiçbirimiz şimdiye kadar açlıktan ölmedik." Dalton'ın sesi sert ya da eleştiren bir tonda değilse de, ciddiydi.

"Tabii ki hayır. Bu da bağımsız olmanın gereklerinden biri. Artık erkekler de yemek pişiriyor."

"Artık kadınların bile çoğu yemek pişirmiyor."

Ramona, yüzünü ekşitti. "Ah, Jessy yemek yapamıyor mu?"

"Çok güzel yumurtalı ve ızgara peynirli sandviç yapıyor."

"Sanırım kolesterolünün tavan yapmasını umursamıyorsan, sadece onlarla yaşayabilirsin. Tabii henüz ikiniz de gençsiniz ve yirmi kilo fazlalığınız yok." Karnına hafifçe vurdu ve sonra da parmaklarını iç içe geçirdi. "Güzel bir kız."

Dalton bunu başıyla onayladı.

"Cumartesi gecesi ne olduğunu merak ettiğini biliyorum."

Dalton bunu da onayladı. Söyleyeceği kelimeler iki ya da dört harfli olacaktı ve annesinin onu azarlamasına ya da bir tane vurmasına neden olacaktı. Yıllarca bunlardan payını bir hayli almıştı.

Ramona, kırk yıl boyunca neredeyse her gün gördüğü manzaraya baktı: otlak, inekler, çitler, ağaçlar. Burayı terk etmek onun için zor olmuş muydu? Daha sıcak havalar ve seyahat etme özgürlüğü, çiftlikten vazgeçtiğine değmiş miydi?

Ramona için muhtemelen değmişti. Ama Dalton için bu mümkün değildi. Tüm hayatını burada geçirmişti ve burada ölmeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünüyordu. Eğer şanslıysa, yanında da Jessy olurdu.

Şansa yeniden inanmaya başlaması iyi bir şeydi.

Ramona manzaraya bakmaya devam ederek ekledi. "Las Vegas'tan Sandra ile evlendiğinizi bana söylemek için aradığında şok olmuştum. Bu tür şeyleri Dillon'dan beklerdim ama sen... sen benim sorumluluk sahibi oğlumdun. Onunla henüz tanışmamıştım bile ve on günün sonunda evlenmiştiniz. Ama onun sana uygun olduğu çok belliydi. Ve ilk evlilik yıldönümünüz geldiğinde, onu kendim kızımmış gibi seviyordum."

Dört buçuk yıl boyunca, Dalton tamamen *kendi* kaybına ve *kendi* acısına odaklanmıştı. Sandra'yı seven diğer insanların acılarını ve kayıplarını önemsememişti: Sandra'nın anne ve babasının, kız kardeşlerinin, kendi anne ve babası ile Noah'nın ve Sandra'nın arkadaşlarının...

"Geçirdiğin zor zamanlar için hep endişelendiğimi biliyorsun. Her gün, her gece Tanrı'ya sana hayattan yeniden keyif almana yardım etmesi için dua ettim. Ve evet, benim *keyiften* anladığım başka bir kadının hayatına girmesi de demek oluyordu aynı zamanda. Aklım, insanların yanlarında bir partner olmadan da hayattan keyif alabileceklerini söylese de, kalbim bunu tam olarak anlayamıyor. Hayatımı siz oğullarım ve babanız olmadan hayal edemiyorum."

Oz tek gözünü açıp etrafa bakındı ve sonra da Ramona'ya odaklandı. Gerindi ve salıncağa doğru gidip üzerine çıktı. Ramona'ya birkaç metre ileriden bakmadan önce etrafı kokladı. Ramona konuşmaya devam etmeden önce, ona onaylayan bir bakış attı.

"Babanla eve gelip o ayakkabıları gördüğümde... bunu söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yebileceğimi hiç zannetmezdim ama evinde bir kadın olduğu için heyecanlandım. Çok uzun zaman olmuştu. Tamamen kaybolmuş gibiydin. Ve onu *buraya* getirmen… Seni tanıyoruz ve onun senin için özel biri olduğunu da tahmin ettik." Ramona ona bakıp sözlerini tekrar etti. Sanki kendisine inanması için çabalıyor gibiydi. "Gerçekten heyecanlanmıştım."

Dalton'ın buna şüphesi yoktu. Ramona'nın tek istediği oğullarının kendi ayakları üzerinde durmaları, on sekiz yaşını geçince, olmadık kişilerle birlikte olmamaları, kibar olmaları, birilerini sevip sevilmeleriydi. Torunlarını şımartabilirdi ama belli bir ölçüye kadar. "En azından onunla tanışana kadar."

"O an çok mutluydum ve sonra onu gördüm ve… O, Sandra değildi." Ramona gizlemeye çalışsa da, sesinde bir kalp kırıklığı vardı. "Bunu mantıken tabii ki biliyordum ama onu, senin yanında dururken görünce hayatında Sandra'nın kapladığı yeri tamamen dolduracağını düşününce… Sadece ne yapacağımı bilemedim. Sanki onu bir kez daha kaybetmişim gibi hissetim." Ramona başını eğip gözünü sildi ve aralarındaki mesafeyi yarıya düşüren Oz'a bakıp kaşlarını çatarak bunu gizlemeye çalıştı. "Daha fazla yaklaşayım deme. Tüm hayatımı bir köpeğe bağlanmadan geçirdim ve senin gibi pis bir şey ilk olamaz."

Oz, o köpek gülüşüyle gülümsedi ve Ramona'yı izlemeye devam etti.

Dalton boğazındaki düğümü yutkundu. "Jessy iyi bir insan anne. Onun da eşi savaşta ölmüş. Yani beni anlıyor… Zeki, komik ve arkadaşlarına sadık. Hayvanları seviyor ve o…" Dalton'ın tüm bu söyledikleri doğruydu ama bunlardan hiçbiri onu neden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevdiğinin açıklaması olamazdı. Bunun açıklanabileceğinden çok da emin değildi ama annesinin sözlerini ödünç alarak bir kez daha denedi. "O, benim için *keyif* demek."

Bu kez Ramona gözündeki yaşları saklamaya çalışmadı. "Biliyorum. Seni Sandra'dan başka bir kadınla görmeye hazır olmadığım için özür dilerim ve onda berbat bir ilk izlenim bıraktığım için de. Ama bunu telafi etmek istiyorum. Babanı durdurup buraya gelmesini söylediğimde evin yolunu yarılamıştık. Buraya gelip hem senden hem de Jessy'den özür dilemek istedim Sence yarın benimle konuşmak isteyecek midir?"

"Eminim isteyecektir." Sadece Dalton için bile bunu kabul ederdi.

Çünkü henüz kelimelere dökmemiş olsa da Dalton, Jessy için keyif demek olduğunu biliyordu.

***

Çarşamba günü, yazın gerçekten sıcak olan ilk günü olma yolundaydı ve Jessy bugünün her bir dakikasını sevmişti. İş yerinde üzerine bulaşan her şeyin temizlendiğinden emin olduktan sonra, şortunu, bluzunu ve çorapla da giyebildiği açık ayakkabılarını giydi. İlk üç yürüyüşünden sonra, barınağa gidip, birer şişe su aldı ve bol bol güneş kremi sürdü. Şapkasını başına geçirip, yeniden oyun bahçesine çıktı ve omzunda sallanan tasmayla, "Sırada kim olmak ister?" diye sordu.

Daha yeni yürüyüşten getirdikleri de dahil tüm köpekler etrafında dans etti. Hepsi kısık kısık havlıyorlardı ama Jessy'nin dikkatini sağ tarafındaki sessiz kıpırtı çekti. Oliver gölgenin köşesinde durmuş, hunisi çıkmış bir halde, yaklaşmadan önce Jessy'ye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. Jessy, onu daha önce yürüyüşe götürmemişti. Meredith ve Angela, bunun değişeceği konusunda ısrarcı olsalar da, Oliver bu konuyla hiç de ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Galiba o gün bugündü.

"Oliver gitmek ister misin?" Jessy, tasmayı onun boynuna taktı ve onu içeri götürdü. Oyun bahçesinden de bir çıkış vardı ama o kapıyı açıp da, diğerlerinin de kaçmasına neden olmaya niyeti yoktu. Dışarı çıktıklarında, Jessy köpekle birlikte batıya doğru ilerledi. Jessy'nin topukları kaldırıma, Oliver'ın patilerinden yüz kat daha sert vuruyordu.

"Kızlara dün gece Aaron'dan bahsettim," dedi Jessy. Diğer köpeklere sık sık bazı kelimeleri söylerdi ama Oliver'la gerçek sohbetler etme alışkanlığı geliştirmişti. Oliver onun için bir psikolog gibiydi. Sadece daha az cevap veriyordu. Her şeyi bilirim iddiası yoktu ve çok daha ucuzdu. "Biliyor musun? Hiç önemsemediler. Hatta Leah da neredeyse benimle aynı şeyleri yaşamış. Yani, o da Marco'dan ayrılmayı planlıyormuş. Ama hiçbir şey yapmamış. Zaten benim de tam anlamıyla bir şey yapmadığımı biliyorsun."

Diğer köpeklerin çoğunun aksine, Oliver tasma takılı olduğunda uslu duruyordu. Sadece birkaç adım önden gidiyor, onu çekiştirip, kendi yönüne götürmeye çalışmıyordu. Bir parmaklığın arkasından havlayan bir köpeğin yanından geçtiklerinde, hırlamıyor ya da tüyleri dikilmiyordu.

"Neyse artık tüm sırlarımı biliyorlar ve beni hâlâ seviyorlar. Bu, mükemmel değil mi?" Jessy suyundan bir yudum aldı. "Keşke ben de senin sırlarını bilseydim tatlım. Nereden geldin? Ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatın nasıldı? Birlikte yaşadığın insanları özlüyor musun yoksa onlardan uzakta olduğun için mutlu musun? Tanrı biliyor ya, her aile birbiriyle aynı yaratılmıyor. Ama sana en iyisini bulacağız. Oz'un bir küçük erkek kardeş isteyip istemediğinden emin değilim ama sanırım buna alışır ve Dalton da gerekirse seni alabileceğimizi söyledi."

Biz. Bu basit kelime Jessy'nin içine tatlı bir ürperti yaydı. *Biz*'in parçası olmayı özlemişti.

Jessy, Margarita Kulübü'yle geçirdiği zamandan keyif alsa da, Dalton ile olmayı özlüyordu. Ona sadece bakmayı, dokunmayı, birlikte bulaşık yıkamak gibi basit anları paylaşmayı. Onu bu gece görmek istiyordu çünkü Ilena, Jessy'nin evini düzeltmesine yardım etme teklifini reddetmişti. *Juan'ın annesi yarın kalmaya gelecek*, demişti teşekkür ederek. Yeni torununun doğumunda bulunmak istediğini söylemişti.

Juan'ın annesi Ilena'yı seviyordu. Juan'ın tüm ailesi ona tapıyordu ve ona bir prenses gibi davranıyorlardı. Dalton'ın annesi Jessy ile tokalaşmak bile istememişti.

"Biliyor musun? Yıllar önce, evlenip kocaman, içten, sıcak ve sevgi dolu bir aileye karışmayı hayal etmiştim. Böylece aramızda kan bağı olmasa da, sonunda beni önemseyen bir anne ve babam, kardeşlerim olacaktı. Sonra Aaron'a âşık oldum. O da sahip olduğu aileyi yetimhane sistemine girdikten sonra kaybetmişti ve şimdi de Ramona Smith..."

Elini tokalaşmak için birine uzatması üzerine, karşısındakinin ellerine sanki deli dana hastalığı falan varmış gibi bakması içini acıtmıştı. Neredeyse seksen dört saat geçmiş olmasına rağmen,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parmakları Oliver'ın tasmasının üzerinde biraz kasıldı. İlk kez reddedilmiyordu. Wilkes evinden ayrılırken, bir duygu yoğunluğu yaşayıp annesine sarılmak istemişti ama Nathalie onu kolunu uzatarak durdurmuş ve sarılmasına fiziksel olarak engel olmuştu. Bu da, oradan ayrılmanın doğru şey olduğunun bir kanıtıydı ama hâlâ canını çok acıtıyordu.

First Street'e ulaştılar ve Oliver kaldırımın üzerinde kibarca Jessy'nin yanında durdu. Geçen araçlar onu huzursuz etmemişti. Hatta hız limitini aşıp uçarcasına geçen, boş kasası sağa sola sallanıp hoplayan bir tır bile. Yol boşalınca, Jessy yürüdü ve Oliver da yanından ilerledi.

Güneş tepeye doğru ağır ağır ilerlerken, sokağın diğer tarafındaki binalar, üzerlerine gölge yapıyordu. En azından onlar, Starlite Motel'in otoparkına ulaşana kadar. Doksanlarda, 1950'lerin otellerine benzetmeye çalışılarak yapılan bir moteldi bu. Neon ışıklı tabelaları, uzun ve zayıf köşeleri, küçük restoranının içindeki eskitme tabure ve masaları ve göz alan boya renkleriyle. Tallgrass'ta ev ararken, Aaron ile burada üç ay kalmışlardı. İkisi de sıradışı ve tuhaf şeyleri severdi.

Jessy, bir sonraki gölgeyi hedef alarak, hızlandı ama Oliver birden durdu. Jessy onu çekiştirdi ama hayvan yürümedi. "Ne oldu?" diye sordu. "İçeride insanların ne olduğunu anlamadığın, bir sürü güzel ve kilo aldıracak yiyecekler yediğini gördün, öyle mi?"

Oliver'ın burnu titriyordu ve bu dalga, kuyruğuna kadar tüm bedenine yayıldı. Kulakları başının yanında dikleşti ama sinirli görünmüyordu. Sadece heyecanlıydı. Jessy, tasmasını ne olur ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmaz diye düşünerek daha sıkı tuttu. Sonra da dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Onlara en yakın olan araç eski bir kamyonetti. Jessy'den bir on yaş daha yaşlı olmalıydı. Orijinal mavi ve beyaz boyasıyla çoğu yeri paslanmış bir Chevrolet'ydi bu. İki kapısı da açıktı ama Jessy içinde bir kıpırtı göremiyordu. Sonra diğer taraftan yere vuran çizmelerin sesini duydu. Yolcu koltuğundan bir adam indi. Başına hasır kovboy şapkasını yerleştiriyordu.

Oliver, bunu hareket etmesi için bir komut olarak algıladı. Jessy'nin durdurma çabalarına rağmen, otoparkın diğer tarafına koştu ve onu da arkasından sürükledi. Beyaz gri zeminde bir toz bulutu oluşturdular. Kamyonete yaklaştıkça, Oliver hızlanıyordu. Jessy hızına yetişebilmek için sonunda koşmak zorunda kaldı.

Adam, kamyonetin kapısını kapatıp döndü. Yüzüne inmiş şapkasının altından Oliver'ın kendisine gülümsediğini, kuyruğunu sallayıp, titrediğini gördü. Bu adam, onun sahibi olabilir miydi? Oliver'ı kaybetmiş ve onu aramaya mı gelmişti?

"Hey, dostum," dedi kovboy elini ona doğru uzatarak. O meraklı koklamalar yoktu. Oliver, adamın elini yaladı ve okşanmak için ona iyice yaklaştı. Adam eğildi ve başını da eğip, iki eliyle birlikte köpeği okşayıp, yumuşak bir şeyler söyledi.

"Sizin köpeğiniz mi?" diye sordu Jessy sonunda. "Son birkaç haftadır barınakta kalıyor ama henüz sahibini bulamadık. Siz miydiniz? Sahibi?"

"Hayır, üzgünüm. Onu daha önce hiç görmedim."

Hayal kırıklığına uğrayan Jessy —Oliver'ın sahibini bulması ve onun da köpeği seviyor olması ne kadar güzel olurdu— ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riye doğru bir adım atıp çakıltaşlarına takıldı. Neredeyse yüksek ayakkabısından dolayı düşecekti. Jessy, dengesini sağlayınca adam ona baktı. Sanki Jessy'nin ciğerlerinin fişi çekilmiş gibiydi.

Doğumda birebir aynı olmak, şu anda da aynı olacakları anlamına gelmiyordu. İnsanlar farklı şekillerde yaşlanırlardı. Kilo alırlar, verirler, saçları beyazlar ya da alakasız bir renge döner, kas yaparlar ya da kasları erir, mutlu yaşarlar ya da bir sürü yük taşırlar. Ama farklılıklar bir yana, Jessy, karşısındaki adamı tanımasına yetecek kadar benzerlik görmüştü.

Dillon Smith eve dönmüştü.

Gecenin bir yarısı kaçıp da, ailesinin kalbini kırmasının üzerinden on üç yıl geçtikten sonra…

"İyi misiniz?" diye sordu adam, ayağa kalkarken. "Belki de bu küçük oğlanla yürüyüşe çıkmanız için fazla sıcaktır."

"Kasabaya ne zaman geldin?" diye sordu Jessy boğuk bir sesle.

Karşısındaki tanıdık gözler kısıldı. Dalton'da daha önce görmediği kadar sertti ve çevrede kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Seni tanıyor muyum?"

"Böylesine kırmızı saçlı birini bu kadar çabuk unutabilir misin?"

"Belki de." Bakışları Jessy'nin üzerinde baştan ayağa dolandı. "Ama bu bedeni unutmazdım."

Jessy güldü. "Ben Jessy Lawrence. Kardeşin Dalton ile beraberim." *Beraberim*. Bunu sesli söylemek, içini ürpertmişti.

Dillon'ın yüzünden farklı bir ifade geçti —bir gölge ya da korku— ve tavrı birden değişti. Heyecanlandı. Oliver kadar titrek bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hal almıştı. Hareketleri düzensizdi. Bakışları dost canlısı değil, boştu. "Dalton için sevindim," diye mırıldandı. "Gitmem gerek."

Jessy'nin yanından geçmeye kalktığı sırada, Jessy ona engel oldu. "Nereye?"

"Seni ilgilendirmez Jessy Lawrence."

"Dalton çiftlikte."

"Tabii ki öyledir. Başka nerede olabilir ki?"

Dillon yeniden hareket etti ve Jessy ona yeniden engel oldu. "Buraya onu görmek için mi geldin?"

Dillon derin bir nefes verdi ve elini bagaj kapağına vurdu. Oliver ona daha da yaklaştı ve hiç tereddüt etmeden bacağına yaslandı. Dillon onu yine okşadı. "Bunu düşündüm," diye kabul etti asık bir suratla.

"Ama?"

"Buraya gelişlerimin son beş seferinde bunu düşündüm ama her seferinde fikrimi değiştirdim."

"On üç yıl sonra ortaya çıkıp, 'Hey, tahmin edin ne oldu? İkiz kardeş hayatta ve eve döndü,' demek zordur. Ama annen ve baban bunu duydukları için deli gibi sevinirler." Jessy de onun yaptığına çok benzer bir şey yapmış olsa da, onu eleştirdiği için kendini kötü hissetmiyordu. Aralarında koca bir fark vardı: Dillon'ın ailesi onu seviyordu.

Gözleri biraz yumuşamıştı. "Hâlâ oradalar mı? Hâlâ..."

"Hayattalar mı? Evet. Buradalar mı, hayır. Güney Teksas'ta yaşıyorlar. Noah, Oklahoma State Üniversitesi'nde okuyor. Çiftliği, Dalton almış ve o işletiyor. Peki sen ne yapıyorsun?"

Dillon başını yavaşça salladı. "Önemi olmayan şeyler." Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünde pişman bir ifade belirdi. Jessy, bu on üç yıl içinde önemli birilerinin ve önemli bir şeylerin olduğuna dair bir aylık köpek ödülüne iddiaya girebilirdi.

Zaman, Dillon'a kibar davranmamıştı. Jessy hep, Dalton'ın vurdumduymaz, çapkın ve haysiyetsiz bir versiyonunu hayal etmişti. Bu kadar yıpranmış ve yorgun bir adamı değil.

"Onu aramak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Hayır, değilsin. Darılma Jessy Lawrence ama bu seni hiç ilgilendirmez."

Jessy inatla gülümsedi. "Dalton ile beraber olduğum için bu beni de ilgilendirir."

"Bu tam olarak ne demek oluyor? Beraber olmak? Takılıyor musunuz? Nişanlı mısınız?"

"Ona seni gördüğümü söylememem mümkün değil. Bu yanlış olur."

Dillon, bagaj kapağını, metalin gıcırtısı eşliğinde kapattı ve oturup kapağa dokundu. Oliver da atlayıp, yanına uzandı. "Kasabaya gelip de onu görmeye gitmediğimi söylemen daha yanlış olur. Çünkü sana söyledim, bu kadar yaklaşmışken ilk kez vazgeçmiyorum."

"Peki, onu hemen şimdi arasam? On beş dakika içinde burada olur. Senin bir yere gitmediğinden emin olmak için yanında kalırım."

Dillon onu bir kez daha baştan ayağa süzdü. "Hiç ikna edici biri değilsin yerden bitme. Lanet olsun, şu bagaj kapağını kendin örtemezsin bile. Şu ufaklık bile becerir bunu."

Jessy buna cevap vermeye ya da dediğini denemeye çalışmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatı boyunca kısa boylu olmuştu. Sınırlarını biliyordu. Onun yerine, tek omzunu ısınan metalin üzerine yasladı. "Eğer sonunu getirmek istemiyorsan, neden geldin buraya?"

Dillon alaycı bir gülüş attı. "Buradan ayrıldığımdan beri kendimle ilgili birçok şey öğrendim. Sorumsuzum, dikkatsizim ve bencilim. Bunları değiştirmeyi düşünmüyorum. Dalton gibi olmanın getireceği sorumlulukları istemiyorum. Düzenli bir iş istemiyorum. Aynı yerde çok uzun süre kalmak istemiyorum. Sıkılmak ve sıkmak istemiyorum. Eğlenmeyi seviyorum. Ve—" Gülümsemesi yok oldu ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Tam bir korkağım. Buraya merak ederek gelip kötü haberle yüzleşmemek için geri dönecek kadar."

Dillon, Jessy'nin bunu ne kadar iyi anladığını bilemezdi. Jessy de bir şeyleri merak edip durmuştu ama daha dün gece şansını denemişti ve buna değdiğini görmüştü. İyi haber değil, inanılmaz bir haberdi bu. Tamamen şefkat ve anlayış dolu.

"Peki ya onu görmeye gidersen ve sana, 'Eve hoş geldin Dillon,' derse?"

Dillon'ın kahkahası zayıftı. "Dalton'ı *tanıyorsun*, değil mi? Tanıdığım herkesten daha kindardır. Biliyorum. Lanet olsun, muhtemelen beni önce vurur, sonra soru sorar."

Evet, Jessy de bir süre nefret ettiklerinden biri olmuştu. Ve ona, *Eve git, kardeşini gör,* demek kolay değildi. Çünkü Dalton'ın onu görmeye hazır olmadığı kesindi. Dillon'ın hayatta olduğunu öğrenmek... Dalton tabii ki bununla baş edebilirdi. Yüzüne bakınca muhtemelen ona yumruk atmayı isteyecekti.

"Ona söylemek—" Jessy'nin cep telefonu, cümlesini yarıda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kesti. Telefonu cebinden çıkardı. Numarayı tanımasa da, cevapladı.

"Jessy, ben Ramona Smith."

Jessy'nin içi ürperdi. Bir yandan da cumartesi gecesi, varlığıyla bile Dalton'ın annesini hayal kırıklığına uğratmanın verdiği çaresizliği hissetti içinde. Telefona cevap vermemiş olmayı diledi. Bağlantının kötü olduğu yalanını söyleyip telefonu kapatabilmeyi. Sonra da gördüğü ilk büyük tırın altına atardı telefonu.

Tabii ki telefonu cevaplamıştı ve kapatmak da sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olurdu. Ayrıca telefonundaki numaraları almadan otuz tonluk bir aracın altına atacak hali yoktu.

Ayrıca, o, Dalton'ın annesiydi. Jessy, onunla iyi geçinmek zorundaydı. Öyle olmasını *istiyordu*.

"Şey. Selam. Merhaba."

"David ile birlikte kasabadayız, yani, çiftlikteyiz. Dün gece Dalton ile konuştum ve bugün de seninle konuşmak istiyorum. Bana hayvan barınağında çalıştığını söyledi. Kısa bir süreliğine gelsem, birkaç dakikanı bana ayırabilir misin?"

Jessy zorlukla yutkundu. Dalton'ın annesiyle yüz yüze görüşmek için ölüp bitmiyordu ama Dalton bunun olmasında sakınca görmediyse, Ramona'nın kötü davranmayacağından emin demekti.

Jessy, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi Oliver'ı okşayan ve seven Dillon'a baktı ve zihninde bir fısıltı duydu, *Eğer Ramona'yı, uzun zamandır kayıp olan oğluyla görüştürürsen, seni kabul etmek zorunda kalır, değil mi? Sırf minnetinden dolayı?*

"Tamam, tabii. Köpeklerden birini gezdiriyorum ama on beş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dakika içinde döneriz."

"Mükemmel olur."

Veda ettikten sonra, Jessy telefonunu bıraktı ve ellerini kalçasının üzerine koydu. "Oliver'ı barınağa götürmem gerekiyor. Senin de gelip köpeği sahiplenme ile ilgili idarecimizle görüşmen gerek. Uzun boylu, sarışın ve mükemmel. Tam senin tipin." Angela'nın başka bir kadınla ilişkisi olduğu gerçeğinden bahsetmemişti.

"Benim tipimi nereden biliyorsun?"

"Uzun boylu, sarışın ve mükemmel kadınlar her erkeğin tipidir."

Dillon, Oliver'dan uzaklaşmaya pek niyetli görünmüyordu. Tek ayağını yere sürttü ama köpeğin kulağını okşamaya devam ediyordu. Diğer ayağını da yere koydu ve okşamaya devam etti. "Hayır, bir köpeğe ihtiyacım yok."

"Herkesin bir köpeğe ihtiyacı vardır," dedi Jessy. Ve on beş dakika içinde Ramona Smith ile yüzleşecekse, bunu yalnız yapmayacaktı. "Ayrıca, bu köpeğin de sana ihtiyacı var. Yanına yaklaştığı ilk insan sensin. İlgilendiği ilk insan. Beni buraya sürükleyişini gördükten sonra, seni kendisi için seçtiğinden eminim. Onun kalbini kırmak istemezsin, değil mi?"

Dillon ona uzun süre baktı ve sonra da alaycı bir şekilde gülümsedi. "Daha önce de şantaj gördüm ama bir köpekle olanını hiç görmemiştim."

Jessy, Dillon'ın kendi kendini ikna etmeye çalıştığını fark edip, sustu.

Bir süre sonra, Dillon, "Pekâlâ. Söz vermiyorum ama onunla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşacağım. Arabama binmek ister misin?" dedi.

Jessy gülümsedi. Yürümeyi sevdiğini keşfetmek onu gerçekten şaşırtmıştı ama sıcaklık, otuz derecenin üzerindeyken, her bir gözeneğinden ter damlarken, şapkanın altındaki saçları kafasına yapışmışken ve Ramona ile buluşacakken, yürüyüşünü yarıya düşürmesinin bir sakıncası olmadığını düşündü.

"Evet, kesinlikle."

Ayrıca, böylelikle, Dillon'ın kasabadan kaçmadığından da emin olurdu.

15. Bölüm

Babası işlere yardımcı olurken, Dalton da son dakikada annesiyle birlikte kasabaya gitmeye karar verdi. Annesinin fazla duygusal davranıp Jessy ile ilişkisini daha da kötü bir hale sokacağını falan düşünmüyordu. Gerçi Ramona bundan pek emin değildi. Sadece, Jessy'yi görmek istiyordu. Salı günü sabahının üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi ve bu gece de çok uzak görünüyordu.

Ramona, "Bu kızla evlenecek misin?" diye sorduğunda, yolu yarılamışlardı.

Sandra'nın intiharının acısı nedeniyle, Dalton hiçbir zaman evlenmeyeceğini düşünüyordu. Bir daha bir kadına nasıl o kadar güvenebilirdi? Yine o acı cehennemine girmeyi nasıl göze alabilirdi?

Ama Ramona'nın da söylediği gibi, Jessy, Sandra değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy hayatta kalmayı başarabilen biriydi. Etrafındaki insanlar için ne kadar önemli olduğunun farkında olmayabilirdi ama kolay yolu seçmezdi. Hiçbir konuda kolay yolu seçmemişti.

"Bunu henüz konuşmadık."

"Ama istiyorsun."

Evet, istiyordu. Düşünmesi gereken şeyler vardı. Bunlardan ilki de, *Jessy'nin* yeniden evlenmek isteyip istemediğiydi. Dairesini bırakıp kasabanın dışına taşınmayı isteyecek miydi? Dalton'ın ailesiyle geçinebilecek miydi ya da okulda olmadığı zamanlarda Noah ile çiftlikte olmaktan rahatsız olacak mıydı? Çocuk sahibi olmak istiyor muydu?

"Bu, konuşmamız gereken bir konu." Dalton alaycı bir şekilde gülümsedi. "*Konuşmamız* derken, Jessy ve kendimden bahsediyorum."

"Güzel. Sadece bu kez mümkünse bizi düğünden uzak tutma. Şimdiden damat annesi elbisemi aldım, bilirsin umut hiç tükenmez ve hâlâ üzerime otururken, giymek için şansımı denemek istiyorum."

"Elimden geleni yaparım." Dalton, yavaşlayarak ilk sola dönüp, Tallgrass'ın kuzeyine doğru giden yolun hız limitlerine uydu. Barınağa bir kilometreden az kalmıştı. Köpekler, bahçenin iki tarafını da kaplamışlardı. Birkaç tanesi güreşiyor, birkaçı güneşte pişiyor, geri kalanı da gölgeye saklanmış duruyordu.

Otoparkta park edilmiş olan tek araç, eski bir Chevrolet kamyonetti. Dalton'ın araba sürmeyi öğrendiği türden bir kamyonet. Büyükbabasına ait olana benzer. O da liseden mezun olduğunda Dillon'a satmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Araba nerede?" diye sordu annesi. "O küçük kız, bu kamyoneti sürüyor olamaz. O eski vites kolunu kullanacak kadar güçlü olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Genellikle işe yürüyerek gidiyor."

"Ben de her gün yürüyorum ama karavanda sürekli oturduğumu ve baban sürerken abur cubur yediğim onca saati düşünecek olursak, pek de yeterli olmuyor." Ramona bir nefes vererek, karnını hafifçe okşadı. "Ah, neyse, baban beni olduğum gibi seviyor ve komşumuz Nita'nın torunları da benim tam da bir büyükannenin olması gerektiği gibi yumuşak ve sünger gibi olduğumu söylüyorlar."

"Bir gün torunların olacak anne. Kesinlikle Noah'dan."

Annesi güldü. "Noah hâlâ koca bir bebek. Büyüdüğünü ve bir baba olacak kadar olgunlaştığını düşünemiyorum bile."

Dalton, parmaklığın karşısına sağ tarafa park edip motoru kapattı. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alan Ramona kapıyı açtı. "Özür dilemekten nefret ediyorum. Tabii ki bunu çok sık yapmam gerekmiyor çünkü haksız olduğum çok nadir oluyor. Sen de içeri gelecek misin?"

"Hayır. Ben köpeklere bakacağım. Aralarında, tüm gün karavanda kucağında oturmaktan başka bir şey istemeyecek olanlar var."

Ramona kaşlarını çattı. "Ben köpek istemiyorum."

"Evet, hepimiz öyle deriz ama sonunda bunun pek de önemi kalmaz."

Ramona, otoparkın diğer tarafına geçip, barınağa girerken, *ofluyordu*. Dalton kıkırdayarak, parmaklıkların diğer tarafına geçti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bahçedeki köpeklere baktı ama Oliver aralarında yoktu. Eğer köpek, biri tarafından sahiplenilmiş olsa, Jessy bunu ona söylerdi. İçeride serinliyor olabilirdi ya da belki de bakımı yapılıyordu.

İlgi bekleyen bir sürü köpek daha vardı. Parmaklığın yanında toplandılar ve zincirlerinden dolayı sadece onları acıyarak okşayabilecek olan Dalton'a umutla baktılar. İlgiye bu kadar aç olmaları Dalton'ın boğazının düğümlenmesine neden oldu. Terk edilen ya da sorumsuz sahipleri tarafından sokağa bırakılan bir sürü hayvan vardı. Jessy'nin Dalton'dan, en beğendiğini sahiplenmesini istemesine şaşırmamak gerekirdi. Hatta bir düzinesini sahiplenmesini istememiş olması çok tuhaftı.

Durgun havada, arka duvardan gelen sesler duyuluyordu. Biri derinden gelen Güneyli bir sesti. Dalton için hayatı boyunca en çok önemi olan sesti bu. Yakında bir kapı gördü. Asma kilidi ve zinciri kilitlenmemiş bir şekilde öylece sallanıyordu. Dalton, bahçeye girdi ve sonra da arka tarafa doğru yürüdü. Köpekler de arkasından onu takip ediyordu.

Dalton köşeyi döndüğünde gördüğü ilk şey, boynuna bir tasma takılmış olan Oliver oldu. Gördüğü ikinci şey olduğu yerde kalmasına neden oldu: Arkası dönük olan Jessy, parmaklarının ucunda yükselmiş, bir adamın boynuna sarılıyordu.

Paylaşmam, demişti Dalton ona ve bir an için bu düşünce zihninde alev alev ve keskin bir şekilde dalgalandı. Bu, sadece bir sarılmaydı ve geçerli bir nedeni kesin olmalıydı. Belki de adam, Aaron'ın eski bir arkadaşıydı. Gerçi dağınık saçlarından asker olmadığı belli oluyordu.

Saçları Dalton ile aynı koyu tonlardaydı. Boyu da Dalton ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynıydı ve omuzlarının genişliği de. Aslında, daha zayıf oluşu dışında, adamı arkadan gören biri, eski ve soluk kotu, iş gömleği, eski ve yıpranmış iş çizmeleriyle onun, Dalton olduğunu zannedebilirdi.

Jessy ondan ayrıldı ve Dalton kendini, birden berbat bir şekilde tanıdık bir yüze bakarken buldu.

Ah, tanrım, Dillon eve dönmüştü ve Jessy de ona uzun zamandır kaybettiği sevgilisine sarılırmış gibi sarılıyordu.

Dalton'ın bedeninden akan soğuk terler, sırtına doğru indi. O lanet kamyonet. Gördüğü anda anlamalıydı bunu. Dillon kaçmadan önce, bu kamyonetin yanına, arkasına ve önüne milyonlarca kez park etmişti kendi aracını. Ama eski mavi beyaz Chevrolet'ler Oklahoma'da gayet sıradandı ve çoğu da neredeyse birbiriyle aynı görünürdü.

Bir an için, Dalton'ın aklından çılgınca düşünceler geçti: Jessy'nin bir şekilde Dillon'ı seçtiği gibi. Aynen yaklaşık üç ay önce Dalton'la takıldığı gibi... Ona da aynı şeyleri söyleyip Dalton'la yaptığı şeylerin aynısını onunla da yaptığını hayal etti.

Terin *soğuk kısmı sona ermişti. Damarları kaynıyor, başı zonkluyordu. Gözleri buğulu görüyordu. Öne doğru bir adım attı ve Jessy'yi kardeşinden uzaklaştırmaya niyetlendi. Dillon'a vurmak, tüm öfkesi ve aldatılmışlığı bitene kadar onu yumruklamak istedi. Ama bir şeyler onu durdurdu.*

Jessy onu durdurdu.

O, Sandra değildi ve Alice de değildi. Jessy'nin bu pislikle bir ilgisi yoktu. Onunla takılmıyordu. Onunla ya da başka bir adamla herhangi bir ilişkisi yoktu. Bunu Dalton'a ve kendisine yapmaz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Lanet olsun, bu, bankadan kovulduğunu itiraf etmeye çekinen, eşini kaybettiği için kendisine o kadar acımasız davranan kadındı.

Son dört günün üçünü Dalton'la geçiren kadındı o. Onu seven kadın. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadın.

Dillon kafasını kaldırdı ve Jessy'nin omuzlarının üzerinden, Dalton'ın gözleriyle kesişti gözleri. Yüzünün rengi çekildi ve bedeni birden sertleşti. Dillon, Dalton'ın kendisini ne zaman yumruklayacağını hep önden kestirip buna hazırlanırdı. O da Dalton'a sayamayacağı kadar çok kez yumruk atmıştı.

Jessy ağır ağır döndü. Yüzü hızla ısındı. Dillon ile arasına mesafe koyarken gözleri çok temkinli bakıyordu. Adını söylemeden önce dudaklarını birkaç kez kıpırdatması gerekti. "D-Dalton. Ben-ben-ben seni beklemiyordum. Ben, şey, sanıyordum ki... ben sadece, şey, bitirecektim..." Jessy derin bir nefes aldı ve sonra konuşmayı başardı, "Oliver'ın sahiplenilmesiyle ilgili evrakları yeni bitirdik. Artık yeni bir evi var."

Köpek, Dillon'ın arkasına geçti. Başını sahibinin dizlerinin arasına soktu. Duruş şeklinden saklanıyor mu yoksa karşı mı koyuyor anlamak zordu. Jessy'nin Dalton'a söylediğine göre, henüz kimseye güvenmiyordu. O yüzden karşılık verdiği ilk insan Dillon olmuştu. Pisliğin hayvanlar ve kadınlarla her zaman arası iyi olmuştu.

Dalton dikkatini yeniden erkek kardeşine çevirdi. "Ben aslında bir köpek istemiyordum—"

Lanet olsun.

"Ama o, seçimini yaptı."

Jessy titrek bir şekilde gülümsedi. "Sen ve Oz gibi yani." Yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri kocamandı. Cumartesi günü anne ve babasıyla tanışmak için merdivenlerden inerken olduğu gibi ama bu sefer gözlerinde sadece kaygı yoktu. Yalvarırcasına bakıyordu ve bakışlarında korku da vardı. Dalton'ın ona kızacağını düşünüyordu. Kendisi hakkında en kötü şeyleri düşündüğü için, her seferinde kötüyü düşünmesi daha kolay oluyordu.

Dalton onu rahatlatıp elini uzatamadan, barınağın arka kapısı çarptı. Kapı kimin geldiğini görmesine engel oluyordu ama gelen kişi konuşmaya başlamadan, Dalton'ın göğsünün sıkışması, gelenin kim olduğunu belli ediyordu.

"Jessy? Patronun işini yarıda bölebileceğimi söyledi—" dedi Ramona ve sonra birden durdu. Kapının üzerinde duran eli birden yere indi ve kapı yavaşça kapandı. Dillon gibi onun da birden rengi attı ve tüm bedeni kasıldı. "Ah, Yüce Tanrı'm," diye fısıldadı. "Dillon. Eve dönmüşsün."

***

Ramona yere düşecekmiş gibi sallandı ve sonra birden sırtını dikleştirdi. "Buraya gel," dedi ağlamak üzere olduğunu belli eden bir sesle. "Annene hemen sarıl."

Dillon denileni yaparken, Jessy yeniden Dalton'a döndü. Midesindeki asit zaten onu yeterince rahatsız ediyordu. O yüzden bacaklarının iflas etmesi ihtimaline karşın binanın duvarlarına yakın durdu. "Seni arayacaktım." Sesi fısıltı gibiydi.

Dalton'ın ifadesini okumak mümkün değildi.

"Ben... ben Oliver'ı yürüyüşe götürmüştüm ve şu motelin otoparkında Dillon'ı gördüm ve Oliver, babasını görmüş gibiydi. Çok heyecanlandı ve Dillon da ona karşılık verdi ve birlikte çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyilerdi. O yüzden ben de…" Susup ciğerlerine hava doldurması ve boğazındaki düğümü temizlemesi gerekiyordu. "Seni arayacaktım."

Dalton ona sadece uzun bir süre baktı ve Jessy, göğsünün acıdığını hissetti. Kalbi ilk kez kırıldığında, bunun sebebi bir keder patlamasıydı ve dünyadaki en berbat beş kelime neden olmuştu buna: *Size bunu bildirmekten üzüntü duyuyoruz.* Bu seferki sade bir acıydı ama bunun tüm bedenine dağılacağından emindi. Daha keskin ve büyük bir hal alıp ona zarar verecekti. Dalton ile birlikte olmanın bir risk olduğunu biliyordu. Hayatında her şeyi mahvettiği gibi bunu da mahvedeceğini biliyordu ama tam bir aptal olduğu için bunu yine yapmıştı ve—

Lanet olsun bir dakika sus.

Derin bir nefes alıp sıcaklığın, terin ve köpek dışkılarının kokusunu hissetti. Sonra bir nefes daha aldı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip kaşlarını çatarak Dalton'a baktı. Her buluşmalarında Dalton'ın kendisine baktığı gibi… "Biliyor musun? Ben yanlış bir şey yapmadım. Oliver'ı gezdiriyordum, erkek kardeşinle karşılaştım ve bunu sana söylemeye fırsat bulamadan sen geldin. Hepsi bu. Dillon, bunun beni ilgilendirmediğini söylemiş olsa da, sana söylemek isterdim ama yaptığım şeyin, sana olan sadakatim yüzünden olduğunu anlayamadı. Onu tanımıyorum bile ve bana 'yerden bitme' diyen birine de hiçbir şey borçlu olamam ama *sen* bana güvenecek kadar nezaket borçlusun—"

"Benimle evlenir misin?"

"O kadar süre… biz… seninle…" Jessy susup şapkasını çıkardı ve şapkayı yeniden yerleştirip gözlerini kısmadan önce par-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maklarını saçlarında gezdirdi. "Sen ne dedin?"

Dalton hafifçe gülümsedi ve Jessy'nin kalbindeki çıtırtılar birden sustu. "Sana evlenme teklif ettim."

Benimle evlen. Binanın sert duvarlarından destek alabildiği için o anda çok mutlu olup tüm ağırlığını duvara yasladı. Kalbi göğüs kafesinin içinde çırpınıyordu. O kadar gürültülü bir şekilde çarpıyordu ki, diğer tüm sesleri bastırıyordu: Ramona'nın ağlayışını, Dillon'ın onu rahatlatmak için söylediği sözleri, köpeklerin nefes alıp vererek oyun oynamalarını, 12.45 treninin yarım kilometre uzaktan geçişini.

Jessy yavaş yavaş yere çöktü ve şapkasını yeniden çıkarıp etrafındaki sinekleri savuşturmaya çalıştı. Dalton da karşısına çöktü. Koyu renk gözleri neşeliydi ve tek kaşını soru sorar gibi kaldırmıştı.

"Berbat görünüyorum." Aptalca olabilirdi ama evet, evlenme teklifinin üzerine aklına ilk gelen sözler bunlar oldu. *Öğrenecek çok şeyin var Jess.*

"Ama temizlikte iyisin."

Jessy bir daha asla evlenmeyeceğini düşünmüştü. Bunu ona ancak aptal birinin sorabileceğini düşünmüştü. Lanet olsun, öyle berbat biri olmuştu ki, insanların ona yaklaşıp böyle bir şey sormasına bile izin vermezdi.

Evlilik. Bir rahip, arkadaşları, Dalton'ın ailesi, sözler. Bir eş. Onun ailesinin kendi ailesi oluşu. Sonsuza dek ait olacağı bir yer.

Jessy bunu hak ediyordu, değil mi? Artık berbat biri değildi. Mükemmel değildi ama tam anlamıyla bir arıza da değildi. Aaron eve dönecek olsa onunla olan evliliği sona erebilirdi. Boşanma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerçekleşebilirdi. Bu, onu sevilmeye değmeyen değersiz ya da tekrar denemeye hakkı olmayan biri yapmazdı.

"Eğer bu kadar uzun süre düşünmen gerekiyorsa…"

Dalton'ın sesi, o gece, terasta olduğu gibi sert değildi. Samimi ve alaycıydı. Üç ay önce tanıştığı, konuşacak pek bir şeyi olmayan, kibarlık ve mutluluktan uzak olan ve sadece kederle yüklü olan o adam, gülümsemeyi, gülmeyi ve alay etmeyi öğrenmişti yeniden. Ve bu, biraz da Jessy'nin sayesindeydi. Bu inanılmaz değil de neydi?

Jessy hafif bir nefes verdi. "Dillon'ın geri döndüğünü görmen konusunda çok heyecanlıydım. Bunu asla… asla…"

"Dillon konusunda sonra endişeleniriz." Kardeşine bir kez olsun bakmamıştı. "Şu anda, önemli olan ikimiziz." Dalton, Jessy'nin elini tuttu. Parmakları sıcak, güçlü ve yıpranmıştı. Jessy'nin elini kibarca tuttu. "Bunu bu gece yeniden mi yapmalıyım? Daha uygun bir yerde? Luca's'ta mumlar, çiçekler ve şarap eşliğinde bir akşam yemeğiyle?"

"Artık alkol almıyorum. Buna katlanamam," dedi Jessy aklında hâlâ bir sürü soru işareti vardı. Sonra az önce ne söylediğini fark etti. Dalton şaşırmış, şok olmuş ya da tiksinmiş gibi değildi. Kötü bir şey hissetmiyordu. Bu konuşmaya, Jessy'ye dünyadaki en önemli insan oymuş gibi bakarak başlamıştı ve hâlâ da o şekilde bakıyordu.

Etrafın seni seven insanlarla dolu, demişti Carly. *Şanslısın, tatlım.*

Bu, çok doğruydu.

"Birçok konuyu konuşmadık," dedi Jessy. "Tabii ki çiftlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşarız. Ve eğer annenin benimle bir problemi varsa, bununla baş etmek zorunda, tamam mı? Çünkü parmağıma bir yüzük takacak olursan, hiçbir yere gitmem. Ve bir çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum ama köpek istiyorum. Oz'un bir ya da iki kardeşe ihtiyacı var. Ve… Ve…" Lanet olsun, Jessy kekeliyordu. Daha önce hiç kekelememişti.

Jessy derin bir nefes alıp birden beliren yaşlara engel olmak için gözlerini sıkıca kapattı. *Havadaki köpek tüylerinden olmalıydı.*

Zihnindeki tüm kısık sesler, onunla birlikte burun çekti.

"Bir şey daha," diye fısıldadı Jessy. "Ben kendimi çok kolay güvensiz hissederim. O yüzden bana her gün beni sevdiğini söylemen gerekecek."

Dalton'ın gülümsemesi yavaş yavaş silindi ve Jessy'ye dikkatle baktı. Yüzü duygu yüklüydü. Ciddiyet. Söz. Umut. Ruhuna işleyen bir samimiyet. Jessy bunu büyük bir tatmin ile tanımlayabilirdi sadece. Bundan daha fazlası olamazdı. Neşe, saflık ve bütünlük. Hatta belki keyif.

"Benim evimde yaşamanı istiyorum Jessy çünkü orada olmadığın zaman bile aklımdan çıkmıyorsun," dedi Dalton derinden gelen ve Jessy'yi ürperten bir sesle. "Annem senden özür dilemek için burada ve hiçbir yere gitmeyeceğin konusunda çok haklısın. Köpekler sorun değil ve eğer çocuğumuz olursa mükemmel olur. Olmazsa da, sorun değil. Ve diğerine gelince…"

Dalton ayağa kalkana kadar, Jessy diğerinin ne olduğunu unutmuştu. Dalton onu da yerden kaldırıp başını ona doğru eğdi. "Seni seviyorum Jessy. Sandra öldükten sonra, iyi niyetli insanlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana Tanrı'nın bir kapıyı kapattığında, bir pencere açacağını söylediler. Sen benim penceremsin. Hayatıma, ışık, sıcaklık, güneş, temiz hava ve umut getirdin. Sensiz de yaşayabilirdim ama bunu istemiyorum. Bana, benimle evleneceğini söyle, lütfen."

Jessy gözyaşlarına engel olmaya çalışarak gözlerini kıstı. "Ben zannettiğin kadar mükemmel değilim."

Dalton güldü. Bu, Jessy'nin duyduğu en rahat ve mutlu sesti. "Sen benim için mükemmelsin Jess. Önemli olan da bu. Sen ve ben."

"Peki ya Dillon?"

Dalton'ın Jessy'yi tuttuğu elleri hafifçe kasıldı ve gözlerinde bir huzursuzluk belirdi ama rahatlama duygusuyla karışık bir huzursuzluktu bu. Öfkeyi bir kenara bırakacak olursa, kardeşinin hayatta ve iyi olduğunu öğrendiği için mutlu olmuştu. Tam da Jessy'nin tahmin ettiği gibi. "O da kendi sevgilisini kendi bulmak zorunda kalacak. Söylediğim gibi, ben paylaşmam."

Bir an için, Jessy'nin zihninden bazı görüntüler geçti: anne ve babası, kız kardeşleri, onların Jessy teyzeleri ile hiç tanışmamış olan çocukları. Her zaman gülümseyen, sevimli ve hayat dolu olan, yetişkin tavırlarını sadece işi için saklayan ve geri kalan zamanlarda da hep mutlu bir çocuk gibi davranan Aaron. Ölüm bildiriminin yapıldığı gün kendisi. Sonrasındaki aylarda giderek başını daha da fazla belaya sokuşu. Kim bu belanın bir parçası olan kovboyun, kızlar ve terk edilmiş bir köpekle birlikte Jessy'nin kendisini kurtarmasına yardım edeceğini kim bilebilirdi ki?

Jessy, elini Dalton'ın yüzüne götürdü ve çenesinde gezdirip ellerini boynunun arkasında birleştirdi. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton, dudaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Evet?"

"Evet, Seninle evlenirim. Evet, seni seviyorum. Evet, hayatımın geri kalanını sensiz geçirebilirim ama bunu istemiyorum."

Dalton, Jessy'ye o öpücüklerden birini verdi. Bu öpücük Jessy'nin, dünyada Dalton'dan, bu öpücükten ve birlikte olmak için verdikleri sözden başka hiçbir şeyi umursamamasına neden olmuştu.

Sonsuza dek.

***

Hayatta pek az şey mükemmeldi ama o gece dokuz buçukta, Jessy'nin hayatı mükemmele en yakın noktadaydı.

O ve Oliver, Dillon'ı ailesiyle yeniden buluşturmuşlardı. Gülümsemeler ve sarılmalar olmamıştı ama zaten başta Dillon olmak üzere, kimse böyle bir şey olmasını beklemiyordu. Dalton'ın kızgınlığını unutması kolay değildi ama Jessy bunun olacağına inanıyordu. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Dillon'ın eve geldiğini duyan Noah, rahat bir şekilde, bir dahaki eve gelişinde onunla görüşeceğini söyledi... tabii eğer ağabeyi o kadar süre evde kalacak olursa... Onun da zamana ihtiyacı vardı.

Ramona çok hoş bir şekilde özür diledi ve Jessy de bunu zarif bir şekilde kabul etti. Bulduğu ilk fırsatta, güneyden kaçmış olabilirdi ama güneyli nezaketini asla terk etmemişti.

Oliver, Dillon ile birlikte yeni bir eve kavuşmuştu. Oliver ve Oz ilk görüşmelerinde birbirlerine pek ısınamamışlardı. Hatta burun buruna gelip kabaran tüyleriyle birbirlerine hırlayınca, sahipleri onları ayırmak zorunda kalmıştı. David, Jessy'ye iyice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaklaşıp, "Sana birilerini hatırlatıyor mu?" diye fısıldamıştı.

Ve hepsinden daha iyisi ve daha mükemmeli de, Dalton'ın Jessy'yi seviyor oluşu ve onunla evlenmek istemesiydi. Jessy çok mütevazı davranmıştı ama bir yandan da apartmanının tepesinden güzel şansını herkese haykırmak istiyordu.

***

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum."

"Ben, yaptığın tüm iyi şeylerin ödülüyüm."

Normalde, Gerçekçi Jessy, buna itiraz edip iyi hiçbir şey yapmadığını söylerdi. O, bir işi bile elinde tutamayan, eşine sadık kalamayan, ayık kalmakta güçlük çeken ve hatta ailesinin bile sevgisini kazanamayan bir zavallıydı.

Ama bu gece Gerçekçi Jessy çenesini kapattı. *O*, iyi bir insandı. Mükemmel değildi ama çabalıyordu ve her gün gelişiyordu. Çaba sarf ediyordu. Ve bu bile ona yetiyordu.

"Ben senin ödülün müyüm?"

Dalton'ın gülümsemesi, Jessy'nin bedeninin bir kez daha ısınmasına neden oldu. "Sen benim hayattan ve içindeki insanlardan zevk alma sebebimsin." Dalton alaycı bir şekilde ekledi, "Hayat, sürekli öfkeli olmak için çok kısa."

Yani Dillon'ı affedecekti. Jessy bunu tahmin ediyordu. Belki çok geçmeden, Double D Çiftliği, yeniden iki D'yi birden ağırlardı. Ya da Dillon'ın motelin otoparkında söylediği gibi, belki de öyle olmazdı. Ama Jessy'nin eşinin iki kardeşi olacaktı. Ne kadar güzel!

Telefonu çaldığında, tam da yeniden esneyip Dalton'a sokul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

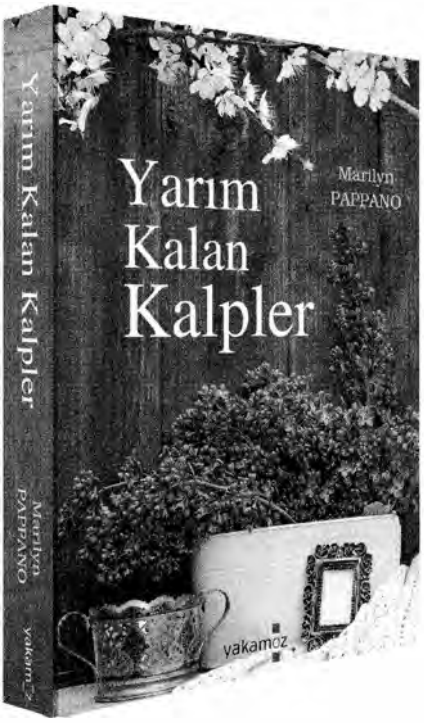
maya niyetlenmişti. Zil sesinden arayanın kızlardan biri olduğunu anlamıştı. O yüzden *bir dakika* bakışı atıp telefonun durduğu küçük masaya uzandı ve telefonu aldı.

Jessy, selam bile veremeden, Lucy bir çığlık attı. "Jessy, Jessy, Jessy, tahmin et ne oldu?" Yeniden çığlık atmadan önce tek nefeste haberini verdi. Bu seferki çığlık sinirliydi. "*Norton!* Lanet olsun, gitmem gerek."

Jessy, sırıtarak telefonu bıraktı ve Dalton'a dönüp ona sarıldı. "On bir dakika önce, Hector Juan Lewis Gomez dünyaya gelmiş. Kilolu, mutlu ve sağlıklıymış ve *Mamacita* da mest olmuş bir haldeymiş. Hey Kovboy, artık şımartabileceğimiz bir erkek çocuk var. Bunu kutlamaya ne dersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

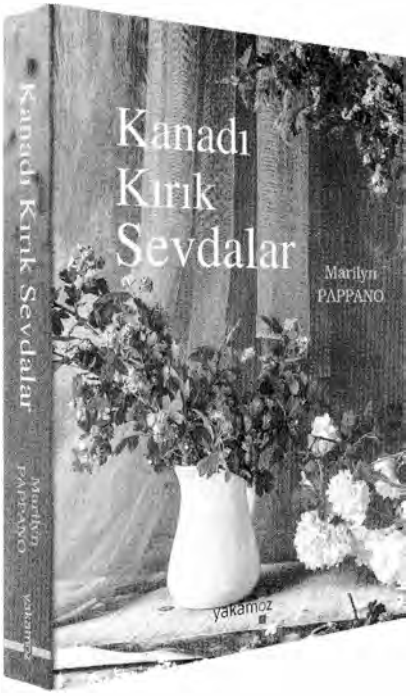
On üç ay, iki hafta ve üç gün.

Jeff'i taşıyan helikopterin Afganistan'da vurulmasının üzerinden on üç ay, iki hafta ve üç gün geçmişti. Carly'nin de hayatı o gün bitmişti.

Jeff ile evlendiklerinde sonsuza kadar birlikte olacaklarına söz vermişlerdi ancak Carly, sonsuzluğun yalnızca 4 yıl süreceğinden habersizdi. Ordudan gelen askerler, Jeff'in ölüm haberini verdiğinde Carly'nin önce dünyası, sonra kurduğu bütün hayalleri yıkıldı. Artık onun için yarınlar yoktu, umut yoktu, biricik sevgilisi Jeff yoktu. Ancak hayat bir şekilde devam ediyor ve Carly'ye, Jeff olmadan yaşamayı öğrenmekten başka bir yol bırakmıyordu.

Kader, Carly'nin karşısına umutlarını yeniden yeşertecek bir fırsat çıkardığında Carly bunun sadece tesadüf olduğunu düşünse de çok geçmeden yanıldığını fark edecekti. Peki ya sevdiği insanla beraber umutlarını da toprağa veren biri, uzun süredir kapalı tuttuğu perdelerini açıp güneşin içeri girmesine izin verebilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevdiği adamı, biricik eşi Paul'ü savaşta kaybetmeden önce, Therese'nin birbirinden güzel hayalleri vardı. Paul'ün iki çocuğu ve günün birinde kendi çocuklarıyla birlikte mutlu ve geniş bir aile olacaklardı.

Ancak kaderin Therese için bambaşka planları vardı. Paul artık yoktu ve Therese, kendisini hiç sevmeyen iki çocukla birlikte yaşamak, Paul'e verdiği sözü tutmak zorundaydı. Bu, en az Paul'ün ölümü kadar zor olsa da… Sevdiğiniz adama bir söz verdiğinizde, onu kaybettikten sonra bile bu sözü tutmaya devam edebilir misiniz? Üstelik bu söz, sizi hayatınız boyunca mutsuz edecek bir yükü de beraberinde getiriyorsa?

Mantığıyla kalbi arasındaki savaştan yara almadan çıkmaya çalışan Therese'nin tek ihtiyacı, yepyeni bir başlangıç yapmaktı. Tam da o sırada, geçmişe dayanan bir gizemi çözmek için kasabaya gelen Çavuş Keegan Logan, Therese'nin hem yıllardır saklı tuttuğu umudunu gün yüzüne çıkaracak hem de kaybettiği eşinin sadakatini sorgulamasına sebep olacak bazı sırları ortaya çıkaracaktı.